

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Kathleen E. Woodiwiss

KATHLEEN E. WOODIWISS

İKİ YABANCI

©psilon®

İki Yabancı

*Teyzem Elizabeth'e
Hep onuruyla yaşıadı.
Sevgiyle,
K.E.W.*

Nereye gidersem gideyim
Dünyayı dolaşıp geri döneyim
Sarp yamaçlardan hızla inip
Ağır adımlarla yeniden tırmanıp
Yola durmadan devam edersem
Sonunda yine evimdeyim

Önsöz

MEHTAPLI gecede nehrin huzurlu sessizliği birtakım mırıltılar ve güçlü bir motorun piston sesiyle bozuldu. Dev buhar pistonlarının uzun soluklarıyla bir uyum içerisinde geminin iri gövdesinin altında dalgalanan suyun sesi ve çarktan sıçrayan suların çıkardığı kesik sesler eşliğinde yol alan koca bir yüzer saray kavisi döndü ve mehtabın ışığında, ardında parlak bir iz bıraktı. Bütün güvertelerde fenerler yanıyor ve çarklı geminin ısı ısı görünmesini sağlıyordu. Geminin en üst güvertesinde, en önde yer alan kaptan köşkünde ise sadece pusula dolabının ışığı yanıyordu. Dümeni sımsıkı tutan dümenci önünde uzanan petrol siyahı rengindeki nehri gözleriyle tararken, pusula dolabından sadece loş bir ışık yayılıyordu. Kaptan, dümencinin arkasında durmuş, kısık sesle kıyı sınırları, sığıklar ve resifler hakkında gereken uyarıları yapıyordu. Onun verdiği direktiflerle buharlı gemi bir kum yığınının ve nehrin daha yukarı kesiminde de, yerinden sökülmüş ağaçların oluşturduğu bir kördüğümün etrafından vakarla döndü ve yoluna devam etti.

Kaptan köşkünün arka tarafındaki pencerenin pervazına yaslanmış olan uzun boylu, geniş omuzlu adam geminin kendinden emin ilerleyişinin titreşimlerini ayaklarının altında hissederken gülümsedi. Koluna girmiş olan genç kadın vücudunu onun kaslı vücuduna yaslamış, kocasının *Nehir Cadısı*'nın nehirdeki ilk yolculuğunun tadını çıkarıyordu.

Piposunu ağzından çıkaran kaptan başını hafifçe onlara doğru çevirerek konuşmaya başladı. "Yeni bir gemi için oldukça iyi söz dinliyor, efendim." Sesinde farklı bir gurur vardı. "Biraz gergin ama ürkek bir tavşan kadar da çevik."

"İşte bizim kızımız, Kaptan." Uzun boylu adam dalgın gözlerini etrafta gezdirirken karısının kolunu hafifçe okşadı. "İşte bizim kızımız."

Kaptan cevap vermeden önce piposundan bir nefes çekti. "Kazanlar çok iyi durumda ve pistonlar da neredeyse çıt çıkarmadan çalışıyor. Gündüz saatlerinde sağlam bir akıntıya karşı sekiz deniz mili hız yaptık. Bu sene nehir her zamankinden biraz daha kabarık."

Kaptan, dümenciyle konuşmak için öne eğildi ve pipo- suyla ilerideki bir dönemeç yakınlarında suyun üzerinde yüzen büyük bir kütleyi gösterdi. "Dönerken kıyıya mümkün olduğunca yakın kalmakta yarar var. Aksi takdirde işler karışabilir."

Uzun boylu adam yanındaki kadının yeşil gözlerine bakıp gülümserken kaptanın verdiği emirleri belli belirsiz işitti. Koluyla kadını biraz daha sıkıca sardı, kadın da parmaklarıyla adamın göğsünü giysisinin üzerinden hafifçe okşadı. Adam bakışlarını kadından ayırdı. "Biz sizi görevinizle baş başa bırakalım Kaptan. İhtiyacınız olursa kamaramdayım."

"İyi geceler efendim." Kadına dönerek parmaklarıyla şapkasına dokundu. "Hanımefendi."

Kaptan köşkünden ayrılan çift, dar koridordan merdivenlere ilerledi. Alt güvertede durdular, kadın adamın göğsüne yaslanırken gölgeleri adeta bir oldu. Nehrin gümüşü dalgalarıyla geminin ardındaki köpüklü suların oluşturduğu muhteşem manzarayı hayranlıkla seyrettiler.

Kadın, "Çok güzel bir gemi, Ashton," diye mırıldandı.

Adam da, "Sen de öylesin aşkım," diye kulağına fısıldadı.

Kocasının kollan arasında içe doğru dönüp, son derece güçlü ve erkeksi hatlara sahip olan çenesini şefkatle okşadı. "Evlendiğimize inanamıyorum. Evde kalacağımı düşünüp üzüldüğüm günler daha dün gibi."

Ashton kıkırdadı, karısının sözleri komik gelmişti. "Zaten dün değil miydi?"

Yumuşak kahkahası kocasınınkine karışırken, bir yandan da omuz silkti kadın. "Yok, en az bir ay olmuştur." Kollarını kaldırıp kocasının boynuna doladı ve vücudunu onunkine yapıştırdı. "Bir kadının ayaklarını hep bu süratle mi yerden kesersin?"

"Sadece o kadın senin gibi kalbimi ele geçirirse." Tek kaşını kaldırıp merakla karısına baktı. "Babanın onayını beklemediğimiz için pişman mısın?"

Kadın hararetle, "Asla!" dedi ve aynı hızla kocasına sordu: "Ya sen? Artık gözde bir bekâr olmadığın için üzgün müsün?"

"Sevgili Lierin," diye göğüs geçirerek dudaklarını karısının dudaklarına uzattı. "Sen hayatıma girene kadar yaşamın ne anlama geldiğini bile bilmiyordum."

Aşağıdan bir yerlerden gelen yumuşak bir "küt" sesi Ashton'ın durup kulak kabartmasına sebep oldu. Bu sesi daha gürültülü bir tangırtı ve daha da yüksek bir çarpışma sesi izledi. Ortılığı kulakları sağır edici tizlikte bir ses kapladı. *Nehir Cadısı'nın* arkasında bulunan kazanlardan yoğun bir buhar bulutu yükseldi ve hemen ardından çark titreyerek durdu. O asil gemi bir anda hantal bir sala dönüştü ve bordası akıntıyla birlikte sallanmaya başladı. Aşağıdan bir takım dehşet dolu çığlıklar duyuldu, kaptan köşkünde bulunan kaptan son buharların savaşçı hırıltılarıyla birlikte çanın ipine asıldı. Duyabilen herkesi çanı çalarak durumdan haberdar etmeye uğraşıyordu.

Sudaki büyük moloz yığını gittikçe yaklaşmış ve -imkânsız gibi görünse de- gitgide dikdörtgen bir biçime bürünmüştü. Derken çarklı gemiye yan tarafından büyük bir süratle çarparak, gemiyi kuvvetlice sarstı. Bunun hemen ardından, bir mavnayı saklamak için kullanılmış olduğu ortaya çıkan bu toz toprak yığınının arasından fırlayan bir grup adam kancalar atarak *Nehir Cadısı'*na tırmanmaya başladılar.

"Korsanlar!" diye bağırdı Ashton, o korkunç kelimeyi söylemişti. Bunun hemen ardından bir silah sesi duyuldu ve kurşun sesi öfkeyle vızıldayan bir arı

gibi kulağının dibinden geçti. Karısını çekerek eğildi ve gemi mürettebatını alt güverteye çıkan bu eşkıyalara karşı uyarabilmek için bağırmaya devam etti. Adamlar ellerindeki silahları savura savura merdivenlerden üst kat güvertelerine doğru son hızla tırmandılar. Onların tehlikeli varlığının farkına varan diğer yolcular ve mürettebat da ellerine geçirdikleri her şeyi silah olarak kullanmaya başladı. Geminin tüm güverteleri bir anda birer tımarhaneye dönüşmüştü; gemidekilerle gemiye çıkan otuz ya da daha fazla nehir korsanının çığlıkları birbirine karışmış, her köşede ayrı bir savaş, ayrı bir çarpışma başlamıştı.

Ashton koyu renkli ceketini çıkarıp karısının üzerine örttü, açık renkli elbisesiyle bir hedef haline dönüşmesini engellemeye çalışıyordu. Daha da eğilerek merdivene doğru ilerlemeye çalıştılar. Yanlarından birkaç kurşun daha geçti, karısını kamaraların bulunduğu duvara doğru itip vücudunu ona siper etti. Güvertenin arkasında duyduğu bir koşma sesiyle Ashton dikkatini o tarafa verdi ve döndüğü anda, elinde koca bir bıçak tutan bir eşkıyayla burun buruna geldi. Adamın sert saldırısı Ashton'ın duvara doğru gerilemesine sebep olurken, Lierin bir çığlık atarak korkuluklara doğru tökezledi. Korsan bıçağını rakibinin vücuduna saplamak istiyordu, aralarında amansız bir mücadele başlamıştı.

Kaptan ile dümenci gemiyi tekrar harekete geçirmek için uğraşırlarken *Nehir Cadısı*'nın her yerinde bu tip kavgalar devam etmekteydi. Gemi biraz önce yanından geçtikleri bir kum tümseğinin üzerine sürtündü ve akıntının etkisiyle sertçe iskele tarafına doğru yatıp tekrar kalktı. Derken bu sefer sancak tarafına doğru yatıp sertçe yalpalamaya başladı ve kaptan köşkündekileri deyim yerindeyse duvardan duvara vurdu. Dümenci yere düşmüştü, başından oluk oluk kan akıyordu; kaptan ise şaşkınlıkla dizlerinin üzerine çökmüştü.

Geminin sancak tarafındaki bu karmaşa Lierin'in küpeşteden uçarak karanlığın içine savrulmasına sebep oldu. Çığlığı gecenin içinde yankılandı ve su sesiyle son buldu. Bu ses Ashton'ın beynini dağladı ve duyduğu korku onu bir anda öfkeli bir boğaya çevirdi. Kendine saldıran eşkıyayı hızla bir kenara fırlatarak ayağa fırladı ve adamın suratına çizmesinin topuğunu geçirdi.

Adamın yuvarlanmasıyla birlikte, Ashton da küpeşteye fırladı. Karısına seslenerek ondan bir iz bulabilme umuduyla gözlerini karanlık suların üzerinde gezdirdi. Karanlığın içinde soluk pembe bir şey parlar gibi oldu ve yüzeye çıkıverdi. Çizmelerini çıkartarak küpeşteye tırmanmak için demirlerden birini kavradı; karısını bulmak için karanlık sulara atlayacaktı ki, vücudunun yan tarafına aldığı darbeyle içeri devrildi ve bir kurşun sesi beyninde yankılandı.

"Lierin! Lierin!" diye için için çığlıklar atıyordu. Onu kurtarmak zorundaydı! Bunu yapmalıydı! O hayatıydı ve o olmadan hiçbir şeyin önemi yoktu. Güverteye yığıldı; başını kaldırmaya çalışırken gece daha da kararmıştı sanki. Sis dalgasının içinde siyah kıvrıkcık saçlı, sakallı ve son derece öfkeli bir yüz gördü. Eşkıya elindeki kılıcı Ashton'a doğrulttuğu sırada bir yerlerden bir silah ateşlendi ve eşkıya şaşkın bakışlarını ileri diktiği anda göğsünde kocaman bir delik açıldı. Gözleri hâlâ karşıya dikiliyken sağ kolu aşağı doğru, kılıcı da hissizleşen parmaklarının arasından yere düştü. Karanlık Ashton'ı içine çekti ve korsanın merdivenlerden aşağı yuvarlandığını görme fırsatına erişemedi.

Lierin görüldüğü kadar hassas ve kırılgan bir kadın değildi, yaşama azmiyle doluydu. Bir anda elinden alınsın diye bulmamıştı aşkı. Kabaran etekleri onu çamurlu derinliklere çekmeye çalışırken suyun yüzeyinde kalabilmek için kahramanca mücadele veriyordu. Bu mücadele, kocasının korsan kurşunuyla geriye doğru devrildiğini görene dek sürdü. Eşkıya bunun hemen ardından işini bitirmek üzere kocasına doğru yönelince Lierin de mücadeleyi bıraktı. Biraz önce yaşadığı mutluluk yerini derin bir acıya bıraktı. Akıntı eteklerini aşağı çekip onu karanlığa doğru sürüklüyordu. Soğuk sular onu böylece ikinci kez bağrına aldı ve Lierin bu kez yüzeye çıkmak için mücadele etmedi. Kollarını hareket ettirmekten de vazgeçip kendini o karanlık boşluğun derinliklerine bıraktı.

Birinci Bölüm

9 Mart 1833, MISSISSIPPI

DAİRELER ÇİZEREK ESEN, düzensiz bir rüzgâr ve bardaktan boşanırcasına yağan güçlü bir yağmur günün büyük bir kısmında toprağı örseledi, fakat gecenin abanoz renginin ortalığı sarmasıyla birlikte hem fırtına hem de sürekli yön değiştirmekte olan esintiler durulmaya başladı. Kırsal alanlar yine o sükûnet veren sessizliğine büründü. Zeminin üzerinde oluşan beyaz sis havaya asılı gibi duruyordu, nefes kesen bir ürkütücülüğü vardı. Hayalet benzeyen küçük sis ve pus kümeleri amaçsızca bataklıkların, siyah gölgelikli çalılıkların üzerinde geziniyor, küçük çukurların, su dolu boşlukların ve iri ağaç gövdelerinin aralarından kıvrılarak ilerliyordu. Ağaçların daha yüksekte bulunan budaklı ve kıvrımlı dalları sağa sola yalpalanıyor ve üzerlerinden sakal gibi sarkan yosunlardan çamurlu toprağın üzerine küçük damlacıklar yuvarlanıyordu. Ay her zaman olduğu gibi göğü delerek soluk yüzünü hızla ilerlemekte olan kara bulutların arasından göstermiş, gümüşü ışıkları yerden yükselmekte olan sisle oyunlar oynayıp doğaüstü karanlık şekiller oluşturmaya başlamıştı. Dört yanı yüksek ve sivri uçlu demir çitlerle çevrilmiş olan büyük arazinin ortasında ağaçlar tarafından kucaklanmış olan köhne taş malikâne, arka tarafındaki küçük mutfak binası ile birleşmiş gibi duruyordu. Onlar sis denizinde süzülürken zaman sanki daha da yavaşlıyordu. Bir an hiçbir şey kıpırdamadı ve çıt çıkmadı.

Sessizliğe menteşelerin gıcirtısı son verdi ama bu gürültü de başladığı hızla sönüverdi. Arka kapının önündeki çalılık hiç de doğal olmayan bir şekilde eğildi ve arkasında yavaşça bir gölge belirdi. Bu hayalet etrafı çevrili avluyu dikkatle araştırırken sessizlik devam etti. Siyah peleriniyle iri kanatlı bir yarasaya benzeyen bu silüet, yerde uçuşan sis bulutunun arasından eve doğru hızla ilerledi ve dibine geldiğinde pelerininin uçuşan katları altında diz çöktü. Tam o noktada, iki taşın arasında bulunan çit örgünün arası açılmıştı ve

eldivenli eller orada bulunan barut yığınının üzerindeki demire çakmaktaşını hızla sürttü. Alevler tutuşmadan önce birkaç kıvılcım çıktı ve bunların oluşturduğu yoğun gri bulut sisin içine karıştı. Üç ayrı fitil hattı belirdi ve barutun dökülmüş olduğu hatlar boyunca ilerlemeye başladı. Bu hatlar alev alarak evin arkasında farklı yönlere doğru yol almaya başladı; barutla doldurulmuş küçük çukurların, yağa batırılmış paçavraların ve yanıcı, kuru birtakım malzemelerin oluşturduğu kavisli yollarda yavaşça ilerliyorlardı. Fitiller kısaldıkça sinir bozucu çıtırtılar arttı ve bu rutubetli ortamda sürekli yaşıyan kürklü yaratıklar da, yaklaşmakta olan felaketi hissetmiş gibi barınaklarını ya da yuvalarını gecenin karanlığında oradan oraya kaçışarak terk etmeye başladı.

Sinsi siluet evden hızla uzaklaşarak demir kapının dışına çıktı. Kapının üzerindeki zincir kırılmıştı; maddesel varlığı olan hayalet de bu aralıktan süzülüp bir atın bağlı bulunduğu ağaçlık alana doğru ilerledi. Bu, alnında beyaz ve parlak bir yıldız lekesi bulunan ve sürat için yetiştirilmiş olan uzun boylu, güzel bir beygirdi. Hayalet ata biner binmez kontrolü eline aldı ve ayak seslerinin duyulmaması için, atını ıslak otlara doğru sürdü. Tehlikeden uzaklaşır uzaklaşmaz kamçısını havaya kaldırdı ve hızla şaklatarak beygiri uçuşa geçirdi. Bu uyumlu çift gecenin karanlığında hızla gözden kayboldu.

Gidişlerini bir ölüm sessizliği izledi; tek başına kalan ev acı sonunu beklerken kederle inler gibiydi. "yağmur damlaları çürüten saçaklarından aşağı birer mücevher gibi inmeye devam ederken, evden derin ve ne olduğu pek anlaşılamayan bir uğultu yükselmeye başladı. Küçük çığlıklar, bunlardan biraz daha sinirli inilti ve çalgın bir ruhun susturulmuş kahkahaları gibi uğursuz ve anlamsız sesler gecenin sessizliğine son verdi. Ay ise yüzünü kalın bir bulutun ardına saklayıp aşağıda olanları görmezden gelerek gökyüzündeki yolculuğuna devam etti.

Yılan gibi kıvrıla kıvrıla, tıslayarak ilerleyen üç fitil hedeflerine vardıklarını belirten parıltıya ulaşana kadar yollarına itirazsız devam ettiler; sonra daha büyük barut yığınlarından daha büyük bir ışık ve duman çıktı ve bu, titreşen sarı bir ışığa dönüştü. Alevler yağlı paçavralara ve kuru dallara, oradan da

ahşap döşemeye atlamayı başarak döşemeyi iştahla yaladı. Ön odalardan birinin penceresinde küçük bir ışıık belirdi ve gittikçe aydınlanarak odayı bir cehenneme çevirdi, pencerenin önündeki siyah demirler artık rahatlıkla görülebiliyordu. Sıcaklık arttı ve camlar patlamaya başladı, dışarı doğru püsküren bu camlar, alevlerin tuğlalara ulaşarak onları da yalamasına yardımcı oldu. Üst katlardan gelen huzursuz iniltiiler tiz korku çığlıklarına ve öfke dolu feryatlara dönüştü. Kanlı yumruklar camları parçalamış, yamuk yumuk parmaklar dehşet içinde demir parmaklıklara tutunmuştu. Kilitli olan ön kapıya ağır bir şeyle vuruluyordu, bir dakika sonrasında kapı kırılarak açıldı ve dışarı çam yarması gibi iri yarı bir adam çıktı. Bir şeylerin düşmesini engellemek ister gibi ellerini kel kafasının üzerine siper ederek avlunun uzak bir yanına kaçmadan önce dehşet içinde dönüp eve baktı, olağanüstü bir olayı seyreden küçük bir çocuk gibiydi. Evin arka tarafından kaçmayı başaran bir görevli, geri kalanları açmayan anahtarlar ve inatçı kilitlerle baş başa bırakarak hızla karanlığa daldı. Kilitli kapıların ardında kalan bu insanların korku dolu çığlıkları ve yakarışları alevlerin gürültüsünü bastıracak bir gürültüye dönüşmüştü. İri yarı bir görevli yakınında bulunanları kurtarmanın yollarını aramaya, ondan daha ufak tefek olan başka bir tanesi ise tımarhanede kısıllı kalan bu insanları kurtarmak için başka hiç kimsenin uğraşmayacağını bilerek insanüstü bir çaba ile mücadele etmeye başladı.

Sonunda neler olduğunu farkında bile olmayan acınası insanlar darmadağın bir halde yanan binadan dışarı çıkmaya başladılar. Üzerlerine tuhaf giysiler giydirilmişti; bir kısmı hücrelerinden sürüklenerek ya da çekilerek çıkarılmadan önce üzerlerinde bulunan gömlek ya da gecelikleri parçalamıştı. Bir kısmı ise ne olduğunu farkına varıp kıymetli battaniyelerini yanlarına almayı akıl etmişti. Sonunda hepsi dağınık gruplar halinde bir araya toplanarak şaşkın bakışlarla etraflarına bakmaya başladılar, başlarına geleni anlayamayan küçük çocuklara benziyorlardı.

Gözü pek görevli ahşap kirişlerin yıkılıp yolu kapatmaya başlamasından önce birkaç kez daha bu cehenneme girip çaresizleri kurtarma çalışmalarına devam etti. Yanmakta olan tımarhaneden tökezleyerek son kez çıkarken

kucağında yaşlı ve zayıf bir adamı dışarı taşıdı, sonra avluda dizlerinin üzerine çöktü ve yanan ciğerlerine temiz hava doldurmaya çalıştı. Bu yorgun görevli gıcırdayan avlu kapısını ve oradan dışarı doğru ilerleyen gölgeleri gözden kaçırmıştı. Tımarhane sakinlerinin bir kısmı otların arasından süzülüp bu kapıdan dışarı çıkarak karanlığın içinde kayboluyorlardı.

Simsiyah gökyüzüne doğru uzanan alevlerin ortasında kızıl bir hale oluştu; bunun üzerinde de boğucu, gri bir duman bulutu vardı. Bitmek bilmeyen gürlemeler kulakların diğer sesleri duymasına engel oluyordu; bu nedenle biraz önce buradan ayrılmış olan uzun bacaklı beygirin geri dönerken nallarından çıkan sesler kimsenin ilgisini çekmedi. Üzerinde oturan pelerinli karaltı tarafından dizginleri çekilerek durduruldu. Kukuletanın altındaki gözler avludaki grupları araştırırken alevlerin yansımasıyla parıldadı. Bu bakışlar bir süre aynı yere yoğunlaştı; bunun hemen ardından binici irkilerek son hızla arkasına dönüp tepeyi gözden geçirdi. Zayıf eller dizginleri çekerek atın başını yana çevirdi ve bir topuk darbesi, atı yeniden harekete zorladı; bu kez karanlığa, gölgelerle dolu ağaçlığın içine doğru... Atın hızla açılıp kapanan burun delikleri daha önceki hızlı yolculuklarının bir kanıtıydı, ama sırtındaki karaltının onun dinlenmesine izin vermek gibi bir niyeti yoktu. Koruluğun içinde zikzaklar çizerek yapılan son derece rahatsız bir yolculuktan bu ama binicisi onu ustalıklarla idare ediyordu. Beygir yola düşmüş olan bir ağaç gövdesinin üzerinden atladı ve yeniden ıslak yapraklarla dolu çamurlu yolda toynaklarından etrafa çamurlar sıçratarak ve dondurucu soğukta burnundan korkunç buharlar çıkararak yoluna devam etti.

Rüzgâr, yünlü kapüşonu geriye doğru uçurdu ve uzun bukleli saçlar bir bayrak gibi dalgalanmaya başladı. Kız dörtmala ilerlerken, kindar dallar ipeksi saç tellerine takılıp uçuşan pelerini pençeledi. Fakat bu ufak tefek engeller onu yıldıramadı, başını hafifçe çevirip yeniden arkasına bir göz attı. Gözleriyle geçtiği yolu inceledi, azgın bir canavarın salyalarını akıtarak onu takip etmesinden korkar gibiydi. Ağaçların arasında bulunan bir geyiğin ani hareketi, irkilmesine sebep oldu ve böylece beygirini bu bilinmeyen patikada daha hızlı gitmeye zorladı, ne kadar hızlı gittikleri umurunda bile değildi.

Ay ışığının aydınlattığı, sisin parça parça inceldiği ve ağaçların seyreltiği bir açıklığa varınca hızla inip kalkan göğsünde az da olsa bir rahatlama hissetti. İlerideki çayırılık atını son gücüne kadar zorlayabileceğinin müjdesini veriyordu. Çıplak topuklarını neredeyse büyük bir mutlulukla bir kez daha ata vurdu, beygir bu harekete hemen cevap verdi ve toynaklarını daha da yükseğe kaldırarak sislerin yere birikmiş olduğu çayırlara doğru atıldı.

Fakat birdenbire sözsüz bir çığlık ve dönen tekerlere sürtünen fren pabuçlarının tiz sesi, atın üzerindeki kızı hayal dünyasında çekip kendine getirdi. Atın ayakları bir kez daha toprağa değmeden önce, onu karşıdan gelmekte olan bir at arabasının üzerine doğru sürdüğünü anladı. Karşıdan üzerine doğru son hızla gelen atları görünce içini dondurucu bir ürperti sardı, karşısındaki atların parlayan gözlerini görüyor, homurtulu nefeslerini hissedebiliyordu. At arabasının siyahi sürücüsü atların başını son hızla yana doğru çekerek arabayı durdurmaya çalıştıysa da artık çok geçti. Kızın boğazından bir çığlık yükseldi, fakat soluğunu kesen çarpışmanın hızıyla ortalık yine sessizliğe büründü.

Bu hızlı manevra ve fren, üstü kapalı arabada uyuklamakta olan Ashton Wingate'in oturduğu yerde neredeyse ters dönmesine sebep olurken, sürücüsünün akıl sağlığından da şüphe etmesine yol açtı. Araba kaygan çamurda yana doğru yatınca çarpışmanın sebebini ve sonuçlarını gördü. Devrilen bir atın üzerinden fırlayan siluet yaralı bir kuş gibi havada çırpındıktan sonra yere düştü. Yolun sert yüzeyine çarptıktan sonra savrularak hendeğe yuvarlandı. Arabanın kayması tam olarak sona ermeden önce Ashton pelerininini çıkarmış ve arabadan aşağı atlamıştı. Kaygan yola ulaştığında endişeli bakışları çılgınca kıvranan ata ve onun biraz daha ilerisinde yarısı suyun içinde hareketsiz yatan silüete çevrildi. Yolun kenarından aşağı doğru kayarken sis etrafını sarıyordu. Buz gibi suyu etrafa sıçratarak ilerledi; çamur çizmelerini aşağı doğru çekiyordu, bilincini yitirmiş olan kızı bu çamurlu dereciğin içinden çekebilmek için dizini hendeğin kenarına dayadı ve onu daha geniş olan ıslak yolun kenarına çıkardı. Kızın yüzünün yarısı ıslak saçlarla kaplıydı, üzerine doğru eğildiğinde dudaklarında herhangi bir nefes alıp verme

emaresi olmadığını fark etti. Kolunu elinden bıraktığında dehşetle boşluğa düştüğünü gördü. Bileğini tutup nabzını bulmaya çalıştıysa da başaramadı, panik içinde parmaklarını kızın boynuna götürdü ve nabzını bu sefer oradan bulmaya çalıştı. Kızın donmuş teninin derinliklerinde aradığını buldu, yaşıyordu, en azından şimdilik...

Ashton yolun kenarında durup tepeden onu izlemekte olan arabacısına bakmak üzere başını kaldırdı. Soğuk aylarda arabayı sürerken açıkta oturan sürücüsü, başındaki değerli kunduz derisi şapkayı korumak için etrafını yünlü bir kumaşla sarıp uçlarını çenesinin altından düğümlemek gibi bir alışkanlığa sahipti. Şimdi büyük bir acı içinde şapkasının boşta kalan uçlarını kocaman elleriyle büktükçe şapka kulaklarının üzerine doğru inip kalkıyordu.

"Sakin ol Hiram. Hâlâ nefes alıyor," diyerek adamın korkusunu azaltmaya çalıştı. Yerdeki at acıyla yeniden çığlık atarak Ashton'ın sözünü kesti ve ayağa kalkmaya çalıştı. Ashton eliyle sakatlanmış olan atı işaret etti. "Hiram! Çizmenin içinde taşıdığın eski tabancanı çıkar ve şu hayvanın acısına bir son ver!"

"Tabii sahip! Hemen yapıyorum!" Bu pek keyifli bir görev olmasa da Hiram kendisini meşgul edecek bir şeyler bulduğu için rahatlamıştı.

Ashton yeniden kıza doğru eğildi. Bilincini kazanmaya haşladığına dair herhangi bir işaret yoktu, bıraktığı yerde öylece yatmaya devam ediyordu. Buz gibi su Ashton'ın bile bacaklarını ağrıtmaya başlamıştı; kızın bütünüyle sırlıslık olan pelerini ise onu buzdan bir koza gibi sarmalamıştı. Ashton, kızın pelerini o şekilde tutan karmakarışık olmuş ipek bağları bularak çözdü. Islak kumaşı açmayı başardığında kaşları şaşkınlıkla havaya kalktı. Arabanın fenerlerinden gelen belli belirsiz ışıktaki bile onun başlangıçta düşündüğü gibi küçük bir kız olmadığını anlayabiliyordu. Üzerine yapışmış olan ince ve ıslak gecelik onun tam anlamıyla gelişmiş bir kadın olduğunu ortaya koyuyordu, genç ama onu düşünmeye itecek kadar olgun.

Bir silah sesi sükûneti bozdu ve Ashton sıçrayarak kendine geldi. At hırıldayan bir ses çıkartarak öldü ve yavaşça suyla dolu hendeğin içine yığıldı. Ay ışığının aydınlattığı sisin içinde Hiram omuzları sarkmış bir şekilde duruyordu. Ashton hizmetkârının hayvanlara olan bağlılığının farkındaydı ama olaylar çok farklı gelişmişti ve şu an korunması gereken çok daha kıymetli bir yaşam varken yas tutacak vakitleri yoktu.

"Hiram! Hadi bakalım! Bu kızı eve götürmeliyiz!"

"Tabii sahip Ashton!"

Siyahi hizmetkâr hareketlenerek yanına doğru koşarken, Ashton yerde yatmakta olan kadını önünü açmış olduğu ıslak pelerininin içinden kollarına alarak çıkardı. Yukarı kaldırıp başını omzunun üzerine aldıktan sonra, kaygan zeminde kay- mamaya çalışarak ilerledi. Hiram ihtiyacı olduğunda yardımcı olabilmek için yanı başındaydı, arabaya birkaç adım kala hızlanarak önüne geçti ve kapıyı açtı. Ashton arabaya binerken hizmetkârı her şeyin iyi olacağına dair bir dua mırıldanıyordu. Ölüm, son on yıl içerisinde, bir Wingate erkeği olan Ashton'a hain ziyaretler düzenlemişti; önce Carolinas'taki fırtınada evlerini yerle bir ederek ebeveynlerini elinden almış, sonra üç yıl önce bir grup nehir korsanı çarklı gemisini zapt etmeyi başararak yeni evlendiği karısını elinden almış, boğularak ölmesine neden olmuştu. Eğer seçme şansları olsaydı, ikisinin de bu korkunç karanlık intikamcı ile bir süre daha karşılaşmak istemeyeceklerinden emindi Hiram.

"Yerleşebilmem için biraz zaman ver," dedi Ashton kadını omzunun üzerinden savurup kendi pelerininin içine yerleştirir ve üzerini örterken.

"O... o iyileşecek mi sahip?" diye sordu Hiram, boynunu endişeyle patronunun arkasından uzatmıştı.

"Bilemiyorum Hiram. Üzgünüm," dedi Ashton. Bilinci yerinde olmayan kadını kucağına doğru çekti; vücudunu ona yastık yaparak yolun geri kalanında meydana gelebilecek sarsıntılardan mümkün mertebe en az hasarı

almasını sağlayacaktı. Kucağına yatırmasıyla birlikte kadın biraz daha yakınına geldi ve burnuna hafif bir yasemin kokusu doldu. Bir anda canlanan anıları içini sızlattı, bu anıyla savaşılabilmek için bir süre beklemesi gerekti. Bu olamazdı zaten, böyle imkânsız şeyleri düşünerek kendisine daha fazla işkence etmeyecekti.

Elini uzatıp kadının kızıl buklelerini yüzünün önünden kaldırmaya çalıştı. Kirli ve karışmış saç yığını biraz güç kullanmasına sebep olduysa da nazik hareketlerle onları ayırıp kulaklarının arkasına doğru götürmeyi başardı. One doğru eğilip ışığın aydınlattığı yüzü görünce heyecanla derin bir nefes aldı. Beyni karıncalanıyordu, gördüğü şey öylece kalakalmasına sebep olmuştu.

"Lierin?" diyerek nefes almaya çalışırken yüreği derin bir özlemle paramparça oldu.

New Orleans'ta yaşadıkları, tanışmaları, evlenmeleri, bütün anıları bir çığ gibi üzerine hücum etti. Lierin'in öldüğünden emindi ama çok büyük bir hata yapılmış olabilirdi ve şu an yanındaki o olabilirdi. Değilse bu kadınla vefat etmiş olan eşi arasındaki benzerlik son derece ürkütücüydü.

Hiram efendisinin yüzünden geçen ifadeleri hiç güven verici bulmamıştı. "Sorun nedir sahip? Hayalet görmüş gibisiniz."

"Belki de gördüm," diye mırıldandı Ashton, çok şaşkındı, içinde bir ümit ışığı yanmaya başlamıştı, mutlulukla korku birbirine karışmıştı. Eğer bu Lierin ise...

içinde bulundukları acil durum aklına geldi ve yaşadığı heyecan emir veren sesine de yansdı. "Hiram! Hadi yerine çık da atları kamçıla! Acele et!"

Adam irkilerek kapıyı kapadı ve son hızla yerine tırmandı. Ashton bacaklarını karşıda bulunan oturma yerine dayarken, Hiram frenleri bıraktı ve sesi gecenin sessizliğinde yankılandı. "Hadi bakalım! Deeuh!"

Birbiriyle uyumlu atlar görevlerini yerine getirmek için hızla ileri atıldılar ve sisli gecenin serinliğinde Hiram sırtlarına vurarak başlarını çevirecekleri yönü belirledi, tekerlekleri dönmeye başlayan araba sallanarak yola çıktı. Ashton arabanın içinde sağa sola doğru sallanırken değerli yükünü, kendi kalbini taşıyormuş gibi özenle taşımaya devam ediyordu. Kadına doğru eğilince içi alışılmadık bir sevinçle doldu ve gözlerini kapatarak dua etmeye başladı: "Tanrım, lütfen Lierin olsun... Ve lütfen yaşamasına izin ver!"

Arabanın sallanıp duran fenerleri kadının donmakta olan soluk yüzünü altın ışıltılar vererek aydınlattı. Ashton'ın kadının alnındaki şişliğe doğru uzattığı parmakları titredi ve kaşları da hüznle çatıldı, bu alın bir zamanlar sevgiyle öptüğü alın olabilirdi. Duyguları allak bullak olmuştu. Ümitleri tepelere tırmanırken korkuları onu dipsiz kuyulara çekiyordu. Bu kadın Lierin olabilirdi, acaba yaralarının durumu neydi? Karısının yaşadığını öğrendiği anda ellerinden kayıp gitmesi, yani ölmesi kaderin büyük bir kahpeliği olurdu. Bu trajediyi bir kez daha yaşayacak gücü yoktu.

Ashton nefesini yavaşça koyvererek düşüncelerini mantık silsilesi içinde bir araya toplamaya çalıştı. Ölmüş karısının anılarında boğuluyor muydu? Deliriyor muydu? Bir başkasında aynı yüzü görüyor olabilir miydi? Zihninin ona oynadığı bir oyun muydu bu? Artık vazgeçtiği bir rüyanın yeniden ortaya çıkma ümidi miydi ona bunları düşündüren? Evlilik yeminlerini etmeden sadece bir ay önce tanışmıştı Lierin'le. New Orleans'taki arkadaşları, adını bile bilmediği bir kızla böylesi bir süratle evlendiği için onunla dalga geçmişlerdi. Sonra kader ağlarını örmüş ve aşkı olan kadın karanlık akıntılara kapılarak kaybolmuştu. O andan sonra geçen her günü saymıştı, üç yıl bir ay altı gün geçmişti aradan. Ama o şimdi yine buradaydı... Ya da anılarındaki Lierin'e inanılmaz derecede benzeyen bir kadını yanındaki. Hiç istememesine rağmen bunun bir hata olabileceğini düşünmek zorundaydı, yeni acılara ve üzüntülere yelken açtığının da farkındaydı.

Zayıf parmaklarını şefkatle kadının yanağında gezdirdi, nabız atışlarını hissedebilmek için parmağını bir süre şakağının üzerinde bekletti. Rahatlayarak iç geçirdi, fakat kalp atışları hiç yavaşlamamıştı.

Hiram'dan gelen ılık plantasyon çiftliklerine yaklaştıklarını bildirdi. Ashton da evi karanlığın içerisinde, azametli meşe ağaçlarının arasında görünür kılan fenerlerin ışığını fark etti. Belle Chene, bir Fransız şatosunun ihtişamına sahipti; geniş arazinin ortasında iki yanından ağaçların ve ek binaların sarmaladığı büyük bir evdi. Ashton en sonunda aşkını evine getirebildiğini düşündü.

At arabası binaya yanaşınca Ashton yoldaki arabaların ve atların farkına vardı. Büyükannesinin eve dönüşünü bir kutlamaya çevireceğini önceden tahmin etmesi gerekirdi. Gözlerini yol arkadaşına çevirdi. Büyük annesinin böyle bir şeyi beklemediği kesindi. Kucağında baygın, tuhaf ve uygunsuz giyimli bir kadınla içeri girmesi onu rahatsız edecekti. Torununun New Orleans'ta yaşadığı kısa flörtün ardından yaptığı evlilik ve sonrasında yaşadıkları, Amanda Wingate'in onun seyahatleri konusunda daha endişeli davranmasına yol açmıştı, şu anda da o seyahatlerden birinden dönüyordu Ashton. Bu olayın yapılan dedikodulara bir yenisini daha ekleyecek olması umurunda bile değildi ama büyükannesinin gittikçe yaşlandığını göz önünde bulundurmak zorundaydı.

Hiram frenleri çekti, atlar bu ani çekiş hareketiyle biraz huysuzlanarak durdular. Araba da tam verandanın önünde sarsılarak durdu. Siyahi adam zıplayarak yerinden indi ve hızla gelip kapıyı açtı. Ashton pelerinini kıymetli yol arkadaşının vücuduna dikkatle sardı ve yüzünü havanın serinliğinden korumak için omzuna bastırdı. Bunu yaparken yine o büyüleyici kokuyu hissetti, üç yıldır içinde tuttuğu tüm duygular bir anda açığa çıktı. Birlikte çok kısa bir zaman geçirmiş olabilirlerdi ama çok değerli ve çok nitelikli anlardı yaşadıkları, bundan hiç kuşkusu yoktu.

"Doktor Page'e acilen bir atlı gönder," diye bağırdı, kadını kolları arasında evin basamaklarından yukarı doğru çıkarırken.

"Hemen sahip Ashton!" dedi Hiram süratle. "Hemen Latham'ı gönderiyorum."

Ashton hızlı ve uzun adımlarla verandayı geçip kapıya geldi. El yordamıyla kapı kolunu bulup kilidin dilini yuvasında kurtardı, sonra da bir ayağıyla iteleyerek kapıyı epeyce açtı. Arabanın yaklaştığını gören uşak da o sırada aynı işlemi yapmak üzere kapının önüne geliyordu. Ashton kucağında yüküyle kapıyı omuzladığı sırada, genellikle ağırbaşlılığını bozmayan Willis çenesini sarkıtarak arkaya doğru tökezledi. Bu onun alıştığı edep ve adaba uyan bir tutum değildi.

"Sahip Ash..." Sesi bir anda gereğinden fazla tizleşince susup boğazını temizleyerek yeniden başladı. "Sahip Ashton, sizi görmek ne güzel, siz..." Ashton'ın siyah yünlü pelerininin katmanları arasından kızıl bir bukle aşağı doğru yuvarlanınca uşağın konuşması kesiliverdi. Hazırlamış olduğu karşılama konuşması duruma hiç uygun düşmediği için yarım kalmıştı, evin efendisi uzun adımlarla önünden geçerken ağzı açık bir vaziyette bakmayı başarabilirdi sadece.

Babaanne Amanda Wingate de, kız kardeşi ve birkaç mi- safiriyle birlikte salondan geniş koridora doğru yürürken Ashton'ı bu şekilde görünce uşağın yaşadığı dehşeti aynen yaşadı. Dikkati hemen Ashton'ın kucağındaki ince ve kıvrımlı kadın bedenine takıldı, kızıl saçları gözden kaçırmamıştı. Aralarında bulunan mesafeyi son hızla kat ederken aklını oynatacak gibiydi, yüreği hızla çarpmaya başlamıştı.

"Aman Tanrım Ashton!" Titreyen elini göğsüne bastırdı. "Yine bizi atlatıp kendine yeni bir gelin mi buldun?"

Ashton genç kadını bir an önce üst kata çıkarmak istiyordu ama büyükannesine eve neden bu şekilde girdiği hakkında bilgi vermesi gerektiğinin de farkındaydı. "Seni atlatmak o kadar da sık yapılabilen bir şey değildir büyükanne," diye mırıldandı; bunları söylerken annesinin büyükannesiyile konuşurken yaptığı gibi sevgi dolu bir ses tonu kullanmıştı. "Ama şu an..."

Jennifer Hala elini kız kardeşinin kolunun üzerine koyarak "Amanda," diye temkinle fısıldadı. "Bu kez Ashton'ın ne yaptığını tartışmasak daha iyi olacak sanırım. En azından misafirlerimiz buradayken bunu yapmayalım."

Amanda içini yakan soruları bastırıdıysa da hâlâ şaşkın ve endişeliydi. Ashton'ın kucağındaki kadının hareketsizliğine bakarak durumun farkında olmadığı anlamını çıkarıyor, bundan da Ashton'ın uyumakta olan yeni eşini yatak odalarına götürüyor olduğundan başkaca bir anlam çıkaramıyordu. Ashton'ın yoluna devam etmek için sabırsızlandığını hissediyordu. Yolundan çekilmek üzereyken pelerin hafifçe yana kaydı ve kenarları saten kaplı kumaşın arasından küçük bir yüz göründü. "Çok hoş..." diye düşündü, onun bu kadar güzel birini seçmiş olmasına şaşırmamıştı. Pelerin açılmaya devam edince onun da gözleri fal taşı boyutlarına vardı; fakat kadının ince bir bez parçasıyla örtülü olan bacakları ortaya çıkınca baştaki düşüncesi hiç planlamamış olduğu bir iniltiye dönüştü ve böylece Büyükanne Amanda açılmakta olan kumaşı yakalayarak, "Son derece yakışık almaz bir kıyafet giymiş hem de!" dedi.

Amanda bu durumu gören başka birinin olup olmadığını anlamak için etrafına bakınca birkaç yaşlı hanımefendinin hayretle açık kalmış ağızlarını dehşetle gördü. Fısıltılar başlamıştı; daha sonra bu fısıltılar birer mırıldanmaya dönüşerek odada dalgalandı ve son hızla misafirlerin arasında ilerlemeye başladı. Artık *gecelik* ve *kız* kelimeleri gayet net seçilebiliyordu.

Ashton, "Büyükanne, görüldüğü gibi değil," diye fısıldadı, onu korkularından arındırmak istiyordu.

Amanda yavaşça inledi. "İşiteceğim gerçeğe dayanıp dayanamayacağımı bilmiyorum."

Jennifer Hala kardeşini cesaretlendirmeye çalıştı. "Amanda hatırlasana, babam yanlış gibi görünen şeylere önyargısız bakmamız gerektiğini söylerdi."

Bir adam yanlarına geldi ve konuşmanın sadece son bölümünü duyarak dostça bir tavırla konuşmaya başladı: "Hadi Ashton, yeni gelinimizin neye

benzediğini hepimiz görelim. Kendine yeni bir eş bulmanın zamanı çoktan gelmişti."

"Gelin mi!" Yan odadan tiz bir kadın sesiydi bunu söyleyen. "Eş mi!" Kadın insanları iterek ilerlerken bir karmaşa doğdu. "Burada neler oluyor? İzin verin geçeyim!"

Duruşunu değiştiren Jennifer Hala kısık sesle bir şeyler geveledi. "Sanırım babam tam da bundan bahsediyordu."

Uzun boylu, zayıf bir esmer yeni gelenleri görmek için önüne çıkanlara çarpa çarpa incinmiş gibi görünen gururuyla onlara doğru ilerliyordu. Marelda Rousse'un koyu renkli gözleri ıslak kızıl buklelere takılmış, Ashton'ın ıslak pantolonunu görünce daha da açılmıştı, bu gözlerde hemen sorgulayan bir öfke belirdi. "Ashton, bu da ne demek oluyor? Bu kızla bataklıklarda yuvarlanmış gibi görünüyorsun! Gerçekten gidip kendine yeni bir kadın mı buldun?"

Ashton bu anlamsız sorgulanma şeklinden hiç hoşlanmamıştı ama yüreğindeki ve umutlarını bu kadar çok insanla paylaşmak gibi bir niyeti yoktu. Yapması gereken tek şey, onları kucağında taşıdığı kişinin yaralı olduğundan haberdar etmekti. "Bir araba kazası oldu Marelda, bu kız da atından düşerek yaralandı."

"Geceliğiyle ata mı biniyordu? Hem de bu saatte?" diye bağırdı Marelda. "Ashton gerçekten böyle bir hikâyeye inanmamızı mı bekliyorsun?"

Ashton iyice rahatsız olmuş, çenesi kasılmıştı. Marelda Rousse pek çok şeyi yapmaya cüret ederdi ama Ashton'ın sözünü sorgulayacak kadar ileri gitmemişti hiç, özellikle de Ashton'ın evindeyken. "Bunu açıklayacak vaktim yok Marelda," dedi kısaca Ashton. "Kızın bakıma ihtiyacı var. Lütfen geçmeme izin ver."

Marelda şikâyetlerine devam etmek üzere ağzını açtıysa da, kelimeleri Ashton'ın kırgın bakışları karşısında ezildi ve gittikçe artmakta olan kızgınlığını fark ederek yana çekildi. Ashton Wingate' in suskunluğunun

tehlikeli olmaya başladığı anlar vardı ve Marelda böyle anlarda ısrarcı olmanın kendisine hiçbir fayda sağlamayacağını farkındaydı.

Amanda anlamsız şüphesizliğinin durumun kontrolden çıkmasına sebep olmasından dolayı utanmış ve durumun aciliyetini fark etmişti. "Doğu kanadındaki pembe oda boş Ashton. Willabelle'i bulup hemen yanına göndereceğim." Torunu merdivenden yukarı çıkarken onları bir üst katın korkuluğundan eğilerek izleyen siyahi genç kıza işaret etti. "Luella May koş ve odayı hazırla."

"Hemen Bayan Amanda!" diyen kız hızla yerinden fırladı.

Ardında pek çok mırıldanma ve homurtu bırakan Ashton dolambaçlı merdivenin basamaklarından tırmanarak ikinci katın duvarlarından döndü ve yoluna devam etti. Uç yıl önce yeni gelinini kucağında bu basamaklardan çıkararak odasına götürmeyi hayal etmişti. Şimdi aynı yerde kucağında Lierin olduğuna inandığı kadını kalbine bastırılmış ilerliyordu. Kadının bilinci yerinde olmuş olsa küçük bir soruşturmada sonra yatak odası sorununu çözebilir ve nehirde yaşanan o trajik geceden sonra yaşadığı yalnızlığına bir son verebilirdi.

Misafir odasına girince Luella May'in direkli yatağın örtülerini kaldırmakta olduğunu gördü. Kız hızla bembeyaz çarşafı düzeltti ve yaralının yatırılabilmesi için yoldan çekildi.

"Kendinizi çok üzme efendimiz," dedi onu sakinleştirmek için. "Annem birazdan burada olur ve o genç hanım için yapılması gerekeni bilir. O doktorluk hakkında pek çok bilgiye sahiptir..."

Ashton kucağındaki kadını yatağa yerleştirirken kızın ne söylediğini tam olarak duyamadı. Yatağın yanındaki komodine uzanıp üzerinde duran leğenin yanında duran havluyu ıslattı ve kızın renksiz yanaklarındaki çamurları temizlemeye başladı. İşini bitirince ışığı yaklaştırarak bu oval yüzü incelemeye başladı, orada yatan gerçeği görmeye çalışıyordu. Kadının düzgün, ince burnunu ve solgun dudaklarını inceledi. Gitgide moraran çürük geçici olarak

alnının mükemmelliğini bozuyordu ama cildinin geri kalan kısmı kaymak gibi ve pürüzsüzdü. Açık tonlu kahverengi kaşları sık siyah kirpiklerinin üzerinde mükemmel bir eğimle yükseliyordu; eğer bu kadın gerçekten karısıysa, o kirpiklerin altındaki gözlerin rüzgârda dans eden yapraklar gibi canlı ve zümrüt yeşili olduğunu biliyordu. Gür saçları çamurun ve kuruyan yaprakların etkisiyle biraz matlaşmış ama o parlak rengi yok etmeyi başaramamıştı. Anılarındaki o inatçı görüntü tam karşısındaydı. O karısı olmak zorundaydı!

"Lierin," diye özlemle fısıldadı. Bu isim dudaklarının arasından çıkmayalı ne kadar uzun bir zaman geçmişti? Bu gece bu ismin ikinci kez dudaklarından dökülmesine izin vererek hata mı yapıyordu?

Uzun boylu, iri yarı bir kadın kapıdan içeri girdi ve kıza emirler yağdırmadan önce durumu şöyle bir gözden geçirdi. "Git ve Bayan Amanda'nın verdiği yeni geceliği getir, bu arada sıcak su da getir ki bu hanımı yıkayabilelim."

Luella May odadan fırlayarak çıkarken annesi, yataktaki kadının alnındaki çürüğü incelemek üzere yatağa yanaştı. Ashton yatağın ayakucundaki direklerden birini sımsıkı tutmuş, onu izliyordu. Eklemleri bembeyaz olmuştu.

"Ne düşünüyorsun Willabelle?" diye sordu endişeyle. "Sence iyileşir mi?"

Kâhya kadın Ashton'ın sesindeki ilgiyi fark etmiş olmasına rağmen, kızın göz kapağını hafifçe kaldırırken cevap vermedi. "O kadar telaşlanmayın sahip. Tanrı isterse, bu küçük kız birkaç gün içerisinde iyileşiverir."

"Bundan emin misin?"

Willabelle beyaz yemeni bağlı başını hüznle salladı. "Efendim ben doktor değilim. Bekleyip göreceksiniz."

"Lanet olsun!" Ashton kükreyerek arkasını döndü ve huzursuz adımlarla odada gezinmeye başladı.

Onun bu tepkisine şaşırın kâhya kadın, onu daha büyük bir ilgiyle izlemeye başladı. Ortada görünenden çok daha fazlası olmalıydı. Sular çalkalanmaya başladığında bunun altında bambaşka bir çalkantı, bambaşka bir sebep olduğunu çok iyi bilirdi. Ashton'ın yatağın ayakucuna geri dönmesiyle birlikte bundan iyice emin oldu.

"Doktor Page gelene kadar yapabileceğimiz başka bir şey olmadığından emin misin?" diye üsteledi Ashton.

"Evet sahip," dedi siyahi kadın ciddiyetle. "Onu yıkayıp rahatlatılabilirim, bu arada siz de aynı şeyi kendiniz için yapabilirsiniz."

Ashton bu fikre karşı gelecek bir fikir bulamadı ve isteksizce yumuşadı. Ceketini omzuna atarak kapıya yürüdü, orada durup son bir kez daha yatağa baktı. Kadın, hiç kıpırdamadan yatıyordu. İçi korkuyla dolmuştu Ashton'ın. "Ona iyi bak Willabelle."

"Öyle yapacağım efendim, bundan şüpheleniz olmasın."

Ashton kapıyı arkasından kapatarak koridorda yoluna devam etti. Üst katın korkuluklarının yanında durup elini cilalı yüzeyin üzerine koydu ve başını hafifçe eğerek düşünmeye başladı; beynini kurcalayan onlarca soruya cevap bulmaya uğraşıyordu. Lierin'in nehre düştükten sonra son derece uzak olan karşı kıyıya ulaşabilmiş olması tam bir mucize olurdu, bunun farkındaydı. Hem ayrıca oraya ulaştıktan sonra neden orada olduğunu belirten herhangi bir hareket yapmamıştı? *Nehir Cadısı* onarılana kadar kum tümseğinin üzerinde kalmıştı; adamları kilometreler boyunca bütün nehri araştırmış ve Lierin'den bir iz bulamamışlardı. Boğulmamışsa neden üç yıl boyunca ondan hiç haber almamıştı?

Ümitlerini güçlendirebilecek mantıklı bir çözüm bulamamıştı, ensesinde başlayan ağrıyı dindirmek adına başını geriye atıp çevirdi. Aklına gelen rahatsız edici şeyleri bertaraf edebilmek için etrafına bakınmaya başladı. Bu evi yeterli bir birikime ulaştığına inandıktan sonra yaptırmıştı; Lierin'in bu evi

nasıl bulacağını merak etmeye başladı, kendinden öncekilerin çoğunun yaptığı gibi güzel bir yer olduğunu mu düşünecekti, yoksa babasının ingiltere'deki evi ile kıyaslayıp buradan hoşlanmamayı mı tercih edecekti?

Gözleri alt katın açık renkli mermer döşemelerinde ve eğimli duvarlara ince bir zevkle yapılmış olan fresklerde dolaştı. Aylar boyunca ciddiye almamış olduğu gerçekleri hatırladı. Yüksek korkulukların üzerindeki özenle sıvanmış tavandan sarkan büyük kristal avizenin çiçek biçimindeki karmaşık desenleriyle dans eden, birbirini oradan oraya kovalayan ışıklara baktı. Ashton'ın yokluğundan faydalanarak eve giren o eğlence delisi, sarhoş nehir faresinin, mobilyaları hedef tahtası olarak kullanarak yol açtığı hasarlardan eser kalmamıştı artık. Bu hainin yaptıklarına son vererek kaçmasını, elindeki dolu silahı onun üzerine tutan Amanda sağlamıştı. Daha sonra Ashton işinin ehli olan ustalar bulmuş, buraya verilen hasarı özenle onarmalarını istemiş ve ardından onların çıkardığı faturayı ödetmek üzere, bu insanlıktan nasibini almamış hain adamı aramaya başlamıştı. Nehrin kenarındaki o fare deliğinde adamla kozlarını tam olarak paylaşabilmek için yanına bir adam almış, bu aptal soytarıya ve yarım düzine kadar yordakçısına iyi bir ders vermişlerdi. Onları nehrin kenarına sıkıştırmışlar ve Ashton Wingate ne zaman isterse, yaptıklarının bedelini ödemeleri gerektiğini onlara öğretmişlerdi. İri yarı, siyahi çiftlik kâhyası Judd Barnum da bu işi yaparken ona büyük bir başarıyla yardım etmişti.

Ashton odasına doğru ilerlemeye devam etti ama bir türlü dört bir yanını saran korkularından arınamıyordu. Ne yaptığını bilmeden üzerindeki çamurlu giysileri çıkardı ve misafir odasına geri dönmeden önce banyo yaptı ve tıraş olup giyindi. Willabelle hâlâ kızla ilgilenmekte olduğunu söyleyerek onu nezaketle yanından kovalayınca isteksiz bir şekilde merdivenlerden aşağı inmeye başladı. Salona girer girmez karşısına heyecanlı erkek yüzlerinden oluşan bir duvar çıktı.

"Bize ondan bahset Ashton," diye üstelediler.

"O dediğiniz kim?"

"Onu nerede buldun?"

"Buralardan mı?"

"Gecenin bir yarısında tek başına ne yapıyordu?"

"Üzerinde sadece bir gecelik olduğu doğru mu?"

Bu sorular sonu gelmek bilmeyen bir yarasa sürüsünün saldırısına benziyor, durmak bilmiyordu. Merhamet istercesine elini havaya kaldırdı ve onlara acı bir tavırla gülümsedi. "Beyler lütfen. Ben kâhin değilim. Şu an ona bir isim veremem. Buralardan değil ve söyleyebileceğim tek şey hiçbirinizin onu tanımıyor olduğu. Dışarıda gecelikle neden dolaştığını açıklamak ise gerçekten zor ama bu civarda bir yerlerde bir yangın oldu ve oradan kaçmış olabilir. Bizimle karşılaşması ise Morton Ormanı'nda son hızla ilerlediği sırada gelişen şaşırtıcı ve hiç beklenmeyen bir gelişme."

"Çok güzel olduğunu duydum Ashton. Bu kadar şanslı olmayı nasıl başarıyorsun?"

Şanslı mı! Bu kelime beyninde yankılandı. Hayatının aşkını kaybetmiş bir adama nasıl böyle anlamsız sözler söyleyebiliyorlardı... Belki de onu yeniden bulmuştu ama bu kez de neredeyse öldürüyordu. "O iyileşene kadar kendimi şanslı addetmeyeceğim."

"Evet, bu doğru," diye ona katıldı yaşlı bir adam. "Eğer gerçekten ağır bir yarası varsa, Ashton onu eve getirdiği için yaptığımız bu azgın maskaralıklar hepimizin vicdanını sızlatacak."

Marelda odanın diğer ucundan Ashton'ı süzdü ve onun hemen yanma gelmesinin mümkün olmadığını anladı. Mutsuzluğunu Ashton'a ifade edebilmek için izleyebileceği birkaç farklı yol vardı. Ondan belirli bir süre uzak durmak bunlardan biriydi ama şu an Ashton o kadar ihmalkâr ve her şeyden bihaber görünüyordu ki bunu yapmak sadece anlamsız bir vakit kaybı olurdu. Bugüne kadar elde edip bırakmış olduğu adamlar gibi olsaydı bunu yapabilirdi

ama Ashton gerçekten çok yakışıklı bir erkekti. Hatta son derece görkemli ve özel bir tipti. Şu an üzerinde bulunan kötü terzi elinden çıkma kostümlere rağmen nefes kesiciydi, onunla olan ilişkisine herhangi bir zarar gelmesini göze alamazdı. Belki de doğrudan yapılacak bir manevra daha başarılı bir sonuç verirdi. Bu güne kadar cüretkârlığı ona hep kazandırmıştı.

Marelda, ev sahibine bir tugay dolusu atlının sahip olabileceği bir kararlılıkla yaklaştı. Ashton'ın koluna girerken onu etkilemek için saatler boyunca çalışmış olduğu darılma ifadesini yüzüne takınmıştı bile.

"Bu gece yapmış olduğun ürkütücü giriş yüzünden seni azarlamam gerekir Ashton."

Ashton diğer erkeklerin kendisinden hızla özür dileyip yanından kaçışmalarını izledi. Marelda'nın bu yaklaşımının kısa sürede bir sevgililer arası bir ağız dalaşına dönüşeceğinden eminlerdi ve Marelda'nın kendini nasıl seçilmiş sevgili olarak ilan etmeyi başardığı ise Ashton için hayret verici bir durumdu. Gerçi dul bir erkek olarak Marelda'nın sık ziyaretlerine son derece laçka ve kabullenir bir tavırla cevap vermiş olduğunu da kabul etmesi gerekiyordu. Onun bu umursamazlığı büyük ihtimalle karşısındakinin istenmeyen birta- kim hükümlere varmasını sağlamıştı. "Özür dilerim Marelda. Böyle bir kargaşa yaratmayı planlamamıştım."

Marelda başını Ashton'ın tam olarak görebileceği bir şekilde çevirdi. Güzel olduğunun farkındaydı, siyah gözleri ve saçlarının abanoz renkli bukleleri ile son derece alımlı olduğunu biliyordu. "O küçük şeyin önüne atlamasına engel olamazdın ama o kadından etkilenmiş gibi görünmen..." Bir anda aklına bir fikir geldi ve ümitle sordu: "Yoksa o bir kadın değil de çocuk mu? Çok ufak görünüyordu çünkü..."

Ashton başını iki yana salladı. "Kesinlikle çocuk değil!"

"Elbette bunu biliyorsun," -kırgınlığı sesine fazlasıyla yansımaya başlamıştı- "onu geceliğiyle gördün. Dikkatini çekmek için ne giymesi gerektiğini biliyormuş."

Ashton, Marelda'nın bu yorumunu, içinde ağırbaşlılığın gizli olduğu mülayim bir bakışla karşıladı. Marelda, Ashton'ın kendisine için için gülmekte olduğu hissine kapıldı ve bir anda kendini kıskançlığın keskin pençelerinin arasında buldu, kolay kolay kurtulacağı da benzemiyordu. Ashton en sonunda omzunu silkip tembel bir cevap vermeye tenezzül etti: "Aslında geceliğinin üzerinde pelerin vardı."

"Yine de altında bir şey yoktu ama!"

"Canın nasıl isterse Marelda," diyen Ashton hafif bir alaycılıkla devam etti: "Bu, olayın bir kaza olduğu gerçeğini değiştirmez."

"Elbette öyleydi," diye hırladı Marelda. "Atını üzerinize doğru sürmeden önce gelenin senin araban olduğundan emin oldu sadece."

"Doktor Page birazdan burada olur, hasta kızın durumu hakkındaki tüm söylentilere bir çözüm getireceğinden eminim."

Arkalarından son derece tiz bir kıkırdama geldi, ikisi de dönüp bir izleyicilerinin olduğunu fark ettiler; bu kişi kısa boylu, ufak tefek ve her dem ağlayacakmış gibi sulu siyah gözlere sahip olan Bay M. Horace Titch'ti. Şu an vereceği haberin tadını önceden çıkarmakla meşguldü. "Doktor Page gelemeyecekmiş."

Ashton bu adamın sürekli olarak üstüne vazife olmayan işlere karıştığını biliyordu. Amanda bu adamı, arkadaşı olan kız kardeşinin hatırına davet etmişti; Horace'in ablası olan bu kadın son derece sağduyu sahibiydi ve kendilerine miras kalan çiftliği erkek kardeşinin batırma çabalarından korumayı başarmıştı. Horace ablasının sahip olduğu yönetim zekâsına ve kurnazlığa sahip değildi ve bu gece Ashton'ın karşılaşmak istediği son kişiydi.

"Doktor, Wilkins'lere gitmiş," dedi hiç düşünmeden. "Bir çocukları daha olacakmış ve son seferde hanımefendinin çektiği sıkıntılar yüzünden doktor işini sağlama almak istemiş. Gerçi beslemek zorunda oldukları boğaz sayısını düşününce bu bebeği kaybetmelerinin daha iyi olacağını düşünmeden de edemiyorum açıkçası."

Ashton alayla gülümsedi. "Bunu siz doğarken düşünmüş seçici birinin olmaması ne acı Titch. Natchez'in geleceğini aydınlatmış olurlardı."

Horace kıpkırmızı kesildi, düz siyah saçları ile öfkeli bir kirpiye dönüşüvermişti adeta. "Sa... Sana o sivri dilini tutmanı tavsiye ederim Ashton," diye kekeleydi. "Geminle taşıdığın pamuklar bana ait."

Ashton bir kahkaha attı. "Ben kız kardeşin ile iş yapıyorum Horace ve ona nehirdeki yüzen her şeyden çok daha fazla para kazandırıyorum. Bir başkası ile ticaret yapmaya karar verdiği anda oluşan boşluk hemen dolacaktır."

"Bunu aklına bile getirme Ashton," diyen Corissa Titch onlara katıldı. Biraz küstah ve erkeksi bir tavrı vardı bu kadının, söylenmesi gereken birtakım sözler olduğunda susan tiplerden değildi. "Senden ürünlerimiz için en iyi fiyatı aldığımızı gayet iyi biliyorum" -kardeşinin kızaran yüzüne dik dik baktı- "Horace bilmiyor olabilir tabii."

Horace ev sahibinin ela gözlerine baktı ve bu gözlerin buğulu derinliklerinde beliren alaycılığı fark etti. Tehdidi işe yaramamıştı; bir gün Ashton'dan intikamını alacağına içten içe yemin ederek allak bullak oradan ayrıldı. Corissa ise sessiz bir şekilde omuz silkerek Ashton'dan özür diledi ve kardeşini takip etti; Horace'in kendine acımayı bir alışkanlık haline getirdiğinin farkındaydı. Bu depresif hareketlerinin bir gün nelere sebep olacağını merak etmeden duramadı.

Bu arada bir hizmetli Ashton'ın yanında durup şampanya ikram etti; bu sinirini yatıştırmasına yardımcı olacaktı. Tepsiden iki kadeh alarak birini Marelda'ya verdi. Marelda kadehini sessizlik içinde havaya kaldırdı,

karşısındaki yakışıklı erkeğin yüzüne bakınca yüreği pırpır etti. Ashton'ın yüz hatları oldukça belirgin ve klasikti, rüzgâr ve güneş tenini bronzlaştırmıştı. Dudakları zaman zaman etkileyici ve davetkâr, zaman zaman da haşın ve ciddiydi. Kalın ve sık kirpikli, buğulu yeşil-kahve gözleri bir kenara bırakılacak olursa, yanakları en etkileyici ve çekici yerlerinden biriydi. Biçimli elmacık kemiklerinin üzerinde teni oldukça gergindi ve kızdığı zamanlarda buradaki kasları iyice geriliyordu.

Marelda ona ısıldayan bir sıcaklıkla gülümsedi ve ince parmaklarını okşadı. "Eve hoş geldin sevgilim. Seni özledim. Seni çok özledim."

Ashton bakışlarını elindeki kehribar renkli şampanyaya çevirirken, kalın kirpikleri ela gözlerin üzerine doğru alçaldı. Aklı Lierin'deydi, bir süre durduktan sonra cevap verdi: "Eve gelmek her zaman güzeldir."

Marelda parmaklarını Ashton'ın yakasının altında gezdirdi ve kaslı göğsünü hissetti; bu yine yüreğinde bir karmaşanın yükselmesine sebep olmuştu. "New Orleans'a yaptığın her gezi beni endişelendiriyor Ashton," diye mırıldandı. "Seni kötü etkiliyor ve huzursuz biri haline getiriyor. Neden sen de diğer çiftçiler gibi yerinde oturup toprağınla ilgilenmiyorsun?"

"Judd son derece yeterli bir kâhya Marelda," dedi Ashton. "Ben buharlı gemimle yeni müşterilerin peşinde koşarken gözüm arkada kalmıyor."

"Judd Barnum'dan çok fazla şey beklediğini düşünmüyor musun? Hem bu civarda siyahi bir kâhyası olan tek çiftlik sahibi sensin."

"Sana en başarılı çiftçiler arasında olduğumu hatırlatmama gerek var mı Marelda? Judd hem kendisinin hem de verdiği kararların güvenilir olduğunu ispatladı."

Marelda çabuk pes edenlerden değildi. "Judd'ın yerinde beyaz bir kâhya olsa siyahi adamlarından çok daha fazla verim alırsın."

"Yanıyorsun Marelda. Judd onları gayet sıkı çalıştırıyor ama aynı zamanda onlara yeterli yemeği ve dinlenme saatlerini de sağlıyor. Belle Chene'in ne kadar zengin ve verimli bir yer olduğunu göz önünde bulundurunca çiftliğimin işletim şeklini değiştirmenin anlamsız olduğunu düşünüyorum. Bu arada Latham'ın döndüğünü duydum. Şimdi" -Ashton özür dileyen bir tavırla bir adım geri çekildi- "izin verirsen, ondan ne yaptığına dair rapor almam gerekiyor."

Marelda, Ashton'ı durdurup kendisini de davet ettirecek bir ortam yaratabilmek adına elini havaya kaldırdı ama Ashton hızla arkasını dönerek oradan uzaklaştı. Marelda göğüs geçirerek Ashton'ın salondan çıkışını seyretti. Ashton'ın bulunduğu yere hayat ve neşe getirmesine, oradan ayrılırken de bunu yanında götürmesine hâlâ hayret ediyordu.

Ashton mutfağa, ahırlardan koşarak gelen oğlanla aynı anda girdi. Oğlan bir yandan nefes almaya çalışıyor, bir yandan da doktorun sabaha kadar gelemeyeceğini anlatmaya çalışıyordu, ama sebep düşündüklerinden çok daha farklıydı.

"Tımarhane yanmış Sahip Ashton," diye açıkladı oğlan. "Yemeklerin pişirildiği yerin dışında her yer kül olmuş, doktorun peşinden oraya gidince kendi gözlerimle gördüm."

"Tımarhane mi?" Amanda dehşetle sordu, kız kardeşiyle birlikte mutfağa tam o anda girmişti. "Bu çok korkunç!"

"Doktor yaralılara bakması gerektiğini söyledi, bu yüzden hemen gelemezmiş," diye açıkladı Latham. "Bir kısmı yanmış ama çoğu canlı olarak kurtulmuş."

"Çoğu mu?"

Latham omuz silkti. "Delilerin bir kısmı ortada yok, bazıları kaçmış bazıları da yanmış. Tam olarak sayım yapamıyorlar sahip Ashton."

"Doktor Page oradaki işi biter bitmez ona ihtiyacımız olduğunu biliyor mu?" diye üsteledi Ashton.

"Evet, sahip!" dedi delikanlı son hızla.

Ashton ocağın başında duran aşçıya döndü: "Bu delikanlıya yiyecek bir şeyler bulabilecek misin Bertha?"

Yaşlı kadın kıkırdarak eliyle yemek dolu masayı gösterdi. "Çocuk için gereğinden fazla yiyecek var sahip."

"Duydun onu Latham." Ashton başıyla masayı gösterdi. "Ne istiyorsan al bakalım."

"Teşekkür ederim, sahip." Latham bu cevabı mutluluk içinde vermişti. Ödülünün tadına bir an önce bakmak için eline bir tabak aldı ve ziyafet sofrasındaki lezzetleri bir an önce tatmak için hızla işe koyuldu, aralarından seçim yapabilmek için kendini dizginleme çabası boşaydı.

Ashton ocağın yanına gidip orada titreşmekte olan alevleri kaşlarını çatarak seyre daldı. Oğlanın getirdiği haberi, Lierin'in tuhaf kıyafeti ile birleştirence kafası iyice karışmıştı. Tımarhane kasabadan oldukça uzak bir bölgedeydi ama Lierin'i bulduğu ormanlık alan oraya son derece yakındı. Tımarhaneden kaçmadıysa ve Belle Chene'e gelmek için yola çıktıysa neden öyle giyinmişti ve atını neden dikkatsizce sürüyordu?

"Ah şu garip, kayıp ruhlar," dedi Jennifer Hala başını hüznle sallayarak.

"Yarın oraya bir araba dolusu battaniye ve yemek gönderelim," dedi Amanda. "Eminim misafirlerimiz de yardımcı olmak isteyecektir. Bolca giyeceğe ve battaniyeye ihtiyaçları olacağını sanıyorum..."

Jennifer Hala aniden kaşlarını çattı. "Ashton, şu yaralı kız tımarhaneden kaçmış olabilir mi?"

Ashton şaşkınlıkla başını kaldırıp büyük halasına baktı, ona ne cevap vereceğini bilememişti. Yardımına büyükannesi koştu.

"Bunu da nereden çıkardın Jennifer?"

"Onun yanan bir evden kaçmış olduğuna dair bir takım söylentiler var ve şimdi de tımarhanenin yanmış olduğunu öğrendik."

"Muhtemelen bir tesadüf," dedi Amanda. "Korkacak bir şey yok. Zavallı kız uyanınca bunu açıklayacağından eminim."

Ashton *tesadüf* kelimesinin tadını çıkardı. Bu iki olay gerçekten birbiriyle bağlantılı olamazdı, ayrıca Lierin'in öylesi bir tımarhanede yaşıyor olduğu fikrini de ciddiye alamazdı. Böyle bir ihtimal üzerinde fazlaca düşünmek ve hayal gücünün mantığını yenmesine izin vermek aptallık olurdu.

Misafir odasına dönüp kapıyı iterek açtı ve içeri girmeden önce bir süre eşikte durarak gözlerinin odanın loşluğuna alışmasını sağladı. Şöminenin ateşi odayı hafifçe aydınlatıyor; yatağın yanındaki komodinin üzerinde duran mumdan da yatağı ve içinde yatanı aydınlatan sarı bir ışık yayılıyordu. Lierin'in zarif hatları sakın ve hareketsizdi, Ashton bir an kalbinin heyecandan duracağını sandı; daha dikkatli bakınca yataktaki kadının göğsünün inip kalktığını gördü ve yeniden nefes almayı başardı.

Willabelle odanın diğer ucunda bulunan sallanan iskemlede oturuyordu; Ashton'ı varlığından haberdar etmek için konuşmaya başladı: "Gelmenizi bekliyordum."

"O nasıl?" diye sordu Ashton yatağa yaklaşırken.

Siyah kadın onun yanına geldi. "Henüz uyanmadı Sahip Ashton, ama şu an daha huzurlu uyuduğunu söyleyebilirim. Alnında bir çürük var, sırtında da anlayamadığım birtakım izler bulunuyor, sanki birileri onu dövmüş." Willabelle zayıf elini örtünün üzerinde gezdirdi. "Luella May saçlarını yıkayıp

kurutmama yardım etti, banyosunu yaptırdıktan sonra üzerine temiz bir gecelik giydirdik. Sıcak ve temiz olmak ona iyi gelecektir."

"Onunla biraz yalnız kalmak istiyorum," diye mırıldandı Ashton.

Willabelle şaşkınlıkla ona baktı. Ashton'ın yüzündeki mesafeli ifade ona herhangi bir soru sormasını engelliyordu, ama Willabelle Ashton için endişelenerek biraz oyalandı. Zira Ashton karısının kaybindan sonra çok acı çekmişti, Willabelle ona yardım edemiyordu ama bu kazanın Ashton'ın üzerinde bıraktığı etki onu endişelendiriyordu. "Biraz önce Bayan Amanda buradaydı, sizin burada bir yabancı ile yalnız kalmanızı pek hoş karşılamayacaktır."

"Ben kendisiyle konuşurum."

Ashton'ın bu kısa cevabı duygularını saklıyordu; Willabelle, Ashton'ı içine düştüğü bu hüznü halden çıkarmak adına başka bir girişimde bulunmadı. Konuşarak kapıya doğru ilerledi. "Ha bu arada sanırım bilmeniz gereken başka bir konu daha var: Bayan Marelda geceyi burada geçirmek üzere hazırlık yapıyor."

Ashton bu haberi büyük bir hayal kırıklığıyla kabul ederek içini çekti. Bir geceye katlanılabilirdi katlanılmasına ama Marelda ziyaretlerini uzatmayı alışkanlık haline getirmişti.

"Bir şeye ihtiyacınız olursa beni çağırın sahip," diye mırıldanan Willabelle odadan çıkıp kapıyı yavaşça kapattı.

Kadının ayak sesleri koridorda uzaklaşırken Ashton yatağa döndü. Önünde kıvrılmış yatan kadına bakarken göğsü çektiği yalnızlığın acısıyla sızladı. Kadın sırtüstü yatıyordu, kızıl saçları yastığın üzerine dağılmıştı. Uzanıp eline dokundu, parmaklarının altında yumuşacık tenini hissetti. Tırnakları uzun ve bakımlıydı, Lierin onlara hep özen gösterirdi. Bu parmakları görmek o gece *Nehir Cadısında* omzuna yaslandığı anı hatırlatmıştı Ashton'a; Ashton o sırada hesap defterleri ile uğraşırken, Lierin de tırnaklarını onun çıplak göğsünde

gezdirerek eğleniyordu. Lierin onunla oynamaya devam etmiş ve kulağını dişleyip göğüslerini Ashton'ın çıplak sırtına sürtmüştü. Bu baştan çıkarıcı hareketlerin sonunda hesaplan o sıkıcı deftere işlemeye devam etmek Ashton'ın gözüne son derece önemsiz görünmüştü.

Gerginliğini üzerinden attıkça Lierin'le ilgili anıları bir bir zihninde belirliyordu. Yatağın ayakucuna oturdu ve otel odasındaki o akşamüstünü hatırladı; güneş pencerenin panjurlarından içeri sızıyor ve ısıltılarını karısıyla sarmaş dolaş yatmakta oldukları beyaz yatağın direklerine yansıtıyordu. Lierin'in yasemin kokusu burnuna doluyor, başını döndürüyordu. Soluk renkli göğüsleri, ince ve zarif bacakları, pürüzsüz çıplak teni iştahını kabartıyor, ona daha çok dokunmak, tadına bakmak ve ona sahip olmak istiyordu; kısa süreli evliliklerinin tadını sonuna kadar çıkarmayı başarmışlardı. Bir aşk ne kadar derin ve ne kadar zengin yaşanabilirse o kadarını yaşamışlardı. Paylaştıkları mahremiyet onu büyülemişti, o güne kadar aşk sandığı birtakım ilişkiler yaşamış olsa da, Lierin'le yaşadıklarını yaşayana kadar gerçek aşkın ne büyük bir hazine olduğunu anlayamamıştı.

Kapının tavanda uzayan gölgesi ve koridordan gelen ışık Ashton'ı gerçek dünyaya döndürdü. Marelda odaya girerken başını kaldırıp etrafına bakındı.

"Ashton? Ashton... Burada mısın?" dedi usulca, sonra da Ashton'ın ayağa kalkmasıyla birlikte yatağa baktı. "Ah, işte or- dasın. Doğru odada olduğumdan emin olamadım. Kimseyi göremeyince..." Susup etrafına bakındı, sözlerinin gerçeği ifade ettiğini yeni anlamış gibiydi; yatakta yatmakta olan kadını sert bakışlarıyla süzdükten sonra şüphe dolu gözlerini Ashton'a dikti. "Odada en azından bir kişinin daha olacağını düşünmüştüm Ashton. Bu hiç de uygun bir durum değil."

"Korkulacak bir şey yok Marelda," dedi Ashton alaycı bir tavırla. "Kızın çaresizliğinden faydalanıp ona tecavüz etmiş değilim."

Marelda onun bu şakasına sinirlendi. "Gerçekten mi? Ashton dedikodunun ne demek olduğunu sen de bilirsin. Bunu bir duyan olsa seni buradan Vicksburg'a kadar döverek götürürler."

"Neyi duyan olsa?" Dudaklarında sabırlı bir gülümseme belirdi. "Burada baygın bir kadınla yalnız olduğumu mu, aslında bu kadın benim..." Kızı sahiplenmek adına söylemek üzere olduğu kelimeyi yuttu. Henüz cevaplanmamış birtakım sorular varken bunu nasıl açıklardı? Ama ağzından çok şey kaçırmıştı ve Marelda başladığı sözü bitirene kadar ona rahat vermeyecekti.

"*Senin ne?*" diye hırladı Marelda. "Bu küçük fahişe senin neyin?" Ashton'ın anlayışlı ve sakin bakışları Marelda'yı daha da çileden çıkardı. "Lanet olsun Ashton! Bilmek istiyorum!"

Ashton kapıya gidip Marelda'nın sesi bütün evi inletmeden önce kapıyı kapadı ve dönüp öneride bulundu. "Otursan iyi olur Marelda," dedi sükûnetle. "Söyleyeceğim şeyden hiç hoşlanmayacaksın."

"Söyle bana!" diye bağırdı Marelda.

"Bu hanımefendinin" -yüzünde özür dolu bir gülümseme belirdi- "karım olduğuna inanıyorum."

Marelda aynı gecede ikinci kez paniğe sürükleniyordu. "*Karın* mı?" Ashton'ın söylediklerinin darbesiyle yere yuvarlanmamak için en yakınında bulunan iskemleye tutundu. Sesi son derece heyecanlı olsa da, daha kontrollü bir tavırla konuşmaya devam etti: "Hani ikinci kez evlenmemiştim."

"Evet, evlenmedim."

Marelda kaşlarını çattı, kafası iyice karışmıştı. "Bana ne söylemeye çalışıyorsun?"

Ashton eliyle yatakta yatan kadını gösterdi. "Bu kadının ilk karım Lierin olduğunu düşündüğümü."

"Ama... Ama onun boğulduğunu söylemiştin." Marelda şaşkınlıkla kekeliyordu.

"Bu kadının yüzünü görene kadar ben de buna inanıyordum."

Marelda yoğun bir şüpheyile bir süre onu inceledikten sonra çenesini büzerek yatağa doğru ilerledi ve orada yatanı daha net görebilmek için mumu alıp yastığın yanına kadar getirdi. Rakibinin güzelliğini görünce gözleri nefret dolu bir kıskançlıkla biraz daha kısıldı. Yalnız olsalar, şu ana kadar ona verdiği acı ve üzüntüden dolayı o soluk yüze birkaç çürük daha ekleyebilirdi.

Ama Ashton'ın bir gerçekten çok bir varsayımdan bahsetmekte olduğunu fark edip yeniden ona döndü; Ashton'ın içinde bulunduğu belirsizliğin üzerine gidip bunu ona karşı kullanmayı planlıyordu. "Kesinlikle yanıyorsun Ashton. Karın üç yıl önce öldü. Onun gemiden düştüğünü ve vurulduğun için yardımına gidemediğini anlatan sendin. Bu kadının gerçekten karın olma ihtimalinin mümkün olmayan bir tesadüf olduğunun farkındasın değil mi? Lierin'in Natchez'e gelmesinin ve şans eseri senin arabanla çarpışmasının gerçek ötesi bir tesadüf olduğunu kabul etmen gerekir. Birileri senin Lierin'in yaşadığını düşünmen için bir plan yapmış olmalı, ona istediği her şeyi vereceğini bilen biri. Hatta şu küçük şeyin ağzımdan çıkan her kelimeyi duyduğuna bile kalıbımı basarım." Marelda aşağılayan gözlerle kıpırdamadan yatan kıza baktı. "Ama onun son derece başarılı bir oyuncu olduğunu da söylemek zorundayım, aksi takdirde sana oynadığı oyunu fark ederdin."

Ashton kararlı bir ses tonuyla, "Marelda..." dedi. "Bu kadın Lierin."

Marelda "Hayır!" diye direnerek yumruğunu havaya salladı. "O sadece paranın peşinde olan bir sürtük!"

"Marelda!" Ashton'ın sesi sertleşmişti. "Lierin'in benim parama ihtiyacı yok. Babası İngiltere'de oldukça zengin bir tacir; ayrıca New Orleans ve Biloxi'de bir akrabasından kalmış olan mülkleri de var."

"Ashton lütfen olaya daha mantıklı bir şekilde bakar mısın," diye yalvardı Marelda, taktik değiştirmek faydalı olabilirdi. Yanına gidip ona sarılmaya çalıştı ama Ashton sabırsız bir tavırla onu kendinden uzaklaştırdı. Boğazından kopan küçük bir hıçkırığın hemen ardından Marelda'nın yanaklarından yaşlar dökülmeye başladı. "Sen onun Lierin olduğundan emin oldukça ben daha çok olmadığını düşünüyorum. Uç yıldır neredeydi? Onun bu yokluğunu nasıl açıklıyorsun?"

"Bunları şu an tartışmanın hiçbir anlamı yok," dedi Ashton açık bir şekilde. "Uyandığı zaman her şey ortaya çıkacak."

"Hayır, hiç de çıkmayacak. Uyanır uyanmaz senin kocası olduğunu söyleyecek ve bu tabii ki yalan olacak, para peşinde olan bir beynin ürettiği koca bir yalan."

"Lierin'i nerede görsem tanırım."

Marelda dünya omuzlarına yıkılmışçasına dramatik bir tavırla doğruldu. Ashton gittikçe daha çok inat ediyordu ve kendisinin de düşünmek için zamana ihtiyacı vardı. "Şimdi seni... Onunla bırakıp odama gideceğim ama uyumayacağım. Seni ne kadar çok sevdiğimi aklından çıkarma Ashton."

Darağacına doğru ilerleyen bir kahraman bile başını, odadan çıkmakta olan Marelda'nın tuttuğu kadar dik tutmayı başaramazdı. Marelda eşiğe vardığında Ashton'ın kendisini tam olarak görebilmesi için kısacık bir an öylece durdu. Sonra kapı büyük bir gürültüyle çarpılarak kapandı, bütün evin inlemiş olduğuna hiç şüphe yoktu. Ashton onun koridorda asil bir tavırla odasına doğru kayarcasına yürüdüğünü tahmin etti ve o odanın kapısının da aynı şiddetle kapanmasını bekledi. Hayal kırıklığına uğramadı. Bu olay koridorda, fısıldaşarak hızla ilerleyen şaşkın kadınların ayak seslerinin duyulmasına sebep

oldu. Ashton hızla açılan kapıya çevirdi bakışlarını, odaya nefes nefese giren yaşlı kardeşleri görünce gülümsemesine engel olamadı.

'Aman Tanrım, Ashton!" diye bağırdı büyükannesi. "Sana neler oluyor? Neden evde kapıları çarpa çarpa dolaşıyorsun?"

"Amanda ona bu kadar bağırma," dedi Jennifer Hala. "Doktor Page yarın sabaha kadar gelemeyecek ve Ashton kıza üzülüyor, bunu sen de biliyorsun." Onay bekleyerek yeğenine döndü. "Doğru söylemiyor muyum hayatım?"

Amanda'mın siniri hemen yatışacak gibi görünmüyordu: "Ona bir daha nehirde yolculuğa çıkmaması için yalvardım," diye devam etti. "Ne zaman New Orleans'a gitse bir şey oluyor. Bu bir lanete dönüşmeye başladı."

"Büyükanne lütfen sakın ol," dedi Ashton usulca, büyükannesini nezaketle ellerinden tutup şömineye doğru çekti. "Sana söylemem gereken çok önemli bir şey var."

Amanda, meraklı gözlerini ona çevirdi. "Önce bana kapıları neden çarptığını söyleyeceksin, bu açıklamam mantıklı gelirse sonrasında anlatacağın her şeyi dinleyeceğim."

Ashton kıkırdayarak kolunu sevgiyle onun dar omuzlarına sardı. "Kapıları çarpanın Marelda olduğunu söylersem bana inanacak mısın?"

"Marelda mı?" Amanda onun açıklaması karşısında çok şaşırılmıştı. "Bunu niye yaptı Ashton?"

"Çünkü ona yaralı kızın Lierin olduğunu söyledim..."

"Lierin mi? Karın Lierin mi?" Amanda doğru duyduğundan emin olamamıştı. "Ama Ashton... O öldü."

"O boğuldu hayatım." Jennifer Hala, kolunu okşayarak Ashton'ı avutmaya çalıştı, aklını yitirdiğinden emindi.

"Hayır, o burada. Yaşıyor! Boğulmaktan nasıl kurtulduğunu açıklayamam, ama burada," diye belirtti. "Tam bu odada!"

İki kadın da şoktaydı, dönüp yatağa doğru ilerlediler. Jennifer Hala yatağın yanında duran mumu aldı ve cılız alevini asıl meselelerinin üzerine doğru tuttu.

"Güzelmiş," diye fikrini bildirdi.

"Enfes," diye düzeltti onu Amanda, endişeliydi. Kendini tutmaya çalışıyordu, bu son gelişme onun sakin tavırlar sergilemesini gerektiriyordu. Ashton çok uzun bir süre boyunca üzülmüş ve yas tutmuştu, o kadar çok sevdiği kadına benzeyen başka bir kadını görüp de böyle bir yanlışlık yapma olasılığı yüksekti. Ashton'ın kaybettiği Lierin'i hakkında birtakım hayaller kurmadığından nasıl emin olacaktı?

Bu fikir aklına gelince başını kaldırdı. Ashton'ın odasında Lierin'in bir portresi asılıydı. Bu belki fikrini desteklemede ona yardımcı olurdu. "Ashton, hayatım kız Lierin'in portresine çok benziyor. Neden daha iyi anlayabilmemiz için onu buraya getirmiyorsun?"

Ashton büyükannesinin dileğini hızla yerine getirdi ve elinde portre ile yeniden odaya döndü. Portreye şöyle bir bakmak bile, Lierin olmasını umut ettiği kızla Lierin'in aynı kişi olduğuna bir kez daha inanmasına sebep olmuştu.

Onun bu kısa yokluğunda kız kardeşler odadaki tüm fenerleri yatağın yanına taşıyıp hepsinin fitilini sonuna kadar dışarı çıkarmışlardı, önemli bir inceleme yapacaklardı. Jennifer Hala, resmi yatağın başucuna yerleştirdikten sonra gerekli karşılaşmayı yapmak üzere kardeşinin yanına geldi. Portredeki kızın üzerinde sarı bir giysi vardı, açık kestane rengi saçlarının buklelerine de aynı renk kurdeleler takılıydı. Zümrüt yeşili gözleri tuvalin üzerinde bile hayat dolu pırıltılarla doluydu, yatakta yatan kızla benzeyen tarafları vardı ama bir şeyler eksikti.

"Ressam o sıcaklığı yakalamayı başarmış gibi görünüyor," diye mırıldandı Amanda. "Ama eğer bu kız Lierin ise, resim onun hakkını tam olarak verememiş. Portredeki yüz hatları bu kadar narin ve saf değil."

Ashton resmi yeniden inceledi ama hatalar belli belirsizdi ve bunu sadece ressamın yetersizliğine bağlayabilirdi. Onun bu düşüncelerini Jennifer Hala dile getirdi: "Portrelerden mükemmellik bekleyemeyiz Amanda. Çoğu zaman tek umudumuz gözlerin ve saçların doğru renkte yapılması olur."

"Portreyi Lierin boğulduktan sonra mı almıştın?" Amanda ilk soruşturma sorusunu sordu ve Ashton'ın başıyla onaylamasını bekledikten sonra soruşturmasına devam etti: "Peki nereden geldi bu resim?"

"Büyükbabası vasiyetnamesinde bu resmin bana verilmesini istemiş. Resmi, büyükbabası ölene kadar görmemiştim ama anladığım kadarıyla bu resim ikili bir koleksiyonun parçasıymış, diğer resim Lierin'in kardeşi Lenore'a aitmiş. İki resim de ben Lierin ile tanışmadan kısa bir süre önce, Yargıç Cassidy'yi ziyaret için İngiltere'den gelen Somerton ailesi tarafından Yargıç Cassidy'ye verilmişler."

"Ailenin geri kalanıyla tanışamamış olman büyük bir şanssızlık Ashton," dedi Jennifer Hala hüzünle.

"Benim Lierin'i tanıyamamış olmam da çok kötü bir durum," dedi Amanda. "Ashton'ı yıllar yılı aile adını devam ettirecek varislere ihtiyacı olduğunu söyleyerek huzursuz ettim ve Ashton sanki özgürlüğünü ailenin üzerinde tutuyormuş gibi gelirdi bana. Derken öyle bir süratle evlendi ki kalbim oracıkta duruverecekti sanki, ardından da... Puf dedi bitti her şey!" Amanda iki parmağını havada şaklattı. "Eve yaralı bir dul olarak geri döndü..."

"Sabırlı olmalısın Amanda," diye kibarca azarladı onu Jennifer Hala. "Ashton'ın günden güne gençleşmediği doğru, ama otuz dört yaşında olması da saç sakalı ağarmış ya da içi geçmiş bir adam olduğu anlamına gelmez."

"Ama geçebilir de," dedi Amanda alay ederek. "Akıllı bir aileden ziyade bir imparatorluk kurmak peşinde."

"Hanımlar, bir çekirgenin üzerine üşüşen tavuklar gibi didikliyorsunuz beni," diye isyan etti Ashton kıkırdarak. "Merhamet edin!"

"Merhametten bahsediyor!" Büyükannesi ona yan yan baktıktan sonra, ufak bir gülümsemeyle yüz ifadesini yumuşattı. "Asıl merhamet dileyen kişi ben olmalıyım."

Son misafir de evden ayrılınca ya da en azından yatağına gidince, Ashton evin kapılarını kapattı ve odasına gitti. Çalışma odası ile yatak odasının arasındaki küçük koridoru küçük bir lamba aydınlatıyordu, yatak odasında ise yanan ateşin sıcaklığı karşıladı onu. Willis ihtiyacı olacağını düşünmüş ve yandaki küçük odada ona sıcak bir banyo hazırlamıştı, bu odayı bu tip temizlik ve bakım işleri için kullanıyordu. Giysilerini çıkardı ve kendini buharı tüten suyun içine bıraktı, sırtını suya batırarak düşünmeye başladı. Bugün olanları aklından geçirirken uzun siyah purosunun külü iyice uzamıştı. Ashton da küvetin yanındaki masanın üzerinde kristal bir içki sürahesi ile boy boy kavanozların yanındaki beyaz porselen tabağın içine purosunun küllerini silkeledi. Başını iyice arkaya yaslayarak, tembel tembel tavana doğru yükselmekte olan dumanı izledi, uzun zamandır bastırıldığı bütün duygu ve düşünceleri su yüzüne çıkmıştı ve durmuyorlardı. Kaybının acısını yaşamaksızın bütün bu tatlı düşüncelerin tadını çıkarabiliyor olmak garip gelmişti.

Lierin'i ilk gördüğü sabahı hatırladı. Yaşlı bir kadınla birlikte New Orleans'ta kadınlara yönelik eşyalar satan dükkânların bulunduğu bir sokaktaydı. Lierin öylesine gözünü almıştı ki, Ashton yetişmek zorunda olduğu randevuyu göz ardı edip onları belirli bir mesafeden altı blok boyunca takip etmişti. Bir şapkacının önünde durana kadar Ashton'ı fark etmemiş gibi davranan Lierin ise ipekli güneş şemsiyesinin altından gözlerinin içine içine bakıp koket bir tavırla tek kaşını *ne istiyorsun* der gibi kaldırmıştı. Tam o sırada kaldırımın önünde bir fayton durmuş ve Ashton kendini takdim etme fırsatını

bulamadan iki kadın ortadan yok olmuştu; Ashton onu bir daha nasıl göreceğine dair en ufak bir fikre sahip değildi, tam bir hayal kırıklığıydı.

Umutları yıkılınca aklına randevusu geldi ve kendisini adamın evine götürecek bir arabaya bindi. Bu dostça bir görüşme olmayacaktı, buharlı gemisine el konulup mürettebatının tutuklanması konusunda kendini ateşli bir tartışmaya hazırlamıştı, istediği sonuca ulaşana kadar savaşılmaya azimliydi. Onlara karşı bir korsanlık davası açılmış ve elde deliller olduğu söylenmişti, gerçi bir süre sonra bu delillerin üzerinde oynanmış olduğu ortaya çıkmıştı.

Yargıç Cassidy'nin evine vardığında odasına alınmıştı; yüksek sulh yargıcına ağzına geleni söylemeye başlayacağı sırada yan odadan gelen öfkeli bir kadın cıglığı son hızla durmasına sebep olmuştu. Kimse onu yargıcın İngiltere'den gelen torunu ile meşgul olduğu konusunda uyarmamıştı ve bu kız akşamüstü sokakta gördüğü kızdı. Kızın bir fırtına gibi içeri dalmasıyla öfkesi yok olmuş ve içi bu genç hanımı yeniden bulmuş olmanın sevinciyle dolmuştu, çok şanslıydı. Lierin ise onu ilk gördüğü anda biraz şaşırdıysa da, anne tarafından gelen İrlandalı kanı ve biraz önceki öfkesinin yardımıyla, Ashton'ı bir kanun görevlisinin önünde biraz önce sergilediği uygunsuz tavırlardan dolayı bağırarak azarlamıştı.

Ashton bu ıslah edici azarları ışıtmekten son derece mutlu olmuştu. Lierin Somerton'ın siyah kirpiklerinin altındaki ateşli yeşil gözlerine baktığı ilk andan itibaren hayatında o olmazsa büyük bir eksiklik olacağını anlamıştı. Onu bu kadar yakından inceleme fırsatını ele geçirmiş ve onun sıradışı güzellikte bir genç kadın olduğuna karar vermişti: Ateşli gözler, ince küstah bir burun, yumuşak ve son derece ifadeli, hatları belli dudaklar... Bu saklamadığı ilgisi ve yoğun bakışları bir süre sonra Lierin'i telaşlandırmıştı. Daha sonra hayatında hiçbir erkeğin gözünde bu kadar kuvvetle parlayan sıcak ve cesur bir ışık görmediğini itiraf etmişti.

Ashton son derece ağırbaşlı bir tavırla kızın büyükbabasından özür diledikten sonra ziyaretinin sebebini detaylı bir biçimde açıklamıştı. Yargıç Cassidy, Ashton'ın Lierin'e olan ilgisinden etkilenmiş ve davayı biraz daha

detaylı incelemek istediğini bahane ederek onu akşam yemeğine davet etmişti. Aslında kafasında çok daha hin fikirleri vardı ve bunu daha sonra itiraf etmişti. Torunlarından biri yakınına yerleşsin istiyordu, böylece onu daha sık görme fırsatı olacaktı, annelerinin yapmış olduğu gibi yabancı bir İngiliz'le evlenmesini istemiyordu. Yargıcın onayını alan Ashton da kontrollü bir coşkuyla Lierin'e kur yapmaya başlamıştı.

Ashton banyodan çıktı; göğsünü ve kaslı sırtını kurularken hâlâ anıların içinde yüzüyordu. Uzun kadife robdöşambrını giydi, kadehine içki koydu ve sigarasını da alarak balkona çıktı. Gecenin serin ve taze havasını, yanı başında duran çamın mis kokusunu içine çekti, bunlar evde olmanın güzel yanlarından birkaçıydı. Korkuluğa oturup sırtını sütunlardan birine dayadı ve yine anılarına daldı.

Hayatındaki pek çok şeyi değiştirmişti Lierin. Ashton bir zamanlar evlilikten bulaşıcı bir hastalıkmuş gibi kaçardı ama New Orleans'tan yanında Lierin olmadan ayrılması gerektiği gerçeği ile yüz yüze gelince hiç düşünmemişti. Onu müstakbel karısı olarak düşünmeye başladığı ânı tam olarak hatırlamıyordu ama bu aklına gelen ilk çözümdü ve bir umuttu. Kadınlarla ve potansiyel müşterileriyle olan tüm başarılı ilişkilerine ve tecrübelerine rağmen, iş evlenme teklif etmeye geldiği anda bunu yerine getirmekte çok zorlanmıştı. Lierin'in uzun bir flört dönemi istemesinden, babasının onayının alınması için ısrarcı olmasından korkuyordu, ama onun da kendisi kadar istekli olduğunu görünce çok şaşırmıştı. Lierin'in eğlenerek bakan gözlerini görünce kendini son derece beceriksiz hissetmişti; Lierin, Ashton'ın evlenme teklifini duyar duymaz kollarını fütursuzca Ashton'ın boynuna dolayıp mutluluk çılgınlıkları atmıştı: "Ah, evet! Kabul ediyorum! Evet! Evet!"

İkisi de çok istekli olmasına rağmen, yine de halledilmesi gereken sorunlar vardı. Lierin'in babasının yokluğu, evliliğin onun tarafından onaylanamayacağı anlamına geliyordu ve Robert Somerton orada olsa bile bu evliliği onaylaması şüpheli görünüyordu. Lierin büyükbabasının durumu çözebileceğini düşünerek tatlı bir dille ondan yardım isteme fikrini ortaya attı. Ama bunu

yaparak babasını daha da sinirlendirebilecekleri ihtimalini de göz ardı etmediler. Ashton da şakayla karışık, onu baştan çıkararak hamile bırakma fikrini ortaya attı, böylece babası kızının bir kocaya ihtiyacı olduğuna ikna olabilirdi.

Lierin ile geçirdiği o kısa süre içerisinde karakterinde de birtakım değişiklikler olmuştu Ashton'ın. Daha önce çiçeklerle hiç ilgilenmezdi, ama parkta beraber yürürlerken Lierin çiçekleri gösterip güzelliklerinden bahsettikten sonra, çiçeklerin güzelliğini ve kokularını sever olmuştu. Yıllar boyunca pek çok günbatımı seyretmiş ve renklerine hayran olmuştu ama Lierin ile oteldeki süitlerinin penceresinden seyrettikleri günbatımı bambaşkaydı. Onun yüzündeki huzuru, kahkahasını ve kalbini huşu ile dolduran o yumuşak sesini duyarak günbatımını seyretmek olağanüstü olmuştu.

Ashton kadehini korkuluğun üzerine koydu; purosunu sınıksız dişleri arasında olmasına rağmen, balkonda geceyi seyrederken ateşi yavaşça sönmüştü.

Eşi benzeri bulunmayan bir mutluluk içerisinde geçen bir haftadan sonra yeni evli çift *Natchez'e* gitmek üzere *Nehir Cadısı*'na binmişlerdi, akrabalarla tanışılacaktı, alelacele yapmış oldukları evlilik için özür dileyeceklerdi. Bu işi tamamladıktan sonra yeniden New Orleans'a dönüp Lierin'in bir süreliğine orada bulunan ebeveynlerine ve kardeşine yetişmeyi ve onlarla tanışmayı planlıyorlardı. Lierin onu babası hakkında uyarmıştı. Robert Somerton küstah Amerikalılardan hoşlanmayan bir İngiliz'di. Bu konudaki tek istinası deliller gibi âşık olduğu Dierdre idi, yani Lierin'in annesi. Dierdre'nin babasından ve evinden ayrılmayı istememesi yüzünden Robert onun beklenmedik ölümüne kadar New Orleans'ta oturmuş, bu olayın ardından iki küçük çocuğunu alarak İngiltere'ye dönmüş ve kızı Lenore Karayipler'den genç bir aristokratla nişanlanana kadar orada kalmıştı. Müstakbel damadı memleketinde ziyaret etmek için Karayipler'e yapılması gereken bir yolculuk vardı ve baba Robert, Lierin'in yalvarmalarını göz ardı edemeyerek, kendisi Lenore'un düğün hazırlıklarını yaparken Lierin'in büyükbabasını ziyarete gitmesine izin vererek

ona New Orleans'a kadar eşlik etmiş ve sonra kızı Lenore ile Karayipler'e gitmek üzere yoluna devam etmişti.

Ashton bu ilişkinin en zor kısmının, Robert Somerton'a, bir kızının düğününü planlamak üzere başka bir ülkedeyken diğer kızının bir yabancıya âşık olup evlendiğini anlatmak olacağını çok iyi biliyordu. Ama Natchez'e yapılan yolculuk trajedi ile son bulunca, Ashton'la Lierin'in babasının tanışması mümkün olmamıştı. Ölüm haberi New Orleans'a Ashton'dan önce varmış, yaralarının yola çıkabilecek kadar iyileşmesi zaman almıştı. Liman şehrine yolculuk yapabilecek hale geldiğindeyse yargıç ölüm döşesindeydi. Ashton, Somerton'ların büyükbabayı o halde bırakıp İngiltere'ye doğru yola çıktıklarını öğrenmişti, korsan saldırısında yaralanmış olan kocanın yaşayıp yaşamadığını merak bile etmemişlerdi.

Serin bir esinti Ashton'ı geçmişten çekip aldı. Yüzünü düzensiz rüzgâra çevirip buğulu damlacıkları hissetti. Sert bir esinti giysisini uçurarak çıplak tenine dokundu. Havanın tazeliği Ashton'ı yeniden nehirdeki buna çok benzeyen o acı dolu geceye götürdü, hayatının o son mutlu gecesine... Olaydan sonra kendi gemileri ve diğer gemiler bütün nehri baştan aşağı aramışlardı, bir haftayı aşkın bir süre geçmiş ve Ashton en sonunda kaçınılmaz gerçeği kabul etmişti. Çürümüş birkaç korsan cesedi bulunmuş olmasına rağmen Lierin'den bir iz yoktu, ne elbisesinden bir parça ne de çamurlu bir paçavra bulabilmişlerdi. Ashton sonunda trajik gerçekle yüzleşmişti:

Nehir bir kişiyi daha yutmuş, aşkını yeryüzünden silmişti ve dünya o kibirli duygusuzluğuyla dönmeye devam ediyordu. Karısının kaybı onu üç yıl boyunca tutsak etmişti. Şimdiyse bir umut vardı. Yarın yeni bir hayat başlayabilirdi. Lierin evdeydi.

İkinci Bölüm

BUYUK bir boşluğun içinden çıkarak yavaş yavaş hayata dönmeye başladı, bu belirsizlik ânından daha öncesini yaşamamış gibiydi. Sonsuz boşluğun içinde ne mantık ne de anılar vardı. Karanlıklar içinde yüzen bir embriyo gibiydi, yaşıyordu, nefes alıyordu ama içinde bulunduğu dünyadan ve benliğinden bir şekilde uzaktaydı, her şey pusluydu. Bir ışık huzmesi parıldadı ve onu içine çekti. Zihni su yüzüne çıkmaya başlayarak etrafındakileri algılamaya başladı, o belli belirsiz farkındalık eşiğine ulaştığındaysa gerçekliğin ilk zayıf ışınları içine işledi ve şakakları acı içinde zonklamaya başladı. Bu sinir bozucu işkenceden kurtulmak ve yeniden o belirsizliğe dönmek için uğraştı; o umursamaz, acısız bilinçsizlikle bağlarını koparıp bilincin keskin acısıyla karşılaşmak istemiyordu.

Uzun bir tünelin diğer ucundan duyulan kısık ve anlamsız sesler onu cevap vermeye zorluyordu. "Beni duyuyor musun?" Mırıltı halinde gelen bu sesler giderek yükselip aynı soruyu sormaya devam ediyordu. "Hanımefendi, beni duyabiliyor musunuz?"

İsteği dışında o şiddetli rahatsızlığın içine çekilmek onu iyice huzursuz etti ve bunu anlatabilmek için zayıf bir sesle inledi. İşkence yapılmış olsa canı bu kadar acımazdı, bütün vücudu dayak yemiş gibi ağrıyordu. Bütün uzuvları sanki binlerce ton yük altında kalmış gibi yorgundu, hareket etmeye çalıştığında vücudunda baş edilemez bir katılaşmayla savaşmak zorunda kaldı. Gözlerini açıtsa da hızla bir çılgılık atarak ellerini gözünün üzerine kapattı ve başını pencerenin aksi yönüne çevirerek oradan gelen yeni doğan güneşin ışınlarından korunmaya çalıştı.

"Biri perdeleri kapatsın." Bu istek yatağının yanında oturan adamdan gelmişti. "Işık gözlerini rahatsız ediyor."

Canını acıtan ılık huzmeleri böylece etkisiz hale getirildi ve oda huzurlu bir loşluğa erişti. Başını yeniden yastıklara gömerek titreyen elini alnına götürdü ama parmakları oradaki hassas noktaya dokununca irkildi. Bu şaşırtıcı bir şişlikti çünkü nasıl olduğunu hatırlamıyordu. Yakınında bulunan belirsiz gölge, kır sakallı yaşlı bir adama dönüşene kadar gözlerini kırıştırmaya devam etti. Kıvrık sakalları beyazlarla doluydu ve kırışık bir yüzü vardı. Ama yıllar gri gözlerindeki parlak ışığı söndürmeyi başaramamıştı. Tel çerçeveli gözlüğünün ardında ılık ılık yanıp sönüyordu bu gözler.

"Yanında olmamızdan hoşlanmadığını düşünmeye başlamıştım küçük hanım. Merak ediyorsan, benim adım Doktor Page. Buraya sana bakmak için çağrıldım."

Konuşmak için dudaklarını araladı ama ağzından sadece boğuk bir hırıltı çıkarabildi. Kurumuş dilini çatlak dudaklarının üzerinde gezdirince doktor ne istediğini anladı ve arkasını dönüp oradaki siyah kadından bir bardak su aldı. Kolunu hastasının omuzlarının altına koyup başını kaldırdı ve bardağı dudaklarına dayadı. Susuzluğu dinince başını yeniden yastığın üzerine yatırdı ve alnına ılık bir bez koydu. Başındaki ağrılar ve zonklamalar hafifçe azalmıştı; böylece gözlerini kırıştırmadan açık tutmayı artık başarabilirdi.

Doktor, "Nasılsın?" diye usulca sordu.

Kadınsa bakışlarını odada gezdirirken kaşlarını çatarak karşılık verdi. Dört direkli kocaman bir karyolada bir sürü yastığın üzerinde yatıyordu. Başının üzerinde gül işlemeli açık şeftali rengi ipekli bir goblen asılıydı, bu bütün yatağın üzerini kaplıyordu. Odanın duvarları bu pembeyle uyumlu, açık sarı, pembe ve yeşil renklerde çiçek desenleriyle kaplıydı, aralarda küçük kahverengi tonlar da vardı. Açık şeftali rengi ipek perdenin üst kısımları pembe ve yeşil örgüler ve bunlardan sarkan püsküllerle bezenmişti. Odada birkaç iskemle ve koltuk bulunuyordu ve bunlar da birbiriyle uyumlu renklerin farklı tonlarıyla kaplanmıştı.

Burası son derece güzel döşenmiş bir odaydı ama tamamen yabancı bir ortamda bulunmak ve nerede olduğunu bilememek, içinde duyması gereken huzuru baltalıyordu. Tanıdık hiçbir şey yoktu. Ne bir mobilya, ne bir süs eşyası, ne de bir resim. Üzerindeki pazen gecelik bile tanıdık değildi, odada değişik yerlerde oturarak kendisine bakmakta olan yüzleri de tanıımıyordu. İki yaşlı kadın bol büzgülü, ağır perdelerin örttüğü pencerelerin önünde otururken, başında özenle bağlanmış yemenisi ve kolalı beyaz önlüğüyle iri yarı siyahi bir kadın doktorun iskemlesinin hemen arkasında bekliyordu. Onların hemen arkasında yüzü şömineye dönük olarak duran bir adam vardı. Ters bir hareketle katılmış kaslarını hareket ettirip kendi canını acıtarak ona baktı, yarısı görünen siyah saçları, beyaz ipek gömleği ve açık gri çizgili pantolonu tanıdık gibiydi. Diğerlerinin yüzündeki meraklı bakışların aksine bu kişinin ona arkasını dönmüş olması içinde bir merak uyanmasına sebep olmuştu. Adam ondan ve meraklı seyircilerinden uzak durmak ister gibiydi.

Üzerinde bir kâse et suyu ve porselen bir çay takımı olan bir tepsiyle siyahi bir genç kız odaya girdi. Doktor Page çorbayı alıp hastasına döndü. "Bunu içsen iyi olur," diyerek onu razı etmeye çalıştı. "Sana güç verecektir."

Arkasındaki yastıkları kabartıp onu yarı oturur pozisyonda sabitlemelerinin ardından, sıcak çorbadan bir yudum alırken gözlerini yine odada gezdirdi. "Neden buradayım?"

"Bir araba kazası oldu," diye cevapladı Doktor Page. "Atından düştüğün için buraya getirildin."

"Atım mı?"

Doktor yeniden bilgi vermeye başladı ama bu kez dikkatle kadının yüzüne bakıyordu. "Üzgünüm hanımefendi, ama atınızı vurmak zorunda kalmışlar."

"Vurmak mı?" Olayı hatırlamak için zihnini zorladıysa da kafasında sadece ona verilmiş olan bu bilgiler vardı, beyni düşünmeye devam edemeyecek kadar

zonklamaya başlamıştı. Titreyen parmaklarını zonklayan şakaklarına bastırdı. "Hatırlayamıyorum."

"Oldukça kötü düşmüşsünüz küçük hanım. Rahatlayın ve dinlenin. Nasıl olsa hatırlarsınız."

Umutsuz bakışları yine de tanıdık bir şeyler bulabilmek için odada gezindi. "Neredeyim?"

"Burası Belle Chene..." Doktor Page sözlerine devam etmeden önce yine yataktaki hastasını süzdü. "Ashton Wingate'in plantasyon çiftliği."

"Ashton Wingate mi?" Gözlerini açıp inceler gibi doktora baktı. Ayrıca odadakilerden de kendisine yönelik bir tepki geldiğini hissetmişti, ne tepki vereceğini merak ediyorlardı sanki.

Arkası dönük olan gri pantolonlu adamın şömine demirini yerine koymasıyla birlikte, kadın tüm dikkatini bu adama verdi. Daha yüzünü bile görmeden, içini garip bir endişe kaplamıştı. Adam ağır adımlarla kendisine yaklaşırken huzursuzluk içinde arkasına yaslandı. Zihnini zorluyordu ama bu ani korkusuna sebep olabilecek herhangi bir şey bulamıyordu. Bu yakışıklı yüzde gördüğü sevgi ve sıcaklık yüreğine dokundu. Ama aynı anda göğsünü sıkıştıran buz gibi bir şeyin varlığını da hissetmeye başlamıştı. Adam yatağın ayakucunda durdu, bakışları onu hareket edemez hale getirmişti; kadın o buğulu gözlere bakarken iyice sersemlemiş ve çorbasını yana bırakmıştı.

Adamın dudaklarında garip bir gülümseme belirdi. "Seni bana geri getirenin nasıl bir mucize olduğunu anlayamadım aşkım ama bu mucizeye müteşekkirim."

Kadın dehşet içinde ona baktı, kendisinin mi yoksa bu adamın mı deli olduğunu anlamaya çalışıyordu. Adamın sarhoş olabileceği fikrini beyni reddediyordu, zira adam son derece ayık görünüyordu, kendini kaybetmiş gibi bir hali yoktu. Tam tersine kendini son derece iyi kontrol edebilen, vakur bir görüntüsü vardı. Peki ama neden onu tanıyormuş gibi konuşuyordu?

Kadının yeşil gözlerine baktığı anda Ashton'ın içindeki son kuşku kırıntısı da yok oldu. Bu gözleri çok iyi tanıyordu, bu gözler karısına aitti. "Seni dün gece gördüğümde büyük bir şok geçirdim. Öldüğünü sanıyordum, ama üç yıl sonra bir anda ortaya çıktın. Artık dul bir erkek değilim, ne büyük bir lütuf!"

Deli olan kendisiydi! Öyle olmalıydı! Aksi takdirde diğerleri bu adamın deli saçmalarını anlayışla karşılamazlardı. Ani bir titreme vücudunu sardı, bu sıkıntıdan kurtulabilmek için beyninin derinliklerinde huzurlu bir yer aramaya başladı. Şakaklarındaki basınç dayanılmaz bir hale gelince yatakta kıvranarak ellerini başına koydu ve gözlerini kapatarak bu garip dünyadan uzaklaşmaya çalıştı.

"Lierin!" Boşluğun içinde bu isim yankılandı, tonlamasında hem bir yakarı hem de bir emir vardı. Hâlâ hiçbir şey hatırlamıyordu, kafası daha da karışmıştı. Düşüncelerini demirleyebileceği bir liman bulamıyordu, kendisini içinde bulunduğu kasvetli karanlıktan çıkaracak en ufak bir bağlantıya bile ulaşamıyordu. Sadece şu an ve biraz önceki uyanışından şu ana kadar yaşananlar vardı. Ama gördüğü ve duyduğu her şey ona kendini bir yabancı gibi hissettiriyordu. Oda etrafında hızla dönmeye başladı ve bunu durdurmak için kollarını sıkıca yatağa bastırdı. Bu çabası hiçbir işe yaramadı ve o karanlık sonsuz boşluğun içine yuvarlandı.

"Çabuk!" diyerek Willabelle'i çağırdı Doktor Page. "Çantamdan amonyak tuzunu getir." Yaklaşmakta olan Ashton'ı eliyle durdurdu. "Şokta Ashton. Ona biraz zaman tanı."

Genç adam geri çekildi, çaresizlik içinde yüzünü buruşturarak onun acı çekmesini izledi. Doktor küçük şişesinde- ki bir şeyi koklaması için burnuna tutarken diğer eliyle de hafifçe başını kaldırdı. İçine çektiği koku, beyninin içindeki kargaşalığı durdurdu. Gözleri açıldı ve odayı yeniden gördü, neredeyse canını acıtan bir berraklık ve parlaklık vardı. Her detay ince ince beynine kazındı, ona bu acıyı çektiren adamı gördü; adam acı ve işkence çeken kendiymiş gibi yatağın direğine yapışmıştı, elleri bembeyaz kesilmişti.

Kadın bitkin bir halde yatağa düştü, farkında olmadan üzerindeki saten yorganı ve dantelli çarşafı sıyırmıştı. Terden sırlsıklamdı, pamuklu geceliğinin içine süzülen serinlik bu yüzden hoşuna gitti, ama ayakucundaki adamın bakışlarını görünce üzerindeki geceliğin kalın kumaşlı olması dışında edepli bir yanı olmadığını fark etti. Zira nemli vücuduna yapışmış, tüm kadını kıvrımlarını ortaya çıkarmıştı. Yanakları kızardı. Bu üçkâğıtçı ona işkence yapmakla yetinmiyor gözleriyle de tecavüz ediyordu. Yorganın korumasına sığınarak başını çevirdi ve fısıltıyla sordu. "Biraz daha su alabilir miyim lütfen?"

"Elbette evladım," diyen Doktor Page bardağa uzandı.

Kadın, kibar bir tavırla onun yardımını reddederek bardağı titreyen eliyle tuttu ve ayakucundaki gölgeye bakarak yudumlamaya başladı. Oldukça uzun boylu ve geniş omuzlu bir adamdı bu, karnı dümdüzdü. İyi dikilmiş ipek gömleği kaslı geniş göğsünü ortaya çıkarıyordu, pantolonu da dar kalçasını ve uzun, kaslı bacaklarını... Zayıf değildi, çok iri de değildi ama fiziksel olarak formunun zirvesindeydi. Gurur duyacağı pek çok özelliğinin olduğu ortadaydı.

Kadın elindeki bardağı doktora verdi, olan biteni zihninde doğru bir yere oturtmak istiyordu, korkarak sordu: "Burada bulunanları tanıyor muyum?"

Doktor Page'in çenesi şaşkınlıkla seğirdi ve başını kaldırıp Ashton'a bakınca onun da aynı şaşkınlığı yaşadığını gördü. Ashton'ın kafası tamamen karışmıştı. Bu kadının o sevdiği ve evlendiği Lierin olduğundan emindi. Hatta bu konuda hayatının üzerine bile bahse girebilirdi. "Sen Lierin değil misin?"

Kadının kaşları hafifçe çatıldı. Hâlâ endişeliydi ama kendisine acınmasını istemiyordu, garip bir şekilde omuz silkerek cevap verdi. "B... Ben... Gerçekten kim olduğumu bilmiyorum."

Belirsizliğin sebep olduğu acıyla, karşısındaki adamın tepkisini bekledi, itirafı yüzünden deli sanılmaktan korkuyordu. Adamın yüzündeki o ilk hayret

ifadesini görebiliyordu. Diğerleri de daha iyi durumda sayılmazdı, hepsi oldukça şaşırmıştı.

Jennifer Hala yatağa yaklaştı ve kızın zayıf elini tutup sevgiyle okşadı. "Sakin ol hayatım. Birazdan hatırlayacağından eminim."

"Jenny kimse adını unutmaz," diye çıkıştı Amanda. "Kızın dinlenmeye ihtiyacı var."

"Bundan fazlası da olabilir Amanda," dedi Doktor Page düşünceli bir tavırla. "Bazı durumlarda hafıza kaybı olabiliyor. Yani amnezi. Takip ettiğim kadarıyla değişik şekillerde olabiliyor. Bazen kısmi hafıza kaybı oluyor ve hastalar belirli bir olayı ya da hayatlarının belli bir dönemini unutuyorlar. Az da olsa tam hafıza kaybı da mümkün, uyandıkları andan öncesine ait hiçbir şeyi hatırlayamıyorlar." Doktor çaresizlik içinde ellerini iki yana açtı. "İtiraf etmeliyim ki ne yapacağımı bilmiyorum. Daha önce böyle bir vakayla karşılaşmadım."

"Sen ne yapacağını bilemiyorsan, şu zavallı çocuk ne yapsın Franklin?" dedi Amanda, oldukça hararetle söylemişti bu sözleri. Kız uyanınca bu kimlik meselesinin çözüleceğini düşünmüş olmasına rağmen, hasta kız hiçbir şey hatırlayamamıştı. Bu nedenle Amanda bu olayın Ashton'ı çok fazla üzmesinden endişe etmekteydi

"Bak Amanda benden her şeyi bilmemi bekleyemezsin," diye cevap verdi yaşlı doktor.

"Bahanelere sığınma Franklin," diye çıkıştı Amanda, sorumsuz öğrencisine ders veren bir öğretmen edasıyla omzuna vurmuştu. "Kızın sorununun ne olduğunu bul ve tedavi et."

Doktor Page ise, "Korkarım o kadar basit değil Amanda," diyerek evin büyükannesini bilgilendirdi. "Bu duruma sebep olan birkaç etken vardır. Şok. Hastalık. Bu vakada sebebin kaza olduğunu söyleyebilirim ama bildiğim kadarıyla bunun bilinen bir tedavisi yok."

"Ama geçecek değil mi?" diye üsteledi Ashton.

Doktor omuz silkti. "Üzgünüm Ashton. Gerçekten ne olacağını söyleyemiyorum. Belki birkaç gün dinlendikten sonra hafızası yerine gelir. Tekrar söylüyorum bu biraz zaman alır ya da... Hiç gelmez. Bunu ancak zaman söyler. Bekleyip göreceğiz."

Hasta, sakallı doktora baktı. Bunların hepsi bir türlü kaçmayı başaramadığı korkunç bir kâbusa benziyordu. "Gerçekten Lierin olup, bunun farkında olmayabileceğimi mi söylüyorsunuz?"

"Ashton, Lierin Wingate olduğunuz konusunda ısrar ediyor," diye bilgi verdi doktor. "Biz bir şey bilemiyoruz, çünkü Lierin Wingate'le hiç tanışmadık."

Yataktaki hasta, yaşlı doktora yeni bir soru sorarken kuşku dolu bakışlarını genç adama dikti. "Ashton o mu?"

"Evet *ta kendisi*," diye cevap verdi Amanda. "Bundan eminim işte."

Genç kadın Ashton'a döndü, yüzündeki şaşkınlık barizdi: "Kim olduğumdan nasıl bu kadar eminsiniz?"

Soruyu cevaplayan Ashton'ın ela gözleri sevgi doluydu: "Bir erkek karısını unutabilir mi?"

"Karısını!" Kelime dudaklarının arasından dökülüvermiş- ti. içinde bulunduğu durumu kavradıkça korkusu ve paniği artıyordu. Adamın söylediği şey doğruysa eğer, bir yabancıyla evliydi. Titreyen elini kaldırarak yüzünü sakladı, onu görmemek için gür kirpiklerini de indirdi. "Ama ben sizi tanımıyorum bile!"

"Hanımefendi size kendimi takdim etmeme izin verir misiniz?" Bu sıcak cevap ilgisini çekmişti kadının. Adam gülümseyerek ufak bir reverans yaptı: "Ashton Wingate emrinize amadedir efendim ve bu" -elini iki yaşlı kadına doğru uzattı- "benim büyükannem Amanda Wingate, diğeri de onun kardeşi

Jennifer Tate. Bu da kâhyamız" -eliyle siyahi kadını gösterdi- "Willabelle." Daha ciddi bir tavır takınarak devam etti: "Jenny Hala ile Willabelle'in biraz önce büyükannemin yapmış olduğu gibi kimliğimi doğrulayacaklarından eminim. Ayrıca üç yıl önce Lierin Somerton'la evlendiğimi bildiklerini de söyleyeceklerdir."

Kadının şaşkınlığı artmıştı. Adamın söyledikleri kulağa tutarsız geliyordu; kuşkulu bir sesle sordu: "Ama üç yıldır evliysek ve akrabalarınız sizinle aynı evde yaşıyorsa... Neden beni teşhis edemiyorlar?"

"Bu çok basit. Çünkü seninle tanışma fırsatına erişemediler."

Kadın bir kaşını kaldırdı ve bu hareketin canını acıttığını fark etti. Ashton'ın konuşmaya devam etmesini beklerken ne çeşit bir oyun oynadığını merak etmeye başlamıştı. Zira kendisini teşhis ettiğini söyleyen tek kişi oydu.

Ashton, kadının içine düştüğü şüphe denizinin farkındaydı ve korkularını azaltmak için elinden geleni yapmaya çalışıyordu. Durumunu tam olarak anlayamıyordu ama onun bir zamanlar evlenecek kadar çok sevdiği kadın olduğundan emindi. "Buharlı gemi korsanların saldırısına uğradığında buraya doğru yol alıyorduk. Mücadele esnasında sen güverteden suya düştün, ben de vuruldum. Ben kendime gelene kadar adamlarım senin yokluğunu fark etmemişler. Bir haftadan uzun bir süre boyunca nehir ve kıyılar arandı ama bulunamadın. Boğulduğunu düşündük."

"Üç yıl boyunca buna inanarak mı yaşadın?" diye sordu kadın.

"Sadece dün gece dışında."

Kadın anlamsız bir şekilde inatlaşmak istemiyordu ama göz önünde bulundurulması gereken başka şeyler de vardı. "Belki de karınız ölmüştür bayım, ben sadece ona çok benzeyen biri olabilirim. Üç yıl, bir insanın tam olarak neye benzediğini hatırlayabilmek için oldukça uzun bir süre."

"Ashton hayatım, ona Lierin'in portresini göster," diye öneride bulundu Jenny Hala. "Belki onu ikna etmene yardımcı olur."

Ashton bu öneriye karşı gelmedi, masaya gidip portreyi eline aldı ve genç kadının görebilmesi için havaya kaldırdı. Kadının yüzündeki şaşkınlık ifadesini görünce de büyük bir umuda kapılmadı.

Hasta kadın ise "Ben böyle mi görünüyorum?" diyerek Ashton'a şaşkın bir bakış fırlattı.

"Ah zavallı kızım!" Amanda hayretler içerisinde kalmıştı. "Neye benzediğin hakkında bir fikrin olmadığını mı söylemeye çalışıyorsun?" Şifonyerin üzerinden küçük bir ayna alarak kıza verdi. "Al, bak hayatım," diyerek keyifle gülümsedi. "Merak edecek bir şey yok, çürükler kazadan dolayı ama onlar bile hoş görünüyor."

Genç kadın elindeki gümüş çerçeveli aynaya bakınca bir yabancıyla karşılaştı. Alnındaki ve yanağındaki bereler tanıdıktı, onları hissedebiliyordu ama geri kalanını tanımıyordu. Güzel elmacık kemiklerine ve hoş hatlara sahip olan bu soluk ve oval yüzü iyice inceledi. Altın parıltılarına sahip açık kumral saçları omuzlarından aşağı karmakarışık bir vahşilikle dökülüyordu. Portreye bakmak üzere dönen gözleri kocaman açılmıştı ve merak doluydu. Bu resim onu kazadan önce tanıyan insanların arasında bulunduğunun elle tutulur bir kanıtıydı; zira gür kirpikli yeşil gözler, ince burun ve aynı kıvrımlara sahip dudaklar oradaydı. Birebir değildi ama benzerlik vardı, adamın cesur iddiasının reddedilemez kanıtıydı.

"Her şey çok çabuk ilerliyor," diye zayıf bir fısıltıyla şikâyet etti. Üzerine bir ağırlık çökmüştü, kuştüyü yastıkların yumuşaklığına sığınarak titrek bir şekilde içini çekti.

"Biraz dinlen kızım," dedi Doktor Page. "Burada güvende ve iyi ellerdesin."

Islak bez yeniden alnına kondu, ağrıyla yanan gözlerinin üzerine kadar geliyordu; doktor ayağa kalktı.

"Hadi bakalım Amanda, yanlış hatırlamıyorsam bana bir kahvaltı teklifin vardı." Üç kadın da kapıya doğru giden adamın peşinden yollandı. Doktor kapının önünde durup Ashton'a baktı ve yüzündeki hüznü görünce odayı terk etmesi için onu zorlayamayacağına karar verdi. "Sen de çok kalma Ashton."

Kapı arkalarından kapandı ve odadaki yalnız kalan iki kişi sessizlik içerisinde birbirlerine bakakaldılar. Genç kadının yorgun bakışlarında kuşkunun ötesinde bir şeyler vardı. Ashton genç kadının yanına doğru yürürken onca zaman rüyalarında kendisini tutsak etmiş olan bu yüzü inceledi ve genç kadını kollarının arasına alıp göğsüne bastırmak için inanılmaz bir arzu duydu. Ama bu arzusunu bastırmayı başararak yavaşça yatağın yanına oturdu ve elini tutmakla yetindi.

"Lierin, sevgilim, iyileşmeni dört gözle bekliyorum. Senin âşık olduğum kadın olduğunu biliyorum ve Tanrı da biliyor, sen de çok yakında hatırlayacaksın."

Genç kadın onu rahatsız etmekten korkar gibi elini yavaşça çekti ve yatak örtüsünü çenesine kadar örttü. "Bana Lierin diyorsun ama bu isim hafızamda hiçbir şey canlandırmıyor. Benimle konuşan bu sesi de sadece birkaç dakika öncesinden hatırlıyorum. Buîu düşünmem gerekiyor..." Kaşları yine çatıldı. "Ama düşünebileceğim hiçbir şey yok. Yorgunum... Başım ağrıyor. Doktor dinlenmem gerektiğini söyledi... Ben de bunu yapacağım." Ashton'ın alnını buruşturmasının ne anlama geldiğini bilemedi ve parmaklarını hafifçe Ashton'ın elinin üstüne koydu. "Seni tanımıyorum Ashton." Dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. "Burası belki de evim" -gözlerini etrafta dolaştırırken bu cümleyi aslında bir soru sorar gibi sesini yükselterek söylemişti- "Belki de doğruyu söylüyorsun. Şu anki halimle buna karşı koyamayacağım. Eğer seni mutlu edecekse Lierin adını kabul edebilirim... Benim adım olmadığını hatırlayacağım ana kadar." Genç kadın bu sözlerin ardından göz kapaklarını neredeyse tamamen kapadı. "Artık dinlenmek istiyorum Ashton."

Ashton aç bakışlarını genç kadının güzelliği üzerinde gezdirdi ve onu bir daha görememenin acısıyla geçirdiği yılların acısını dindirdi. Eğilip

dudaklarına minicik bir öpücük kondurduktan sonra odadan ayrıldı. O zümrüt rengi gözlerin açılıp odadan ayrılışını izlediğini görememişti. Odanın kapısını arkasından tam olarak kapattıktan sonra Ashton dirseğini koridorun duvarına dayayıp alnını koluna bastırdı ve deli gibi çarpan kalbinin normale dönmesini bekledi. Bir süre sonra nefesi normale dönünce, yavaş ve düşünceli adımlarla aşağıya inip yemek odasına giderek diğerlerine katıldı.

Odaya girer girmez büyükannesi başını kaldırıp Ashton'a baktı ama Ashton masaya oturana kadar Amanda içini kemiren konuyu açmadı. "Resmi ben de gördüm ve o kızın Lierin olduğuna inanmak için haklı bir sebebin olduğuna katılıyorum ama içinde onunla ilgili herhangi bir şüphe ya da başka bir şey var mı? Onun Lierin olmadığını düşündürecek bir şey hissediyor musun?"

"Bir başkası olabileceğini tasavvur bile edemiyorum," diyerek içini çekti Ashton. "Ona baktığım anda Lierin'i görüyorum."

"Hayatım, Lierin'in kardeşi hakkında ne biliyorsun?" diye sordu Jennifer Hala.

Ashton durdu, Willis'in önüne getirdiği jambon dolu gümüş tabaktan bir dilim aldı. "Lenore şu an muhtemelen Karayipler'de bir çiftlikte yaşıyor. Lierin ile tanıştığımızda evlilik planları yapıyordu ama İngiltere'ye döndükten sonra neler olduğunu söylemem imkânsız. Onlardan hiç haber almadım."

Amanda porselen fincanından kahvesini yudumladı. "Lierin ile alelacele yapmış olduğun evliliğin hepimizi huzursuz ettiğini kabul etmelisin Ashton. Robert Somerton'ın kızının evlilik haberi ile ölüm haberini aynı anda almış olması onun büyük bir şok geçirmesine sebep olmuştur."

"Gereken özürler dilenecekti büyükanne," diye karşılık verdi Ashton. "Ama senin de bildiğin gibi bunlar yapılamadan başımıza o felaket geldi."

"Ashton kafamı karıştıran da bu zaten: Lierin'in ölümü. Yaşadığını öğrenmek neden bu kadar uzun bir zaman aldı? Neden seni bulmaya çalışmadı? Bunca zamandır neredeydi?"

"Aynı sorulan Marelda da sordu."

"Bunların cevaplanması gerektiğini kabul etmelisin," dedi büyükannesi. "Bu amnezi denen şey tekrar eden bir hastalık mı? Bu yüzden mi seni bulmaya çalışmadı?" Cevap alabilmek için Doktor Page'e döndü. "Ne diyorsun Franklin?"

"Müphem bir durum." Yaşlı adam kahvesine bir kaşık şeker koyduktan sonra boğazını temizledi, söylemek üzere olduğu şeyden utanır gibiydi. "Tımarhanenin yandığını hepiniz biliyorsunuz ama yetkililerin orada yaşayanların hepsini bulamadıklarından haberdar mısınız?"

Ashton gözlerini yaşlı adama dikti: "Dün gece Latham bahsetmişti. Ama bunun Lierin ile ne alakası var?"

Doktor kollarını masanın kenarına dayayıp ellerini dua edermiş gibi birbirine bastırdı. Ashton'ın genç karısının kaybıyla nasıl yıkıldığını çok iyi biliyordu, düşüncelerini onu kırmayacak bir şekilde açıklayabilmeyi umdu. "Kazanın ne zaman, nerede olduğunu, o bölgenin tımarhaneye olan yakınlığını ve Lierin'in üzerindeki giysileri düşününce onun oradan kaçmış olabileceğine dair bir fikir canlanmıyor mu kafanda?"

Ashton gerilmişti. "Karımın deli olduğunu mu söylemeye çalışıyorsun?"

Ev sahibinin donuk bakışlarıyla karşılaşan Franklin kendini çaresiz hissetti. "Uç yıl önce ne olduğunu kim bilebilir Ashton? Ağır bir şok geçirmiş olabilir." Doktor Page Ashton'ın kasılan çenesini görüyordu ve tehlikeli surlarda dolaştığının farkındaydı. Çıkmak üzere olan fırtınayı dindirebilmek için süratle devam etti. "Ashton, dinle beni. İnsanlar bazen hiç hak etmedikleri halde tımarhaneye kapatılabilir. Canlı canlı gömülmek gibi bir şeydir bu. O cehennemde çürürler ve ailelerinin bile bundan haberi olmaz."

Koridordan gelen topuk seslerini duyan Ashton elini kaldırarak doktoru susturdu. "Bu Marelda. Onun bunları duymasını istemiyorum."

Doktor, "Endişelenme Ashton," diyerek onu yatıştırdı. "O kızı ben dünyaya getirdim ve eline silah vermemek konusunda da fazlasıyla dikkatliyim."

"O zaman birbirimizi gayet iyi anlıyoruz demektir."

Siyah saçlı kadın ipek hışırtıları arasında kapının önüne geldi, odada bulunanlar güzel görüntüsünü iyice görebilsin diye bir süre eşikte bekledi. Bütün gözler üzerine dikilince masaya yaklaşarak yaşlı kadınların yanaklarına birer öpücük kondurdu ve ev sahibinin sağındaki iskemleyi çekerken ona gülümsedi.

"Bu sabah nasılsın Ashton?" Ona cevap hakkı tanımadan devam etti. "Doktor Page'in burada olduğunu görünce senin yukarıda misafirinle birlikte olduğunu düşünmüştüm." Dikkatini doktora çevirdi. "Bu arada hastanız ne durumda Doktor Page? Aklı başına geldi mi?"

Franklin bu soruya gecikmeli bir cevap verdi. "Yaşadığı travmanın etkileri sürüyor."

"Önemli bir durum olmadığına bahse bile girerim." Marelda bu sözleri büyük bir alaycılıkla söylemişti.

"Bunu zaman gösterecek."

Doktorun kısa cevapları Marelda'nın açlığını dindirmemişti, gözünü masada oturanlara çevirdi ve yaşlı kadınları uzun uzun süzdü.

Jennifer Hala bu sessizlikten rahatsız oldu ve anlatmaya başladı: "Franklin'in anlatmak istediği şey, Lierin'in şu an için hatırlamakla ilgili birtakım zorluklar çektiği, hafızasını geri kazanması biraz zaman alabilirmiş."

Marelda'nın gözleri buz gibi oldu. "Lierin mi?" Gülümsemeye çalıştıysa da gözlerindeki soğukluğu dindiremedi. "Anladığım kadarıyla Ashton'ın karısı olduğunu hatırlayacak kadar hafızası var, ama geri kalan her şeyi unutmuş."

Ashton fincanını yanında doldurmak üzere bekleyen hizmetliye doğru kaldırırken, Marelda ile ilgilenmedi ve Willis'in fincanını dumanı tüten kahveyle doldurmasını bekledi; sonra da isteksiz bir tavırla Marelda'ya döndü: "Lierin o kadarını bile hatırlamıyor," diye açıkladı. "Ona isminin ne olduğunu ben söylemek zorunda kaldım."

Müthiş bir kıskançlık Marelda'yı can evinden vurmuştu; bu yüzden mantıklı ve sevecen bir cevap bulmakla uğraşamadı: "Adını bile hatırlamadığını mı söylüyorsun? Hiç böyle bir şey duymamıştım."

Amanda'nın ince dudaklarında müstehzi bir gülümseme belirdi. "Canını sıkma Marelda. Franklin de bugüne kadar böyle semptomlar gösteren bir hastayla karşılaşmamış."

"Çünkü bunlar büyük bir uydurmaca. İnsanın kendi adını unutması son derece komik bir durum."

"Sandığın kadar büyük bir uydurmaca değil Marelda," dedi Doktor Page. "En azından bu hastalığın tıbbi bir tanımı olduğunu biliyoruz. Amnezi çok sık rastlanan bir rahatsızlık olmayabilir ama varlığından haberdarız."

"Onun bu... Bu amnezi denen hastalığa tutulduğunda nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?" diye karşı koydu Marelda. "Yani, pekâlâ taklit yapıyor olabilir."

Yaşlı adam omuz silkerek cevap verdi: "Bundan çok emin olamam ama açıkçası onun böyle bir taklide başvurması için ortada bir sebep göremiyorum."

"Akıllı olmasını bir sebep olarak göremiyor musun?" Marelda, Ashton'ın yüzünün gerilmeye başladığını görünce onu sakinleştirmek için daha ılımlı bir yaklaşımda bulundu. "Tabii kadın doğruyu da söylüyor olabilir."

"Bu noktada kızıdan kuşkulanmaya gerek yok," dedi Doktor Page ellerini masaya koyarak, Ashton'a ve iki yaşlı hanıma başıyla selam verdi. "İzninizi istemem gerekiyor. Bu kadar güzel bir yemekten sonra aklıma dün gece hiç uyuyamadım- ğım geldi. Eve varamadan arabada uyuya kalacağım sanırım."

Ayağa kalktı. "Daha sonra gelip Lierin'e bakarım. Bol bol yemek yiyip uyumasına dikkat edin. Şu an verebileceğim en iyi tavsiye bu."

Ashton iskemlesinden kalktı. "Konuştuğumuz mesele üzerinde düşüneceğim. Gerekliliğine çok inanmasam da Natchez'e gidip araştırma yapmam gerekecek."

"Umarım her şey yolunda gider Ashton," diye cevap verdi doktor, samimiydi.

Marelda, Ashton'ın onu planladığı şeylerden haberdar etmemesine içerlemişti, kendini tutamayarak Ashton'ı iğnelemeye başladı: "Değerli küçük çiçeğini burada bir başına mı bırakacaksın?"

Ashton yüzünde alaycı bir gülümsemeyle hafifçe döndü. "Sevgili Marelda yokluğumda Belle Chene'de fazlasıyla eğlendiğini düşünüyorum ama istiyorsan..."

Onun bu sözleri ve alaycılığı hemen hedefine ulaştı, canı acıyan Marelda gururlu bir tavırla onun sözlerini düzeltti. "Ben bir üst kattakinden bahsediyordum sevgilim."

"Özürlerimi kabul et Marelda." Ashton abartılı bir şekilde eğildi ve Doktor Page'le birlikte odadan ayrıldı.

Odadan çıkmalarıyla birlikte Marelda huysuz bir tavırla yemeğini önüne aldı ve içini çekti. "Ashton'ın bir an önce aklını başına toplamasını diliyorum."

"Aklını başına toplamak mı?" Jenny Hala'nın kafası karışmıştı. "Nasıl yani hayatım?"

Marelda eliyle üst katı işaret etti. "Kimin nesi olduğu belli olmayan şu küçük sürtüğü tutup eve getiriyor." Yaşlı kadınlar hayretle iç geçirirken Marelda eleştirilerine devam etti. "Onu güzel bir yatağa yatırıp misafir muamelesi yapıyor." Sesinin, duyduğu öfke ile tizleşmesi durumdan ne kadar

rahatsız olduğunu gösteriyordu. "Sonra bir de onun kayıp karısı olduğunu iddia ediyor."

Jennifer Hala hızla doğruldu ve yeğenini savunmaya başladı. "Hayatım, Ashton'ı tanırsın, bunun gerçek olduğundan emin olmasa onun karısı olduğunu söylemezdi."

"Ben kızın onun karısına benzeyen bir fırsatçı olduğunu düşünüyorum," diye devam etti Marelda.

"Ne olursa olsun..." diye cevap verdi Amanda. "Kızcağız kötü yaralanmış ve birkaç gün boyunca iyice bir dinlenmeyi hak ediyor."

Marelda dramatik bir tavırla ellerini ve yüzünü havaya kaldırıp ilahi bir güçten yardım istedi. "Ah kötü kader beni yaralamaya daha ne kadar süreyle devam edeceksin? Bir kez hiçe sayılmış olmam yetmedi mi? Beni ikinci ya da üçüncü kez cezalandırmana gerek var mı? Buna daha ne kadar dayanmak zorundayım?" Sesi titreyerek bir hıçkırığa dönüştü, gözlerini kapadı ve alnını yumruk yaptığı eline dayadı. Bu arada Jenny Hala'nın kardeşine yönelttiği şaşkın bakışları ve diğerinin elleriyle ses çıkarmadan tuttuğu alkışı kaçırmıştı.

"Marelda hayatım, hiç sahneye çıkmayı düşündün mü?" diye sordu Amanda. "Kendine has bir tarzın ve yeteneğin var."

Bir anda havası sönen Marelda iskemlesine çöküp somurttu. "Gördüğüm kadarıyla o küçük sürtüğün etkileyemediği tek kişi benim."

Amanda'nın gözlerinde bir şimşek çaktı, peçetesini dudaklarına götüren elleri sinirden titremeye başlamıştı. "Kıza bu tür isimler takmaktan lütfen vazgeç. Ortadaki belirtilere bakarsak şu an yüksek ihtimalle torunumun karısına yakışıksız sözler söylüyorsun ve şunu bilmeni isterim ki bu aileye olan sadakatim her şeyin üzerindedir, arkadaşlığımızın bile Marelda."

Sadece kendisinin görebildiği bu yanlışlığı düzeltmek için çok hevesli olsa da Marelda değerli bir müttefikini kaybetme tehlikesini göze alamazdı. O kadar

aptal değildi. Elini alnına koyarak ovalamaya başladı. "Ashton'ı yeniden kaybetme korkusuyla kendimi kaybettim ve korkularım böyle bir aptallık yapmama neden oldu."

Amanda sessizlik içinde onu onayladı ve başkaca bir tartışma daha yaşanmasın diye konuyu değiştirmeye karar verdi.

Kendisine Lierin denen kadın ellerini kaldırıp zayıf parmaklarına baktı. Sol elinin üçüncü parmağında ince, altın bir yüzük vardı; bu evli bir kadın olduğunun kanıtıydı. Kafası çok karışık, kendisini bir eş gibi hissetmezken adamın açıkladığı şeyi nasıl kabul ederdi.

Perdeler hâlâ kapalıydı ve sabah güneşinin odaya girmesini engelliyordu, oda soğuk ve kasvetli görünüyordu. Bir anda sıcak güneşi teninde hissetmek, tadını çıkarmak için yoğun bir arzu duydu, tüm endişeleri güneşin sıcaklığıyla yıkanıp yok olacaktı. Dikkatle yatağın kenarına yanaştı. Yaptığı hareketin acısı çok fazlaydı, sanki etlerini parçalıyorlardı ama dişini sıkarak inatla devam etti. Oturur pozisyona gelebilmek için savaş verdi, titreyen ellerini şakaklarına bastırarak o aptal zonklamayı durdurmaya çalışıyordu. Ağırlığını yavaşça bacaklarına verdi ve yatağa dayanarak her şeyin etrafında dönmesi hissinden kurtulmaya çalıştı. Oda o delice dönmesini durdurunca, yatağın ucuna doğru hareket etmeye devam etti. Emekleyerek yavaş yavaş ilerliyordu, ellerini çarşafın üzerinde sürükleye sürükleye çekingen ayaklarına güç veriyordu. Yatağın ayakucuna varınca kollarını sıkıca oradaki direğe doladı ve alnını direğin serin yüzeyine bastırıp rahatlamaya çalıştı, gücünü yeniden toplayana kadar öylece durdu. Sonra tekrar cesaretini topladı ve ayağını dört direkli yatağın önünde yere bastı. Dizleri bükülür gibi olduysa da, onların üzerinde durmayı başarmak azmin zaferi olarak adlandırılabilirdi. Yılmayacaktı, odadaki ilerleyişini kolaylaştırmak için kendine küçük hedefler belirledi.

Hedefine ulaşınca çift katlı perdeyi yana doğru açtı ve camlardan içeri dolan ışıltının gözünü almaması için gözlerini korumaya çalıştı. Güneş onu yakın bir dost gibi sarmaladı, içeri dolan ışıltıyı adeta içinde hissetti ve kısa süreli de olsa korkularından arındı. Başını pencerenin çerçevesine yaslayıp

dışarıdaki geniş yeşil araziye seyretti. Yüksekteki ağaç dalları iri gölgelikler oluşturuyor, güneş bunların arasından sızarak etrafı ısıtıyordu. Kış mevsimi bu dalları çıplak bırakmış, çimlerin yeşilliğini de karartmıştı ama yine de bu topraklara özenle bakılıyor olduğu gözden kaçmıyordu. Düzgünce döşenmiş tuğladan yürüyüş yolu, budanmış çalıların arasından ilerleyip etrafları sarmaşıklarla çevrili iri ağaçların bulunduğu bir yere ulaşıyordu. Özenle şekil verilmiş her dem yeşil bitkilerin arkasına kondurulmuş olan çardağın sadece üst kısmı ve çatısı görülebiliyordu. Burası gözlerden uzak olmak isteyen âşıklar için mükemmel bir şekilde planlanmıştı.

Lierin yavaşça arkasına dönüp geri dönüş yolundaki ilk iskemleye tutundu. İskemleyi bıraktığı sırada sol tarafında bir hareket olduğunu hissetti. Ürktü ve beynine bıçaklar saplayan ağrıları unutarak son hızla o yana döndü. Kafatasına saplanan oklar beynini delerek ona bu dikkatsiz hareketinin cezasını verdi. El yordamıyla iskemleyi aradı ve ona sıkıca tutunup gözlerini kapadı, işkence eden oklar geri çekilip her şey mümkün olduğunca eski haline dönene kadar bekledi. Yeniden gözlerini açtığında kendini bir boy aynasının karşısında yansımasına bakarken buldu. Merakı onu aynaya çekiyordu ama sonra yapması gereken hareketlere gücü kalmayacaktı. Yorgunluğu gittikçe artıyordu, aynaya olduğu yerden bakmaya devam etti, bunu bir şeyleri hatırlama umuduyla yapıyordu. Gördüğü şeyden pek de etkilenmedi. Hatta hissettiği kadar kötü görüldüğüne karar verdi. "yanaklarındaki tek renk bir yanağının üzerinde bulunan morluktu. Alnında da aynı renk vardı ama bu biraz daha koyuydu ve açık renk teniyle tam bir tezat oluşturuyordu. Vahşice dağılmış olan saçları ve korkuyla kocaman olmuş yeşil gözleriyle, terk edilmiş şaşkın bir çocuğa benziyordu. Kaç yaşında olduğunu bilemiyordu ama üzerine oturan geceliğinin ortaya çıkardığı kıvrımlar ve vücudunun yukarı kısmındaki dolgun bölge, aktif bir yaşam sürdüğünü gösteren vücudunun geri kalan zayıf taraflarının aksine onun tam bir kadın olduğunu söylüyordu.

Farklı dillerde birtakım kelimeler dilinin ucuna kadar geldi, zihninden de birtakım sayılar geçiyordu ama bunların kökeni şu an için gizemini koruyordu. Normal bir masa düzeninin nasıl olması gerektiğini, mutfakta hangi aleti kul-

lanması gerektiğini, nasıl hoş bir reverans yapabileceğini ve birtakım dansların karışık adımlarını hatırlayabiliyor, ama bu bilgileri nasıl ve ne zaman edinmiş olduğunu anımsayamıyordu.

"Lierin Wingate?" diye fısıldadı. "Gördüğüm gerçekten sen misin?"

Zihni ona cevap vermedi ama koridordan gelen ayak sesleri dikkatini dağıtarak bu ikilemine bir son verdi. Kapının önündeki ışıkların karardığını görünce telaşla etrafına bakındı, geceliği ile misafir kabul etmeye hazır değildi. Boğazı kupkuruydu ve dışarıya seslenme teşebbüsü kırık dökük bir hırıltı ile sonuçlandı. Bunun önüne geçmesi artık imkânsızdı çünkü kapı açılmıştı. Küçük bir şaşkınlık iniltisiyle döndü ama bu hızlı hareketi zaten bozuk olan dengesini daha da bozdu. Odada puslu bir derinlik oluştu, dönme hareketi başladığında Ashton'ın kapının eşiğinde durduğunu gördü, Ashton'ın onu ayakta gördüğü için şaşırdığı çok belliydi. Bu mide bulandırıcı dönmenin bir son bulması için gözlerini kapadı, o karanlığın, o dibi olmayan boşluğun onu tekrar yutmak üzere olduğunu hissetti. Tökezledi, oda başka bir hız ve başka bir yörüngede tekrar dönmeye başladığı sırada güçlü kollar onu sıkıca kavrayıp o güçlü göğsün üzerine bastırdı. Odada yalnızlardı ve onun birtakım isteklerine karşı koyamayacak kadar güçsüzdü. Hafifçe dönerek Ashton'ın kollarından kurtulmaya çalıştı, bacaklarının Ashton'ın sert uyluklarına sürtündüğünün farkındaydı, ayrıca geceliğinin ince kumaşı da onun erkekliğini hissetmesini engelleyemiyordu; kolları çelik gibiydi Ashton'ın. Onun bu nazik ama sımsıkı tutuşu, genç kadına korkularında haklı olduğunu düşündürdü. Artık kendi deliliğini değil onunkini sorguluyordu. Akrabalarının burnunun dibinde ona askıntı olacak kadar deliydi!

Ashton'ı bir eliyle göğsüne bastırarak iterken diğer eliyle küçük yumruklar atmaya çalıştı. "Hayır! Lütfen! Bunu yapamazsın!"

Bu çelimsiz direnişi, Ashton'ın gücü karşısında bir hiçti. Ayakları yerden kesildi ve havada sallandı. Yatak, yarı kapalı göz kapaklarının önünde yüzüyordu adeta; bu savaşın orada sona ereceğini ve tecavüzün gerçekleşeceğini gözleri kapalıyken de görebiliyordu. Döşeğe yaklaşırken

içindeki korku iyice arttı. Gözlerini sımsıkı yumdu ve elleriyle yorganı yakalayıp çaresizlik içinde çenesine kadar çekti.

"Bana sahip olman sadece bir güç gösterisi olur," diye fısıldadı kenetlenmiş dişlerinin arasından. "Senin gibi bir canavara teslim olmayacağım."

Bir kıkırdama duydu ve serin bir el, saçlarını alnından geriye doğru itti. Gözlerini açtı ve kendini ela gözlerin tam içine bakar bir şekilde buldu. Ashton gülümseyerek yatağın kenarına oturdu.

"Kıymetli Lierin'im, bir kez daha o tutkuları paylaşmayı nasıl ama nasıl istiyorum, bilemezsin. Bu gerçekleştiği zaman, sahip olmak ya da zorla almak gibi bir şey söz konusu olmayacak. O zamana kadar kendinize iyi bakmanızı rica edeceğim küçük hanım. Gücün hâli yerine gelmedi, bu kadar hareketli olmaya devam edersen iyileşmeyi de başaramayacaksın."

Genç kadın korkması gereken bir şey olmadığına inanınca titreyerek bir nefes koyuverdi. Ashton da onun soluk yüzünü, gözlerinin etrafındaki koyu renkli halkaları ve sürekli ağrısı olduğunu belli eden hafif kaş çatışını inceledi. Yanda duran tasın içindeki bezi ıslattı, serinletmek için havada salladı ve genç kadının alnına koydu. Genç kadın ağrısı azalırken mutlulukla içini çekti ve bunun tadını çıkardı; sonra aklına bir şey geldi ve yeniden gözlerini açıp Ashton'ın kendisine sevgi ve ilgi dolu bakışlarıyla karşılaştı ve yüreğinde ona karşı bir yumuşama hissetti.

"Konuşurken *gerçekleştiği zaman* dedin," diye mırıldandı. "Eğer gerçekleşirse demek istiyordun herhalde?"

Ashton bezi aldı, alnındaki ıslak bir bukleyi oradan kaldırdı ve parmağını yanağından aşağıya doğru yavaşça kaydırırken cevap vermedi. Kolunu genç kadının diğer tarafından yatağa dayayarak üzerine eğildi. Sesi oldukça rahattı ama cevabını verirken şaka yapar gibi bir hali yoktu. "Sevgili hanımefendi, öyle çenesi düşük biri değilimdir, ağzımdan çıkan şey söylemek istediğim şeydir."

Genç kadının soluk benzi bir anda kıpkırmızı oldu ve bakışlarını güçlükle Ashton'ın bakışlarından alıp konuyu değiştirmeye çalıştı. "Beni buraya sen mi getirdin?"

Ashton başıyla onayladı. "Ve biraz önce yaptığım gibi seni buraya yatıran da bendim."

Genç kadın, Ashton'ın o ilgili bakışlarıyla karşılaşmamak için çabalayarak sordu: "Beni buraya getirdiğinde üzerimde ne vardı?" Elini odaya doğru salladı. "Etrafta giysi göremiyorum."

"Giysin paramparça olmuştu ve çok çamurluydu, daha sonra istersin ya da ihtiyacın olur diye onları yıkatıp kaldırttım."

Genç kadın kaşını epeyce kaldırdı, sonra da harcadığı çabadan ürkerek kaşını indirdi. "Giysim mi?"

Ashton elini uzatıp üzerindeki pazen geceliğin kolunu tuttu, bu onu iyice şaşırtmıştı.

"Bir gecelik mi?" Şaşkınlıkla inledi. Elini geceliğin robasına koyarak sordu: "Bunun gibi bir şey miydi?"

Ashton başını sağa sola çevirdi, dudakları yukarı doğru kıvrılarak bir tebessüm ifadesine bürünmüştü. "Daha çok... Eeee... Bir eşe uygun diyelim... Ya da daha çok... Bir geline... Yani ilk gecesini yaşayan..."

Dehşeti arttıkça kaşları yine çatılmıştı genç kadının. "Geline uygun derken?"

Ashton bariz bir keyifle giysinin detaylarını anlatmaya başladı. "Çok daha ince. Kolları yok, yakası şuraya kadar açık ve yanları da tam şuraya kadar..."

Ashton'ın parmaklarını takip ederken genç kadının yüzü kararmaya başlamıştı. Ashton kendisine dokunmuyorsa da, nefesinin kesilmesine ramak kalmıştı.

"... şurasında biraz dantel vardı, eteklerin ucunda da devam ediyordu."

Genç kadın konuşmak için ağzını açtı ama önce boğazını temizlemesi gerekti. "Sen... Ah beni sen mi yıkadın?"

Ashton ayağa kalkıp yataktan uzaklaştı ve cevap vermeden önce hülyalı gözlerle genç kadını seyrettikten sonra bıyık altından gülümsedi. "Hayır, ne yazık ki Willabelle geldi ve seni yıkamaya başlamadan önce de beni dışarı çıkardı."

Lierin sesli bir şekilde göğüs geçirmek yerine, uzun ama yavaş bir şekilde nefesini koyuverdi. Bu her işe karışan yabancıya karşı onuru biraz da olsa korunmuştu.

Ashton şömineye doğru yürürken konuşmasına devam etti. "Birkaç saatliğine burada olmayacağım ama yokluğumda Willabelle burada olacak." Şömine demirini eline alıp odunları çevirdi. "Bir şeye ihtiyacın olursa ona söylersin."

Lierin'in dünyası bir anda altüst oldu. Hafızasından karanlık bir anı yükselip boğazında acı ekşi bir tat bıraktı. Zihni bir anda kaotik görüntülerle doldu, bunlar arttıkça yüzü dehşetle kasıldı ve sessiz bir çılgılık attı. Zayıf bir sesle ağlayarak büzüldü, üzerine gelen bu kâbustan kaçmaya çalışıyordu.

Arkasından gelen inleme seslerini duyan Ashton merakla başını ona çevirdi ve karısının dehşet dolu gözlerle yatağın başına yapışmış olduğunu gördü.

"Lierin?" Genç kadına doğru bir adım attı ama kadın başını deliler gibi iki yana doğru sallamaya başladı, kendini o görüntülerden kurtaramıyordu.

"Git!" diye bağırdı. "Lütfen!"

"Lierin... Ne oluyor?" Kafası karışmış bir halde ona doğru birkaç adım daha attı ama yatağın diğer ucuna sıçradığını görünce hemen durdu.

"Git! Beni yalnız bırak!" diye hıçkırarak yalvardı genç kadın. "Lütfen git..."

"Tamam Lierin." Ashton geri çekildi. "Şimdi gidiyorum." Şömine demirini yerine koydu ve genç kadın rahatlamış bir şekilde yatağa yığılırken odadan ayrıldı. Lierin'in ruh halinin bu ani değişimi Ashton'ı perişan etmişti çünkü buna makul bir açıklama bulamıyordu. Koridora çıkıp kapıyı arkasından yavaşça kapadıktan sonra tutmuş olduğu nefesini titreyerek bıraktı. Bunun ardından kalp atışlarının hızının ve midesinde hissettiği soğuk korkunun farkına vardı.

Akşamüzeri hanımlar odalarında uykuya çekilince ev huzurlu bir sessizliğe büründü. Bu, Marelda'nın yalnız kalmasına ve içinde bulunduğu ikilemi adamakıllı gözden geçirmesine imkân sağladı. Bir çözüm yolu bulabilmek için kafasını çalıştırıyordu, yatağının yanındaki komodinin üzerinde açık duran küçük, deri kaplı şiir kitabı ona ilham verebilirdi belki. Gerçekten de düşünceleri çiçek tarlasında dolanan azgın bir boğa gibi aşk teması üzerinde dolanıyordu. Şalını omuzlarına alarak odanın büyük bir bölümünü kaplayan ve yere sıkıca tutturulmuş olan yumuşacık kalın halının üzerinde suratını asarak tur atmaya başladı. Yatağın yanında durup kitabı eline aldı ve sayfaları karıştırarak oradan buradan küçük dörtlükler okumaya başladı. Öfkesi daha da arttı ve dişlerini gıcırdatarak cildini kıvırdıktan, sonra kitabı odanın diğer ucuna fırlattı.

Dudaklarının arasından, "Kupa kızını ele geçirmek için koz biriktirmekmiş!" şeklinde bir hırıltı duyuldu. "Bu şairler nasıl da saçmıyor!" Odada bir tur daha attı. "Kayıp âşıkların boş boş sırtımlarıyla çok fazla ilgilendim. Artık ne kadar soğuk ve acı bir gerçekle karşı karşıya olduğumu görmek zorundayım." Yüzünde nefret dolu bir ifade belirdi. "O küçük sürtük çaresizlik sahnesini o kadar iyi oynadı ki Ashton'ımı kandırdı ve onu karısı olduğuna inandırdı! Çok zekice bir plan yapmalıyım ki Ashton bu işin sonunda *beni* tek aşkı olarak bellesin."

Durup hışırtıyla yanan ateşe ve orada duran yarısı yanmış meşe kütüklere baktı. Alevler umutlarını yansıtıyordu sanki; biraz önce hızla ve alev alev yanarken şimdi ağırlaşmış, sönmeye yüz tutmuşlardı. "Kahretsin!" Odadaki acılı turuna devam etti. "O fahişe her şeye sahip olacak ta ki... Ta ki ben onlara

bu kızın iddialarının yalan olduğunu ispatlayana kadar. Bu küçük orospu Ashton'ı bu kadar kısa sürede kafeslemeyi nasıl başardı? Lierin'i tanıyor ve ölümünden beri bunu mu planlıyordu acaba?"

Dudaklarını ısırarak odanın kapısına baktı. Kadının kaldığı misafir odası biraz ötedeydi sadece.

"Onunla tek başıma yüz yüze gelip açık açık konuşsam..." Koyu renkli gözlerinde bir parıltı belirdi, sonunda bir şey bulmuştu. "Bunun hiçbir zararı olmaz. Kaybedecek bir şeyim yok, bu benim tek şansım."

Marelda kapıyı aralayıp etrafı dinledi. Mutfaktan gelen sesler dışında ev sessizdi. Odasından dışarı süzüldü ve koridordaki diğer kapıya doğru hızla yol aldı. Kapı aralıktı, itince Luella May oturmakta olduğu pencerenin yanındaki iskemleden kalktı.

"Ne yapıyorsun burada?" diye sordu Marelda.

Kız, kadının öfkeli ses tonuna şaşırmıştı, konuşmadan önce birkaç kez gözlerini kırptırdı. "Eee, Sahip Ashton yokluğunda Bayan Lierin'e bakmamı tembih etti... Korkarsa ya da bir şeye ihtiyacı olursa diye..."

"Tamam biraz ben bakayım." Marelda başıyla kapıyı işaret etti. "Sen git de bir şeyler iç. Sana ihtiyacım olursa zili çalarım." Genç hizmetçi nezaketle başını eğdi ve kapıya doğru ilerlerken kadın arkasından bağırdı: "Kapıyı da arkandan kapat."

Marelda, Luella May'in biraz önce boşalttığı iskemlenin karşısında duran rahat koltuğa oturup, çenesini ellerine dayayarak hasmını seyretmeye başladı. Art niyetle uykusunda da plan yapmaya devam edip etmediğini merak etti, kız dantel yastıkların ve saten çarşafların üzerinde uyurken son derece masum görünüyordu. Bir anda aklına bir fikir geldi; başının altındaki yastıklardan birini alıp yüzüne kapatarak bu küçük sahtekârın hayatına son vermek şeklindeki bu fikri tam olarak kafasından silmeden önce bir süre tadını çıkardı.

Kimse ne olduğunu anlayamazdı, orada uyuklamakta olan Lierin bile... Marelda ondan sonsuza kadar kurtulma fikrinden çok hoşlanmıştı.

"Sonsuza kadar..." Keyifle derin bir nefes aldı.

Şöminenin üzerinde duran saatin yumuşak sesi Lierin'in rüyalarına girdi ve ona henüz hayatındaki boşluğu bulamamış olduğunu hatırlattı. Elini ağrıyan başına doğru kaldırdı ve yavaşça alnındaki şişin yerini bulup inceledi, yeni bir ıslak bezin ağrısını kesip kesmeyeceğini düşünüyordu. Sürahi yatağın yanındaki masaya konmuştu, zorlanarak da olsa yastıkların üzerinde doğruldu ve yanında duran bezi eline aldı.

"Kalkmanın zamanı gelmişti artık." Marelda'nın sesi odadaki sessizliği bozdu ve diğerinin ürkerek nefesini tutmasına yol açtı. "Düzenli bir hayatının olmadığı her halinden anlaşılıyor."

Lierin dirseğinin üzerinde doğruldu ama oda dönmeye başlayınca gözlerini kapattı, o zonklama yeniden şakaklarını zorlamaya başlamıştı. Birkaç saniye sonra zonklama azaldı ve kadına bakmak için göz kapaklarını kaldırmayı başardı. "Beni gafil avladınız."

Marelda dudak büktü. "Bundan kuşkuluyum."

Karşısındakinin alaycılığı Lierin'i şaşırtmıştı. Karşısındaki kadına dair hiçbir anısı yoktu ve onun düşmanca tavrının sebebini de bilmiyordu. "Korkarım anlayamadım. Kimsiniz ve benden ne istiyorsunuz?"

"Adım Marelda Rousse. Buradaki herkese kim olduğunu ve buraya aslında neden geldiğini anlatmanı istiyorum."

Lierin elini alnına bastırdı, bir yandan da karşısındakinin söylediklerini algılamaya çalışıyordu. "Bayan korkarım adımın ne olması gerektiğini bilemiyorum ve hayatıma bile mal olacak olsa size neden burada olduğumu söyleyemem."

Marelda soğuk soğuk güldü, konuşmaya başladığında sesi kılıç gibi keskindi. "Bak hayatım... İsmimin ne olduğu fark etmez... Bu küçük oyununla zaten acılarla dolu olan bir adamı karısı olduğuna inandırmış durumdasın. Oysa Lierin Wingate bundan üç yıl önce öldü."

"Oyunum mu?" Zümrüt rengi gözleri fal taşı gibi açılmıştı, başını yavaşça yastığın üzerine bıraktı. "Ah, bu bir oyunsa bir an önce sona ermesi için dua ediyorum. Böylelikle bu maskaralıktan kurtulmuş olacağım. O kadar garip bir durumdayım ki tek kaçış yerim uyku."

"Böylece aileden hiç kimse sen bu durumdayken gereken birtakım soruları soramıyor," diye cevapladı onu Marelda hınçla.

Yeşil gözler yeniden açıldı, bu kez daha koyu renkliydiler ve daha sert bakıyorlardı, kuşkulu bir şekilde karşısındaki gözleri inceliyorlardı. "Bu çürükleri bilerek yaptığımı ve atımı hızla ilerleyen bir arabanın önüne bilerek sürdüğümü mü söylemeye çalışıyorsunuz?"

"Neler gördüm ben," diye tersledi onu Marelda. "Kazanacağın şeylerin uğruna daha fazlası da yapılabilir." Bakımlı ve uzun tırnaklarına baktı. "Aklını yitirdiğini söyleyip nazlanıyorsun ama yalanların yüzüne vurulunca kafan gayet iyi çalışıyor."

Lierin umursamazlıkla başını çevirdi, bu bilmeceyi çözmeye çalışırken alnı iyice kıvrılmıştı. "Bana niye bu kadar büyük bir nefretle saldırdığınızı anlamıyorum. Buna yemin edemem ama sizi daha önce gördüğümü hiç sanmıyorum, ayrıca size bir kötülük yapmak niyetinde de değilim."

Marelda karşısındaki yüzü bereli ama hâlâ güzel olan kadına daha fazla bakmaya tahammül edemeyecekti, ayağa kalkıp pencereye gitti ve dışarıyı seyretmeye başladı. "Kötülük yapmak niyetinde değil miyim dedin?" Sesinde gizlenemeyen bir küçümseme vardı. "Eğer gerçekten söylediğin kişiysen..."

Lierin yorulmuştu ve zayıf bir şekilde karşı koymaya çalıştı. "Bunu ben söylemedim, Lierin olduğumu şu Ashton adındaki bey söyledi. Ben isminin şu ya da bu olduğunu söyleye..."

Marelda öfkeyle dönüp ellerini iki yana açarak Lierin'in sözünü kesti. "Eğer gerçekten onun karısıysan... O zaman beni şu ana kadar üç kez bıçaklamışsın demektir. Onun esas evleneceği kişi bendim. Yıllar önce güneye, New Orleans'a bir yolculuk yaptı ve orada çok eğlendiği birini bularak evlendi, böylece beni gözyaşlarımla bir başıma bıraktı. Sonra dul bir erkek olarak buraya döndü, aylar geçince ben yine ümitlendim." Marelda yatağın ayakucunda bir ileri bir geri yürüyordu. "Çok üzgündü ve yıkılmıştı, anılarından başka hiçbir şeyi görmüyordu gözü. Onun rahatlatmak için her an yanında olmama rağmen beni bile görmüyordu. Onun için bir mutfak hizmetçisinden farksızdım. Sonunda yeniden bir erkek olmaya başladı ve ben yeniden ümitlendim. Dün gece onun eve dönüşünü kutlamak üzere toplandık, kendimi onun kollarına atıp en güzel karşılamamı yapacaktım. O ise... Kucağında başka bir kadınla, yani seninle çıkageldi. Oysa ben olmalıydım onun kucagında... Eğer sen gerçekten Lierin'sen isen ki bak hâlâ yanılabileceğimi söylüyorsun..."

"Üzgünüm," diye mırıldandı Lierin.

"Üzgünmüş!" diye sesini yükseltti Marelda, daha sonra da sakinleşerek alaycı bir ses tonuyla devam etti: "Ne de şeker özür diliyorsun, ama ben o masum tavırlarından etkilenecek biri değilim. Şimdilik yaşadıklarının tadını çıkar şirin şey, bil ki gerçek ortaya çıkınca geri dönüp tüm taşları gereken yerlere koyacağım. Yalanların yüzüne vurulurken o ânın tadını çıkaran ben olacağım. Sana iyi bir akşamüstü dilerim hayatım. İyi dinlen... Tabii dinlenebilirsen."

Eteklerini sürüyerek ilerledi ve kapıyı açıp odadan çıktı; çıkışıyla oda fırtınadan sonraki sessizliğe bürünmüştü adeta.

Kadının nefreti Lierin'i çok sarsmıştı. Anlattıklarının ne kadarının gerçek olduğunu bilmesi mümkün değildi, kadının söyledikleri doğru da olabilirdi

İki Yabancı

yanlış da... Ama şu an kendini böylesine bir gazabı üzerine çekmiş bir kişi olarak hayal edemiyordu.

Üçüncü Bölüm

WINGATE'in arabası bozuk yolda oluşan çukurlardaki suları sıçrata sıçrata küçük virajı döndü. Önüne çıkan büyük, paslı kapılar, etrafı çevrili tımarhanenin dumanı tüten kalıntılarına ulaşmasını engelliyordu. Tümüyle yanmış olan binanın önündeki sundurmanın çatısı yaklaşanları başlarına yıkılmakla tehdit ediyordu. İslî duvarlar da aynı tehlikeyi arz ediyordu. Çatı yıkıldığında tuğla duvarların büyük bir kısmı hasar görmüş ve yukarıda gökyüzünün görüldüğü büyük bir yırtık oluşmuştu, ikinci katı algılamak oldukça zordu. Kararmış pencere açıklıklarının kenarlarında bulunan ahşap çerçeveler iyice yanmıştı, ağlayan gözler gibi görünüyordular. Bu tuğla yapının etrafını çeviren ağaçlar garip bir şekilde budanmış ve bir anıtmezarın etrafında yas tutan iri, siyah devlere benzemişti. Hâlâ siyah ve kalın dumanlar kararsızlık içinde kıvrılarak gökyüzüne doğru yavaşça yükselmekteydi, isli kabuklarından ayrılmak istemiyorlardı sanki.

Açıktaki kalanları koruyabilmek için avluya geçici çadırlar kurulmuştu, iki görevli arkadaki küçük aşevinin yanına kurulmuş olan brandanın direklerini sağlamlaştırmaya çalışıyordu. Yapının sağlam gibi görünen bir kısmının yakınında bir kamp ateşi yakılmıştı, burası bırakın tımarhane sakinlerine, görevlilere bile yetebilecek genişlikte değildi. Birkaç kayıp ruh, gözlerini kıpırdatmaksızın alevlere dikmiş öylece duruyor, otoritesini elinde coşkuyla salladığı uzun ve ağır sopayla sağlayan tombul ve asık suratlı başhemşireye yaklaşmaya cesaret edemiyordu. Birer kâse bulup yemek dağıtımını beklemek üzere toplanmış olanlar da bu sopadan nasiplerini alıyorlardı. Bu masumların şaşkınlığı, ortalıkta hiçbir şeyin farkında olmadan sersem sersem dolaşanların şaşkınlığından farklı görünmüyordu. Daha saldırgan durumda olan tımarhane sakinleri ise yere konmuş ağırlıklara zincirlenmişlerdi.

Avludaki görüntü Ashton'ın hiç hoşuna gitmedi, buradaki zavallıların bakımı görevlilerin insafına kalmış durumdaydı. Ne olursa olsun sevdiği hiç

kimseyi böyle bir kadere teslim edemezdi. Elindeki sopayı sallayıp duran başhemşireden iğrenmeye bağlamıştı bile, buradaki işini bitirmeden önce bu kadınla ağır bir tartışmaya girip girmeyeceğini merak etmeye başladı.

Arabadan indi ve Hiram ile birlikte arabanın arkasındaki yiyecek, giysi ve gerekli eşyalarla dolu sepetleri boşaltmaya başladı. Görevlilerden biri onları gördü ve koşarak gelip küçük kapıyı açtı. Görevlinin peşinde, yavaş yavaş yürüyen çocuk görünümlü birkaç tımarhane sakini daha vardı. Ashton kapıyı iterek açınca ellerini çırparak onu karşıladılar, uzun zamandır görmedikleri bir dostu görmüş gibiydiler. Ashton hepsine birer sepet verdi, bakıcıları da onlara bu sepetleri aşevine götürmelerini söyledi. Kendilerine verilen emri yerine getirmenin mutluluğuyla hızla söyleneni yapmaya başladılar.

"Birkaç gün içerisinde buna benzer bir sürü malzeme daha göndereceğiz," diye bilgi verdi Ashton kır saçlı görevliye. Adamın yüzünde çok bitkin bir ifade vardı, kolları ve elleri üzerindeki yanık kabarcıklarının farkında değildi sanki;

Ashton bu kabarcıkları göstererek, "Kendine bakman lazım," dedi.

Adam kollarını kaldırıp yanık izlerine baktı, bunları ilk kez görmüş gibi bir hali vardı, omuzlarını silkti. "Canım acımıyor efendim. Buradaki zavallıların çoğu kendine bakamayacak durumda."

Konuşurken 'r'leri yuvarlama şeklinden adamın İskoç kökenli olduğu anlaşılıyordu. "Anca onlar bir şeyler yiyip uyuduktan sonra kendimle ilgilenebilirim."

Ashton o sopanın yine birine vurulduğunu duyarak yerinden sıçradı ve kendini tutamayıp alaylı bir tavırla konuşmaya başladı: "Bakıyorum da o zamana kadar çalışanlarınız herkesi sopadan geçirmeye kararlı."

Adam şaşkınlıkla Ashton'ın baktığı yöne döndü ve kadının sopasıyla ne yaptığını kendi gözleriyle gördü. "Bayan Gunther!" diye kükredi adam. "Bu insanları kızdırırsanız size neler yapabileceklerini tahmin bile edemezsiniz.

Beni duymazdan geliyorsunuz demek, eh o zaman ben de siz dayak yerken olayı görmezden gelirim."

Başhemşire adamın bu tehdidinden şaşırmış görünerek isteksiz bir tavırla elindeki sopayı attı. Kır saçlı adam tatmin olmuş bir tavırla yeniden Ashton'a döndü ve elini uzatıp kendini tanıttı. "Adım Peter Logan bayım. Yaklaşık bir senedir burada çalışıyorum, diğer iki görevli de buradan ayrıldıktan sonra Bayan Gunther'ın hiç hoşuna gitmese de buranın sorumlusu oldum." Omuzlarını hafifçe yukarı kaldırdıktan sonra yine aşağı düşürdü. "Bu yangın çıkmadan önce buradaki biçareler için bir şeyler yapabilmeyi az da olsa başarmıştım."

"Yangının nasıl çıktığını biliyor musunuz?"

Peter Logan üzerindeki bol gömleğin eteklerini pantolonunun içine soktu ve cevap vermeden önce küçük bir tereddüt yaşadı. "Tam olarak bir şey söyleyemem. Gece bekçiliği yapan yaşlı Nick dışında hepimiz uyuyorduk, sanırım o da ormana kaçtı."

"Ölen var mı?" diye sordu Ashton, bir yandan hâlâ dumanı tütmekte olan kalıntıya bakıyordu.

"Sayım yaptıktan sonra tamı tamına yarım düzine tımarhane sakininin burada olmadığını gördük. Yaşlı Nick'in izine de rastlayamadık... Diğeri de bu sabah kaçtı. Sanırım bir avluda serbest kalmış delilerle birlikte yaşamak fikrine tahammül edemedi." Dudakları sarktı. "Külleri karıştırınca neyle karşılaşacağımızı şu an bilemiyorum tabii."

Ashton acı acı gülümsedi. "Hepsinin kaçmış olmasını tercih ederim."

"Çoğunluğun görüşünü paylaşmıyorsunuz bayım, böyle düşünen birkaç kişinin kalmış olduğunu görmek yüreğimi ısıtıyor."

"Olaydan sonra gelip şikâyet eden birileri oldu mu?"

Adam küçük bir kahkaha atarak başını salladı. "Aklınıza gelebilecek herkes. Bu sabah Bay Titch buralarda dolanıyordu. Buradan kaçanların Natchez'e ve komşu kasabalara varabilme ihtimalini soruşturuyordu, bölgede yaşayan iyi vatandaşların ne kadar tehlikede olduğunu öğrenmeye çalışıyordu."

"Korkarım Horace Titch'in her şeyi olduğundan daha kötü göstermek ve herkesin başına dert açmaktan başka bir işi yok."

Görevli kaçamak bakışlarla etrafı inceledi ve Ashton'a yaklaşp kısık sesle ağzının içinde bir şeyler geveledi. "Sizin kalbinizin doğru tarafta olduğunu görüyorum bayım, size tüylerinizi diken diken edecek birtakım şeyler söyleyebilirim, gelirse şerifinkiler de dikilebilir tabii." Kılı elini yumruk yapıp Ashton'ın ipek gömleğine hafifçe vurdu. "Birtakım şüphelerim var. Olayın başladığı yerde tam olarak yanmamış olan birkaç fitil buldum. Bunun bir kaza olduğunu sanmıyorum, bu burada yaşayan zavallı insanlara karşı yapılmış bilinçli bir hareket. Bir şey daha var... Yemek pişirilen kulübeyi dün ellerimle temizlemiştim ve bu sabah oraya girdiğimde şöminenin önünde yerde kan izleri vardı, biri orada sürüklenmiş gibiydi. Şömine karıştırıcısı da ocağın içine düşmüştü ve masanın üzerinde duran bıçaklardan biri kayıptı. Orada garip bir şeyler yaşandığını düşünüyorum ama emin olamam tabii, bu konuyu bir tek sizinle konuştum bayım."

"Şerif arkadaşımıdır. Söylediklerinle ilgilenecektir. Eğer burası bilerek yakıldıysa suçlusu bulunup bunun cezası verilecektir."

"Bunu yapan hain her kimse, yaptığı işin izlerini kapattırmak için başka bir haini görevlendirmiş. Şerifi inandıracak kadar pek çok kanıt bırakmış."

Ashton'ın gözleri kamp ateşinin etrafına toplanmakta olan süfli bedenlerin arasında dolaşırken burada hem kadın hem de erkeklerin bulunduğunu gördü. "Burada kadınların da olduğunu görüyorum."

"Delilik sadece erkeklere has bir durum değildir bayım," diye cevapladı Peter. "Çocuklarda bile deliliğe rastlanır."

Ashton, Doktor Page'e araştırma yapma sözü vermişti ama bunu isteyerek yapmıyordu. Aklına gelen soruyu sorarken Lierin'e ihanet ettiğini düşündü. "Kayıplar arasında kadın da var mı?"

"Aslında bir tane var. Onun kaçtığını düşünüyorum ama emin değilim. Kim bilebilir ki? Korkup tekrar koşa koşa içeri girmiş de olabilir." Durup düşünceli bir tavırla dudaklarını ısırdı. "Garip biriydi... Genellikle normal biri gibi görünürdü... Sonra... Bir anda gözü dönmüş bir çılgına dönüşürdü.

Bir şey onu tetiklerdi, böyle zamanlarda onun bir ayıyı bile öldürebileceğini düşünürdüm."

Ashton'ın ensesinde bir ürperti oluştu. Yanından ayrılmadan önce Lierin'i panikleten şeyin ne olduğunu bilmiyordu. Kendi kendine bunun muhakkak mantıklı bir açıklaması olduğunu telkin ettiyse de, daha fazla soru sormaktan korkuyordu.

"Ona kayıp görevli bakardı," diye devam eden Peter, Ashton'ı düşüncelerinden uzaklaştırdı. "Ona arada bir giyecek bir şeyler getirirdi Küçük tarak gibi şeyler mesela... Akli başında olduğu zamanlarda bakımı hiç zor değildi."

"Genç miydi...?" Ashton adamın cevabını nefesini tutarak bekledi, adamın sözünü ettiği bu kadın hakkında niye bu kadar çok endişelendiğini bilmiyordu. Söz konusu kadın elbette Lierin olamazdı.

"Genç olduğunu söyleyebilirim ama böyle yerlerde vücut daha çabuk yıpranıyor. Yaşını kim bilebilir ki? Ama doğal saç rengini koruyacak kadar gençti..."

"Saçı ne renkti peki?"

"Yanlış hatırlamıyorsam kızıla çalan bir renkti."

Ashton adama bakarken midesindeki kasılmaların arttığını hissetti. İstemedi de olsa adamın dikkatini fazla çekmemek için konuyu değiştirmesi gerektiğini hissetti. "Şimdi ne yapacaksınız?"

"Bilemiyorum. Memphis'te gidebileceğimiz bir yer var ama onları oraya nasıl götüreceğimi bilemiyorum."

"Ben biliyorum." Adamın şaşkın bakışları karşısında Ashton bir süre daha düşündü ve anlatmaya başladı: "Sizi oraya götürecek bir buharlı gemi ayarlayabilirim. Hatta şu an limanda bir tane var."

Peter onun cömertliği karşısında şaşkına dönmüştü.

"Bunu bu..." -elini etrafta gezinen şanssız insanlara doğru salladı- "bu insanlar için mi yapıyorsunuz?"

"Bugüne kadar bu kadar kötü durumda olduklarının farkında değildim. Onlara birkaç sepet yiyecek ve giyecek bağışlamaktan daha fazlasını yapmak isterim."

Peter'ın yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi. "Teklifinizde ciddiyerseniz bana kabul etmek düşer. Ne zaman hazır olmanızı istersiniz?"

"Gereken düzenlemeleri yapıp size ne zaman gideceğinizi bildireceğim. Birkaç günden uzun sürmeyecektir. Gemideki yükler boşaltılacak ve yerlerine gereken ihtiyaç malzemeleri konacak."

Peter gözlerini daha bu sabah kurmuş olduğu kampta gezdirdi. "Bu çadırları demiryollarından ödünç almıştım ama adamlar ay sonuna kadar geri vermem gerektiğini söylemişlerdi. Ondan sonra ne yapacağımı kara kara düşünüyordum. Tanrı dualarımı duydu. Size nasıl teşekkür edeceğimi bilemiyorum bayım."

Ashton adamın elini sıkarak vedalaştı ve arabaya döndü. Oturup arkasına dayanınca derin bir nefes verdi. Peter Logan'ın tımarhane sakinlerini

Memphis'e götürmesi her iki taraf için de iyi olacaktı. Böylece Lierin ile Peter'ın karşılaşma ihtimali ortadan kalkacaktı.

Ashton Natchez'deki işlerini bitirmeden önce güneş görevini tamamlayıp ufuk çizgisindeki canlı renklerin arasına karışmaya başlamıştı bile, arabasıyla plantasyon çiftliğinin dar yolunda belirdiğinde hava hafif hafif kararmaktaydı. Luella May'in onun geldiğini bildiren tiz çığlığı evi inletince, Marelda yerinden sıçrayarak gümüş aynanın karşısına geçti ve kendini inceledikten sonra kulak arkalarına en sevdiği parfümünden birer damla sürdü. Ashton'ın dikkatini çekmeye kararlıydı, çiftlikteki ziyaretini uzatarak zaten kendisinin olanı sonuna kadar koruyacaktı. Hasımı kancalarını tümüyle Ashton'a geçirip onu karısı olduğuna inandırırsa oyunu kaybederdi. Bu durumda artık Belle Chene'e davet edilmezdi. Ashton yine karısına âşık bir koca olur ve son seferinde görüldüğü üzere herhangi bir kadın yanına yaklaşamazdı.

Marelda odasından çıkıp koridorda yürüdü ama ön avludan gelen karşılama seslerini duyunca üst kat korkuluğunun karanlık bir noktasına saklandı. Ashton eve girdi, ellerinde özenle paketlenmiş çeşitli kutular taşıyan Willis ile Luella May onu takip ediyordu. Kutuların üzerinde ünlü terzinin adını gören Marelda'nın kıskançlığı yeniden baş gösterdi. Bu kutuları gören herkes içindekilerin normal bir dükkândan alınan normal şeyler değil, şehrin en pahalı terzisinden alınan özel tasarım kıyafetler olduğunu anlayabilirdi. Ashton sözde karısının çok iyi görünmesini istiyordu anlaşılan.

"Bayan Lierin uyuyor Sahip Ashton," diye bilgi verdi Luella May. "Siz gittikten sonra hiç uyanmadı. Doktor Page geldi ve onun çok yorgun olduğunu söyledi."

"Öyleyse ben de onu rahatsız etmeyeyim," dedi Ashton ve onlara kutuları kenara koymalarını işaret etti. "Willabelle bunları daha sonra yukarı çıkarır."

Luella May kutuları yere bıraktı ve üzerlerindeki ipek kurdeleleri okşamaktan kendini alamadı. "Bayan Lierin'e çok güzel şeyler almış olmalısınız."

"Sadece şu an için gerekli birkaç şey aldım, kalanını Bayan Gertrude sonra gönderecek. Önümüzdeki hafta gelirler sanırım." Köşedeki kutuyu kaldırıp yüzünü ekşitti. "Ya da ben dükkândan çıkarken az görünüyorlardı."

Hizmetkârlar oradan ayrıldı, Marelda heyecanla elbisesini ve saçlarını düzelterek Ashton'ın yukarı çıkmasını ve karşılaşacakları anı beklemeye başladı. Ashton evin arka tarafından gelen kalın sesi duyduğunda henüz üç basamak çıkmıştı. Dönüp basamakları inerken Marelda hayal kırıklığı ile baş başa kaldı. İri yarı siyah bir adam içeri girdi ve aşağıdaki holün ortasında Ashton ile karşılaştı. Candan bir şekilde tokalaştılar; bu, oldukça yakın dost olduklarının bir göstergesiydi.

"Judd! Seni görmek ne güzel."

"Eve hoş geldin Sahip."

İki adamın arasındaki samimiyeti gören Marelda'nın dudakları küçümseyerek büzüldü. Bu bağı anlayamıyordu, Belle Chene'in sahibi olduğu anda bu siyah kâhyayı ortalıktan yok edecek ve onun Ashton ile olan arkadaşlığına bir son verecekti. Hizmetlilerle bu kadar samimi olmak son derece alçaltıcı bir durumdu.

"Baharda ne ekeceğimizi düşünüyorum," dedi Ashton adama. "Seninle paylaşmak istediğim birtakım fikirlerim var."

"Sen önce Bayan Lierin'i görmek istersin Sahip. Ben daha sonra tekrar gelirim," dedi Judd.

"Luella May uyuduğunu söyledi, ben de rahatsız etmemeye karar verdim. Çalışma odama gidip bu sene ne ekeceğimizi konuşalım. Bu arada kazayı duymuş olduğunu..."

İki adam merdivenlerden uzaklaşırken Marelda yukarıda öfkeden dumanlar çıkarır haldeydi. Ev sahibiyile baş başa kalabilmesi için bir süre daha beklemesi gerekecekti.

Hem de ne beklemek! Ashton kendini buharlı geminin Memphis'e yapacağı yolculuğa adanmış ve eve, akşam yemeğini bile birlikte yiyemeyecek kadar geç gelmeye başlamıştı. Nehrin alt kısmından getirilen kargo boşaltılırken Ashton çarklı geminin nehrin yukarısına doğru kısa bir yolculuk yapacağını etrafa duyurmuş ve oraya yük göndermek isteyen çiftçi ya da tacir varsa gemide yer olduğunu belirtmişti. Sözleşmeler son hızla yapılmış ve daha gemideki yük tam olarak boşaltılmadan yerine yenileri gelmişti. Bu seyahat hiçbir açıdan bir kayıp getirmeyecekti.

Lierin uyumaktan başka bir şey yapamıyordu. Uyandığı anlarda kendisine saldıran acımasız ağrılardan kaçabilmenin tek yolu uyumaktı. İhtiyaçlarını karşılamak için harcadığı çaba yeniden acılar içerisinde yatağına dönmesine sebep oluyordu. Ağrı gücünü tüketiyor, uyanık geçirdiği her ânı yaşanılmaz kılıyordu. Buna rağmen sabah banyosu yaptırılmış, üzerine temiz bir gecelik giydirilmiş, saçları da ona gözü gibi bakan siyahi kadın tarafından özenle taranmıştı. Daha hiç kullanmamıştı ama yeşil kadife bir sabahlık gerekirse ulaşabileceği bir yere konmuş, saten terlikler de yatağın yanında yere bırakılmıştı. Bunların yeni ve kıymetli eşyalar olduğunu fark etmiş ama kimin olduklarını soracak gücü kendinde bir türlü bulamamıştı. Kuvveti çok yavaş da olsa geri geliyordu. Her geçen gün o dayanılmaz ağrı onu yatağa sürüklemekten önce birkaç dakika daha fazla ayakta kalmayı başarabiliyordu. Ağrı insafa gelip de azaldığında doğrularak yastığına dayanıyor, kitap okuyor, Willabelle ya da odayı temizlemekte olan Luella May ile sohbet ediyordu.

Ashton'ı çok az görüyordu. Her gün sabah bakımı bittikten sonra Ashton odaya gelip onunla incir çekirdeğini bile doldurmayan konularda birkaç kelime ediyordu; çok resmiydi ve genç kadına bakan gözleri hiç kendinden emin gözler değildi. Uzun boyu ve tüm yakışıklılığıyla yatağın yanında duruyor ve bastırıldığı duygularını ele veren, neredeyse aç diye nitelenebilecek ela bakışlarını onun üzerinde gezdiriyordu. Genç kadın, Ashton'ın suskunluğunun sebebinin o gün yaşamış olduğu korku patlaması olduğunu tahmin ediyor, ama kibar sohbetlerini bölüp de gerçekte ne düşündüğünü ona bir türlü soramıyordu. Gün içerisinde uyanık olduğu zamanlarda Ashton ya Natchez'de

ya da çiftlikte oluyordu. Bazı geceler Ashton'ın varlığını hissediyorsa da uykusunun derinliğinden kurtulup onunla sohbet etmeyi başaramıyor- du. "Yataktan kalkıp yaptığı kısa süreli gezilerinden birinde pencerenin önünden geçmiş ve Ashton'ı arazide aygırlarından birine binerken görmüştü. Siyah küheylanın uzun bacaklarının ritmi, boynunu ileri doğru uzatırken kuyruğunu sallayışı büyüleyiciydi. Üzerinde oturan adam hayvanın hareketlerini mükemmel bir şekilde kontrol ediyordu. İkisi sonsuz bir uyum içindeydi.

Hafta hızla sona ererken Marelda henüz amacına ulaşmayı başaramamıştı. Ashton ile hiçbir zaman baş başa kalamayacağını düşünmeye başlamıştı. Bu başarısızlığı huzursuzluğunu artırıyordu; birileri işine karışmadan yapmaya niyetli olduğu şeyleri yapabilme zamanının süratle azaldığının farkındaydı. İşin başında Lierin'in Ashton'ın peşinde koşmak için hasta yatağından kalkıp da sağlığını tehlikeye atmayacağından emindi, dolayısıyla Marelda hâlâ zamanının olduğunu düşünmekteydi. Ama hafta ilerledikçe planlarını uygulamaya başlayamamış olması paniğe kapılmasına sebep olmuştu, uygulayamadığı planın meyvelerini de toplayamıyordu.

Bahaneler sürekli olarak değişiyordu. Kazadan sonraki ikinci ve üçüncü gecelerde Carolinas'dan gelen misafirlerle ilgilenilmesi gerekmişti. Sonraki sabah evden ayrıldıklarında Marelda derin bir nefes almıştı ama o akşam yemek yemek üzere salonda toplandıkları sırada Latham koşarak gelip o lanet olası atlardan birinin doğum yapmak üzere olduğunu bildirmişti. Ashton bütün gün evde olmaması yetmiyormuş gibi brendisini bir dikişte bitirmiş, izin isteyerek Marelda'yı oracıkta en güzel haliyle bırakıp iki yaşlı kadınla yemek yemeye mahkûm etmiş ve hızla kıyafetlerini değiştirmeye gitmişti. Luella May yemeğin hazır olduğunu bildirmeden önce öfkesini bastırmak üzere yüzüne oturttuğu gülümsemesi acı bir şekilde sınanmıştı böylece.

Beşinci gece Ashton akşam yemeği için eve gelmemişti, Marelda yukarıda oturup onun ayak seslerini duymak için beklemiş ama dayanamayıp uyuya kalmıştı; aslında Ashton'ın o daha uyanıkken sessiz adımlarla odasının önünden geçip kendini odasına kapattığını fark etmemişti. Lierin'in onunla daha az vakit geçirdiğini düşünerek kendini avutabilirdi ama o budala kadın,

Marelda oradan ayrılınca Ashton'ın peşinde dolaşmak için bol bol vakit bulacaktı ve bu gerçeğe yüzleşmek zordu.

Ev gözüne çok büyük ve sessiz göründü, son ateş de sönmüştü. Ashton yatağının yalnızlığına sığındı ve döne döne uykuyu aradı. Sıçrayarak uyandığında vakit oldukça ilerlemişti. Gözlerini karanlığa dikerek kendisini sıçratarak uyandırmanın ne olduğunu bulmaya çalıştı. Çarşafların altındaki çıplak vücudu nemli ve yapış yapıştı, örtüleri üzerinden atarak havanın bu nemi almasını bekledi. Eliyle tüylü göğsünü ovuşturdu, son derece huzursuzdu, korkunç bir karabasandan uyanmış gibiydi. Rüyalarında onu bu hale getiren şey neydi?

Uykusunda zihninin takip etmiş olduğu patikayı izledi ve en sonunda koyu yeşil gözler önünde belirip baştan çıkarıcı parıltılarıyla onunla dalga geçmeye başladı. Yumuşak dudaklar da iç gıcıklayan bir şekilde aralandı, vahşi bir şekilde dağılmış olan kızıl saçların kat kat üzerine döküldüğü muhteşem kıvrımlara sahip bir kadın bedeni, dağınık çarşafların üzerinde diz çöktü. Hayallerinde bu ipeksi vücudun üzerinde özgürce gezinebilirdi, uyarılmaya başladığının farkındaydı, her şeyi oluruna bıraktı. Zayıf kollar saçlarını geriye doğru itti ve cilveli bakışlar onu gül rengi göğüslerini, dar kalçalarını ve güzel bacaklarını okşaması için yanına davet etti. Ashton hayalinde kolunu uzatıp bu kadını kendine çekti, ama bir anda iki vahşi pençe vücuduna geçti, hızla geri çekildiğinde karşısında yılan gibi tıslayan ve nefret dolu yeşil gözleriyle ona bakan bir cadı buldu. Bu onun Lierin'i değildi! Bu rüyalarına giren deli bir kadındı! Kızıl saçlı bir cadı!

Neden uyandığını bir anda kavradı. Lierin hakkında gördüğü rüyalar onu kuşkuyla kıvrandıran kâbuslara dönüşmüştü. Çok yakından tanıdığı umutsuzluk hissi bir kez daha paramparça anılarına dönmesine neden oldu. Lierin nehrin karanlık ve amansız suları tarafından elinden alınmıştı; hayatının büyük bir kısmında dost bildiği nehir, avını ne olursa olsun geri vermeyi reddetmişti. Kafasına bir soru takıldı. Öylesine zayıf ve genç bir kadın gecenin karanlığında kıyıya ulaşmayı nasıl başarmıştı, en iyi koşullarda bile nehrin kenarını görebilmesi imkânsızdı.

Zihninin derinliklerinde vardığı bu sonuç Ashton'ın dehşetle titremesine sebep oldu, çok küçük bir ihtimal de olsa yanılıyor olabilirdi. Ne de olsa cevaplanmamış pek çok soru vardı ve bu cevaplar onun arzu ettiği cevaplar olmayabilirdi.

Kuşkular merhametsizce saldırısını sürdürüyor, geçmiş peşini bırakmıyordu. Uzun bacaklarını yataktan aşağı sallandırdı, dirseklerini dizlerine dayayarak yüzünü avuçlarının içine aldı.

"Gerçek ne?" Beyni bu konuyu unutmasına izin vermiyordu. "O benim Lierin'im mi, yoksa onunla aynı dış görünüşe sahip bir kızcağz mı?"

Ayağa kalkıp başucu lambasını yaktı ve pantolonunu giydi. Bir mumun fitilini lambasının alevine tutup yaktı ve odasından çıkıp Lierin'in oda kapısını görene kadar koridorda çıplak ayaklarıyla ilerledi. Gördüğü kâbus zihnini kuşkuyla doldurmuştu. O çok sevdiği yüzü mü görecekti karşısında, yoksa onu zalim bir göz aldanmacası mı bekliyordu?

Yavaşça kapının tokmağını çevirince, kapı ses çıkarmadan açıldı. Oda karanlıktı, ortamı yalnızca baygın şömine ateşi aydınlatıyordu. Sessiz adımlarla yatağa ilerledi ve elindeki mumu, görmeye geldiği kişiyi aydınlatacak şekilde gece masasının üzerine koydu. Orada resim gibi yatan yüze baktı ve içi rahatladı.

Uç yıl önce New Orleans'taki bir otelin kral dairesinde gecenin karanlığında yatağın başında durup bu aynı güzel yüzü seyretmişti. Bu güzelliğin içini alev alev yakıp aynı anda buz gibi bir acının içine düşürebilmesi şaşkınlık vericiydi. Bu kesinlikle Lierin'di, bir ara kaybolan ama kaderin akıl sır ermez işlerinden biri sonucunda tekrar bulunan Lierin.

Lierin uykusunda hafifçe iç geçirdi, kolu yavaşça yana doğru kayarken üzerindeki çarşafı yorgan sıyrıldı ve geceliği onu örten tek şey olarak geride kaldı. İnce giysisi vücuduna sıkıca yapışmıştı, Ashton gözlerini aşağılara kaydırınca onun yükselip alçalan göğüslerini ve ince belinin kıvrımlarını gör-

dü. Bütün vücudunu bir anda yoğun bir arzu kapladı, damarlarında son hızla pompalanmaya başlayan kan içindeki açlığı körükledi, bakışları göbeğinin küçük kabarıklığından daha aşağılara kayıp sıyrılmış olan geceliğinin ortaya çıkardığı çıplak bacaklarına ve yana dönük duran kalçasına kilitlendi.

Ashton kendini bir adım öne atmış ve elini önündeki çıplak bacağı okşamak üzere ileri uzatmış bir şekilde yakaladı. Yoğunlaşan arzularıyla savaşıırken içinden bir korku yükseli- verdi, eğer böyle bir hareket yaparsa ya da ona herhangi bir baskı uygularsa Lierin içine kapanır ve bundan sonrası için uzlaşma şansları kalmazdı.

Kendini kontrol edememiş olmasından iğrenerek ter içinde kalmış olan ellerini birbirine kenetledi ve yataktan birkaç adım uzaklaştı. Kendisine işkence eden azgın arzularını bastırmak için verdiği savaşın ardından şakaklarından aşağı terler süzülürken büyük bir gerginlik içinde titreyerek durdu. Bu çok zorlu bir savaştı ve bunu kazandığına inanana kadar aradan koca bir sonsuzluk geçti. Başını sallayarak iç geçirdi, zor kullanmasına ramak kalmıştı. Güçleriyle övünen adamlardan hep uzak durmuş ve onların kendilerini kontrol edemiyor olmasına için için gülmüştü. Kendini onlardan farklı ve üstün görmüştü ama biraz önce yaşadıkları bunun tam tersini gösteriyordu.

Beynini kontrol altına almaya çalışırken başını yavaşça kaldırdı ve gözleri bir kol mesafesindeki boy aynasından yansıyan görüntüye takıldı. Abanoz çerçeveli aynada, hayatının aşkının, karanlığın ortasındaki mum ışığı halesinin kırılğan koruması içinde, birkaç adım ötesinde verilmiş olan savaşın farkında olmadan derin bir uykuya sığınmış olduğunu gördü. Yoğun bir acı kapladı içini. Aynayı kırarak aradaki tüm korumaları ve engelleri kaldırmak istedi, bunun aptalca bir arzu olduğunun farkındaydı, arada engel falan yoktu ve bunu yapmak sadece onun görüntüsünü yok etmeye yarardı.

Yavaş yavaş sükûnete ulaştı. Güçlü bir iradesi vardı ve ne kadar acı çekerse çeksin arzularının onu yönetmesine izin vermeyecekti. Ses çıkarmadan yatağa yaklaştı, eğilerek dudaklarını yarı aralık dudakların üzerine hafifçe bastırdı. Bu zihninin bir oyunu olabilirdi ama bir an cevap aldığını hissetti, geri

çekildiğinde genç kadının kaşlarının çatıldığını ve dudaklarının anlaşılmas bir şeyler mırıldanmakta olduğunu gördü.

Odadan ayrılırken yüreği paramparçaydı. Gittikçe büyüyen bu acıya katlanmak zorunda olduğunu bilmek hiç hoş değildi. Ayrıca karnının alt kısmındaki ağrının da farkındaydı, içini çekti. Zaman onun dostuydu. Zaman ve sabır. Ya da gösterebildiği kadar sabır.

"Yeni gün Lierin'in yarı kapalı perdelerinin arasından içeri sızdı ve ona ışığıyla dokunup yavaşça rüyalarından kopardı. Lierin en başta kendini oldukça coşkulu ve yenilenmiş hissetti; ama kollarını başının üzerinde iki yana açıp gerinmeye çalışırken birdenbire her şey gözünün önünden geçti, ağrıyan kaslarını ve yok olan hafızasını hatırladı. Yeni güne duyduğu coşku azalmaya başladı ama yok olmadı, içinde bir yerlerde bir mutluluk vardı, bu ona canlılık ve güç kazandırıyor fakat sınırlı hafızası bunun ne olduğunu çözemiyordu. Nereden geldiğini bilemiyordu ama çok tanıdıktı, içinde gittikçe büyüyen bu büyük coşkuya uymak zorunda hissediyordu kendini. Bir kez daha gerindi, bu kez hangi hareketi yaptığında neresinin ağrıdığını bilinçli bir şekilde anlayıp sınamaya çalıştı. Bu yeni enerjinin kaynağı her neyse ona sorunlarından kaçmaması gerektiğini de söylüyordu. Onlarla yüzleşip teker teker ilgilenmesi gerektiği kaçınılmaz bir gerçektir, aksi takdirde peşini bırakmayacaklardı. Aklına gelen bir sürü şeyin içinden en belirgin ve acil olanını seçti. Hayatının geri kalanını bir yatağın içinde dinlenerek geçiremezdi, ne kadar çabuk ayağa kalkmayı başarabilirse hayatının kontrolünü o kadar çabuk ele geçirirdi. Sıcak suyun içinde bir süre oturmak kaslarını gevşetirdi ama yabancı bir evde böyle bir istekte bulunmak insanlara küstahlık gibi görünebilirdi. Gerçi Ashton Wingate hâlâ karısı olduğunu iddia ediyordu. Bu isteğine kötü gözle bakmayabilirlerdi.

Yataktan çıkıp ayağa kalktı, sabahlığını göremeyince yavaş adımlarla şömineye doğru yürüdü. Ateş çok azalmış, oda serinlemişti. Pirinçten odun kutusunun içine odunlar diziliydi, ateşin üzerine birkaç odun attı ve demiri almak üzere uzandı. Parmakları demirin sapına dokunduğu anda zihninde havaya kalkmış bir şömine demiri görüntüsü belirdi. Görüntü bu kadardı ama

bir anda bütün gücü tükenmişti. Titreyerek orada duran iskemleye çöktü ve buz gibi olan parmaklarıyla şakaklarını ovmaya başladı. Bu tepkisinin nedenini bulmak için zihnini zorladıysa da, onun yerini insanı buz gibi terleten sevimsiz bir boşluk aldı.

Lierin doğruldu ve kendini bu ruh halinden çıkarmaya çalıştı. Alevler mutlulukla kütüklerin üzerinde yükselmeye başlamıştı, şöminenin önünde diz çöküp donmuş olan parmaklarını ısıtmasına izin verdi. Kapı hafifçe vuruldu ve hemen ardından açıldı, cevap beklenmiyordu sanki. Willabelle içeri girip yatağa doğru iki adım atıp yatağın boş olduğunu gördü. Şaşkınlıkla etrafına bakındı, ayağa kalkan Lierin'i görünce rahatlayarak boğazını temizledi ve kocaman gövdesini ona doğru çevirdi.

"Aman Tanrım, Bayan Lierin. Kalktığınızı bilmiyordum," diyerek keyifli bir sesle özür diledi.

"Evet, daha iyiyim."

Willabelle sevinçle gevezelik etmeye başladı. "Sahip bunu duyduğuna çok sevinecek. Sizin bir an önce iyileşmenizden başka bir derdi yok." Yatağın üzerindeki çarşafları düzeltmeye koyuldu. "Yiyecek bir şeyler ister misin hanımım?"

Lierin onu ürkek bir gülümsemeye cevapladı. "Aslında banyo yapabilme imkânım var mı diye soracaktım... Yani içine girip suya gömülebileceğim gerçek bir banyo..."

Willabelle ağzı kulaklarına vararak sırttı. "Elbette, bunu yapmanız mümkün." Yatağın kenarından yere düşmüş olan kadife sabahlığı tutarak Lierin'e giydirdi. "Sen burada dinlenmeye devam et hanımım. Ben aşağı inip gerekenleri getireceğim."

Kadın geri geldiğinde evdeki bütün hizmetliler ona eşlik ediyordu. Bir kısmı güzel kurdeleleri olan kutular taşıyor, bir kısmı sıcak su dolu kovaları getiriyordu, en arkadaki ise kollarının arasında kocaman pirinç bir küvetle

odaya girdi. Banyo hazırlanıp son hizmetli de odadan ayrılınca, Willabelle küvete yakın bir masanın üzerine temiz bir keten örtü serip, üzerine içlerinde parfümlü yağlar bulunan küçük şişeleri ve içinde kokulu sabunlar bulunan porselen bir tabağı yerleştirdi.

Lierin hoşuna giden bir çiçek kokusuna rastlayana kadar bütün parfüm şişelerini kokladı ve sonra şişeyi suya boşalttı. Parmaklarını dumanı tüten suda gezdirince odayı mis gibi bir yasemin kokusu sardı, keyifle gözlerini kapatıp kokunun tadını çıkardı. Saçlarını başının üzerinde kocaman bir topuz şeklinde topladı ve gözlerini merakla kenarda duran kutulara çevirdi. "Onlar nedir?"

"Terziden gelen kutular, hanımım. Sahip sizin için birkaç elbise daha ısmarlamıştı, onlar da dün gece geldi. Siz küvetteyken onları teker teker gösteririm."

Willabelle ona soyunmasında yardım etmeye başladı; Lierin'in içinde bulunduğu durumu biliyor, ona çok nazık davranıyordu. Çürüklerini daha önce görmüştü ama şu anda bu çürükler daha da büyümüş, kenarları sararmış, ortaları ise morla mavi arası bir renk almıştı. O zaman gözünden kaçan ufak tefek çürükler de iyice karararak süt gibi teninde iyice görünür hale gelmişlerdi. Sirtında yukarıdan aşağıya kadar uzanan kesik kabuk tutmaya başlamıştı.

"Aman Tanrım, üzerinden iki koca beygir, bir de koca bir at arabası geçmiş gibi görünüyorsun."

Lierin rahatlatıcı suyun içine girerken içini çekti, sıcak su son üşüme emarelerini de yok etmişti. "Öyle olduğundan eminim."

Siyah kadın kıkırdadı. "O kadar kötü kokuyor olmasa biraz at merhemi getirip seni onunla ovalayacağım ama sahibin sana aldığı o güzelim elbiselerin içinde bir at gibi kokmana izin veremeyiz. Hatta biraz da sırtına sürsem ne iyi olurdu. Hiç hoş görünmüyor."

Lierin ağırlarının bir kısmından arınırken Willabelle elbise kutularını açtı ve özenle dikilmiş olan iç gömleklerini, korseleri, ipek çorapları, dantelli iç eteklerini yeni hanımına gösterdi. Daha büyük kutulardan çıkarılan son moda elbiseler iskemlelerin üzerine serildi, her biri için seçilmiş olan terlikler de altlarına dizildi. Kâhya, Lierin'in banyodan çıktıktan sonra giymesi için hazırladığı dantel işli geceliği yatağın üzerine serdikten sonra elinde havluyla gelip genç kadının sudan çıkmasına yardım etti.

"Bay Wingate bu kıyafetleri tek başına mı seçti?" diye sordu Lierin, kâhya sırtını kurularken.

"Sanırım hanımım, oldukça iyi bir iş çıkarmış."

"Evet, kadınlara giysi seçmekte zorlanmadığı ortada."

Lierin'in sesindeki istihzayı kaçırmayan Willabelle durdu ve ona şaşkınlıkla baktı. "Elbiseleri beğenmedin mi hanımım?"

"Tabii ki beğendim! Beğenmemek elde mi? O kadar iyi seçilmişler ki..." Geceliği kafasından geçirdikten sonra devam etti: "Görünüşe bakılacak olursa, sahibin kadınları giydirmekte son derece usta."

Willabelle kendi kendine gülümsedi, Lierin'in ne demek istediğini anlamıştı. Bir kadının kocasının böyle bir yeteneği nasıl kazandığı hakkında kuşku duyması hiç de görülmedik bir şey değildi, hele ki adam bu kadar yakışıklıysa... "Sahip Ashton'dan kuşku duymanıza gerek yok. Ben bir erkeğin bir kadına bu kadar âşık olduğunu hiç görmedim. Sizi kaybetmek onu neredeyse öldürüyordu."

Lierin sabahlığının saten kuşaklarını ince beline bağlarken sordu: "Sen benim onun karısı olduğumdan emin misin?"

"Sahip öyle olduğunu söylüyor, bu da benim için yeterli. Eğer kuşkularınız varsa o resme tekrar bakın. Şu ana kadar olmadıysanız o sizi ikna etmeye yeterli olacaktır."

"Ama Bayan Rousse farklı düşünüyor. Anladığım kadarıyla New Orleans'a gidip evlendiği sırada Ashton onunla nişanlıymış."

"Pöhh!" Siyah kadın gözlerini devirdi. "Bayan Marelda, Sahip Ashton'la olsa olsa rüyasında nişanlanmıştır. O kadın babasıyla buraya geldiği çocukluk günlerinden beri onun peşinden koşuyor. Ailesi beş yıl kadar önce öldü ve ona kasabadaki şu büyük, eski evi bıraktı. O gün bugündür evlenmenin peşinde. Ashton'ı çok istediği belli, çünkü sürekli olarak burada. Eğer onu yeterince tanıyorsam, Sahip sizin karınız olduğunu bildirse de bir süre daha burada kalmaya çalışacaktır. Ona buradan ayrılması gerektiğini söylemenin hoş bir yolu yok."

"Bence Bay Wingate onun gitmesini istemiyor olabilir. Çok güzel bir kadın."

"O, ancak Sahip aklını yitirdiğinde olur," diye ağzında bir şeyler geveledi Willabelle.

"Sence odamdan çıkmak konusunda temkinli mi olmalıyım?" diye sordu Lierin. "Bayan Rousse bana karşı oldukça sinirli bir tavır sergiliyor."

Willabelle homurdandı. "Bundan hiç çekinmeyin hanımım. İşin aslında ben bir an önce çıkıp ortalıkta dolaşmanızı istiyorum, bunu yapmazsanız Bayan Rousse Sahip Ashton'ın kendisine ait olduğunu düşünmeye devam edecek. Hafta boyunca duvarlara tırmanan kedilere benziyordu."

"Benim de Ashton'ın peşinden koşmamı mı öneriyor- sun?" diye sordu Lierin şaşkınlıkla. "Ben bu adamı tanımıyorum bile."

"Pekâlâ, tatlı kızım, eğer bu adamı tanıyan birinin tavsiyesini istersen söyleyeyim; onun gibi birini bulman çok zaman alır. O bir erkek, tamam sen de güzel bir kadınsın ama biraz önce söylediğin gibi Marelda da güzel bir kadındır."

Lierin kâhya kadınla tartışmak niyetinde değildi. Kendisine yabancı olan bir adamın peşinde koşacak da değildi. Düşünülmesi gereken daha önemli

konular vardı. Aralarındaki engeli kaldırıp onun kocası olduğunu kabul ettiği anda onunla aynı yatağı paylaşmak zorunda kalacaktı ve şu an kendini böyle bir duruma sokmak istemiyordu. Yanlış yapmamak için bu işi ağırdan alması gerekiyordu. Ümidi hafızasının kısa bir zamanda geri gelmesi ve tüm sorunların çözülmesindeydi.

Yine de kocası olduğunu söyleyen bu adamdan etkilenmişti. Ashton son derece yakışıklı bir erkekti ve kendisine iyi bakıyordu. Bu onu odasında ziyarete geldiğinde bir kez daha kanıtlandı, sabah ziyaretlerini bir alışkanlık haline getirmişti. Willabelle onun geldiğini bildirene kadar sonsuz bir beyfendilikle eşikte beklemişti, Lierin onun orada olduğunu öğrendiği anda kalp atışlarının hızlandığını fark etmişti. Yanaklarındaki sıcaklığın ilgisizlik belirtisi olarak tanımlanamayacağı kesindi.

Willabelle, Ashton'ın odayı tam olarak görebilmesi için kapıyı ardına kadar açtı ve Ashton'ın bakışları da pencerelerden gelen sabah güneşinin ışığı altındaki Lierin'i buldu. Uzun saçları omuzlarından aşağı alev alev dökülmüştü, göz göze geldiklerinde Lierin'in dudaklarında utangaç bir gülümseme belirdi.

"Hediyeleriniz için size teşekkür etmem gerekir," diye mırıldandı. "Çok güzeller. Bana karşı çok cömertsiniz."

"Girebilir miyim?" diye sordu Ashton.

"Elbette." Lierin, Ashton'ın iznini istemesine şaşırılmıştı.

Ashton odaya girerken Willabelle dışarı süzüldü ve kapıyı arkasından kapadı. "Size yiyecek bir şeyler getireyim."

Ashton odada yürümeye başladı, sıcağa doğru çekilen donmuş bir adam gibi ya da ziyafete doğru çekilen aç bir adam gibi karışma doğru çekiliyordu. Lierin'in güzelliği, Ashton'ın aç bakışlarını doyurmuş, kanında bir kıvılcım yakmıştı; bu ateş bütün organlarını dolaşmaya başlamış ve içindeki buz gibi kuşku tohumlarını ortadan kaldırmıştı. İnsanın hiç tanımadığı bir dünyaya, hiç

tanımadığı yüzlerin arasında uyanması hatta yattığı yatağı ya da giydiği giysileri tanımaması delilik miydi? Ya da daha kötüsü uyandığı andan öncesine ait hiçbir şeyi hatırlamaması ve kendi dünyasının ne olduğunu bilmemesi... Ona baktığında deli olduğunu nasıl düşünebilirdi?

"Bu sabah ne kadar güzel olduğunu söylememe izin verir misin?"

"Bu yara berelerle mi?"

"Gözlerim seni görmeye o kadar aç kaldı ki onları fark etmiyorum bile." Parmağını hafifçe genç kadının yanağında gezdirdi. "Ayrıca geçmeye başlamışlar bile, çok yakında yok olacaklar." Başını genç kadının altın ışıltılara sahip açık kumral saçlarına yanaştırıp gözlerini kapadı, kadının kokusu sarhoş edici bir etkiyle burun deliklerine dolunca duyuları çalışmaya başladı ve zihni yine geçmişe doğru bir yolculuk yaptı.

Lierin onun yakınlığını iliklerinde bile hissediyordu, vücudu hafifçe ürperdi. Nefesinin sıcaklığını kulağında hissedince gözlerini hızla aşağı indirdi ve Ashton'ın kaslı ve koyu renk tüylerle kaplı göğsünü hafifçe açıkta bırakan gömleğinin yakasındaki açıklığa dikti. Ashton biraz daha eğilince sınırları buna daha fazla dayanamadı ve elini hafifçe o geniş göğsün üzerine koydu, bu dokunuş bir patlamaya sebep oldu. Nabız atışları kontrolden çıktı. Yanaklarındaki sıcaklığın daha da arttığını hissedince hızla geri çekildi ve avucunu yanmış gibi ovuşturdu.

"Bana aldığınız giysileri görünce çok şaşırdım," derken nefes alamıyordu adeta, aralarındaki mesafeyi biraz daha açarken yan gözle arkasına doğru baktı. Böylesi daha güvenliydi. "Bir yerlerde bana ait birtakım giysilerin olduğunu düşünüyorum."

"Bu hiç önemli değil," diye karşılık verdi Ashton, kaşlarının altından genç kadını süzerek. "Gardırobunu yenilemek beni batırmaz, merak etme. Sen kendini toparlayıp evden dışarı çıkabildiğin zaman gidip gardırobunu güzelce tamamlarız."

Lierin iyice şaşırmıştı. "Zenginliğinin ya da hediyelerinin peşinde koşuyor olmamdan korkmuyor musun? Özellikle de senin karın olup olmadığı hakkında bu kadar çok kuşku varken."

Ashton yavaşça güldü. "Kuşkudan bahseden de kim?"

Lierin cevap olarak omuz silkti. "Ama seni kandırdığımı, aptal yerine koyduğumu düşünenler var."

Ashton, "Yoksa Marelda ziyaretine mi geldi?" diye sordu ve genç kadının başıyla isteksizce verdiği onaydan sonra o kocaman açılmış zümrüt gözlerinin içine baktı. "Marelda seni geçen geceden daha önce hiç görmedi, dolayısıyla senin karım olduğunu ya da olmadığını söyleyebilecek en son insan o."

"Ben de kafamda her şeyi senin gibi yerli yerine oturtmayı çok isterdim." Arkasını dönerek parmaklarını şakaklarına bastırdı ve öfkeyle başını salladı. "Her şeyin orada olduğunu ve yüzeye çıkarılmayı beklediğini biliyorum ama sanki bir şey bunu engelliyor. Hayatım hakkında bilmem gereken pek çok şey var." İçini çekti. "Kendime bile yabancıyım."

"İstersen sana birkaç şey anlatabilirim," diye mırıldanarak yaklaştı Ashton. "Ama birlikte çok uzun zaman geçirmedik, korkarım anlatacaklarım sana yetmeyecektir."

Genç kadın başını kaldırıp Ashton'ın yüzünü inceledi. "Lütfen... Lütfen bana anlatabileceğin her şeyi anlat."

Ashton'ın başını çevirip de hüzünlü yüzüne bakmasıyla birlikte, Lierin'in suratında sıcak bir parıltı belirdi. Ashton elini Lierin'e doğru uzatıp yanağına düşmüş olan saç tellerini kenara sıyırdı. Sonra uzaklaşıp gerçekleri anlatmaya başladı, ezberlemiş gibi konuşuyordu: "Yirmi üç yıl önce New Orleans'ta doğdun, ismin Lierin Edana Somerton. Annen İrlanda kökenli Dierdre Cassidy, baban da İngiliz. Lenore Elizabeth Somerton adında bir kız kardeşin var, o da New Orleans'ta doğdu..."

"Büyük olan hangimiz? O mu, ben mi?"

Ashton durdu ve ona özür dileyen bir gülümsemeyle baktı. "Özür dilerim aşkım. Sana âşık olmakla meşgul olduğum için bazı detaylar eksik kaldı."

Ashton'ın kullandığı ifade ve yaptığı açıklama, Lierin'in yanaklarının bir kez daha kızarmasına sebep oldu. Sesi bir fısıltı olarak çıkabildi. "Devam et."

Ashton pencerenin önüne doğru yürüdü ve perdeleri açarak dışarı baktı. "Annen öldüğünde sana ve kardeşin Lenore'a, Biloxi'deki sahil evini bıraktı. Ayrıca New Orleans'ta da büyükbabandan kalan bir evin var. Vasiyeti sen onunla yaşarken hazırlanmıştı ve senin boğulduğunu sanarak öldüğü halde bunu hiç değiştirmedim." İpek perdeyi bırakarak Lierin'e döndü ve ellerini arkasında birleştirdi. "Gördüğünüz gibi, hanımefendi, kendinize ait mülklerin var ve babanız da İngiltere'de yaşayan zengin bir tüccar, benim servetime ihtiyacınız yok." Lierin'in dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. "Hatta eğer ben bir servet avcısı olsaydım ilk hedeflerimden biri sen olurdun."

Esprisi işe yaradı ve Lierin yarı utangaç bir tavırla ona şu esprili cevabı verdi: "Şimdi neden karın olduğum hakkında bu kadar ısrar ettiğini anladım." Bu cümlelerin karşılığında aldığı çapkın gülümseme ona daha da cesaret verdi. "Bir hovarda olduğumu yavaş yavaş anlamaya başlıyorum."

"Nasıl yani?" Ashton'ın kaşı havaya kalkmıştı.

Lierin gözleriyle yatağın üzerinde duran hediyeleri gösterdi. "Bir kadını nasıl giydirmeniz gerektiğini çok iyi biliyorsunuz." Sonra da kuşku dolu bakışlarını Ashton'a çevirdi. "Yoksa *soymanız* mı demeliyim?"

Ashton uğradığı saldırıyı çarpık bir gülümseme ile protesto etti. "Hiç ilgisi yok, bendeniz evliya gibi mübarek bir insanımdır hanımefendi."

"Himm." Lierin ona yan yan bakarak odada gezinmeye devam etti. "Bundan pek emin değilim."

"Emin ol aşkım," diye karşılık verdi Ashton, bunu söylerken gözleri parlamıştı. "Yemin ederim ki anıların beynimi alev alev yakarken hiçbir kızın günahına girmedim, bundan emin olabilirsiniz."

"Beynini yakarken mi?" Sorularla dolu bir gülümsemeyle Ashton'a baktı. "Peki benimle ilgili anıların ne kadar devam etti yanmaya? Bir hafta? Bir ay? Bir yıl?"

Ashton keyifle kahkaha attı, Lierin'in sahip olduğu özelliklerin ısıltısını görmek onu mutlu etmişti. Bakışları iyice yumuşadı. "O çürüklerin olmasaydı sana ne kadar çaresiz bir adama dönüştüğümü hemen gösterirdim."

Lierin'in gülümsemesi soldu. "Pek çok kadını cazibenizle baştan çıkardığınıza hiç kuşku yok bayım. Sizin bu oyunlarınızın kurbanı olmayacağımı umuyorum."

Ashton, Lierin'in kaygısının gerçek olduğunu hisseder hissetmez ciddileşti. "Neden korkuyorsun Lierin?"

Lierin cevap vermeden önce titrek bir nefesle iç geçirdi ve bir süre daha bekledi. "Gerçekten karınız olmadığımдан korkuyorum. Kocam olmanıza izin verirsem ve günün birinde bir hata yaptığımı anlarsam... İşte o zaman çok geç olur. Hamile bile kalmış olabilirim. Size âşık olabilirim... İncinmekten korkuyorum."

Ashton Lierin'in önünde durdu ve onu kollarına alma isteğini bastırdı. "Seni seviyorum Lierin, senin kalbinle asla oyun oynamam. Seninle evlendim çünkü karım olmanı istedim. Aşkımızdan doğacak çocukların dürüst bir ismi ve tüm malvarlığını üzerinde hakları olacaktır. Sana bunun sözünü verebilirim."

Lierin onu kendi isteğiyle bir kol mesafesi uzaklıkta tutuyor olsa da erkekliğinden gittikçe daha fazla etkileniyordu. Kendisini bu kadar kolay ikna edebilmesi ruhunu iyileştiriyor, içine huzur veriyor, onu her an Ashton'ın

yardımını ve şefkatini istemeye itiyordu. "Evlilik fikrini kabul etmek çok kolay bir şey değil Ashton, özellikle de kendi hakkımda bu kadar az şey biliyorken."

"Bu gayet anlaşılabilir bir durum aşkım. Birlikte çok az zaman geçirdik ve bu fikre alışacak zamanın olmadı."

"Ayrıca bir şey daha var," diye mırıldanan Lierin, parmağındaki altın yüzüğe baktı. "Parmağımda böyle bir yüzük var. Onu tanıyor musun?"

Ashton cevap vermeden önce Lierin'in elini tutup havaya kaldırdı ve bir süre yüzüğü inceledi. "Sana sade bir yüzük dışında bir şey almaya vaktim olmamıştı. Eğer hafızam beni yanıltmıyorsa sana taktığım yüzük bu."

Lierin, Ashton'ın bakışlarındaki sıcaklığı yüzünde hissetti ve başını kaldırıp bakmaya cesaret etti. "Belki de evliyizdir Ashton ve ben de korkularımın bu gerçeği görmemi engellemesine izin veriyorumdur."

"Kendine işkence etmekten vazgeç aşkım, bir süre dinlendikten sonra umarım hafızan yerine gelecek ve sen de gerçekleri kabul edeceksin."

"O anı sabırsızlıkla bekliyorum."

"Ben de aşkım, ben de."

Dördüncü Bölüm

WINGATE ailesi akşam yemeklerinden önce evin salonunda bir araya gelirdi. Birer kadeh şeri ya da daha sert bir içki eşliğinde hoşça sohbet ederler, elişi duvar halılarına birkaç işleme daha eklerler veya klavsende birkaç nazlı nağme tutturup güzel ezgiler çalarlardı. Bazen bir çellodan çıkan zengin ve yumuşak nağmeler de klavsene eşlik eder ve muhteşem bir düet gerçekleşir ya da bu akşam olduğu gibi sadece çello çalınırdı. Müzik nağmelerini duyan Marelda'nın ümitleri tırmanışa geçmişti, evin sakinleri arasında bu aleti böylesi bir tutkuyla çalabilen tek kişinin Ashton olduğunu biliyordu. Pek çok konuda yeteneği olan bir erkekti Ashton, yaptığı her işte başarılı olmayı seven bir mükemmeliyetçiydi.

Marelda koridordaki aynanın önünde durup son bir kez kendisine baktı. Siyah saçları tutkulu yüzünü ortaya çıkaracak şekilde ustaca taranmış, bir yana doğru taranan dalgalar kulağının arkasından aşağı sarkan lüleler haline getirilmişti. Ashton'ın yemeğe katılmasını ümit ederek tafta kumaştan koyu kırmızı bir elbise giymişti; hayal kırıklığına uğramayacağını düşünerek şımarık bir tavırla kendine gülümsedi. Elbise seçiminin dâhice olduğunu düşündü. Göğüs kısmının içine yerleştirdiği küçük yastıklar ufak göğüslerini yukarı doğru iterek ona son derece seksi bir görüntü veriyordu. Sımsıkı olan korsesi o dolgunlukları hapsedemeyecek gibi görünüyor ve göğüslerinin daha koyu renkteki mahrem bölümlerini kabul edilebilir seviyeden daha fazla ortaya koyuyordu. Böyle cesur bir dekolteyi görmezden gelebilecek erkek zor bulunurdu, gerçi Ashton tam da o türden bir erkekti, ama Marelda bu kez onu etkileyeceğini umuyordu. Bu şuh gösterisi elbette yaşlı hanımları şok edecekti, fakat eğer Ashton'ın ilgisini çekip onun şehvetli yanını öne çıkarmasını sağlamayı başırırsa kazanmış olacaktı ve bu kazanç uğruna böyle bir gösteri yapmaya değerd. O kızıl kafa hastalığıyla gerekenden fazla ilgi çekerken öyle bir köşede boş boş oturmuyacaktı.

Marelda sinsice hasmının odasına doğru yürüdü ve kulağını kapıya dayayıp içeride neler olup bittiğini anlamaya çalıştı. Willabelle'in sesi duyuluyordu ama son derece kısık sesle konuştuğu için ne dediği anlaşılmıyordu. Bu çok önemli değildi. Marelda, tembel budalanın kendini yatağından kaldırıp da yemekte onlara katılmasını beklemiyordu hiç. Hafta boyunca en ufak bir çaba bile göstermemişti, zavallı olma fikrini sevmişti anlaşılan.

Salak! Marelda sırtıttı. O dantel yastıkların üzerinde soluk yüzüyle yatıp doğru düzgün konuşamazken ben Ashton'la işi pişireceğim. Ashton da böylece onun uzun zamandır kayıp olan karısı olduğunu iddia etmekten vazgeçecek.

Merdivenlerden inerken keyifle bir şarkı mırıldandı. Ashton'ı avucunun içine almasına çok az kalmıştı ve bunun mutluluğunu yaşıyordu. Oldukça güzel bir kadındı ve ayartma denen şeyden de bihaber değildi, zira bu silahını başka erkekler üzerinde de kullanmıştı. Belli birtakım hazları elbette yaşamıştı ama bekâretini korumaya hep özen göstermişti, hatta bu konuda alay konusu bile olmuştu. Aslında cinselliğe dayalı maceralara karşı değildi ama Ashton'ın karısı olmasını engelleyecek herhangi bir tehlikeyi yaşamak istememişti.

Sürprizinin daha başarılı olması için salona yaklaşırken adımlarını iyice yumuşattı ve kapıya vardığı zaman fark edilmeksizin içeriyi gözetlemeyi başardı. Amanda ile Jennifer Hala ateşe yakın duran bir çift iskemlede oturmuş müzik dinlerken el işlerini yapmaya devam ediyorlardı. Ashton girişe yakın bir yerde oturmuş ve kendini yaptığı işe vermişti. Yüzünde özlem dolu bir ifade vardı, çok güçlü bir yakarıştı bu, hatta Marelda'nın tam olarak anlayamayacağı kadar güçlü bir yakarış. Marelda, Ashton'ın yüzündeki bu yakarış ifadesinin yukarıdaki kadınla ilgisi olduğundan korkup ürperdi. Buna izin veremezdi!

Eşikte durarak, "İyi geceler," dedi; bir anda dilediği gibi dikkat çekmeyi başarmıştı. Ashton durup etrafına bakınmış, müzik durunca iki kardeş ne olduğunu merak ederek başlarını kaldırmıştı. Jennifer Hala'nın gözleri kapıya ulaştığında fal taşı gibi açılmış, sonra iğnesinin eline batmasıyla birlikte

yeniden kısılmıştı. Yaralanan parmağını emerek çatık kaşlı bakışlarını genç kadına yöneltti.

"Aman Tanrım," diye bağırarak Amanda da elini boğazına koyup arkasına yaslandı.

Ashton ise misafirinin salona girişini mesele yapmadı ve yüzünde hafif bir gülümsemeyle ayağa kalktı. "İyi geceler Marelda."

Esmer kadın klavseni işaret etti. "Sana eşlik etmemin bir sakıncası var mı?"

"Lütfen," diye cevapladı Ashton ve elini hafifçe havaya kaldırdı. Marelda yerine yerleşene kadar ayakta bekledikten sonra yeniden iskemlesine oturdu. Klavseni oturan Marelda ısıtmak için parmaklarını tuşların üzerinde dolaştırdıktan sonra başıyla ona başlayabileceklerini işaret etti. Büyüleyici çello melodisi böylece yeniden başladı ve bütün evi sardı. Bunun ardından Marelda da klavsenle parçaya girdi, fakat çıkan sesler çellonun ritmini bozuyor, ya önden gidiyor ya da geride kalıyordu. Jennifer Hala, Marelda'nın tuşlara yaptığı saldırı karşısında oturduğu yere sinerek yaptığı elişine odaklanmaya çalıştı, fakat bu çabası iğnenin birkaç kez daha eline batmasıyla sonuçlandı. Amanda acı çeken bakışlarını saklamayı başardıysa da, başını sallayış şeklinden Marelda'nın daha düzgün bir ritimle çalmasına yardımcı olmaya uğraştığı anlaşılıyordu, bu Ashton'ın dikkatini çekmişti. Ashton anlayışlı bir gülümseme ile iki yaşlı kardeşe merhamet etti ve şarkıyı muhteşem bir finalle sonlandırdı. Kısa bir süre tellerin akorduna bakarak performansın başarısızlığının kendisinden kaynaklandığına dair bir numara yaptı. Ashton'ın bir süre daha devam edeceğini düşünen Marelda yerinden kalkıp üzerinde gümüş tepsi içinde sürahilerin bulunduğu servis masasına doğru ilerledi. Sırtı Ashton'a dönük halde bir şarap kadehi aldı ve bu kadehi doldurduktan sonra dönüp tüm ilgisini üzerine gark ettiği adamın önünde durdu.

Amanda meraklı bakışlarını misafirlerinin üzerinde gezdirdi ve Marelda'nın göğüslerinin elbisesinin yakasından dışarı fırlamak üzere olduğunu gördü. Bu koyu renkli göğüs uçlarının ahlaksızca sergileniş şekli

yanaklarının ateş gibi yanmasına sebep olmuştu. Bu esnada dededen kalma büyük duvar saati, saatin başını haber verdi ve yaşlı kadın da yüzündeki değişikliğe bir sebep bulduğu için minnet duydu. "Wil- labelle de nerede kaldı? Şu ana kadar sofranın hazırlanmasını denetlemek ve mutfağın yavaşlığı konusunda dırdırlanmak üzere birkaç kez buraya girip çıkmış olması gerekirdi."

Ashton bakışlarını kaldırmaya gerek görmeden büyükannesini cevapladı. "Muhtemelen dışarıda Bertha'yı telaşlandırmakla meşguldür."

Bu konu Marelda'nın uzun süreden beri sinirini bozuyordu. "Hizmetlilerine çok fazla hoşgörü gösteriyorsun Ashton. Willabelle bu evi kendisininmiş gibi idare ediyor."

Ashton çellodan kasten tiz ve iğrenç bir ses çıkararak, karşısında dırdırlanmakta olan Marelda'yı bir adım geri kaçırdı ve isteğinde başarılı olmuş bir şekilde başını tellere doğru daha da eğip akort işine devam etti.

Marelda konuyu kapatmak istemiyordu. "Onları çok şımartıyorsun. Onlarla konuşma şeklini gören birisi aileden biriyle konuştuğunu sanır."

Ashton ise, sakın ama biraz sert bir ses tonuyla, "Onları şımartmıyorum Marelda," dedi. "Ama onlara sahip olmak için oldukça yüklü miktarda para ödedim ve yatırımlarıma kötü davranarak değerlerini düşürmek için bir sebep göremiyorum."

"Onlara hizmetleri karşılığında kredi açmışsın, birkaç yıl içinde özgürlüklerini satın alabilecek duruma gelebilirlermiş. Öyle duydum. Kölelerin azat edilmesiyle ilgili yasalardan haberin yok mu senin?"

Ashton yavaşça başını kaldırıp, Marelda'nın yarı yarıya açıkta olan göğüslerini fark etti ama hiç bozuntuya vermeden bakışlarını daha da yukarıya çevirdi. Ne şaşırmış ne de ilgi göstermişti; sükûnetle cevabını verdi: "Özgürlüğünü her şeyin üzerinde tutan bir köle benim gözümdeki tüm değerini yitirir Marelda. Bulduğu ilk fırsatta kaçır, zincirler ise sadece onu işlevsiz

kılmaya yarar. Onlara verdiğim paranın karşılığını ödediği gün gitmek isteyen olursa onu kendi ellerimle gemime bindirir, güvenli bir yere götürürüm. Bu, bu kadar basit ve hiçbir kanuna karşı gelmiş de olmam."

"Senin için çalışan birini bulman bir mucize."

"Belle Chene'in başarısından yeteri kadar konuştuğumuzu düşünüyorum ve bunu uzatmak için bir sebep göremiyorum." Yeni bir tartışmanın başlamasını engellemek için arşesini tellere dokundurdu ve yeni bir şarkı çalmaya başladı. Odada hoş bir rüzgâr esmişti, Lierin'i düşünmeye başladı, öfkesi yavaş yavaş dinliyordu. Aşağı inmeden önce odasının kapısının önünde durmuş, ama "Willabelle ona karısının rahatsız olduğunu söylemişti. Lierin'i görmeyi çok istemiş ama başaramamıştı, onun kendisinden daha ne kadar kaçacağını merak edip endişelenmişti. Acaba Lierin evli olduklarını bir gün kabul edecek miydi?

Etrafına bakındı ve bir an kapının eşiğinde birinin durduğunu gördüğünü sandı. Hayal mi görmeye başlamıştı yoksa? Çellosunu çalmayı kesti, nefesi daraldı ve çalmış olduğu son nota da sönerek salonu sessizliğe boğdu. Bu, geçen üç yıl boyunca sürekli olarak hayal ettiği şeylerden biriydi ama şu an müthiş derecede gerçek görünüyordu.

"Lierin!" Bu kelimeyi söylemiş miydi yoksa sadece aklından mı geçirmişti?

Marelda şaşkınlıkla dönerken içkisini kabarık eteğinin üzerine sıçrattı. Kapıya bakınca için için inledi ve tarifi olmayan bir hayal kırıklığına sürüklendi.

Willabelle gerektiği anda yardım edebilmek için Lierin'in tam arkasında durmuş sırtıyordu, yarattığı şeyden gurur duyduğu ve bu işin bir parçası olmaktan çok mutlu olduğu aşikârdı. Kâhya Lierin'in kim olduğu meselesini kafasında çözmüştü, onu sahibesi olarak kabul etmiş ve onun bu pozisyonunda ilerlemesini sağlamak için elinden gelen her şeyi yapmıştı.

İki Yabancı

Ashton ayağa kalktı, karısının güzelliğinin tadını çıkarırken kalp atışlarının son derece hızlanmış olduğunun farkındaydı. Lierin'in kızıl saçları başının üzerinde gevşek bir şekilde topuz yapılmıştı. Elbisesi de kendisi gibi büyüleyiciydi, açık pembe renkli bir bulutun üzerinde yüzer gibiydi Lierin.

Elbisenin uzun ve bol kolları ham ipekten yapılmaydı, bileklerinde boynundaki bantla aynı rengi taşıyan saten manşetler vardı. Dar yakasından altındaki bir hatayı gizlemiş izlenimi veren fırfırlar yükseliyordu ama Ashton o sıkı korsenin içinde tam bir kadın olduğunu biliyordu. Salona gelmek için harcadığı çabadan dolayı yüzünün rengi solmuş olmasına rağmen, Lierin yaşayan bir güzellik abidesiydi. Ashton Marelda'nın varlığını tümüyle unutmuştu. İşin aslında şu an odada sadece iki kişi vardı. Gözleri buluştu ve birbirine kenetlendi; Ashton karşısındaki bu güzel yüzde, kendisini içine çekmekle tehdit eden iki koca yeşil girdap görüyordu sadece.

Lierin'in dudaklarında endişeli bir gülümseme belirdiyse de, gözlerini Ashton'dan kaçırmayıp tam tersine ona derin derin bakmaya devam etti. "Willabelle akşam yemeği için aşağıya inip size katılmamanın iyi olacağını söyledi," diye mırıldandı, özür diler gibiydi. "Başka bir planınız varsa sizi rahatsız etmek istemem, yemeğimi odamda da yiyebilirim."

"Bunu duymamış olayım!" Ashton çellosunu bırakıp elini tutmak üzere ona doğru yürürken bu kelimeler çıkmıştı ağzından. Lierin'in elini sımsıkı tutup kendi kolunun altına yerleştirdikten sonra yeniden konuştu. "Willabelle masaya hemen bir servis eklet."

"Gerek yok, Sahip Ashton." Kadın, bakımından sorumlu olduğu Lierin'i güvenli ellere teslim ettiği için pek keyiflenmişti. Diğer sorumluluklarıyla ilgilenmek üzere arkasını dönerken neşeyle, "Servisi ekleyeli çok oldu efendim," dedi.

"Lütfen." Lierin, gözlerini Ashton'ın yumuşacık bakan gözlerine kaldırdı. "Çello çalışını duydum. Devam eder misin?"

"Sen de bana eşlik edersen neden olmasın" diye mırıldandı Ashton.

"Eşlik etmek mi?" Lierin şaşkınlıkla Ashton'a baktı ve klavseni işaret ettiğini görünce hararetle reddetmeye çalıştı. "Ama ben çalamam ki... Yani en azından çakmayacağımı sanıyorum..."

"Bakalım hatırlayacak mısın?" Ashton onu klavsenin başına götürdü ve üzerinde kilim bulunan tahta sıraya oturturken, klavyede basit bir şeyler çaldı. Lierin de içgüdüsel olarak parmaklarını Ashton'ın bıraktığı tuşlara koydu ve aynı melodiyi çaldı. Bunu başarınca da gülerek Ashton'a baktı. Ashton yüzünde büyüyen bir gülümsemeyle daha da uzun bir şey çaldı ve Lierin bu melodiyi de büyük bir keyifle tekrarladı. Eteklerini kenara doğru itip hızla yana doğru kayarak, yanına oturması için Ashton'a yer açtı. Birlikte kısa bir melodi çaldılar, Lierin'in solgun parmakları tiz oktavda Ashton'ınkiler ise daha pes oktavda geziniyordu. Aklına gelen dörtlük onu çok şaşırttı ve titrek bir sesle şarkıyı söylemeye başladı; bu eğlenceli sözler kaynağı belli olmayan bir yerden akıveriyordu sanki. Parça sona erince kahkahalara boğuldular; Ashton kolunu Lierin'in vücuduna dolayıp onu kendine doğru çekti, rahatlayıp kendini Ashton'a teslim etmek Lierin'e çok doğal gelmişti.

"Bu harikaydı hanımefendi. Teşekkür ederim."

"O zevk bana ait beyefendi," diye keyifle karşılık verdi Lierin.

Bu akşam için yaptığı planların boşa çıktığını gören Marelda dişlerini gıcırdattı. Onların birbirlerine sokularak çıkardıkları neşeli sesleri duymak ve bu durumu seyretmek zorunda kalmak midesini bulandırıyordu. Hiç dikkate alınmaksızın, göğüsleri elbisesinden fırlamış bir halde orada öylece oturmak yeterince alçaltıcı bir durumdu. Onu görmeyen gözler, adanmış bir hayranlıkla, adeta yiyecekmiş gibi o kızıl saçlı sürtüğe bakıyordu. Ayağa kalkıp son hızla odayı terk etmeyi ise gururuna yediremiyordu.

Odadakiler Marelda'nın nefretini paylaşmıyordu. Amanda, Lierin'in varlığına müteşekkirdi; genç kadın Ashton'ı ettiği kadar onu da mutlu etmişti.

Çifti seyreden Amanda birbirlerini ne kadar güzel tamamladıklarını düşünürken Marelda'nın elbisesini unutmuştu. Ashton ne kadar erkeksi ve yakışıklıysa, Lierin de o kadar güzel ve kadınsıydı. Gerçekten kusursuz bir çift gibi duruyorlardı.

Amanda ve kız kardeşi Jennifer birbirlerine bakarak güldüler, memnuniyetlerini kelimelere dökmelerine gerek bile yoktu. Tek pişmanlıkları Lierin'in aileye katılmasının bu kadar uzun bir zaman almış olmasıydı.

Yemeğin hazır olduğu bildirildi, Ashton karısına masada evin sahibesi için hazırlanmış olan yere kadar eşlik etti, yani kendi oturduğu yerin tam karşısına... Marelda ise yemek odasına tek başına yürümek zorunda kaldı; arkalarından ilerlerken Ashton'ın Lierin'i o ince belinden kavradığını, tenini usul usul okşadığını görünce kıskançlığın keskin boynuzlarının karnına saplandığını hissetti adeta. Hırçın bir tavırla Willis'in yardımını reddetti ve Ashton'ın gelip de kendisini nazikçe yerine oturtması için iskemlesinin yanında ayakta durdu. Sonunda Ashton yardımına geldiğindeyse mendilini yere düşürdü ve Ashton'ın ileri doğru bir adım atıp eğilmesini bekledikten sonra kendisi de mendili almak üzere eğildi ve böylelikle göğüslerini ona yakından gösterme fırsatını elde etti. Yaşlı kadınlar odaya henüz giriyorlardı, dolayısıyla bu gösteriyi kaçırmışlardı fakat Lierin her şeyi baştan sona kadar görmüştü. Willabelle'in Marelda hakkında söylediklerinin doğru olduğunu anlamıştı. Bu esmer güzeli, Ashton'ı kapana kısırmaya kararlıydı ve bunun için her şeyi yapabiliirdi.

Ashton'ın bakışları, Marelda'nın göğüs uçlarının etrafındaki mor renkli kısımların üzerinden hiç duraklamadan geçti ve yerdeki mendile gelince durdu. Keten mendili yerden alıp Marelda'nın tabağının yanına koydu ve dönüp tepkisini görmek için Lierin'e baktı. Onun merak dolu bakışlarıyla karşılaşınca da hızla kaşlarını oynatarak cevap verdi, Marelda etraflarındayken onu rahatlatmasının başka bir yolu yoktu.

"Bizimle birlikte olman gerçekten çok güzel hayatım," diyen Amanda, Lierin'in iskemlesinin yanında durup sevgiyle kolunu okşadı.

"Ah, evet." Jennifer Hala da aynı fikirdeydi.

Lierin onların içtenliğinden etkilenmişti. Görüşünü bula- nıklaştıran ıslaklığı gözlerini kırpıştırarak yok etmeye çalıştı ve minnetle gülümsedi. "Teşekkür ederim."

Marelda yemek boyunca evhamlarından kurtulamadı. Lierin'in utangaç ve çekingen hareketlerini temkinli ve nazlı hamleler olarak yorumlamasına, onu avını bir seferde yutmaya hazırlanan bir yılan gibi incelemiş olmasına rağmen, Lierin'de açık açık hedef alabileceği herhangi bir kusur ya da açık bulamamıştı. Bundan sonra işlerin bu şekilde ilerleyeceğini düşünmek, bu gaspcının artık evin odak noktası olacağını bilmek onu delirtiyordu. Ailenin ve hizmetkârların bu kıvılcıklı kadını Ashton'ın karısı olarak hemen kabul etmiş olmalarını hazmedemiyordu.

Yemek sona erdiğinde Lierin'in gücü de tükenmeye başlamıştı, biraz sonra toptan tükeneceğini anlayarak masada- kilerden özür dileyip izin istedi. Ashton da kendisi için izin istedi ve Marelda'nın bakışlarına aldırmadan karısına odasına kadar eşlik etti. Lierin'in vücudu fazla oturmaktan katılaşmış, bu da adımlarını yavaşlatmıştı. Ashton bu durumu fark edince hole çıkar çıkmaz onu kucağına almak için durdu. Fakat kucağına aldığı Lierin'in yüzü ekşimişti.

"Özür dilerim." Ashton'ın yüzünde endişeli bir ifade belirmişti. "Canını mı yaktım?"

"Önemli değil," diyerek onu rahatlatmaya çalıştı Lierin.

"Sırtımdaki çürük yüzünden." Yavaşça Ashton'ın kucağına yerleşip kollarını boynuna dolarken yanakları yine yanmaya başladı. Ashton'a ne zaman dokunsa, onun güçlü ve sert vücudunu ve vücudundan taşan erkeksi canlılığını yoğun bir şekilde hissediyordu. Marelda'nın onu bırakmak istememesini çok iyi anlıyordu. Gerçeği söylemek gerekirse bu adamın karısı olma fikri yavaş yavaş içine siniyordu, hoşuna giden pek çok şey vardı.

Willabelle'in Lierin'in sırtı hakkında yaptığı yorumları hatırlayan Ashton'ın kaşları çatıldı. "O yaranın nasıl olduğu hakkında bir fikrin var mı?"

Lierin hafifçe omuz silkerek cevap verdi. "Sanırım kaza sırasında oldu."

"Willabelle birinin sana vurduğunu düşünüyor. Böyle bir olay hatırlıyor musun?"

"Hayır, hiç. Birinin böyle bir şeyi yapabileceğini dahi düşünemiyorum."

"Bana göstermenin bir sakıncası var mı?" diye sordu Ashton. Lierin'in gözlerindeki şaşkınlığı ve bakışlarında beliren endişeyi fark edince gözlerinin içine baktı. "Sadece merakımı gidermek için sevgilim."

Lierin gülerek onunla şakalaştı: "Bundan pek emin değilim bayım, çünkü birtakım üçkâğıtçı erkeklerden daha başarılı bahaneler duymuş olduğumu söyleyebilirim."

Ashton'ın yüzündeki gülümseme çapkınca bir hal aldı. "Ne kadar güzel bir sırtınız olduğunu unutmadım hanımefendi, müthiş olduğunu çok iyi biliyorum. O sırtı görmek için bahaneler uydursam bile beni suçlayamazsınız." Kapıyı iterek açtı ve Lierin'i eşikten geçirdi. "İşin aslında her yerinizin ne kadar çekici olduğunu gayet iyi hatırlıyorum." Gözleri göğüslerine indi ve Lierin'e nefesini kesen bir cüretle baktı. "Son derece yumuşak ve kadınsı..."

Lierin ise Ashton'ın dikkatini daha az tehlikeli bir konuya çekmeye çalıştı. "Korkarım bu gece fazlasıyla yük oldum... Seni ailenden ve misafirinden uzaklaştırdım."

"Tam tersine aşkım, bana kaçabilmem için bir bahane vermenden dolayı sana müteşekkirim."

Lierin, Ashton'a yan gözle bakarken dalga geçmekten kendini alamadı. "Onun oyunlarından hoşlandığını düşünmüştüm."

Ashton'ın gözleri parlayarak yeniden Lierin'in göğüslerine döndü. "Çok daha iyilerini gördüğümü söyleyebilirim, özellikle de şu anki arkadaşımı *eğlendirme* ayrıcalığına sahip olduğum o eski günlerde."

Ashton'ın bu ateşli bakışları Lierin'in vücudunun titremesine sebep oldu; içini büyük bir heyecan kaplarken yanaklarının kızarmasına engel olamadı Lierin. Sesi iyice kısılıp alçaldı: "Sanırım beni yere indirebilirsin artık..."

Ashton içini kemiren ağrıya rağmen, Lierin'i açılmış yatak örtüsünün üzerine bırakırken neşeli tutumunu sürdürmeyi başardı. "Sizi güvenli bir şekilde yatağınıza getirdim hanımefendi, vücudunuza yeni bir bere eklemekten bunu başardım. Ama uyumak için üzerinizde çok fazla giysi olduğunu size hatırlatmak isterim. Yardım etmemin bir sakıncası var mı?"

Lierin kıkırdarak Ashton'ın teklifini geri çevirdi. "Kıyafetlerimi çıkarması için Willabelle'i beklemem daha iyi olacak galiba."

"Ne? Bu yetenekli elleri nasıl görmezden gelirsiniz? Hanımefendi, bir koca, eşinin itibarını zedelemekten bu işi gayet iyi yapabilir." Bembeyaz dişleri ortaya çıkmış parlıyordu. "Tam bir beyefendi gibi davranacağıma söz veririm."

Lierin bir kaşını iyice kaldırarak ona olan güvensizliğini gösterdi. "Sahip olduğu imtiyazları son derece ciddiye alan evli bir beyefendi gibi hiç kuşkusuz."

"Elbette," diyerek şaka yollu takıldı Ashton. "Ciddiye almayıp da ne yapacağım?"

Lierin gülümsedi. "Burada seninle, hiç güvende olduğumu sanmıyorum."

"Yapmayın hanımefendi, bir erkek kendi karısına tecavüz eder mi?"

"Eğer yeterince çaresiz durumdaysa eder," diye şımarık bir cevap verdi Lierin.

"Evet, ben çaresiz bir kocayım," diye durumunu kabul etti Ashton. "Ama güven nerede kaldı? Eğer elbiseni çözerken kendimi tutmayı başarırsam, yalnızca senin hızla iyileşmeni istediğime ikna olmaz mısın, yanılıyor muyum?."

"Tartışmaktan yorulduğum." Kendini isteksiz bir şekilde Ashton'ın ellerine bıraktı. Çok fazla bahane uydurduğunu ve rüzgâra karşı durduğunu hissetmeye başlamıştı. Bu adamda karşı koyamadığı şey neydi? Ashton yakışıklı bir adamdı; kimse bu gerçeği reddedemezdi ama onu esas etkileyen, Ashton'ın mertçe duruşuydu. "Ne söylediğinizi unutmasanız iyi olur bayım. Güven, evlilikteki en önemli unsurdur."

Ashton gülümseyerek, Lierin'in elbisesinin küçük bağcıklarıyla savaşılmaya başladı; elbisenin arkasını açıp da o kamçı izine benzeyen çirkin yarayla karşılaştığındaysa kendine geldi. İzi daha iyi görebilmek için elbisenin arkasını biraz daha açtı; bu, Lierin'in nefesini tutmasına sebep oldu.

"Sakin ol aşkım," diyerek onu rahatlatmaya çalıştı Ashton, ciddiydi. "Sadece daha iyi görmeye çalışıyorum." Lambayı yaklaştırarak sol omzundan başlayıp neredeyse sırtının ortasına kadar inen, kabuk bağlamaya başlamış olan ince çizgiyi incelemeye koyuldu. Kaşlarını çatarak eli sopalı başhemşireyi hatırladı, fakat bu izi başhemşirenin elindeki kaim dal parçasından daha ağır bir şey yapmış olmalıydı. "Bu izin attan düşmenizle ilgisi olduğunu düşünmüyorum."

Lierin kazadan önce birinin onu bilinçli bir şekilde istismar etmiş olması fikrine çok şaşırmıştı. Bunu hatırlamak bir yana, böyle bir şeyi hayal etmesi bile mümkün değildi. Konuyu daha sarıh bir şekilde konuşmak üzere Ashton'a dönüp de kendisine bakan o ela gözlerdeki ifadeyi görünce daha da şaşırdı. Ashton'ın ruh hali tamamen değişmişti; biraz önceki endişeli hali, duyduğu yoğun arzuların saldırısıyla yok olup gitmiş; yerine ne istediğini açıkça belli eden bir adam gelmişti. Bronz yüzündeki bütün kaslar gerilmiş, burun delikleri hızla açılıp kapanmaya başlamıştı. Lierin kalbinin korku verici bir süratle atmaya başladığını fark etti ve bütün duyuları son hızla çalışmaya başladı. Ashton'ın bakışlarındaki ateş içini yaktı ve için için titremeye başladığını

hissetti. Ashton'ın elini sürdüğü anda, kendini ona keyifle bırakıvermekten korkuyordu. Onun bu sakın ayartmasından kaçınabilmek için süratle ayağa kalktı ve koşarak odanın diğer ucunda bulunan soyunma paravanının arkasına sığındı.

Ashton'ın yaşadığı acıyı bastırıp kontrolünü geri kazanması biraz zaman aldı. "Willabelle'i yanına göndermemi ister misin?"

"Hayır, şu an ihtiyacım olduğunu sanmıyorum.^"

"Elbiseni tam açabilmen için yardım edebilirim istersen," diye öneride bulundu.

İç eteğinin bağlarını çözüp elbiseyi pembe bir yığın hâlinde yere düşmesi için bırakırken asabi bir tavırla güldü Lierin. "Çapkın ruhlu olduğunuzu düşünmeye başladım Bay Wingate."

Ashton hafifçe gülümseyerek odada gezinmeye başladı. "Bunu üç yıl önce de söylemiştin."

"Demek bütün zeka kıvraklığımı yitirmemişim."

Ashton'ın gözleri, paravanın üzerinden Lierin'in gözleriyle buluştu. "Hâlâ çok güzelsin."

Lierin ise, "Bana gardıroptan ev elbisemi ve sabahlığımı verebilir misin?" diye ricada bulunarak, Ashton'ın sözlerinin başka yerlere varmasını engelledi.

Ashton, gardıroptan Lierin'in vücudunu daha iyi ortaya çıkaracak giysiler seçti ve bu giysileri paravanın üstüne koydu. Lierin'in paravanın arkasından çıkmasını beklerken kruvaze ceketini çıkarıp yeleğinin önünü açtı ve kravatını çıkarıp ceketin üzerine atarken de gömleğinin yakasını gevşetti. Lierin paravanın arkasından çıkıp tuvalet masasına doğru yürürken, Ashton aç bakışlarını Lierin'in üzeri yumuşacık bir kumaşla örtülü olan ve yürürken sağa sola yalpalayan kalçalarına dikti. Arkasından yürürken, çiftleşmek için eşinin

ardından koşan kızışmış bir bataklık kedisine benziyordu. Lierin onun yaklaştığını hissetti ve Ashton elini kolunun üzerine koyduğunda da bütün vücudu gerildi. Bütün vücudunu bir heyecan dalgası sarmış; dönüp de Ashton'ın tutkulu bakışlarıyla karşılaşana kadar kalp atışlarının hızlanmasına engel olamamıştı. Ashton başını ona doğru eğerken bir yandan da ne tepki vereceğini anlamaya çalışıyordu. Lierin'in yeşil gözleri belirsizlik içinde kırpışıyordu; Ashton dudaklarını dudaklarına kondurmadan hemen önce Lierin'in göz kapakları kapanmaya başladı ve Ashton da böylece verdiği kararı uygulamaya koyuldu. Öpüşmeleri nazik bir araştırma turu ile başladı; Ashton dudaklarını yavaşça Lierin'in dudakları üzerinde hareket ettiriyordu, fakat kurumuş samanların bir anda tutuşması gibi ani bir kıvılcım parladı ve bu kıvılcım kükreyen bir yangına dönüştü. Lierin'in içini yakan arzular açığa çıkmış, kıvılcımlar saçıldığı her yeri alev alev yakmaya başlamıştı; Lierin'in aklını başından alan bu yangın, o ana kadar var olduğunu bile fark etmediği ihtiyaçlarını açığa çıkarıvermişti. Ashton ellerini Lierin'in kalçasına doğru yavaş yavaş indirdi. Onu büyük bir açıklıkla, büyük bir tutkuyla öperken vücudunu da sıkıca kavrayıp kendi vücuduna bastırdı; Lierin ufak bir iniltiyle ona doğru hamle yapıp, vücudunu Ashton'ın vücuduna sıkıca yasladı.

Ne var ki, kapının aniden vurulması onları gerçeğe döndürdü. Ashton sessiz bir küfür savurarak, ateş saçan gözlerini, münasebetsiz kapıya çevirdi. Kapının vuruluşunu duymazdan gelmeye karar verseyse de, kapı bu sefer daha ısrarlı bir şekilde yeniden vuruldu. Ashton homurdanarak Lierin'in yanından ayrıldı ve pencerenin önüne gidip gece rüzgârıyla zihnini ve vücudunu serinletmek için camları iterek açtı.

Lierin karmakarışık hislerini bastırıp sakinleşmeye çalıştıktan sonra seslendi: "Evet? Kim o?"

Kapının dışından çok tanıdık bir ses geldi: "Marelda Rousse. Girebilir miyim?"

Ashton ellerini kızgınlıkla saçlarının arasından geçirip acı bir sesle mırıldandı: "Bu kadının boynunu kıracağım!"

"Bir saniye Marelda," diyen Lierin dönüp Ashton'a baktı ve Ashton başıyla onayladıktan sonra da gidip kapıyı açtı.

"Geçen hafta burada bir kitap bırakmıştım," diye bir şeyler geveleyen Marelda kapıyı hızla itip odaya girdi. "Yatmadan önce okumak istiyorum. Gevşememe yardımcı oluyor." Almaya geldiği kitabı bulana kadar gözleri odada gezindi. "Ah! Ashton!" Zaten kuşkuluyor olmasına rağmen, sesine gereken şaşkınlık ifadesini vermeyi başarmıştı. Ashton'la Lierin'in rahat giysilerini de gözden kaçırmamış, gülümsemeye devam etmiş, ama bakışları buz kesmişti. "Özür dilerim. .. Yani... Bir şeylere engel olduysam hayatım."

Ashton'ın öfkesi azalmamıştı; kaşlarını çatarak gözlerini Marelda'ya dikti.

Marelda da Ashton'ın yüz ifadesini görünce, "Ben kitabı alayım," dedi. "Şu iskemlenin yanına bırakmıştım." Odanın içerisinde yürüdü ve Lierin'i ilk ziyaretinde masanın üzerinde gördüğü kitabı aldı. Ashton'ın hâlâ odada olduğundan şüphelenip çaresizlik içerisinde böyle bir yalan uydurmuş olmasına rağmen; bu cılız yalan, içeri girip Ashton'la Lierin arasında olabilecek herhangi bir ilişkiyi engellemek adına ona en azından bir bahane vermişti.

"Ah, Ashton..." Marelda kapıda durdu. "Buraya gelmeden önce ahırlardan birtakım gürültüler geldiğini duydum. Atların başına bir şey gelmiş olabilir mi? Bakması için birini göndereyim mi? Yoksa sen mi gitmek istersin?"

"Ben hallederim," diye homurdandı Ashton, kadına olan kızgınlığı gittikçe artıyordu.

"Yokluğunda Lierin ile oturmamı ister misin?" diye teklifte bulundu; en şeker tavrını takınmıştı.

Lierin biraz sert bir tavırla kendi adına cevap verdi: "Buna gerek yok Marelda."

"Pekâlâ, iyi geceler o zaman. Renkli rüyalar." Marelda odadan dışarı süzülürken, bu sözleri şarkı söyler gibi mırıldanmıştı adeta.

Ashton ceketini koltuğun üzerinden alıp omzuna atarken dişlerini sıktı. "Buraya maksatlı geldi."

Lierin onunla hemfikir olsa da, Ashton'ı iyice köpürtmek istemediği için bunu yüksek sesle dile getirmedi. "Umarım atların başına bir şey gelmemiştir."

"Marelda muhtemelen bunu da uydurdu," diye cevap verdi Ashton. Lierin'i tekrar kendine çekerken sakinleşmeye başlamıştı. "Senden ayrılmak büyük bir işkence olacak."

"Kalırsan da işkence olacak," diye mırıldandı Lierin. "Buna henüz hazır değilim. Git hadi, git atlarına bak ve bana düşünecek zaman tanı."

Oda kapısının önünden gelen yumuşak ayak seslerini duyan Ashton başını muhasebe defterinden kaldırdı. Bu sesle birlikte masasında bulunan çalar saat de saatin on bir olduğunu bildirmek üzere çalmaya başladı. Kürek kemiklerinin arasındaki tutulmayı rahatlatmak için ayağa kalkıp kollarını başının üzerine kaldırarak esnetti. Boş yere ahırlara yapmış olduğu yolculuktan sonra bu kez oda kapısının dışında onu ne tür bir krizin beklediğini düşünmeden edemedi. Ne yazık ki bu beklediğinin çok dışında bir durumdu. Marelda şeffaf geceliğinin üzerine giymiş olduğu bol ve uçuşan, önü açık sabahlığıyla yüzüsüzce karşısında duruyordu. Bu incecik kıyafet her şeyi gözler önüne seriyordu. Hatta vücudunu sarmış şeffaf bir örümcek ağına benziyordu. Siyah saçları omuzlarından aşağı akıyordu adeta; odaya girmek için öne doğru adımını attığında, yıkanır gibi sürünmüş olduğu parfümün kokusu Ashton'ın genzine doldu. Marelda baştan çıkarıcı bir gülümsemeyle kapıyı ardından kapadı ve sırtını kapıya dayayıp öylece durdu; bu hareketiyle, göğüslerini üzerindeki şeffaf kumaşı adeta patlatacak şekilde ileri doğru çıkarmış oldu. Gözlerinde bir davet vardı. Ashton yerinden kıpırdamayınca, yılan gibi yavaş hareketlerle tek seyircisine doğru ilerlemeye başladı. Onu baştan çıkarmaya çalışıyordu. Ashton ise, gerçekleşebilecek temastan kaçınabilmek için geri gitmek zorunda kaldı.

Kadına bakarken kaşları kuşkulu bir tavırla büküldü. "Bir hata yapmış olduğuna inanıyorum Marelda."

"Hata falan yok Ashton." Sabahlığını omuzlarından aşağı kaydırıp yere atarken, kırmızı dudaklarındaki baştan çıkarıcı gülümsemesi yerli yerinde duruyordu. "Evliliğin ile kara sevdalı anlarının arasında peşinde koşmaktan yoruldum. Sana kendimi sunuyorum, böylelikle sana neler verebileceğimi anlayacaksın. Senin ihtiyaçlarını, arzularını hiçbir kadın benim gibi doyuramaz. Çünkü ben seni o arayıp bulduğun yabancılardan çok daha iyi tanıyorum. Onlar yoldan geçen küçük süslerden başka bir şey değil. Onlardan en sonunda sıkılacağın kesin, bense seni sevmek üzere hep burada olacağım."

Marelda'nın ısrarcılığından hayrete düşen Ashton, başını iki yana salladı. Eğer önceden herhangi zamanda Marelda'nın peşine tutkulu bir şekilde düşmüş olsaydı, onun şu an ısrarla neden burada durmaya devam ettiğini anlayabilirdi. "Marelda, üzgünüm... Ben... Ben sana uygun bir adam değilim ve olsaydım bile teklifini kabul etme özgürlüğüne sahip değilim."

Sahayı terk etmeye niyetli olmayan Marelda tatlı sözlerle onu ikna etmeye çalıştı: "Son derece özgürsün Ashton, sana kendi isteğimle teslim oluyorum. Beni sevdiğini biliyorsun. Bunu neden inkâr ediyorsun?"

Ashton bir süre gözlerini dikerek ona baktı, Marelda'nın düşünceleri onu oldukça şaşırtmıştı. Derken uzun bir nefes verdi ve yarım yamalak bir gülümsemeyle söyleyeceği cümleleri yumuşatmaya çabaladı: "Hata sende Marelda. Gerçekten sende. Karımı sevdiğimi anlamam gerekiyor." Yüzündeki gülümsemeyi kaldırdı ve söyleyeceği şeyi söylemek için son derece ciddi bir tavır aldı: "Ben Lierin'i seviyorum."

Sözlerinin gerçekliği nihayet karşı tarafa nüfuz etti ve Marelda bir anda adeta büyük bir dönüşüm geçirdi. Yüzündeki o yumuşacık şehvetli gülümseme, yerini öfkeli bir hırıltıya bıraktı. Siyah gözleri önce öfkeyle parıladı, sonra da kötü kötü bakmaya başladı; pençelerini yüzüne geçirmek ister gibi Ashton'a yaklaşıırken yılan gibi tıslıyordu adeta.

"Sakin ol Marelda," dedi Ashton sert bir tavırla; bileklerini yakalayıp onu kendinden uzaklaştırırken, Marelda'nın gözleri dönmüştü. "Bunun sana bir faydası olmaz."

Geri çekilen Marelda'nın boğazından bir hırıltı çıktı. Sabahlığını yerden kapıldığı gibi üzerine geçirdi ve önünü kapatarak kuşağını sıkıca bağladı. Ruju ve sürmeleri öfkeli yüzünde dağılmış ve ona yeni işten çıkmış bir fahişe görünümü kazandırmıştı. Hızlı ve öfkeli hareketlerle saçlarını ensesinde topladı ve nefes almaya çalışırken kesik kesik tiz iniltiler çıkardı. Kendi soyu soppu ve geçmiş hakkında Marelda'nın söylediği özlü sözleri duyan Ashton'ın kaşları eğlenir gibi bükülmüştü. Marelda çok yakın geçmişe gelene kadar Ashton'ın hayatındaki hiçbir aşamayı atlamamıştı.

"Seni nehir kaçkını pislik! Beni o dar pantolonların ve sıkı kalçalarınla baştan çıkardın, ben de buraya gelerek kendimi küçük düşürdüm! O naif yüreğimi çaresiz bir şekilde eline verdim ama sen onu paramparça edip yarısı yenmiş bir meyve gibi bir kenara fırlattın; sonra kendini beğenmiş bir tavırla arkamı dönüp beni yabancı ellerde teselli aramaya bıraktın." Elini kapının tokmağına uzattıysa da, odadan ayrılmadan önce birkaç hakaret daha savurdu: "Seni adi piç! Serseri! Hah! Erkek değil misiniz! Sonsuza kadar aptal kalacaksınız!"

Kapıyı hızla açtı ve büyük bir gümbürtüyle arkasından kapadı. Birkaç saniye sonra aynı sesler kendi kapısından da geldi.

Beşinci Bölüm

MARELDA Belle Chene'i büyük bir öfkeyle, adeta bir yaz fırtınası gibi terk etti. Ani gitme kararına şaşırان yaşlı kadınlarla kısaca vedalaşmayı tercih etti. Kocaman sandığı arabasının arkasına yerleştirildikten sonra, Ashton onu uğurlamak üzere arabanın yanına geldiğinde, Marelda ona başıyla kısaca selam verip, uzattığı eline küçümseyerek baktı ve dönüp arabacının yardımını kabul etti. Araba ayrılırken Amanda ile Jennifer merak dolu bakışlarını Ashton'a dikmişler, ama ikisi de onun dudaklarında beliren gülümsemenin gittikçe büyümesine bir anlam verememişti.

Marelda, Natchez'e giden yol boyunca Belle Chene'in sahibine lanetler yağdırıp durdu, yer yarılrsa da o ve kıymetli aşkı içine girseler, diye dua etti. Öfkesi ve hayal kırıklığı arttıkça ölüm haberlerini aldığı anda nasıl keyifleneceğini düşünmeye başladı. Hatta Lierin Wingate'in ölüm haberini duyduğu anda koşarak gidip o küçük sürtüğün mezarının üzerinde dans edeceğine yemin etti. O budalanın elinden çok çekmişti. Ailenin bu sahte masumiyete olan inancı öne çıkmış ve onun çabaları boşa gitmişti, bu haksızlıktı. İstismara uğrayan kendisiydi, o velet değil!

Önceki gece yaşananlar Marelda'mn zihninde tekrarlanıp duruyor; bu da onu cehennemın en karanlık çukurlarına itip, düşmanlığının gittikçe artmasına sebep oluyordu. Bu çifti lanetlemek ya da yerlerde sürünmelerini beklemek ona yetmiyor, onları soyup hayalindeki işkence aletlerinin üzerine yatırıp kendisine verdikleri acının karşılığını alabilmek için etlerini yanan kömürlerle dağlamak istiyordu. Ashton çaresizlik içerisinde seyrederken o sürtüğü kamçılarak da hoş bir fikirdi. İntikam fikirleri nefretini daha da besledi ve zehrini akıtılabilmek için onlara gerçekte ne şekilde zarar verebileceğini düşünmeye başladı. Ama ne yazık ki, şu an yapacağı planların geri tepme riskinin büyük olacağını da görebiliyordu. Adaletin gözleri kör olabilir ve giriştiği işin sonunda zehrini kendine

akıtabilirdi. Sonsuz nefretinin kendisine geri dönebileceği korkusuyla bu konuyu o an için kapatmayı tercih etti. Başına bir şey gelmeyeceğine emin olduğu bir intikam planı bulana kadar, Ashton ve Lierin çifti ondan kurtulmuştu.

Araba Natchez'deki sokakların birinde tıngır mıngır ilerledi ve ahşap platformunda birtakım adamların sohbet etmekte olduğu bir meyhanenin önünden geçti. Marelda saçığın altında kısa boylu, tıknaz M. Horace Titch'i görene kadar bu toplulukla ilgilenmedi. Adam görünebilmek için kısa bacaklarının üzerinde sağa sola birtakım hareketler yapıyor ama diğerleri onunla ilgilenmiyordu. Marelda onu hep komik biri olarak görmüş hatta arkasından onunla dalga bile geçmişti, ama bu adamın kendisine nasıl baktığını da fark etmişti. Küçük bir gülümseme karşılığında belki de ondan istediğini alabilirdi. Başarısız olacağını hiç sanmıyordu

Arabacıya bir şeyler söyledi ve at arabası platformun önünde durdu. Arabanın penceresinden uzanıp mendilini sallayarak bu küçük adamın ilgisini çekmeye çalıştı. "Bay Titch! Hu huu! Bay Titch!"

Horace etrafına bakandı ve kendisini çağıranın kim olduğunu görünce pek keyiflendi. Son hızla yanındakilerden özür dileyerek kısa bacaklı bir ördek gibi hızlı adımlarla arabanın yanına doğru ilerledi; vardığında nefes nefese kalmıştı. "Sevgili Bayan Rousse! Sizi görmek ne mutluluk!"

Marelda şımarık bir mirasyedi olarak hayatını sürdürme yolunu seçtiği gün sahneler büyük bir yetenekten mahrum kalmıştı. Marelda'nın en iyi oynadığı rol ise, namuslu ve çekingen hanımefendi rolüydü. Gerçi bu roldeki performansı mükemmel olmasaydı bile, Horace o nazlı gülümsemenin üzerindeki siyah gözlerin nasıl süzülerek kapandığını gördüğü anda bunu fark edemezdi. "Çok nazıksınız Bay Titch. Bir hanımefendiye kendini özel hissettirmeyi iyi biliyorsunuz."

"Ama siz zaten özelsiniz Bayan Rousse," diye cevap verdi Titch hevesle. "Hem de çok özel."

"Ah Bay Titch, ne güzel şeyler söylüyorsunuz. Bu komplimanların başımı döndürmesine izin vermesem iyi olur."

Horace heyecandan patlamak üzereydi adeta. "Bu kesinlikle bir kompliman değil! Natchez'deki en değerli hanımefendi sizsiniz! Ayrıca en güzeli olduğunuzu da söylememe izin verir misiniz acaba?"

Marelda gözlerini yeniden yere çevirip gülümsedi ve sahte bir utangaçlıkla, "Böyle konuşmaya devam ederseniz korkarım kızarmaya başlayacağım Bay Titch," dedi.

Horace yuvarlak göğsünü damalı yeleşinin düğmelerini zorlar şekilde şişirdi. Daha önce hiçbir kadının yanağını kızartmayı başaramamıştı ve bunu güzeller güzeli Marelda Rousse'a yapabilmiş olma fikri, egosunu patlama derecesine getirmişti. Mutluluk içinde yüzerken Marelda'nın yüzündeki gülümsemenin yerini sıkıntılı bir bakışın aldığını ve elindeki mendili parmaklarının arasında huzursuz ve garip bir şekilde hareket ettirdiğini gördü. En sonunda Marelda'nın kendisini çağırmış olduğunu hatırladı ve temkinli bir şekilde sordu: "Şey... Size yardımcı olabileceğim herhangi bir şey var mı Bayan Rousse?"

"Ah, Bay Titch size zahmet vermek istemem..."

"Benim için bir zevk olacağından emin olabilirsiniz."

"Eğer size zahmet olmayacağından bu kadar eminseniz..."

"Kesinlikle olmaz Bayan Rousse!" diye ısrar etti Horace. "Ne isterseniz, gücüm yettiğince emrinizdeyim."

Marelda pek de istekli değilmiş taklidi yaparak, yalanını söylemeye başladı: "Nereye başvuracağımı bilemedim. Amcam ziyaretime geliyor ve kendisinin akşamları hurma özü kullanmak gibi bir alışkanlığı var... Tabii tıbbi nedenlerle, sanırım anlıyorsunuzdur."

"Ah, elbette!"

Marelda abartılı bir yavaşlıkla, ballandıra ballandıra anlatmaya devam etti: "Hizmetlilere bir iki şişe alıp kilere kaldırmalarını söylemeyi unuttum. Amcam ise bu akşam geliyor. Evde bu işleri hallettirebileceğim kimse kalmadı, tamamıyla çaresiz bir durumdayım. Dolap tam takır, eğer ona bu ufak şeyi sunamazsam misafirperverliğimden kuşku duyacak. Meyhaneye tek başıma girmem doğru olur mu bilemedim. Beni anlıyorsunuz değil mi? Son derece erkeksi bir yer. Sürücümü içeri göndereyim desem, bu sefer de arabayla ilgilenen kimse kalmayacak..."

"Ah, lütfen benim yapmama izin verin Bayan Rousse!" Horace yemi yutmuştu.

"Bunu yapar mısınız Bay Titch?" Marelda çantasının iplerini gevşetti ve elini çantasının diplerine doğru sokarken metal para sesleri geldi. "Biraz beklerseniz parayı çıkaracağım."

Bu güzel kadına hizmet etme fırsatını bulmuş olan adam hızla karşı koydu. "Bunu duymamış olayım Bayan Rousse.

Gerçek bir centilmen olarak onu sizin için almama izin vermenizi rica ediyorum. En azından bunu yapayım."

Horace büyük bir keyifle görevini yapmak üzere küçük, kısa ve hızlı adımlarla yola koyuldu, bu kez buzlu bir gölde yürümeye çalışan bir ördeğe benziyordu. Zaferine kapılmış giderken kadına bir şişe yerine iki ya da üç şişe götürürse hizmetinin daha da makbule geçeceğini düşündü.

Aklından bir sürü şey geçmekte olan Marelda'nın gözleri vahşice parıldadı. Öylesine büyük bir para aşkı vardı ki, kendisine kalan küçük mirasla yetinemezdi; şu an ise daha önce hiç aklına gelmeyen bir kaynakla karşılaşmıştı, kayda değer bir kaynakla. Titch ailesinin bu küçük adamın kusurlarını örtecek kadar çok parası vardı ve Horace onun isteklerini yerine getirmek için son derece istekli görünüyordu. İdare edilmesi çok güç olan o

şeytana, yani Ashton'a hiç benzemiyordu Horace. Marelda servetine servet katmanın hayallerini kurarken, kısa boylu adamın kucığında büyükçe bir çuvala yeniden meyhanenin kapısında belirmesi çok uzun sürmedi. Adam hızlı adımlarla yürüyüp arabanın kapısını açtı ve yükünü Marelda'nın ayaklarının dibine bıraktı.

"On beş gün kadar yeteceğini düşünüyorum Bayan Rousse." Çuvalın ağzını açtı ve içindeki dört şişeyi gösterdi. "Amcanız... Amcanız ziyaretini bitirmeyi hiç istemeyecek."

"Ah Bay Titch, bence de. Size borçlandım. Benimle gelmek ister misiniz? Belki sizi götürebileceğim bir yer vardır."

"Sizinle gezintiye çıkmak bir zevktir Bayan Rousse, beni dilediğiniz yerde bırakabilirsiniz." Sokağın aşağı ucunda onun emirlerini beklemekte olan siyah adama eliyle işaret etti. "Arabam bizi takip edecek." Arabaya çıkarak Marelda'nın karşısına oturdu, onunla birlikte olduğu için havalara uçuyormuş gibi bir hali vardı.

Marelda, ahşap platformdaki adamları işaret etmek için mendilini o yana doğru salladı. "Umarım sizi arkadaşlarınızla yapmakta olduğunuz önemli bir sohbetten alıkoymadım."

"Natchez'de yaşayan her erkeğin, kadının ve çocuğun yüreğine korku salacak kadar önemli bir konudan konuşuyorduk. Ortada korkunç bir gerçek var. Artık bir şekilde harekete geçmemiz gerekiyor."

"Aman Tanrım, son derece önemli bir konuya benziyor." Şaşkınlığını daha iyi belirtebilmek için gözlerini kırptırdı. "Hangi gerçekten bahsediyorsunuz Bay Titch?"

"Tımarhaneden kaçan yarım akıllılar gerçeğinden tabii ki!"

Marelda bu kez gerçekten şaşırmıştı. "Tımarhaneden kaçan mı olmuş?"

"Duymadınız mı?" Horace onu bu konuda aydınlayabilecek bilgiye sahip olduğu için çok gururlanmıştı. "Tımarhane yandı ve orada kalan hastalardan birkaçı da kaçtı. Bu civarlarda serbest dolaştıkları söyleniyor, bunun ne kadar tehlikeli bir durum olduğunu anlatmama gerek yok sanırım."

"Peki, bütün bunlar ne zaman oldu?"

"Belle Chene'de hep birlikte Ashton Wingate'in dönmesini beklediğimiz gece oldu."

Marelda arkasına yaslanarak Horace'e baktı, kafası yavaş yavaş çalışmaya başlamıştı. Ashton, Lierin'in yanmakta olan bir evden kaçmış olabileceğini söylemişti ve şimdi de tımarhanenin alevler içinde kaldığının haberini alıyordu. Bu bir rastlantı olabilir miydi? "Yoksa başına talih kuşu mu konmuştu? Mutluluk içinde ellerini ovuşturdu, neredeyse bir kahkaha atacaktı. İntikamını almanın en güvenli yolunu bulmuş olabilirdi.

Marelda gözlerini tekrar karşısındaki tıknaz adama çevirirken yüzüne endişeli bir ifade yerleştirmeyi uygun gördü.

"Ashton'ın o gece eve getirdiği kız tımarhaneden kaçmış olabilir mi?"

Horace'in kalın kaşları şaşkınlıkla çatıldı. Bunu hiç düşünmemişti bile. "Bilmem, olma ihtimali olabil..."

"Ashton uzun süre önce ölmüş olan karısının hayata döndüğünü söylüyor ama insan buna nasıl inanabilir ki?" Marelda adamın, ona sunduğu yemleri tek tek yuttuğunu görebiliyordu. "Herkes Lierin Wingate'in üç yıl önce öldüğünü biliyor, nasıl onun karısı olabilir ki?"

"Ama karısı değilse neden Ashton onun karısı olduğunu söylüyor?"

Marelda omuz silkmeden önce endişeli bir tavırla yüzünü buruşturmayı başardı. "Bunu söylemek istemezdim ama Ashton'ın güzel bir yüz görünce nasıl davrandığını bilirsiniz. Eğer kızın tımarhaneden kaçtığını biliyorsa, eh kız

da hiçbir şey hatırlamadığını söylüyorsa, ki söylüyor, Ashton kendini güvence altına almak ve durumu elverişli hale getirmek için böyle bir sebep uydurmuş olabilir."

Horace düşünceli bir şekilde çenesini sıvazladı. Kadının söylediği doğru olabilirdi ama Ashton'ın karşısına çıkıp da onu yalan söylemekle suçlamak Horace'in cesaret edebileceği bir şey değildi. "O halde bu kadın, kendisine güvenli bir sığınak bulmayı başarmış olan tımarhane sakinlerinden biri."

Marelda, ona sunduğu fırsatın üzerine atlamamasına çok sinirlenmişti. "Ne demek istiyorsunuz?"

"Kimse Ashton'a bulaşmaz," dedi adam kısaca.

"Ama kız tımarhaneden kaçmış olabilir!" Horace'in coşkusuz tavrını görünce biraz önce onun söylemiş olduğu sözleri tekrarladı. "Hepimiz tehlikede olabiliriz!"

"Korkarım onu Belle Chene'den çıkarabilmemiz için orada bir şeyler yapmasını beklememiz gerekecek."

"Ne yapmasını?" Marelda adama karşı gittikçe artmaya başlayan öfkesini gemlemeye çalışıyordu. "Birini öldürmesinden mi bahsediyorsunuz?"

"Ya da yaralamasından..." Ashton'a karşı gelmek için gerçekten korkunç bir şeylerin yaşanması gerekirdi ve pek çok kişinin böyle hissettiğinden de emindi.

"Artık geceleri gözümü bile kırpamayacağım!" dedi Marelda; ama onu çok iyi tanıyanlar, birkaç kadeh hurma özünden sonra Mississippi Nehri gelip evini sürüklese bile hiçbir şeyi fark etmeden uyumaya devam edeceğini çok iyi bilirlerdi. 'Yatağımda uyurken bu kadın gelip beni öldürebilir, beni savunacak kimse yok!'"

"Sizi korumaktan büyük mutluluk duyarım Bayan Rousse," diye cömert bir teklifte bulundu Horace. "Kendinizi daha iyi hissedecekseniz her gün

ziyaretinize gelebilirim ya da... Ya da her gece... Yani güvende olduğunuzdan emin olmak için."

"Ah, bunu yapar mısın Horace?" Sıcak bir gülümsemeyle ona doğru uzanıp eldivenli elini onunkinin üzerine koydu. "Sen gerçek bir dostsun."

Karşı taraftan biraz ilgi gördükten sonra, Mumford Horace Titch'in Marelda'ya olan aşkı iyice tomurcuklanmıştı. Marelda'nın amcasıyla olan birlikteliğini bozmamak için istemeden de olsa bir haftanın geçmesini bekledi ve başarıyla kazanmış olduğu ziyaret hakkını kullanmak üzere kapıyı çaldı. Hizmetçi kız ise salona almadan önce Horace'i bir süre kuşkulu gözlerle inceledikten sonra onu orada bırakarak, sahibesine haber vermek üzere içeri gitti. Şöminenin üzerindeki saat, öğlen olmasına daha iki saat olduğunu gösteriyordu, Horace yeni edindiği görevi yerine getirmenin heyecanıyla, evin hanımefendisinin geç uyanan biri olduğunu düşünememişti. Beklemesini sürdürürken kendisine gümüş bir kahve servisi getirildi; Horace geçen dakikaları saatin üzerinde izlerken parmaklarını sinirli sinirli porselen fincana vuruyordu. ikinci sert ve acı kahvesini içtiği sıradaysa Marelda salona girdi; beklemesine değmişti ya da en azından Horace'in açısından öyleydi. Marelda sabahlığını aceleyle üzerine geçirmiş gibiydi, altındaki incecik gecelik göğüslerini öyle bir ortaya çıkarıyordu ki, Horace içtiği iki fincan acı kahveye rağmen başının döndüğünü hissetti.

"Naçizane özrümü kabul edin lütfen hanımefendi!" Horace kekeleyerek ayağa kalktı, neredeyse sıcak kahveyi üstüne boca ediyordu. "Sizi uyurken rahatsız etmek istemezdim."

Marelda misafirinin kızaran yüzüne bakmadan önce yavaş adımlarla odada ilerledi, fincana kahve doldurdu ve içine birkaç kaşık şekerle birkaç damla krema ekledi. Horace'in, Marelda'nın özenle ayarlanmış dekoltesinden ayrılamayan gözleri yuvalarından fırlayacak gibiydi. Marelda adamın kırılma noktasına ulaşmak üzere olduğunu görüp kahvesinden ilk yudumunu alırken dönerek biraz da arkasını gösterdi.

"Böyle bir şeyi aklınıza bile getirmeyin Bay Titch. Sadece bu saatte kimsenin gelmesini beklemiyordum." O sırada şöminenin üzerindeki saate dönerek adamın kendisini yandan görmesine imkân verdi, profilini çok severdi. "Beni koruyup kollamak üzere buraya geleceğinize dair herhangi bir bilginim olsaydı daha iyi hazırlanırdım." Bu pek doğru olmasa da, doğruluk umurunda değildi Marelda'nın; kısa boylu tıknaz adamın onu yarı giyinik görünce nasıl kendinden geçtiğini görerek çok eğleniyordu.

"Lütfen," diye mırıldanarak Horace'in biraz önce ayağa fırladığı koltuğu eliyle gösterdi. "Rahatınıza bakın." Adam koltuğa otururken, kendisi de koltuğun tam karşısında duran iskemleye oturdu ve sabahlığının önünü kapatmadan önce küçük bir ayak bileği gösterisinde bulundu.

Horace'in beyni Marelda'nın iri göğüsleriyle, uykulu koyu gözleriyle ve yakut rengi dudaklarıyla meşgulken, Marelda'nın bir de böyle bir gösteriye başvurması, Horace'in dudaklarının üzerinde boncuk boncuk ter damlacıklarının oluşmasına yol açtı. Birdenbire boğazını sıkmaya başlayan boyun bağının çektiği eziyetten kurtulabilmek için boynunu esneterek sağa sola çevirdi.

"Ben... Bu... Yani artık arkadaş olduğumuza göre... Bu 'bay' sözcüğü çok... Eeee... Çok resmi kalıyor. Belki..." Bu cesur teklifi kelimelere dökmeyi tam olarak başaramamıştı ama karşısındakinin ne demek istediğini anladığını görünce rahatladı.

"Elbette." Marelda kahvesinden bir yudum aldı ve göz ucuyla ona baktı. "Bana Marelda diyebilirsiniz ve ben de" -öne doğru eğilip baştan çıkarıcı bir tebessümle güldü- "ben de sana Mumford diyebilir miyim?"

Gözlerini Marelda'nın aralık yakasından ayırıp gözlerine bakabilmesi oldukça büyük bir çaba harcamasını gerektirdi. Böylesine güzel bir yaratığın kendisini herhangi bir şekilde gücendirebileceğini düşünmek mümkün değildi. "Eee... şey..." Alenen terlemeye başlamıştı, parmağını boynundan içeri sokarak

yakasını biraz daha gevşetmeye ve ciğerlerine biraz temiz hava çekmeye çalıştı.
"Benim... Eee... Diğer adım da Horace ve ben..."

"Ama tatlım..." diye araya girdi Marelda. "Ben sana Mumford demeyi tercih ederim, hatta..."

Horace bunun ardından ne geleceğini hissederek korkuyla bekledi.

"Hatta Mummy!"

"Ben... Eee... Şey... Horace'i tercih ederim." Bu hoş kadına itiraz etme cesaretini gösterirken Horace'in sesi kısılıp neredeyse duyulmaz olmuştu. "Şey annemle Sissy bana hep Mummy derlerdi ve diğer çocuklar da..." Onların kendisiyle nasıl alay ettiğini anlatmak gerçekten çok acı vericiydi. Koltuğun ucunda iyice doğruldu ve fincanıyla oynayıp ayakkabılarının tokalarını seyreterek başka bir konu bulmaya çalıştı.

"Elbette hayatım." Marelda fincanını bırakarak ayağa kalktı. "Sen nasıl istersen."

Marelda kendisine yaklaşırken Horace ayağa fırladı; kadının tatlı lavanta kokusu başını döndürüyordu.

Marelda, "Gördüğün gibi burada her şey yolunda ve tehlikede değilim," diyerek lafı asıl konuya getirdi. Sonra da elini aşağı doğru kaydırarak sözlerinin anlamını kuvvetlendirecek bir tavırla kadife sabahlığını düzeltti, yaptığı hareketi adamın pür dikkat izlediğinin farkındaydı. "Öğlen olmak üzere, giyinip yemekle ilgilenmem gerekiyor." Aslında bu ikinci şıkla aşçının ilgilenmesinin daha iyi olacağını düşündü. Wingate malikânesinde kalmadığı zamanlarda kahvaltı eden bir insan değildi, oradaki insanların zamana ve dakikliğe ne kadar önem verdiğini düşününce ürperdi. "İstediğin başka bir şey var mı? Wingate'lerde kalan kadın hakkında herhangi bir bilgi edindin mi?" Marelda adamın koluna girdi ve onu kapıya doğru götürmeye başladı, bu arada göğüslerini adamın vücuduna bastırıyordu. "O kadının tımarhaneden kaçanlardan biri olduğuna dair her türlü bahse girerim. Yoksa gecenin bir

yarısı üzerinde gecelikle neden ortalığa çıksın? Bunu Ashton'a söyleyen birinin olmaması ne utanç verici bir durum. Onu evine alarak riske giriyor. Bir düşünsene, ya tımarhanedeki yangını o çıkardıysa ve Belle Chene'i ateşe vermek için fırsat kolluyorsa."

Horace bir anda kendini kapının dışında bulmuştu, oraya nasıl geldiğini hiç hatırlamıyordu. Kapı kapanmadan önce o dudakların içini gıcıklayan bir şekilde nasıl kıvrıldığını hayal meyal hatırlıyor olmasına rağmen, koluna dayanmış olan o yumuşaklığın anısı her şeyi gölgeliyor, kalbinin son hızla atmasına sebep oluyordu. Temiz hava yavaş yavaş aklını başına getirirken elinde bir şapka olduğunu gördü. Bu kendi şapkasıydı, şapkayı başına takıp kasabanın merkezine doğru ilerlemeye başladı. Yanından geçen arabaların seslerini duyunca, buraya arabayla gelmiş olduğunu hatırladı; böylece arabasına bindi ve Ashton Wingate'in yanına giderek onunla bu gizemli kız hakkında konuşma fikrini ve konuşurken yanlış bir şey söyleyecek olursa Ashton'ın ne gibi tepkiler verebileceğini düşünmeye koyuldu.

Horace Titch bu sorunu kafasının içersinde evirip çeviriyor, ama işi diplomasi ile çözebilmek adına bulduğu her çözümün sonunda, aklına, Ashton Wingate'in kendisine korkunç sözler söyleyen soğuk yüzü geliyordu. Kafasındaki bu ikilemi çözememiş bir halde arabayla ilerlerken, sokağın köşesinde toplanmış olan bir grup adamın önünden geçtiler. Bu sırada duyduğu bir kelime dikkatini çekti.

"... Tımarhane!"

Arabanın üst kısmına vurarak arabacının atları durdurmasını sağladı. Büyük bir merakla kalabalığa doğru ilerledi ve kulaklarını iyice açıp söylenenleri anlamaya çalıştı. Terli bir atın dizginlerini elinde tutan bir adam, nefesi kesilmiş bir şekilde olanları anlatıyordu.

"Evet, onu arka odalardan birinde bulmuşlar, sırtında kabzası kömürleşmiş bir bıçak varmış. Şerif, adamın oradaki görevlilerden biri olduğunu, yangının da cinayeti örtbas etmek için bilerek çıkarıldığını düşünüyor. Bence bunu

oradan kaçan delilerden biri yaptı, adamı gafil avlayıp öldürdü, anahtarlarını aldı, sonra da tımarhaneyi yaktı."

Adamlar aralarında yavaş yavaş homurdanmaya başladılar, bu homurtular gittikçe arttı ve tımarhaneden kaçanlara ilişkin korkunç varsayımlarda bulunan adamların öfkesi iyiden iyiye arttı. Ortamda dinleyici olarak bulunan Horace'in aklına bir fikir geldi: Eğer bu adamları uygun bir şekilde yönlendirirse, Ashton Wingate ile kendisi yüz yüze gelmek zorunda kalmazdı, adamlar bunu onun için yapardı.

Etrafını inceledi; grubun büyük bir kısmını, meyhanelerde vakit geçirip yaşamlarını oradan buradan aldıkları garip işlerden kazandıkları üç kuruşla sürdüren serseriler oluşturuyordu. Kıyafetlerinden anlaşıldığı üzere hiçbirinin hali vakti yerinde değildi ve aralarında zengin bir adamın bulunmasından etkilenebilirlerdi. Marelda'ya yaranabilmek için en yeni ve en güzel giysilerini giymişti, bu mükemmel görüntüsü, karşısındaki beş parasız hödüklerin saygısını kazanmasını sağlayabilirdi. Açık gri redingotunda ve pantolonunda erik rengi ince çizgiler vardı, brokar yeleğinde ise yeni açmakta olan erik çiçekleri... Baştan aşağı açık gri ve erik rengi olan bu kıyafetini damalı, ipek bir boyun bağı tamamlıyordu, bu haliyle o kibirli Ashton Wingate'i bile kıskançlıktan kıvrandırabilirdi.

Horace kuşkularını ortaya koymanın zamanının geldiğini hissederek diğerlerinin ilgisini çekebilmek için boğazını temizledi. "Arkadaşlar beni dinleyin. İçimizde dolaşan bu deliler hakkında bir şeyler yapmamız gerekiyor. Hiçbirimiz güvende değiliz. Natchez'de yaşayan kadınlarımızın yaşamları tehlikede olmasına rağmen sokaklarda dolaşmak zorunda kalmaları büyük bir utanç meselesidir."

Bu kez bir onaylama homurtusuyla başlar yukarı aşağı sallandı ve adamlar dikkatlerini tümüyle Horace'e çevirerek sustular. Küçük ve tıknaz adam konuya iyice ısınmıştı, bir hatip edasıyla ellerini yeleğinin ceplerine sokarak göğsünü şişirdi. Birkaç tanesinin ağzı açık bir şekilde kendisine bakakalması hiç de şaşırtıcı bir durum değildi; otoriter tavrının ve pahalı kıyafetlerinin bu

insanları yeteri kadar etkilemiş olduğundan emindi. Adamlardan birinin yanındakine söylediklerini duymuş olmasına rağmen çıtını bile çıkarmadı:

"Oğlum, hangi adam sabahın bu saatinde böyle giyinir ki!" Sakallı çenesini sıvazladı. "Bütün gece cin içip kafayı bulmuş olmalı. Muhtemelen sonra da Trace'te Yılan Maggie'nin kızlarından biriyle yatmıştır."

"Bakın beyler!" diye gürledi Horace. "Tehlikede olan sadece kadınlar değil. Güvenilir birtakım verilere göre delilerin kuvveti bazen beş ya da altı adamın kuvvetine eşit oluyormuş! Normal bir adamı cebindeki paraları almak için paramparça edebilirler!" Durup adamları galeyana getirecek olan büyümlü sözleri aradı. "Bir araya gelip, bu tımarhane kaçkınlarını bize zarar vermeden bulmanın günü gelmiştir arkadaşlar!"

Kendilerinden gerçekten bir şey yapmaları istendiğini anlayan grupta bir sessizlik oluştu. Aralarına birkaç meraklı daha katıldı, bu arada bir şişe içki kuruyan boğazlarını ıslatmaları için elden ele dolaşıyordu.

"Tımarhaneden kaçanların hepsinin erkek olduğu varsayılıyor ama ben aralarında bir kadının da olduğunu duydum. İşin aslında tımarhanenin yandığı gece Ashton Wingate eve yaralı bir kız getirdi, kızın üzerinde sadece bir gecelik vardı ve her tarafı bataklıkta sürünmüş gibi çamur içindeydi. Bu durumda insan düşünüyor tabii, hepimiz Belle Chene'in tımarhaneye sadece birkaç kilometrelik bir mesafede olduğunu biliyoruz."

Ona hak veren başları görüyor, yapılmaya başlanan yorumları duyuyordu.

"Ashton iş için evden ayrıldığında, bu tımarhane kaçkınının evde bulunan o iki yaşlı hanıma neler yapabileceğini kimse bilemez. Yeni bir yangın bile çıkarabilir."

Belle Chene'in iri yarı, siyahi çiftlik kâhyasını tanıyan kalabalık *yaşlı hanımlar* konusuna pek ilgi göstermedi. Ashton Wingate uzun zaman önce kendisine ait olan hiçbir şeye dokunulamayacağını hepsine öğretmişti; ne akrabalarına, ne kölelerine, ne de evine. Hepsi, arazisinde rakun avına çıkmış

bir grup delikanlıyı teslim alması için şerifi aradığını çok iyi hatırlıyordu, delikanlılar demir parmaklıkların ardına giderken bir de telef ettikleri ineğin parasını ödemek zorunda kalmışlardı. Gece o mesafeden rakun gibi görmüşlerdi ineği. Çiftlikte işe alınmış olan işçilerle ilgili hikâyeler de anlatılıyordu, kölelerle birlikte çalışmaları istenmişti. Belle Chene'de çalışan birinin hayatını kazanabilmesi için gerçekten ter akıtması ve eşek gibi çalışması gerekirdi. Wingate arazisine ayak basmak için ele geçen her fırsat değerlendirilmeliydi ve bu da çok iyi bir fırsattı. Ashton Wingate'in burnunu kendi arazisine sürtmek çok hoş olacaktı...

Horace aklından geçenlerden korkmuş gibi sesini daha da yükseltti. "Böyle bir şeyin olmasına izin veremeyiz! O deli kadın" -kuşkudan vazgeçip direkt sonuca atlamak daha iyi olacaktı- "eğer hakkından gelinmezse, düzinelerce insan öldürebilir!"

Bu kez bir onama çılgılığı yükseldi ve çılgılığın sona ermesiyle birlikte Horace sesini en tiz perdesine yükseltti.

"Biz sadece herkese iyilik yapmış olacağız; insanların geceleri rahat uyumasını, kadınlarla çocukların sokaklarda rahat rahat dolaşmasını sağlayacağız."

"Haklısın!" Kuru gürültü iyice arttı. "Oranın yollarını bilen var mı? Bize yol gösterecek birine ihtiyacımız var!"

Horace birtakım kuruntuların kalabalığın şevkini kırmasından korkuyordu. "Ben yaparım!" diye bağırdığı anda aptallığının farkına vardı. "Yani size bir harita çizebilirim." Devam ederken sesi daha titrek çıkmaya başlamıştı: "Ben... Eeee... Kendim de giderdim ama atım yok..."

"Benimkini al! Bize yolu gösterecek biri lazım!"

Horace bir anda avucunun içine konmuş olan dizginlere baktı, gözlerini kaldırıp etrafı araştırdığında atın sahibini göremedi. Deri kayışların diğer ucundaysa, kemikleri sayılan bir beygir duruyordu. Atın rengi alacalı

kahverengiydi ve tüylerinin çoğu d k lm    . Hayvanın kısık gözleri, kemikli sırtına binmek aptallı ını gösterecek olan ilk kişiden çok fena intikam alacak gibi bakıyordu. Horace en son ata binmeye kalkı tı ında çektiği acıları hatırlayarak       . O olaydan sonra, sadece yumuşak koltuklara sahip arabalarla seyahat edeceğine yemin etmişti.

"Ben... Hım... Yok..." diye zayıf bir sesle mırıldandıktan sonra başını çevirip gözlerini k    bakı lı hayvandan ayırdı ve her nasılsa bir cesaret gösterisinde bulunma ihtiya ı hissetti: "Bu kadının ne kadar tehlikeli olduğunu tahmin etmek imkânsız. Biri mutlaka..."

"Al!" Eline çok eski, paslı ve çift namlulu bir av t fe i tutu turulmu tu. " alı ır durumda ve dolu; ama ona bir bebek gibi davranacaksın, tamam mı?"

Silahlar Horace'in hiç anlamadığı şeylerden bir ba kasıydı. Ona bir şekilde hep acı vermişti silahlar. Ateş etmeyi ba aramadı ı için babası başta onu a a ılamı , sonra da haline acıyıp ona silah kullanmayı öğretmeye  alı mı tı. Bir saatin sonunda baba Titch kendini parçalanmış bir şapka ve lime lime olmuş ceketiyle bir doktorun   n nde poposundan saçmalar ayıklanırken bulmuştu. Sonra da doktorla hemfikir olup oğlunun eğitiminde avcılı ın yer almamasına karar vermişti ve bu konu bir daha a ılmamı tı. Ta ki bugüne kadar...

"Hadi ama!" diye bağırdı kalabalığın arasından biri. "Ba layalım  u i e!"

Etrafındaki bütün adamlar nereden geldiği belli olmayan birtakım atlara binmi lerdi; Horace ise kendini kucağında bir bebek gibi tuttuğu dolu bir silahla atın üzerinde bulu- vermişti. Ata biner binmez neredeyse hemen canı acıdı ve dehşet içinde arabasıyla arabacısını görmeye çalıştı.  erifin uzun favorili yardımcısının kısa bir mesafeden olan biteni izlediğini gördüyse de, adamın huzur içinde tütün  i neyen hali Horace'e bu yolculuğun engellenmeyece ini net olarak anlatıyordu. Birkaç adam da getirilen y k arabasına tırmandı, tüm maiyet kısa bacaklı hanım evladının arkasında toplanmıştı. Horace son kez bir umutla arabacısını aradı ve onu bulduğu zaman

bunun acısını çok kötü çıkaracağını düşündü; M. Horace Titch için kaçış yolu kalmamıştı.

Biri Horace'in atına bir şaplak attı ve çığlıklar arasında gürültülü bir şekilde yola çıkıldı. Bir atın insanın kemiklerini bu kadar sızlatacak bir sarsıntı ile ilerleyebilmesi Horace'i şoka sokmuştu. Dudakları mutsuzlukla aşağı sarktı, poposu atın eyerine inanılmaz bir sertlikte vurup duruyordu. Bu acıdan kurtulabilmek için üzengilerin üzerinde durmaya çalıştı, ama bu pozisyonda da atın üzerine kafa üstü devrilme tehlikesi vardı. Bacaklarını atın sağrısına bastırınca at galeyana gelip daha hızlı ilerlemeye başladı. Horace dizginleri çekerek atı yavaşlatmaya çalıştı; kafası karışan at da Horace'in gergin bacakları arasında yarı hızla ilerlemeye çalıştı. Horace'in başı vücudunun her yukarı aşağı hareketiyle garip bir şekilde sallanıyordu; sonunda ayağından çenesine kadar sarsılıp duran bir kütleye dönüşmüştü. Belle Chene'e giden yol çok uzundu ve bu yolculuğun cehennemde son bulacağından korkmaya başlamıştı.

Klavsens, üzerinde gezinen yetenekli ve ince parmakların altında yeni bir hayat bulmuştu. Lierin bu enstrümanı çalmaktan büyük bir haz alıyordu, yaşlı hanımlar da üst katta uyukladıkları sırada sesi duymuş ve Lierin'in yeteneğinin sınırlarını görmek için salona gelmişti. Ahenkle süzülen notalar eve yeni gelmiş olan Ashton'ı da buraya çekti. Ashton yola çıkacak olan buharlı geminin son durumunu kontrol etmiş, kaptanla Bay Logan'ı yolcuları gemiye bindirme işiyle baş başa bırakmıştı.

Siyah, uzun purosunun dumanını havaya üfleyerek koltuğuna gömüldü ve evde yankılanan müzik beynine ve ruhuna işlerken ağzından çıkan dumanların tavana doğru yavaşça yükselişini izledi. Mutluluk denizinde yüzüyordu. Duygularını bir anda böylesine altüst edebilecek ve ona böylesine bir haz yaşatabilecek başka bir kadın olamazdı. Sadece varlığı bile içini mutlulukla dolduruyordu, fakat kadın onun için hâlâ bir muammaydı. Geçen üç yıl içerisinde nerede, ne yaptığına dair anlatması gereken çok şey vardı.

Büyü kapının bir anda ısrarlı bir şekilde vurulmasıyla bozuldu. Lierin çalmayı bırakarak etrafına bakındı, salonun dışında farklı bir dünya olduğunu

unutmuş gibiydi. Sürüleri gütmekle görevli seyis yamaklarından biri, elinde şapkasıyla telaşlı bir tavırla içeri giriş izni isteyince Ashton şaşırıldı. Hickory'nin eve girmesi alışıldık bir durum değildi; o konuşmaya başlamadan önce Ashton kötü bir şey olduğunu tahmin etti.

"Sahip..." Seyis hırıltılı bir şekilde soluk alarak parmağını Natchez yönüne uzattı. "Sahip, bir grup insan buraya doğru geliyor, son sürat gelişlerine bakılırsa hiç de iyi niyetli değiller." Durup yutkunarak nefes almaya çalıştı. "Sahip, buraya geldiklerini düşünüyorum. Zaten gidebilecekleri başka bir yer yok."

Ashton purosunun yanan ucunu tablaya hafifçe vururken konunun ne olabileceğini düşündü. "Sanırım onlara nasıl bir karşılama düzenleyeceğimize karar vermemiz gerekiyor. O uzun bacaklarında biraz daha koşacak güç kaldı mı?"

"Elbette Sahip Ashton." Hickory sırtarak başını salladı. "Geldiklerini gördüğümde üst samanlıktaydım. Onlara en az iki kilometre fark attım."

"Judd tepedeki otları temizliyor." Ashton hızla emirlerini sıraladı. "Oraya git ve elindeki bütün adamlarla birlikte hemen buraya gelmesini söyle. Birtakım sorunlara karşı hazırlıklı gelmesini de ekle. Ben Willabelle'e mutfakta gereken talimatları vereceğim. Hemen yola çıksan iyi olacak Hickory."

Adam hızla arkasını dönerek ilerledi ve kapı, arkasından son sürat kapandı. Ashton ayağa kalkmış olan Lierin'in yanına gitti. Onun yüzündeki endişeli ifadeyi rahatlatmak için gülümseyerek ellerini ellerinin içine aldı.

"Korkacak bir şey yok aşkım, kasabadaki gençler arada bir biraz fazla içerler ve olay çıkarmak için ortalıkta gezinmeye başlarlar. Onlarla kimseyi incitmeden nasıl başa çıkacağımızı gayet iyi biliyoruz, sen çalmaya devam et. Müziğin bana büyük bir keyif veriyor, biraz daha dinlemek isterdim. Ama Willabelle'e söylemem gereken bir şey var, ondan sonra da sundurmaya çıkacağım." Lierin'in eline hızlı bir öpücük kondurdu ve odadan ayrıldı. Lierin

çalmaya devam ettiyse de, Ashton'ın odadan ayrılmasıyla birlikte yaşadığı keyif sona ermişti. Anın büyüğü onunla birlikte odayı terk etmişti sanki.

Atlılar Belle Chene'e ulaştıklarında, Ashton onları sundurmada bekliyordu. Adamlar kendilerine düzgün bir yer bulabilmek için savaşı atlarını sıraya sokmaya çalıştılar. Bu savaşı binicilikte hiçbir ustalığa sahip olmayan kişi hep kaybederdi, bu kişiye elbette Mumford Horace Titch'ten başkası değildi. Etrafındaki küstah topluluğa liderlik yapan bu gözü pek adam, toynakları neredeyse ilk basamağa çarpacakken atını ite kaka durdurmayı başardı. Son kez bacaklarını hayvanın böğrüne bastırmadan önce yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirdi, hissettiği acıyı bastırmak için dişlerini sıkarak nefesini tuttu. Üzengilere basıp ayağa kalkarak acısını azaltmaya çalıştı; bu sırada çaktırmadan, elindeki uzun tüfeğin arkasını, bollaşan dizginlerin arasından çıkarmaya uğraşıyordu. Bu sekizlik çifte havada hızla kocaman bir daire çizince, etrafındakiler sözcülerinin çevresinde daha fazla boşluğa ihtiyacı olduğuna karar verip açıldılar.

Horace en sonunda inatçı tüfeği kendisine direnen deri kayışların arasından kurtarmayı başardı ve güç almak için etrafına bakındığında, taraftarlarının şikâyetlerini Ashton Wingate'e iletebilmesi için onu ortada tek başına bırakarak birkaç adım geri çekilmiş olduklarını gördü. Herkes onun konuşmaya başlamasını bekliyordu, boğazını temizledi, çektiği acılara rağmen bulunduğu yerde mümkün olduğu kadar dikildi ve Ashton ile göz göze gelmek için yine de başını kaldırması gerektiğini fark etti. Ashton'ın eğlenirmiş gibi bakan bronz çehresi Horace'i fazlasıyla huzursuz etmişti. Asabi bir şekilde yeniden boğazını temizledi ama tüm zorlamasına rağmen nasıl başlayacağını bilemediği için tek kelime dahi edemedi.

Ashton Wingate ise onun imdadına yetişti ve güneşe karşı gözlerini kısarak misafirlerini selamladı. "Tünaydın Bay Hitch." Diğerlerini de başıyla selamladı. "Beyler." Ellerini ceplerine sokarak miskin bir tavırla sırtını kolonlardan birine dayadı. "Etrafı dolaşmak için son derece güzel bir gün seçmişsiniz."

M. Horace Titch oturduğu yerde biraz daha yükselmeye çalıştıysa da, elinden kaymakta olduğunu hissederek tüfeğine sımsıkı yapıştı. "Bundan pek emin değilim bayım; bu iyi insanların etrafta gezinmek gibi boş işlerden daha önemli meseleleri olduğunu anlayabilecek kapasitedesiniz."

Ashton küçümser bir edayla kaşlarını çattı, "içimde bana bir yanlışımı bildirmek üzere buraya gelmişsiniz gibi bir his var Bay Titch. Bunu bana arazimde ne aradığınızı söyleyerek anlatmaya başlayabilirsiniz."

Av tüfeği gittikçe ağırlaşıyordu, bu yüzden Horace cevabını vermeden önce duruşunu değiştirmek zorunda kaldı. "Ben de tam bunu yapacaktım bayım, sizi dikkatli olmanız konusunda uyarıyorum. Şu anda tüm Natchez ve Davis bölgelerini temsil etmekte olduğumuzu size bildirmek isterim."

"Gerçekten mi?" Ashton kuşkusunu tek kelimeyle ortaya koydu.

"Civarda oturan iyi insanlarımızı son derece üzen bir suç işlendi." Horace deli gibi terliyordu ve boştaki eliyle alnını silmek durumunda kaldı. "Bildiğiniz gibi yangından sonra tımarhaneden kaçan birkaç deli var. Sizin de bu olaya karıştığınıza dair bir takım güvenilir bilgiler var..." Horace karşısında duran ela gözlerdeki belli belirsiz sertleşmeyi fark ettiyse de arkasında bulunanlardan aldığı cesaretle konuşmasına devam etti. Ashton Wingate bile bu garip topluluğun karşısında duramazdı. "Bu delilerden birini evinize almışsınız."

Horace nefesini tutarak yapmış olduğu bu cüretkâr açıklamaya adamın ne tepki vereceğini beklemeye başladı. Hafif bir çene kasılmasının dışında karşısındaki adamda herhangi bir değişiklik olmadı; Ashton Wingate onu ya duymamıştı ya da ne söylediğini anlamamıştı.

"Bakın bayım, eee... Birkaç hafta önce evinize getirmiş olduğunuz kadın o delilerden biri olabilir."

Arkasından onu onaylayan birtakım uğultular geldi, Ashton ise önce güneşe sonra da cebinden çıkardığı saate baktı.

Karşısındakinden kötü bir tepki gelmediğini gören Horace konuya ısındı ve devam etti: "Bay Wingate *onlardan* birini evinize alarak kendinizi neden böyle bir riske attığınızı anlayamıyorum. Onun yetkililere teslim edilmesini istiyoruz." M. Horace Titch, o içe işleyen yeşil kahverengi karışımı gözlerin kendisine dikildiğini görünce bu kez Ashton Wingate'in dikkatini kendisine vermiş olduğuna inandı. Son hızla ekledi: "Onun kim olduğu teşhis edilene kadar tabii... Ve sadece bu civarda oturan kadınlarımızın ve çocuklarımızın güvenliği için."

İstekler ortaya konmuş ve arkasındaki adamlar da biraz huzura kavuşmuştu. Arkasındakiler kafalarını sallayarak koro halinde onu onaylıyorlardı.

"Bu doğru!"

"Söyle ona Titch!"

"O kadını içeri kapatmalıyız!"

Ashton şaşırtıcı bir şekilde bu tekliften hiç rahatsız olmamış görünüyordu. "Beyler bu sıcakta buraya kadar oldukça uzun bir yol gelmişsiniz. O atların üzerinde son derece rahatsız görünüyorsunuz. Neden atlarınızdan inip bir süre dinlenmiyorsunuz?"

Bu sözleri bir sessizlik takip etti, adamlar aralarında mırıldanarak Ashton Wingate'in teklifinde hiçbir zalimlik bulunmadığı kararına vardılar. Kendilerinden isteneni yaparak atlarından indiler.

M. H. Titch yeniden toprağa ayak basma fikrinden çok hoşlandı. Kaba etlerinde ve kasıklarında hatırı sayılır bir tahribat oluşmuştu; Natchez'e dönüş yolunda yine bu zavallı yaratığa binmek isteyeceğini hiç sanmıyordu. Birkaç kez bacağını eyerin diğer tarafına atmayı denerdi; diğerleri bunu kolayca yapmıştı ama elindeki uzun silah onu engelliyordu. Yapmak istediğini başaramayınca atın üzerinde oturmaya devam etti; hareket etme yeteneği

gittikçe azalıyordu, bu işin sonunda ya erkekliğini kaybedecekti ya da bacağına bir kısmını.

Etrafındaki şaşkın bakışlarla ilgilenmeden bir süre içinde bulunduğu tatsız durumu değerlendirdi. Silahı daha yukarı doğru tutarsa sağ bacağına eyerin üzerinden diğer tarafa atma olasılığı artabilirdi... Harika! Bir anda kendini sol üzeninin üzerinde ayağa kalkmış bir halde buldu; dolanan, karışan hiçbir şey yoktu. Ayağını yavaşça aşağı doğru sarkıtırken ayakkabısının çivilerle dolu olmasının başına açacağı derdin farkında değildi ama bacağı yere varmak için kısa kalınca yavaşça bir şeylerden kuşkulandı. Bir sonra yapması gereken hareketi düşünür durumda orada asılı dururken sorun kendiliğinden çözüldü. Silah elinden kurtuldu ve atla onun arasından düşmeye başladı, düşerken göğsüne ve karnına vuruyordu. Atın yelesine sımsıkı yapışmış olduğunu unutup lanet olasıca silahı yakalamaya uğraştı. Aynı anda sağ ayağı atın sağrısına bir tekme attı; bunun üzerine bir kışneme sesi geldi ve Horace kafa üstü yere düştü. Yorgun at bu son saçmalığı tam olarak görebilmek için küçümser bakışlarını o tarafa doğru çevirdi. Silah yerde sersemlemiş olarak yatan adamın göbeğinin tam üzerine düşmüştü; Horace'in kendine gelebilmesi içinse tam bir dakikanın geçmesi gerekti. Zihninde kasabaya kadar bu şekilde sürüklenerek götürüldüğüne dair birtakım görüntüler belirdi ve hemen harekete geçmesi gerektiğini fark etti. Ayağını üzeniden kurtarabilmek için debelenerek ortalığı toza dumana buladı. Yandaşlarından biri ona acıyarak yardımına geldi. Ayakkabısı kurtulunca Horace silahı koltuk değneği olarak kullanarak yavaşça ayağa kalktı, yeni giysilerinin üzerindeki tozları hüznle temizledi ve bu hareketiyle yakınında bulunanların hapsirmasına sebep oldu. Kunduz derisi şapkasını bacağına çarparak eski rengini kazanmasını sağladı ve başının üzerine yerleştirdi. Üstü başıyla ilgilenmesi bitince başını kaldırıp Ashton Wingate'in ona acır gibi bakan gözleriyle karşılaştı. Apaçık bir nefrete çok daha iyi katlanabilirdi; en azından o duygu kendisini şapşal bir budala gibi hissetmesine bu denli yol açmazdı.

"Bayım, sizi uyarmam gerekiyor," diye öfkeyle konuşmaya başladıysa da ağzındaki toz toprağı tükürmek için durdu. "Bu öylece geçirilebilecek bir

durum değil. Buraya toplumumuzun yeniden güvenliğini kazanması için geldik."

Değersizler ordusu liderlerinin arkasında toplanırken, grup üyeleri kendi fikirlerini yüksek sesle dile getirmeye başlamıştı. Havaya kaldırılmış sopalar ve silahlar Horace'in sözlerini güçlendiriyordu.

Ashton kalabalığı sükûnetle süzdükten sonra, kuyudan buz gibi bir kova su ve bir sürahi rom getirilmesini emretti. Söyledikleri getirilene kadar kıpırdamadı, getirildikten sonra da koyu renkli sıvıyı kovanın içine boşaltarak bir gösteri yaptı. Uzun saplı bir kepçeyle kovanın içindeki sıvı karışımını uzun uzun karıştırdı, sonra kepçeyi doldurup havaya kaldırdı ve koca bir yudum aldıktan sonra keyifle gülümsedi.

Kalabalık şaşkınlık verici bir sessizlik içinde imrenerek onun hareketlerini izledi. Kurumuş diller kavrulmuş dudakların üzerinde gezindi, burun delikleri kokuyu içine çekebilmek için iyice açıldı. Ashton karşısındaki grubun dikkatini tamamıyla kazandığından emin olduktan sonra kepçeyi iyice yukarı kaldırdı ve içindeki sıvıyı yavaşça kovaya damlatmaya başladı.

"Buradan kasabaya giden yol çok sıcak ve tozlu. Adamlarınızın biraz soğuk su içmek isteyeceğinden eminim."

Adamlar rahatlamış bir şekilde nefeslerini vererek onu onayladılar. Böylece iri vücutlu olanlar sundurmanın etrafına toplandı. Payını almaya uğraşan daha zayıf yapılılarsa yedikleri dirseklerle kenarlara itildi. Ashton onlara baktı ve bir adım geri çekilirken neredeyse gülümsedi.

"Evet, beyler işte budur. Bir erkeğin boğazındaki susuzluğu geçirmenin en iyi yolu budur."

Hepsi başlarıyla onu onaylarken dudaklarından da aynı anlamlara gelen kelimeler dökülüyordu. Sonunda Horace susuzluğuna boyun eğdi ve kepçeyi karışıma batırmaya tenezzül edip dudaklarına götürdü. İlk yudumu ağzında çalkaladıktan sonra yere tükürerek dilindeki toz topraktan kurtuldu, ardından

da susuzluğunu giderdi. Kepçeyi yanındaki- ne verirken konuya geri döndü. "Bay Wingate!" Ashton'ın kuşku dolu bakışları hızla Horace'e döndü. "Bu kadını şerife götürmemiz için bize verecek misiniz?"

Destekçileri ziyaret sebeplerini son hızla hatırladı, zaten kova da boşalmaya yüz tutmuştu; böylece sözcülerinin etrafına toplandılar. Horace daha önce hiç lider olmamıştı, kendini çok önemli bir iş yapıyormuş gibi hissederek silahı kolunun altına koyup arkadaşlarına döndü. Silahın namlusu son derece uzun olduğu için etrafında yine bir kaçışma paniği yaşandı.

Ashton'ın keyfi yerinde olsaydı bu gördükleri onu fazlasıyla eğlendirebilirdi, ama bu küçük adamın kirli yüzü yeniden kendisine döndüğünde yüzünde sadece soğuk bir gülümseme belirdi. Bir süredir klavsenin sesini duymuyordu ve Willabelle'in Lierin'i odasına çıkarmayı akıl etmiş olmasını umuyordu.

Horace boğazını temizledi. "Ne için geldiğimizi tam olarak anladınız bayım. Bize kızı verme kibarlığını gösterirseniz, onu şerife götürürüz ve ne yapacağına şerif karar verir. Sizinle herhangi bir derdimiz yok."

Ashton ne bir kelime etti ne de yüzünde bir ifade değişikliği oldu, ama evin kapılarının ardından Belle Chene'in siyahi çiftlik kâhyası Judd Barnum'un belinde iki koca tabancayla sakın sakın dışarı çıktığını gören Horace'in gözleri yuvalarından fırladı. Barnum'un kolunun altında eski ama çok iyi bakılmış, çan ağızlı bir alaybozan tüfeği vardı, göğsünün üzerindeyse bu korkunç silahın bir düzineden fazla yedek kurşunun asılı olduğu geniş bir deri kayış bulunuyordu. Siyah adam sessizliğini koruyordu, bacaklarını açmış orada dururken ceketinin büyük cebinden çıkardığı küçük metal parçalarını alaybozanın çan ağzının içine doldurdu. Silahı tekrar kolunun altına sıkıştırıp karşısında duran panik içerisindeki kısa boylu adamın gözlerinin içine baktıktan sonra, bakışlarını diğerlerinin üzerinde gezdirdi.

İzleyicilerin arasında bulunan her iki kişiden en az biri bu metal gösterisinin yol açabileceği cehennemi hayalinde canlandırıp irkildi. Karınlar

kasıldı, homurdanmalar başladı ve korku dolu bir dalgalanma yaşandı. Akşamüstü baskınının tadı tuzu kaçmış; adamlar Belle Chene sakinlerini rahatsız etme haklarının olup olmadığını ikinci kez düşünmeye başlamıştı.

"Beyler büyük bir yanlış içindesiniz," dedi Ashton son derece iyi niyetli bir tavırla.

Horace bunun ne demek olduğunu soracak gibi olduysa da ağzı kurumuştı ve bu kez korkuyordu. Ashton Wingate'in şaklabanları alaşağı etme, ona zarar vermek isteyenleri bir anda daha zorlu bir duruma sokabilme yeteneğine sahip olduğunu biliyordu ama böylesine dik durabileceğini hiç ummamıştı. Horace bir anda kendilerini bekleyen tehlikenin farkına vardı ve tek tepkisi öylece durup yutkunmak oldu.

Ashton ela gözlerini direkt olarak ona çevirdi. "Özellikle de siz Bay Titch."

"Niye?" Tek kelime edebilmişti.

"Hakkında yanlış kelimeler kullandığınız kadın benim karım ve bugüne kadar benden bir şeyin zorla alınamayacağını bilmeniz ya da öğrenmiş olmanız gerekirdi, hele de bu benim en kıymetli hazinemse."

"O sizin karınızsa onu daha önce neden hiç görmedik?" Bu soru grubun arka tarafında duran sakallı ve çürük dişli bir adamdan gelmişti.

"Şerif Dobbs'un bana sormak istediği sorular varsa saygıyla cevaplarım ama onun dışında kimseye bir açıklama borcum yok."

"Hah... Şerif sizin arkadaşınız. Yaşlı Harvey, sizin gibi toprak ağalarını kızdıracak bir şey yapmaz. Adaletin yerine gelmesini istiyorsak bu sorunu biz kendimiz çözmeliyiz."

Etraftaki adamlar bir kez daha başlarını sallayarak bir araya geldiler.

"Evet! Tımarhane görevlisini o kız öldürmüş olabilir, ayrıca başka birilerini daha öldürebilir! Belki de içimizden biri vardır sırada!"

"Evet! Onu bize vermezse biz almasını biliriz!"

Sundurmaya doğru bir hareketlenme olduysa da, Judd bir adım ileri çıkarak kemerindeki tabancalardan birini çekti ve diğer elindeki alaybozanı da kalabalığın üzerine tuttu.

"Sahip Ashton'ın hepinizi birden bu tertemiz sundurmaya davet ettiğini duymadım," dedi neredeyse dostça bir tavırla. Yüzündeki gülümseme bembeyaz dişlerini ortaya çıkarıyordu. 'Yerinizde olsam kirletmemeye özen gösterirdim. Sahip Ashton sinirlendiğinde oldukça kötü bir insan olabiliyor. Bana bir anda kafalarınızı uçurmamı söyleyebilir. Bu büyük bir felaket olur ama onun söylediğini yapmak zorunda kalırım, çünkü Sahip o. Anlatabiliyor muyum?"

"Bize anlatacağına *sen* anlasan daha iyi olur pis zenci! Beyaz bir adamı öldürürsen asılırsın. Bunu bir kez daha düşün- sen iyi edersin!"

Judd'm geniş gülümsemesi adamın gözlerinin içine bakarken yüzünden silinmedi. "Bunun size bir faydası olacağını hiç sanmam bayım, onlar beni yakalayamadan siz yerin yedi kat dibine göçmüş olursunuz."

"Küstah zenci!" diye bağırdı dağınık saçlı çulsuzlardan bir tanesi. "Duyan da onu bir şey sanır"

"Onları alaşağı edecek sayıya sahibiz," diye kalabalığın başka bir köşesinden bir adam bağırdı.

"Ben geçen yıl bu iki adamın Sal'in yerinde bulunan herkesi duman ettiğini gördüm," diye itiraz etti başka bir tanesi. "Biraz daha düşünmekte yarar var."

"İyi tavsiye bayım," dedi Ashton. "Şartları tam olarak değerlendirmeden hızlı kararlar vermeyin."

"Siz bizi korkutamazsın *Sahip* Ashton," diye dalga geçti serserilerden biri. "Seni ve şu zenci yordakçını hamura çevireceğiz."

Ashton kolunu kaldırarak sağ ve solu gösterdi. "Bu aptallar başlarına bir şey getirmeden önce kendinizi gösterseniz iyi olacak."

Arkada duranlardan biri önündekini dürttü ve başıyla diğer yanı gösterdi. Bütün başlar yavaş yavaş çevrildi ve boyun kasları bir anda gerilip çeneleri sarktı. Judd'ın ortaya çıkışı maceranın ateşini söndürmeye yetmemişti ama bu son hareket işi bitirmişti. Evin iki yanından terli siyah erkekler ordusu oraya doğru geliyordu. Bir kısmında tırpan, bir kısmında dirgen ve balta, çok azında tabanca ve insanoğlunu yaralayabilecek diğer birtakım silahlar vardı. Yüzlerindeki sırtışa bakılacak olursa, yapacakları işten çok hoşlanacakları anlaşılıyordu. Kapıda beliren Willis'in gözleri kocaman açılmıştı ve elinde Bay Titch'in tutmakta zorlandığı tüfeğin aynısından vardı. Hiram evin diğer tarafından ortaya çıkmıştı, onda da yeterli uzunlukta ve güçte bir tüfek vardı.

Ashton tembel bir tavırla sundurmanın önüne kadar geldi ve dönüp gerisin geriye yürürken ziyaretçilerinin bir anda asılmış olan suratlarını incelemeye koyuldu. "Mütecavizlerden hiç hoşlanmadığımı hepiniz bilirsiniz, özellikle de bana ait olan şeyleri çalıp çırpmaya ya da onlara zarar vermeye kalkanlardan. Bazıları sert olduğumu ve en ufak bir suçu bile cezasız bırakmadığımı söyler. Şu ana kadar benden bir şey çalmadığınız ya da birini öldürmediğiniz için hepinizi birden ipe dizmeyeceğim kesin. Şerifin kilit altına alamayacağı kadar da kalabalıksınız, sizi tutup ona versem sadece şerifin misafirperverliğini suiistimal etmiş olursunuz. Arazime izinsiz bir şekilde girdiğiniz için her birinizi kamçılatabilirim ama ilgilenmem gereken daha başka işler var. Dolayısıyla Natchez'e yürüyerek yapacağınız bir yolculuğun amacıma hizmet edeceğini düşünüyorum..." Başını hafifçe çevirerek Judd'a baktı ve güldü. Siyah adam kıkırdarak öne doğru yürüdü, bir basamak aşağı indi ve alaybozanı havaya tutarak tetiği çekti. Metal parçaları büyük bir gürültüyle havaya saçıldı, buna başka silah sesleri de eşlik etti. Patlama sesleri atları ürküterek korkunç bir kakofoniye sebep oldu, buna yere doğru inmeye başlayan metal parçalarının arı gibi vızıldamaları da eklendi. İnanılmaz bir curcuna yaşanıyordu. Ürken atlar homurdanıp kişneyerek bu saçma yağmurundan kurtulmaya çalıştılar. Dizginler Horace'in elinden kurtuldu ve özgür kaldığını

hisseden at koşarak ortalıktan yok oldu. Diğer adamlarsa atları kaçmasın diye dizginlerinden, yelelerinden ya da kuyruklarından yakalamaya çalıştılar. Atlar, ağır demir nallar çakılı olan toynaklarını her yöne vahşice savurmaya, başlarına gelenden kurtulmak için adeta vahşice dans etmeye başlamıştı. Bazı cesur adamlar atlarını bırakmamak için ısrar ettiyse de, sonları çılgınlık içinde yere savrulmak oldu; diğerleri yüzlerini ekşiterek başlarına geleni kabullenip yürümeye başladılar; bu kargaşayı seyredenlerin keyfine ise diyecek yoktu.

Nihayet son at da ipini kopardı ve at sürüsü yoldan aşağı doğru tozu dumana katarak ilerlemeye başladı. Tam olarak gözden kaybolmamışlardı ki, ağaçlı yoldan başka bir grup atlının eve yaklaşmaya başladığı görüldü. Şerif Dobbs grubun önünde ilerliyordu, peşinden gelenlerin birisi ise Ashton'ın kaşlarını çatmasına sebep oldu. Bu, tımarhanede tanışmış olduğu Peter Logan'dı. Adamın şu anda burada bulunması, Ashton'ın buharlı geminin yola çıkışını geciktirdiği için pişman olmasına neden oldu.

Şerif Harvey Dobbs, atını sundurmanın yakınında dizginlerini çekerek durdurdu ve ağzındaki puronun dibini düşünceli düşünceli çiğnemeye devam ederken, bir yan taraftaki çapulcuları bir de eli silahlı siyah adamları süzdü. Sonra gözlerini tozlu yola dikti, puronun dibini kopardı ve yere atmadan hemen önce bu puro parçasını şöyle bir süzdü.

"Yardıma ihtiyacının olmadığını düşünmem gerekirdi." Harvey, Ashton'a yamuk bir tebessümle gülümsedikten sonra başıyla yardımcısını işaret etti. "Yışlı Foss kasabadaki arbedeyi duymuş, biz de buraya gelip duruma bakalım dedik."

Kır saçlı ve kalın favorili şerif yardımcısı kalın kaşlarını artık atsız kalmış olan grubun liderine çevirdi ve ağzında çiğnemekte olduğu tütünü Titch'in tam ayağının dibine tükürerek onu olduğu yerde zıplattı.

"Şu yaptığın şeye bak!" diye bağırarak Horace ayakkabılarına sıçramış olan kahverengi koyu sıvıyı temizlemek üzere cebinden mendilini çıkardı. Eğilince tüfeğinin namlusu aşağı doğru kaydı; beceriksiz parmaklarıyla tüfeği

yakalamaya çalışırken de farkında olmadan tetiğe dokundu. Kısa mesafeden yere ateş etmek tüfeğin geri tepmesine ve geriye doğru yuvarlanarak biraz önce zıplayarak kaçtığı tükürüğün ve küçük bir su birikintisinin tam üzerine düşmesine sebep oldu. Bir an şaşkınlık dolu bir sessizlik yaşandı, derken aval aval bakmakta olan adamların yüzlerinde bir gevşeme oldu ve şerifin kıkırdamayla başlayan kahkahası hepsine yansıdı; olayın komikliğini kavramayı başarmışlardı. Kahkahalar büyürken Horace'in yanakları birer pancara benzemeye başladı. Dudakları nefretle gerildi, elleri ve dizleri üzerinde durduktan sonra pantolonunun paçasını kendinden uzakta tutmaya çalışarak doğruldu.

Şerif Dobbs yüzündeki gülümsemeyi silmek ister gibi eliyle ağzını sıvazladı. Atından indi, başıyla işaret edince Peter Logan da aynısını yaptı. Şerif pantolonunu yukarı çekerek sundurmaya, Ashton'ın yanına çıktı ve öne çıkmakta olan Peter Logan'ı parmağıyla gösterdi.

"Bay Logan gitmeden önce buraya benimle birlikte gelip bu sorunu çözmeye ikna oldu, yani bundan sonra" -durup kaşlarını çatarak Horace'e baktı- "hiç kimse buraya gelip bu zırvaları tekrarlamayacak. Bay Logan kızı görecektir ve bu utanç verici dedikodular sona erecek." Harvey adamların yüz ifadelerindeki değişimi fark etti ve bir açıklama daha yaptı: "Bay Logan tımarhaneden, yani kendisi oradan kaçanları teşhis edebilir."

Ashton görevliyi başıyla selamladı. "Karım bu hafta çok keyifsizdi. Onu daha da üzmem istemiyorum."

Harvey Dobbs'ın kaşları çatıldı. "Karın mı?"

Ashton başıyla sertçe onayladı. "Şu an sana açıklamasını yapamam Harvey ama o Lierin."

"Ama ben sanmıştım ki..." diye konuşmaya başlayan Harvey'in yüzündeki ifade şaşkınlığa dönüştü ve yavaşça kendini toparladı. "Emin misin Ashton?"

"Evet."

Bu kelime kanun adamının inanması için yeterli olmuştu ama hesaba katılması gereken bir güruh insan vardı. "Karının ileride huzursuz olmaması için sanırım Bay Logan'ın onu görmesine izin vermemiz gerekiyor. Ortada işlenmiş bir cinayet var ve bu adamlar senin olmadığın bir zamanda tekrar buraya gelebilirler."

"Onu bu işe sokmak istemiyorum Harvey..."

Ön kapı gıcırdayarak aralandı ve Ashton hemen oraya döndü. Aralıkta duran Lierin'in yüzünü görünce yüreği hopladı. Willabelle arkasında durmuş onu geri çekmeye uğraşıyordu.

"Öğrenmek zorundayım!" diye fısıldadı Lierin kadına karşı koyarak. Kapıyı iyice açarak batmakta olan güneşe doğru ilerledi. Önde bulunan üç adamın yanına doğru yürürken seyircilerin bir kısmının nefesi kesilmişti, tıpkı bir meleğe benziyordu Lierin. Ashton onu hiç bu kadar güzel görmemişti. Güneş, Lierin'in kıvılcı sarı saçlarına altın dokunuşlarını sunmuş ve alev alev bir görünüm kazandırmıştı. Topuz yapılmış saçları ve açık mavi renkli, yüksek boğazlı, dantelli elbisesi güzelliğine daha yumuşak başlı ve asil bir güzellik katmıştı. Böyle birdenbire ortaya çıkması, dışarıdaki güruhun, liderleri Horace'in aklından şüphe etmesini sağlamıştı bile; Lierin'in deliye benzer bir hali olmadığı çok ortadaydı. Çılgın bir kadına benzemiyordu. Korkudan yüzünün rengi atmış bir kızcağızdı sadece.

Evi basmaya gelmiş olan cesur yüreklerden birkaç tanesi beyefendiliğin temel kurallarını hatırlayarak, hızla eski püskü şapkalarını o tarak görmemiş saçlarının örttüğü kafalarından çıkardılar. Horace bile hayranlıkla donakalmıştı ama içinden gelen özür dileme isteğini Marelda'nın hiç hoş karşılamayacağını düşünerek bastırdı.

Lierin yüzünde tedirgin bir gülümsemeyle Ashton'ın yanında durdu. Gözlerini kaldırarak kendisinden bir baş kadar uzun olan şerife baktı.

"Beni mi görmek istediniz bayım?" diye usulca sordu.

Harvey Dobbs boğazını temizleyerek soran gözlerini yanında duran Peter Logan'a çevirdi. Kısa boylu adam heyecan içinde Lierin'e baktı; sonra başındaki şapkayı çıkarmayı akıl ederek Ashton Wingate'in gergin yüzüne baktı. Ashton'ın çatık kaşlarını görünce kendine geldi ve şerife dönerek başını olumsuz anlamda salladı. Aynı hareketi dönüp ev sahibine yaparken hafifçe gülümseyerek gözünü kırpmayı ihmal etmedi.

Görevlinin bu tavrı Ashton'ın kafasını karıştırmıştı; adamın bu teşhisinin doğru olup olmadığını anlayamamış olmasına rağmen, yine de içinde bir huzur hissetti. Kendisi Lierin'in akıl hastası olduğunu ısrarlı ve inatçı bir şekilde reddetmişti ama oraya hak etmeden kapatılmış olma ihtimali de vardı. Ne olursa olsun bundan sonra kimse bu konuyu sorgulayamayacaktı, çünkü Peter Logan beklenen cevabı vermiş; Lierin artık güvendedi. Ashton rahatlayarak kolunu Lierin'in belini doladı ve tanıştırma merasimine başladı.

"Eşim Lierin," dedi göğsünü gururla şişirerek. "Hayatım, bu Şerif Harvey Dobbs, kendisi aynı zamanda arkadaşım olur, bu da" -Peter'ı gösterdi- "Bay Logan, bu gece buharlı gemilerimizden bir tanesi ile Memphis'e gidecek."

Lierin, Peter Logan'a yönelip, "Sizin tımarhaneden olduğunuzu söylediler, doğru anladım, değil mi?" diye sorarken üç adamı dikkatle inceledi.

"Evet hanımefendi," diye cevapladı onu Peter Logan.

"İstemedim kulak misafiri oldum... "Yani sesler çok yüksekti..." Elini uzatarak adamları gösterdi. "Duymazdan gelmem mümkün değildi; görevini yerine getirmek isteyen bu iyi niyetli vatandaşlara karşı çok iyi savunulduğumun da farkındayım." Gözleri sükûnetle Horace'e döndü, Horace ise gözlerini hızla yere indirerek huzursuzluk içinde duruşunu değiştirdi. Lierin'in şerife söylediklerini duyunca utancı daha da artmıştı. "Bayım eğer aradığınız kişi ben değilsem, sizden oradan kaçmış olan zavallı, şanssız insanların içinde bulundukları durumu anlamaya çalışmanızı ve bu tür bir suçun bir daha tekrarlanmasına izin vermemenizi rica edeceğim."

"Evet, efendim," diye saygıyla onayladı onu Şerif Dobbs. "Bunu yapacağım."

"Eğer bir cinayet işlendiyse bunun dışarıdan biri tarafından da yapılmış olabileceğini aklımızda bulundurmamız gerekir. Tımarhane sakinlerini bulduğunuz zaman, onların sesine kulak vermeden hemen suçlu olduklarına mı karar vereceksiniz."

"Hayır, efendim." Şerifin ciddi sesi bu ihtimali ortadan kaldırmıştı.

"Bana verdiğiniz güvencenin doğruluğuna ve siz görevde olduğunuz sürece hiçbir kaçak tımarhane sakininin başına kötü bir şey gelmeyeceğine inanıyorum."

"Sizi hayal kırıklığına uğratmamak için elimden geleni yapacağım hanımefendi," dedi Şerif gülümseyerek.

Lierin ise, "Bundan eminim Şerif," dedi asil bir tavırla. "Peki ya bu adamların durumu ne olacak?" Lierin izleyicilerinin yüzlerini hafifçe kaşlarını çatarak taradı ve görüneni dile getirdi: "Atlarını kaybettiler ve Natchez'e dönebilmek için tek şansları kaldı. Acaba bu yol yürümek için çok mu uzun?"

Karşılarında duran adamlar içinde bulundukları durumu hatırlayıp homurdanmaya başlayınca Ashton dayanamayarak kıkırdadı. Adamlar homurdana homurdana ayaklarını yere sürtünce yerden tozlar kalktıysa da, başlarına ne geleceği önceden söylenmiş olduğu için hiçbir ufacık bir şikâyetle bulunmaya bile cesaret edemedi. "Yürürken bol bol düşünmelerine yetecek kadar uzun tatlım."

"Onları en azından kasabaya kadar götüremez miyiz?"

"O bir azize," dedi adamlardan biri; yamndakilerden umut dolu mırıltılar gelmeye başlamıştı. Titch'in takipçileri bu kadının hoşgörüsüne sığınmıştı, ev sahibi kaşını kaldırıp Judd'a döndüğünde nefeslerini tutmuş bekliyorlardı. "Bu adamların sığabileceği büyüklükte bir yük arabamız var mı?"

İri yarı siyahi adam ciddi bir tavırla konuyu düşündü ve Ashton'ın ne demek istediğini anladığı anda yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi. "Bir tane var Sahip Ashton ama çocuklar onu ahırın arkasına kaldırmışlar. Bu beyefendilere uygun olacağını pek sanmam."

"Ne olursa olsun, yürümekten iyidir," diye bağırdı tombul bir adam. Ayakları zaten ağrımaya başlamıştı.

Ashton sundurmanın hemen bitiminde duran Hickory'ye döndü: "Git ahırlardan arabayı getir. Bay Titch'in onca yolu yürüyerek dönüp ayakkabılarını eskitmesini istemeyiz."

Hickory kendi kendine kıkırdarak, sallana salana ilerlemeye başladı; adamlar kasabaya gidecekleri bir taşıt sağlandığı için teşekkür sözcükleri mırıldanmaya başlamışlardı. Horace gürültülü bir şekilde içini çekerek dikkatlerini getirilen araca çekene kadar gülümsemeleri kahkahalara dönüşmüştü bile. Araç yeteri kadar büyüktü, buna hiç şüphe yoktu. Kalın kenarlı iri bir yatak büyük aksların üzerine oturtularak araba haline getirilmişti. Altına atların her hareketinde üzerinde oturanları havalara sıçratacak kocaman tekerlekler takılmıştı. Lierin esen rüzgârın ona kadar ulaştırdığı gübre kokusunu içine çekmemek için parfümlü mendilini burnuna ve ağzına bastırdı. Gübre yığınları arabanın iç kenarlarına ve arkasına sıvanmıştı. Baş belası sinekler bulut halinde etrafını sarmıştı ve yiyeceklerinden vazgeçmeye hiç niyetleri yoktu.

Bu durumdan en çok rahatsız olan kişi dehşet içinde bakan Titch gibi görünüyordu. "Ciddi olamazsın."

"Bu büyüklükte başka bir arabam yok, siz de çok kalabalıksınız," diye durumunu hatırlattı Ashton. "Hoşuna gitmediyse yürüyebilirsin. Belki bir dahaki sefere buraya gelmeden önce davet edilmeyi beklersin; ben de o zaman hazırlıklı olurum ama şu an için sana önerebileceğim tek araç bu, ister binersin ister yürürsün."

Şerif Dobbs mutsuz kalabalığa sırtarak baktı. "Onu duydunuz çocuklar. Ayrılma vaktiniz geldi. Ayrıca sizi uyarıyorum: Bir daha sorumluluklarımı üstlenmeye kalkışırsanız, cezanız büyük olur, hepinizi buraya gönderir ve yaptığınızın bedelini ödetene kadar Judd Barnum'un emrinde çalıştırırım." Kendi esprisine kendi güldü. "Şimdi hemen yola çıkın bakalım, yürüyecekseniz Bay Wingate'in arazisinde çok oyalanmamanızı tavsiye ederim. Söylediklerimi yapıp yapmadığınızı kısa bir süre içinde kontrol edeceğim. Hadi bakalım yola çıkın artık."

Hickory gübre ve sineklerin olmadığı yüksek sürücü yerine oturdu ve yüzünde masum bir gülümsemeyle ayrık dişlerinin arasından ısıklık çalarak arabaya binmeyi tercih edenleri beklemeye başladı. Natchez'e giden yol çok uzundu.

Bay Titch kibirle geride kalıp arabanın yanından yürüme kararını aldı. Araba yolda ilerlemeye başladığında ateş saçan bakışlarını son kez ev sahibine çevirdi.

Onların bu sefil ayrılığını izleyen Şerif Dobbs kıkırdayıp duruyordu. "Birkaç kilometre sonra arabanın koktuğunu bile unutacaklar Tanrı kasabadakilerin yardımcısı olsun."

"Bunu bir süre unutmasalar iyi olur," diye yorumda bulundu Ashton

Harvey alnını buruşturdu. "Bu çocukların bir kısmı epey kindardır Ashton. Bir süre kendine ve çevrendekilere dikkat etsen iyi olur. Bazen en zararsız gibi görünen şey başa büyük dert açar."

Ashton elini arkadaşının omzuna koydu. "Elimden geleni yapacağım Harvey... Teşekkür ederim."

"Her zaman." Kanun adamı sırtarak döndü ve ayrılmakta olan grubu seyretmeye kaldığı yerden devam etti.

İki Yabancı

Yürümeyi tercih eden birkaç kişi şimdiden topallamaya başlamıştı; yola arabanın önünde yürüyerek başlayan cesur Mumford Horace Titch şimdiden arkaya düşmüştü. Bir süre sonra vazgeçip arabanın arkasına dikkatle tünedi ve bacakları tutulup onu yeniden yürümek zorunda bırakana kadar da aynı pozisyonda kaldı. Ashton Wingate'in mülküne izinsiz girmeye çalışmanın ne kadar yanlış bir hareket olduğunu düşünecek bol vakti olduğunu söylemeye gerek bile yoktu.

Altıncı Bölüm

NAL sesleri duyulmaz olunca şerif ve adamları da Belle Chene'den ayrıldı. Ev eski sakinliğine döndüyse de, Lierin hâlâ huzursuzdu. Salona geri dönmüş ve böylece Ashton'a Şerif Harvey çiftlikten ayrılmadan önce onunla rahat rahat konuşabilme fırsatı tanımıştı. Ama koltuğunun kenarına gergin bir edayla tünemiş otururken titremesine engel olamıyordu. Dışarıdan gelen suçlamaları duyduğunda içine bir korku düşmüştü; Horace Titch ve serseriler ordusunun haklı olabileceğinden, tımarhaneden kaçan kadının kendisi olduğundan çok ürkümüştü. İçine yuvarlanmış olduğu boşluktan uyandığı günden bu yana, hafızasını kaybetmiş olduğu için hiç bu kadar büyük bir acı ve kırgınlık hissetmemişti. Kör bir kapıya bakmak gibiydi onunkisi, arkasında bir şeylerin olduğunu bildiği halde tokmağı ya da kapı kolunu bulup diğer yana geçemiyordu. Bu kapının ardında tüm yaşamı uzanıyordu, ama ona ulaşamıyordu. Nereden geldiğini, akrabalarının ve arkadaşlarının kimler olduğunu, Ashton'ın arabasıyla çarpışmasının hangi olay sonrasında meydana geldiğini bilmek istiyordu.

Bay Logan onun yanında yer almış ve sorun çözülmüştü. Ama kapının eşiğinde olanı biteni seyrederken, kimsenin dikkatini çekmeyen bir şeyi fark etmişti Lierin. Ashton onu o serseri güruhundan ölümüne koruyacağını sonuna kadar göstermiş, ama nedense o kır saçlı görevlinin Lierin'i görmesini istememişti, sanki kimliği hakkında birtakım kuşkuları vardı.

Lierin titreyen ellerini kucağına koydu ve gözleri ağrıyana kadar, ince parmağında duran altın yüzüğe sabit bakışlarla baktı. Parmak uçlarıyla hafifçe alnını ovarak ağrıyı geçirmeye çalışırken, kapalı göz kapaklarının ardında ucu sivri bir şömine demirini sımsıkı tutan bir el görüntüsü belirdi. Demir iyice havaya kalktı ve acımasızca aşağı doğru savruldu, sonra tekrar tekrar savruldu. Bir anda zihninde bir yüz şekillenmeye başladı, bir erkek yüzü. Bu netleşmeyen görüntüde kocaman açılmış bir ağız ve ruhunu sıkıştıran vahşet dolu gözler

vardı. Bu korkunç görüntüyü yok edip, ona işkence edip duran bu fanteziden kurtulmaya çalışırken zayıf bir sesle inleyerek ağlamaya başladı.

Lierin boğuk hıçkırıklarla ağlarken ayağa kalktığı sırada omzuna bir el dokundu. Çaresizlik içinde bu elden kurtulmaya çalıştıysa da, el ona doğru uzanıp belinden yakalayarak göğsüne doğru çekti.

"Lierin?" Ashton, kendine karşı koyan kadını sakinleştirmek için hafifçe salladı. "Lierin, neyin var?"

Lierin korkuyla büyümüş gözlerini ona çevirirken, elini titreyen dudaklarının üzerine koyarak başını salladı. "Bilmiyorum Ashton," diye hıçkırdı. "Sürekli olarak gördüğüm bir şey var... Ya da hatırladığım." Ashton'ın kederli bakışlarından kurtulmak için başını yana çevirdi ve ağlayarak anlatmaya devam etti. "Bir elin havaya kalktığını ve sonra aşağı inerek vurduğunu görüyorum... Vuruyor... Vuruyor." Ağlarken omuzları da titremeye başlamıştı. "Birine zarar vermiş olabileceğimi düşünüyorum. Belki de beni almalarına izin vermeliydin! Belki de istedikleri kişi gerçekten de benim ve Bay Logan yalan söyledi!"

"Saçmalık!" Ashton Lierin'i omuzlarından kavradı ve yaşlarla ıslanmış zümrüt gözlerinin tam içine baktı. "Basit bir hafıza kaybından başka hiçbir sorunun yok. Bir şok geçirdin ve hatırlayamıyorsun. O terbiyesiz serserilerin suçlamalarının hafızanı etkilemesine izin veriyorsun."

"Haaayır!" diye inledi Lierin. "Anlamıyorsun. Aynı şeyi bu adamlar buraya gelmeden önce de gördüm."

Ashton ona sıkıca sarıldı ve dudaklarını alnına bastırdı. "Bu büyük ihtimalle bir kâbus, ciddiye alınması gerektiğini düşünmüyorum."

"Buna inanabilmeyi çok isterdim." Lierin alnını Ashton'ın boynuna yasladı ve güçlü nabız atışlarını dinledi. Onun kollarında güvende olduğunu hissediyordu, içinde bir yerlerde gittikçe artan bir özlem vardı. Bir yerden emir almış gibi, düşünceleri dudaklarının arasından dökülmeye başladı. "Bu kâbusu

bir daha görmeyeceğime inanmayı çok istiyorum. Gerçekten... Karın olduğuma inanmak istiyorum Ashton. Senin ve ailenin bir parçası olmak ve gerçekten buraya ait olduğumu bilmek istiyorum. Gerçeği bilmem gerekiyor."

Ashton onu sakinleştirme çabasından hiç Ödün vermeden, yüzünü ellerinin arasına alıp karşısındaki karanlık ama saydam bakışların tam kalbine baktı. "Öyleyse inan Lierin," diye fısıldadı. "Sana söylediğimi gerçek olarak kabul et ve bana güven. Seni incitmek gibi bir niyetim yok. Seni ne kadar çok sevdiğimi bilsen asla korkmazdın."

Ashton büyük bir şefkatle dudaklarını aşağı kaydırды ve Lierin'i yavaşça öptü; bu öpücük Lierin'in beyninin derinliklerindeki tüm kuşkuları yok edene kadar tutkuyla devam etti. Ashton dudaklarını Lierin'in dudakları üzerinde gezdiriyor, küçük oyunlar oynuyor, arada bir de ufacık ısrarlarla onu cevap vermeye zorluyordu. Uykuya geçmiş olan kor ateşler bir anda alevlendi ve Lierin'i ısıtmaya başlarken zihnini de altüst etti. Elleri Ashton'ın sırtına doğru süzüldü ve dudakları da dudaklarına hevesle cevap vermeye başladı. Mutluluk buydu. Cennet yere inmişti sanki. Sadece âşıkların tadabileceği o lezzet oradaydı işte. Yaklaşmakta olan topuk seslerinin uyarıları olmasa yavaş yavaş, sindire sindire tadı sonuna kadar çıkarılacak bir iksirdi bu. Ashton başını kaldırıncaya, ela gözleri içinde gezinen vaatlerle Lierin'in gözlerini yaktı. Ashton Lierin'den uzaklaşarak kendinden emin adımlarla odadan ayrıldı, içindeki yangınla cesareti kırılmış bir çocuk gibi orada kalakalmıştı Lierin. Bu hiç de arzu ettiği bir hal değildi. Eteklerini kaldırarak Ashton'ın ardından o da dışarı çıktı ve yemek odasından geçerek diğer koridora ulaştı, derken Ashton'ın ileride durup başını ona çevirmesiyle kafası iyice karıştı ve yanakları da kızardı. Ashton'ın bakışları her yerine dokunuyordu Lierin'in, onu çırlıçıplak soyup nefessiz bırakan bir cüret vardı bu bakışlarda. O parlak ela küreler- deki yangın içine işledi, içinde bulunduğu durum karşından çok iyi algılanmış ve o gözlere haylaz parıltılar eklenmişti. Ashton ne yaptığını çok iyi bilen bir tavırla dönüp ona doğru yürümeye başladı. Kalp atışlarının gürültüsüne rağmen, Lierin salona giren yaşlı kadınların sohbet seslerini duymayı başardı ve ana

koridorun artık boşaldığını fark etti. Ashton'ın kendisine tekrar dokunmasına izin verdiği anda aklının başından gideceğini düşündü ve oradan kaçtı.

Nefes nefese merdivenleri çıkararak odasının ona sunduğu güvenli ortama daldı. Kapıyı kilitledikten sonra uzun koltuğa kıvrılarak eskitilmiş ahşaptan yapılmış olan kapıya gözlerini dikti, kulakları yavaşça ilerleyen çizmelerin topuk seslerin- deydi. Topuk sesleri kapının önüne gelince kesildi ve kapı hafifçe vuruldu. Lierin dudaklarını ısırarak kapının ikinci kez vurulmasını bekledi. Bunu üçüncüsü takip etti. Kapının kolu yavaşça kontrol edildi ve sonunda ayak sesleri uzaklaşmaya başladı. Nefesini huzurla salıvermek istediye de, içinde hissettiği büyük hayal kırıklığı bu küçük başarısının tadını çıkarmasını engelledi.

Soğuk kuzey rüzgârları beraberinde siyah bulutları getirdi ve ufuktaki son pembelikleri ortadan kaldırdı. Önce küçük küçük damlalar havanın tozunu aldı ve çiftliğe yağmurun taze, mis kokusunu getirdi. Ardından fırtınanın öncüsü şimşekler çaktı ve Belle Chene topraklarını örseleyen bir sağanak başladı. Hizmetliler hızla pencereleri kapatmaya ve günün sıcağından dolayı sönmeye bırakılmış ateşleri canlandırmaya başladılar. Bay Titch ve cesur yandaşlarının başlarına gelebilecekler hakkında değişik fikirler üretilmeye başlandı. Herkes Hickory'nin havanın durumunu hissedip barınacak bir yer bulabileceğinden emindi ama diğerlerinin bir ahıra sığışıp da kavga etmeden orada durmayı başarabileceklerine kimse ihtimal vermiyordu.

Willabelle genç sahibesini akşam yemeği için giydirmek üzere odaya geldi, Lierin aslında tam bir ödleğ gibi davranıp odasında saklanmayı tercih ediyor olmasına rağmen kendini kadının ellerine bıraktı. Kıyafet seçmek için henüz terziye gitmedikleri için elbise seçimi yapmak gayet kolaydı; zümrüt yeşili elbisesi, akşam yemeğinde giyebileceği müthiş bir elbiseydi. Dökümlü uzun kollarına bağlanan yakası omuzlarını açıkta bırakıyor, göğüslerine doğru da hafif bir eğri çiziyordu. Korsesi belden yukarısını iyice sıkıyor ve göğüslerini yukarı doğru iterek gözler önüne seriyordu. Dikkatli olması gerektiğine inanan biri olarak Lierin'in, Ashton'ın karşısına böyle bir giysiyle çıkmanın yol açacağı tehlikeleri düşünmesi gerekiyordu. Dekoltesi Marelda'nın giymiş olduğu

elbiseden çok daha masumdu ama ortaya çıkan baştan çıkarıcı dolgunluklara bakınca bunun iffetli bir görüntü olduğu savunulamazdı. Ne var ki ortada büyük bir tehdit olduğu söylenemezdi, zira Ashton'ın kendi akrabalarının yanında çok ileri gitmesi pek muhtemel görünmüyordu.

Merdivenlerden inerken kendine olan güveni iyice arttı ve salondan gelen ahenkli melodiyi duydu. Ashton çellosunu çaldığına göre, odaya girdiği anda kendisine yönelecek olan o etkileyici bakışlardan ve aklını başından alan minik okşayışlardan kurtulmuş sayılırdı. Hatta müziğine dalmış olan bu adamı rahatça inceleme fırsatı da olacaktı.

Oda on ya da on iki tane ince uzun mumun dans eden ışıklarıyla hafifçe aydınlatılmıştı. Şöminede mutlu bir ateş yanıyor, sıcaklığını keyifle tüm odaya yansıtıyordu. Pencerenin dışında tüm gökyüzünde şimşekler çevrelerine ışık saçarak gürültüyle çakıyor, iyice güçlenen ve yönleri belli olmayan rüzgâr ise esmeye devam edip eve yakın olan tüm çalıları ve ağaç dallarını oynatıyordu. Ashton'ın sırtı kapıya dönüktü, bu yüzden Lierin yaklaşırken onu fazla inceleme imkânı bulamadı. Ama sadece sırtını görmek bile onun kusursuz bir şekilde giyinmiş olduğunu anlamasına yetiyordu, bu beklemediği bir şey de değildi. Ashton şık ve kusursuz dikilmiş giysiler seçmekte çok yetenekliydi. Şu an üzerindeki masmavi ceket de onlardan biriydi. Ceket üzerine mükemmel bir şekilde oturmuş, geniş omuzlarından dar beline doğru esneme ya da pot yapmadan iniyordu. Tabii buradaki bütün başarı kostümde değildi; zira Ashton'ın uzun boyu ve kaslı vücudu, atları çalıştırırken giydiği eski binici pantolonunun içindeyken bile mükemmel görünüyordu.

Lierin onu rahatsız etmek istemediği için parmaklarının ucunda yürümeye başladı, fakat yaklaştığı anda müzik durdu ve Ashton ayağa kalktı. Çellosunu yana koyup iskemlenin etrafından ona doğru dönerken yüzünde gittikçe büyüyen bir gülümseme vardı. Gözleri Lierin'in güzelliğinin tadını mutlulukla çıkardı, hayranlık dolu bakışları ise dolgun göğüslerinde bir süre gezindi. Elini tuttu ve başını eğip aralık dudaklarını dudaklarına değdirdi; Ashton'ın dilini dudakları üzerinde hissettiği anda Lierin şimşek çakmış gibi yerinden sıçradı.

Yaşlı hanımların önünde böylesine şehvetli bir öpücükle karşılaşmayı hiç beklemiyordu. Asabi bir tavırla elini çekti.

"Büyükanneni şok edeceksin..." dedi nefes nefese.

Ashton'ın dudaklarında sinsî bir gülümseme belirdi, gözleri hâlâ bu güzel görüntüyü okşamakla meşguldü.

"Hanımefendi, büyükannem burada yokken bunu nasıl başaracağımı söyler misiniz bana?"

"Burada yok mu?" Bakışları Ashton'ın arkasında genellikle yaşlı hanımların oturduğu boş koltuklara, sonra da tekrar Ashton'ın gülümseyen yüzüne kaydı.

"Neredeler..."

"Jenny Hala'yla birlikte akşam yemeği için komşulara davetliler." Omuzlarını silkti. "Biz de davetliydik ama ben özürlerimizi ilettim."

"Yani..." Endişeli bakışlarını odada gezdirdi, kör edici bir şimşek gerçeği ona gösterdi. "Burada yalnız mıyız?"

"Hizmetlileri saymazsan." Kaşlarını kuşkuyla kaldırdı. "Bu canını mı sıkı aşkım?"

Lierin yavaş ve tereddütlü bir şekilde başıyla onayladı. "Çok üçkâğıtçısınız Bay Wingate."

Ashton onu üzerinde mum ışıklarının vurduğu kristal sürahilerin bulunduğu servis masasına doğru götürürken bir kahkaha attı. Bir kadehe biraz şeri ve su koyup, kadehi ona uzattı. "Ne yapmamı bekliyordun?"

Lierin kadehinden küçük bir yudum aldı ve konuşmaya başlamadan önce derin bir nefes verdi. "Sanırım beni baştan çıkartmaya niyetlisin."

Ashton'ın yüzünde yaramaz bir ifade belirdi ve bembeyaz dişleri ortaya çıktı. "Baştan çıkarma ile tecavüz arasındaki tek fark bir kelimeye yatar; bu da *hayır* kelimesidir. Tek yapman gereken, bu kelimeyi söylemek."

Lierin verecek yeterli bir cevap bulamadı. Söz konusu kelime bir güvenceydi, ama yavaş yavaş tadını kaybetmeye başlamış, ağzında kuru ve acı bir his bırakır olmuştı. Çok basit bir kelime olmasına rağmen bunu ona karşı kullanmak gün geçtikçe zorlaşıyordu.

Ashton'ın gözleri elbisesinin üst kısmındaki dolgun bölgeye kayınca Lierin'in nefesi kesildi. Başı eğilip çıplak omuzlarına bir öpücük kondurduğu anda da kalbi yerinden oynadı.

"Bu akşam son derece iştah açıcısınız hanımefendi... Mükemmel ve tadı çıkarılası bir lokma..." Dili tenine dokunduğu anda Lierin'in nefesi kesildi ve nabızı bütün damarlarında atmaya başladı. Ashton onun şaşkınlık dolu bakışlarına gülümseyerek cevap verdi ve soluk teninin göğüslerine kadar kızarışını izledi. "Bir kez tatmak yetmiyor," diye mırıldanarak daha aşağı eğildi ve dilini o yuvarlaklığın tepe noktasında yavaşça gezdirdi.

"Ashton!" Esen rüzgâr dallardan birini pencereye çarptırınca Lierin yerinden sıçradı ve elini göğsünün üzerine ko- yararak titrek bir sesle adeta yalvardı: "Hizmetliler geldi galiba!"

Ashton gülümseyerek doğruldu ve Lierin'in alnına ölçülü bir öpücük kondurdu, reddedilmemiş olması yüreklenmesini sağlamıştı. "Aşkım, o kadar uzun süredir bu ziyafeti bekliyorum ki, bu evde ve bu kadar insanın arasında bile kendimi tutmam gittikçe zorlaşıyor. Seni bir zamanlar yalnız olduğumuz ve seviştığımız New Orleans'taki otel odasına götürmenin özlemiyle yanyorum."

Evin arka tarafında bir kapı çarpılarak kapandı, Willabel- le odaya girerken birbirlerinden uzaklaştılar. "Hay lanet, bu rüzgâr biraz daha kuvvetlenirse hepimizi havaya uçuracak." Başını iki yana sallayarak gevezeliğe devam etti.

"Belki de Bay Titch'i Natchez'e uçurmuştur bile. Bahse girerim o adam bir aydır böylesi bir banyo yapmamıştır. Tabii o arabaya bindiyse buna çok ihtiyacı olacak. Onu şu an görebilmeyi çok isterdim. Aptal adam hanımefendiyi bir zavallı gibi ona teslim edeceğimizi düşünmüş olmalı. Ona gününü gösterdin Sahip. Yaşasın! Yaşasın!"

Kâhya kadın sofrta hazırlıklarına geri dönmeden önce bir kez daha kıkırdadı. Servislerden bir tanesini bulunduğu yerden alıp masanın başına yakın bir yere taşıdı ve yaptığı işi başıyla onayladıktan sonra odadan ayrıldı. Willis kapıda belirdi ve yemeğin hazır olduğunu bildirdi. Arkasını dönüp mutfağa doğru yollanmasıyla birlikte, Ashton kolunu karısına uzattı ve onu Willabelle'in masada yeni hazırlamış olduğu yere doğru götürmeye başladı; bu yeni yerinde onu daha yakından inceleyebilecekti. Lierin oturmak için bir adım öne atarken Ashton'ın eli sırtına çarpınca başını çevirip soran gözlerle baktı ve gözleri uzunca bir süre birbirinden ayrılmadı.

Ashton böyle bir fırsatı kaçırarak erkeklerden değildi, böylece dudakları bir kez daha Lierin'in dudaklarını buldu. Başını kaldırınca yeniden o şeffaf yeşil gözlerin içine baktı. Lierin, Ashton'ın ela gözlerinin büyüğü bir hipnotize etme gücüne sahip olduğunu düşünmeye başlamıştı, parmaklarının boynundan köprücük kemiğine, oradan da daha aşağılara kaydığının farkındaydı. Dudakları da aynı yolu izlemeye başlayınca Lierin nefes alabilmek için dudaklarını araladı, bütün duyuları harekete geçmiş, başı vahşi bir süratle dönmeye başlayarak sersemlemesine sebep olmuştu. Ashton'ın eli yoluna devam ederek göğsünü avuçladı, bu yakıcı temas Lierin'in yerinden sıçramasına ve aklının başına gelmesine sebep oldu. Titreyerek ondan uzaklaştı ve iskemlesine oturdu. Ashton da yerine oturunca, Lierin gözlerini kaldırarak onun kederli yüzünü araştırdı. Söylemek istediği hiçbir şeyi dile getiremedi; eğer konuşabilse, Ashton'ı biraz temkinli olmaya, biraz yavaş davranmaya davet edecekti. Sevimliyi istiyordu ama her şey çok hızlı geliyordu. Kim olduğunu bile bilmezken yanlışla doğruyu nasıl birbirinden ayıracaktı?

Yemek boyunca Ashton gözlerini iştahını kabartan şeyden ayırmadı ve bu, önlerine konan yemek değildi. Şeri etkisini göstermiş, Lierin'in kaygıları

azalmıştı; bu samimi yemekten ve Ashton'ın elinin kolunun üzerinde durmasından zevk almaya başlamıştı.

Salona döndüklerinde Ashton kapıları kapattı ve yemek odasıyla ilişkilerini keserek yalnız kalmalarını sağladı. Lierin klavsene doğru yürüdü, parmakları klavyede gezinirken zihninin derinliklerine daldı. Ashton da onun hemen yanına oturdu ve kafasının karıştığı anlarda eksik bastığı notaları basarak ona yardımcı oldu, ama bütün bunları yaparken hayranlıkla Lierin'in çıplak omuzlarını ve güzel sinisini seyrediyordu. Ashton parmaklarını ensesinde gezdirmeye başlayınca, Lierin parlayan gözleriyle başını kaldırıp ona gülümsedi, bu yakınlık kendinden geçmesine sebep olmuştu. Fakat Ashton'ın yanından kalkmasıyla bu mutluluğu yok oldu. Ashton'ın şömineye doğru ilerleyip demiri eline aldığını gördüğü anda ise parmakları tuşların üzerinde dondu. Bir anda, elinde demiri acımasızca sallayan adam gözlerinin önünde belirdi.

Melodi garip bir nota ile son bulunca Ashton şaşkınlıkla ona baktı, Lierin'in yüzündeki korku dolu ifadeyi ve şakaklarına bastırmakta olduğu titreyen parmaklarını görür görmez demiri elinden fırlatarak ona koştı. Lierin'e acı çektiren şeyin ne olduğunu artık biliyordu. Ayağa kaldırdı, sımsıkı sarıldı ve saçlarının üzerinden mırıldanmaya başladı. "Tamam, aşkım. Her şey yolunda... Düşünmemeye çalış."

"Şömine demiri..." Lierin titriyordu. "Aynı şey! Hep aynı! Bir adam demirle dövülüyor. Ashton bu ne zaman sona erecek?"

Ashton onu biraz kendinden uzaklaştırıp sordu: "Adamın yüzünü görebiliyor musun? Kime benziyor? Daha önce hiç gördün mü?"

"Çok bulanık. "Gözyaşları yanaklarından süzölmeye başlamıştı. "Ashton, çok korkuyorum. Bunu hiç durmadan neden gördüğümü bilmiyorum, yaptığım bir şeyin anısı bana işkence ediyor olabilir. Bay Logan'ın doğru söylediğinden..."

"Bununla hiçbir ilgin yok Lierin," diye directti Ashton. "Adam bıçaklanarak öldürölmüş ve senin en az iki kadın kadar bir adam. Şömine demiriyle en iyi performansını göstermiş olsan bile başaramazsın. Sen ona doğru düzgün bir hasar bile veremedin, o seni alaşağı ederdi."

"Ama sırtımdaki iz... Birinin bana vurduğunu söyledin. Belki de..."

Ashton Lierin'in yeşil gözlerinin içine bakarken kelimelerin üzerine basa basa konuşmaya başladı. "Peter Logan senin tımarhaneden kaçan kadın olmadığını söyledi Lierin. Bu gerçeğı kabul et. Sen o değilsin! Sen Lierin Wingate'sin, benim karım!"

Ashton'ın otoriter sesi işe yaramış, Lierin korkularından arınmaya başlamıştı. Hayatının bu bölümünde akıl sağlığını korumak istiyorsa, sakın olmalı ve kaygılarının altında ezil- memeliydi. Bunları düşünerek kendini rahatlatmış ve Ashton servis masasına gidip bir kadehe brendi doldururken ıslak yanaklarını sildi.

"Al, bunu iç," dedi Ashton ona dönerek. "Seni rahatlatır."

Lierin içkisinden dikkatli bir yudum alırken, Ashton gözlerini ondan ayırmadı ve Lierin'in yüzünü keyifsizlikle buruşturduğunu görünce de gülümsedi. Parmağıyla bardağı dudaklarına doğru itti. "Hepsini aşkım."

Lierin söz dinledi ve istemeden de olsa boğazını yakan sıvıyı kadehin dibinde birkaç damla kalana kadar yudumladı. Son bir ürpertiden sonra bardağı Ashton'a verdi, brendi vücudunu ısıtmaya başlamıştı bile. Ashton elini tutarak onu kanepeye götürdü, sırtını köşeye yasladıktan sonra da onu kendine çekti. Lierin ona yaslanınca rahatladı, titrete bir şekilde iç geçirerek iyice sokuldu; Ashton'ın sunduğı şefkat ve sevgiye sonuna kadar ihtiyacı vardı. Sokulup, elini göğsünün üzerine koymak son derece doğal gelmişti.

Alevler sönmeye başlayana kadar uzun, sessiz bir mutluluk yaşadılar. Oda soğumaya başlayınca Ashton istemese de Lierin'i bırakıp ateşe birkaç odun

daha atmaya gitti. Geri döndüğünde önünde diz çöktü ve ellerini kalçasının üzerine koyup okşarken sordu: "İyi olacak mısın?"

"Sanırım." Ashton'ın dokunuşundaki samimiyet Lierin'in donakalmasına sebep olmuştu; bundan kaçması için bir sebep yoktu, mutlulukla ânı yaşamaya karar verdi. Ashton'ın sessiz bakışları altında yanakları sıcacık olmuştu, kafasındaki karmaşayı rahatlatılabilmek için bakışlarını şömineye çevirdi.

Ashton bu sırada, "Evin bana ait olan özel dairesinde odama açılan bir yatak odası daha var," dedi ve Lierin meraklı bir sessizlik içerisinde bakışlarını şömineden kendisine çevirene kadar bekledi. "Bu gece oraya taşınmanı istiyorum." Sözlerine tembel bir gülümseme eşlik ediyordu. "Kendimi tutmam çok daha zor olacak ama... Bunu istiyorum... En azından bu kadarını..." Dudaklarında muzip bir gülümseme belirdi. "Sanırım şu ana kadar asıl istediğimin ne olduğunu gayet açık bir şekilde belirttim. Ayrı odalarımız olsun istemiyorum."

Lierin fısıldayarak konuşmaya başladığında, gözleri Ashton'ınkilerin içine bakıyordu. "Beni iyi dinle Ashton." Yüzündeki gülümseme efkârlandı. "Sende bir başkalık var ve... Ve ben sana karşı koyabileceğimden emin değilim."

Ashton'ın kaşları şaşkınlıkla havaya kalktı. Lierin'in böyle bir itirafta bulunması onu çok etkilemişti. "Hanımefendi elime nasıl bir koz verdiğinizin farkında mısınız?"

Lierin sahte bir masumiyetle sordu: "Güven mi?"

Ashton'ın alnında kırışıklıklar oluştu, duyduğu bu kelime bütün umutlarını suya düşürmüştü. "Himm." Ayağa kalkıp elini Lierin'e uzattı. "Geliniz. Size burada sahip olmaya kalkışmadan önce yeni odanızı göstereyim."

"Ama evlilikte güvenin önemli olduğunu söylediğinizi hatırlıyorum," diye diretti ayağa kalkarken.

Ashton ona kuşkulu bir bakışla cevap verdi. "Bu kelime çok sık karşıma çıkmaya başladı hanımefendi. Sizi New Orleans'a geri götürerek bu güven fikrinizi geçersiz kılacağım. O da başarısız olursa, sizi istemekten helak olacağıma kuşku kalmayacak."

Lierin, Ashton'ın yüzündeki ifadenin manasını tam olarak anlayamamıştı. "Ciddi misin? Yani beni New Orleans'a götürmek konusunda."

"Evet, ciddiyim," diyerek kararlı olduğunu belirtti Ashton.

"Ama New Orleans'tan daha yeni geldin."

"Bu yolculuğu kendi keyfimiz için yapacağız hanımefendi," diyerek onu sakinleştirdi.

Lierin ona hâlâ kuşkuyla bakıyordu. "Herhalde bu yolculukta beni baştan çıkarma arzunu tamamına erdirmeye niyetlisin."

"Evet, hanımefendi, ne kadar çabuk olursa o kadar iyi."

Eğilerek onu kucağına aldı ve boynuna bir öpücük kondurdu; Lierin de Ashton'ın kollarının arasına mutlulukla yerleşti. Kollarını boynuna dolarken Lierin'in açılan yakasından gördükleri Ashton'ın aklını başından aldı. Bu hayatında gördüğü en baştan çıkarıcı şeydi ve onu kucağında taşıdığı süre boyunca bu görüntüye tekrar tekrar baktı. Kapı tokmağını çevirip omzuyla kapıyı itti ve onu eşikten geçirdi. Süit odalardan birinin içinden geçtiler ve banyonun önüne gelince Ashton onu yere bıraktı.

"Muhtemelen burada soyunmak istersin. Oda hâlâ biraz serin olabilir." Ashton başıyla üzerinde katlı birkaç parça giysinin durduğu küçük sandığı gösterdi. "Yemeğimizi yerken Willabelle'in buraya bir şeyler getirmesini ayarladım."

Lierin kendisine ait olan yeşil sabahlıkla ince patiska geceliği tanıdı ve bu yatak odası davetinin anlık bir gelişme olmadığını anladı. Ashton sadece

konuyu düşünmekle kalmamış, Lierin'in bu teklifi kabul edeceğini varsayarak gerekli hazırlıkları da yapmıştı. Lierin ona şaşkınlıkla karışık bir hayranlıkla baktı. "Sanırım seni hafife almışım."

Ashton Lierin'in kuşku dolu bakışlarına sırtarak cevap verdi. "Karşı çıkacağını hiç düşünmedim."

"Kendinden hep bu kadar emin misin?" diye sordu Lierin, nasıl bir oyuna getirilmiş olduğunun farkındaydı artık.

"Sadece mantık yürüttüm hanımefendi. Buradaki şartlar çok daha rahat..."

"Ve senin için çok daha elverişli."

"Evet, o da var tabii," diye çapkınca itiraf etti Ashton. Ceketini, yeleşini, kravatını çıkarıp, kapının yanında duran ahşap elbise asacağına astıktan sonra Lierin'in ellerini tutup dudaklarına götürdü; gözleri gözlerindeydi. "Sen soyunurken ben ateşi karıştırayım."

Kapı arkasından kapandı, Lierin'i dünyaya geri dönmesi için kısa bir süre yalnız bırakmıştı. Lierin onunla ne zaman birlikte olsa direncinin daha da kırıldığını açıkça görüyordu. Ashton onu sürekli olarak yanına çeken bir mıknatıs gibiydi. Tam anlamıyla bir kadının isteyeceği bir erkekti ve ona karşı son derece duyarlı olmaya başlamıştı. Mantıklı olmaya, kendini dizginlemeye çalışmasına rağmen, onunla evli olmak fikri hoşuna gidiyordu. Mantıklı olsun ya da olmasın, onunla karı kocanın yaşadığı mahremiyeti yaşamak istiyordu.

Ashton'ın kadife robdöşambırı ve diğer giysileri askılıkta asılıydı. Lierin elinin altında onun erkeksi kokusunu hissettiği anda her yanı özlemle doldu. Bu tutarsızlığına kendi de şaşırarak içini çekti ve sonra aklım sadece soyunmaya verdi. Gece elbisesi yumuşak bir şekilde çıplak bedeninden kayıp düştü ve Lierin o anda Ashton ile sevişmenin nasıl bir şey olduğunu düşünmeye başladı, acaba bu sevişmeden haz alır mıydı, yoksa düşünmesi yapmasından daha mı keyifliydi?

Böyle bir şeyin gerçekleşme ihtimalini düşünerek hülyalı bakışlarını odada gezdirdi. Adam tam bir erkeklik timsaliydi, bu inkâr edilemezdi. Ela rengi gözlerinin öfkeyle nasıl buz gibi bakabildiklerini biliyordu, ama bu adamda her kadının içindeki alevi daha da ateşlendirecek ve tüm direncini yok edecek bir güç vardı.

Lierin öfkeyle başını salladı. Düşünceleri yine onu huzursuzluklarla dolu bir yolculuğa çıkarmıştı. İpe sapa gelmez düşüncelerini dizginlemek yerine arazide dörtnala ilerlemeye başlamıştı. Kendisine hâlâ bu kadar yabancı olan bir adamla yatmayı hayal etmek çok mantıksızdı. En doğru çözümün ondan uzak durmak olduğunu bile bile niye bu tehlikeli sulara dolaşıp duruyordu?

Yeşil kadife sabahlığının kuşağını ince beline bağlayarak bitişikteki yatak odasına geçti ve çıplak ayaklarıyla yumuşacık halının üzerinde büyük bir keyifle ilerlerken mobilyaları ve özenle seçilmiş yumuşak tonlardaki renkleri inceledi. Misafir odası, bu güzel yatak odasının yanında cüce kalırdı; zira burası bir kadının isteyebileceği her şeyi bünyesinde barındıran bir yatak odasıydı. Hatta bu odayı daha önce görmüş olsaydı Ashton'ın samimiyetinden o kadar da şüphelenmezdi.

Lierin'in geldiğini duyan Ashton başını çevirdi; Lierin de onun yanına gidip koluna girerken gülümsedi. "Çok güzel Ashton, haklıymışsın. Bu teklifi reddedemezdin."

Lierin parmak uçlarında yükselip Ashton'ın yanağına bir öpücük kondurmak istediye de, Ashton başını çevirerek dudaklarını onunkilerle buluşturdu. Lierin'in geri çekilmek ya da karşı koymak gibi bir arzusu yoktu; böylece Ashton'ın sunduğu sıcaklığın tadını çıkarmaya başladı. Ashton'ın dudakları açılarak Lierin'in dudaklarına ağılıkla saldırdı, ondan cevap bekliyordu. Lierin'in dilinin tereddütle de olsa işe karışması onu iyice cesaretlendirince Lierin'i döndürüp bütünüyle kendi vücuduna yasladı. Kollarını Lierin'in vücuduna sımsıkı doladıktan sonra, öpücükleri uzun ve mutlu bir an boyunca daha da yoğunlaştı. Teslim olmakla reddetmek arasında gidip gelen Lierin, Ashton'ın kollarının arasında titrerken erkekliğinin ne kadar sertleştiğini fark

etti. Eğer bu fırlıdak dñnyanın dñnüşñne şu an bir son vermezse, Ashton'ı reddetme gücññ kendinde bulamayacağından korktu.

"Zamana ihtiyacım var Ashton," diye fısıldayarak öpüşmeyi bıraktı. "Lütfen kendimi bulmama izin ver."

Onu bırakırken Ashton'ın alnı ısırapla buruşmuştu; Lierin onu reddetmesinin Ashton'ın yüzünde nasıl bir acıya dönüştüğññ çok net görebiliyordu. Onun bu acısını nasıl dindireceğini bilemeden Ashton'ın peşinden yatağa ilerledi ve o örtüleri açarken arkasında bekledi. Ashton örtüleri açıp da yeniden ona döndüğñnde nefesini koyuverdi ve ellerini omuzlarına koyacakmış gibi havaya kaldırdı. Lierin bunu yapmasını isteyerek beklediyse de, Ashton içini çekerek ondan uzaklaştı.

"Gidiyorum."

"Ashton, lütfen..." Gözleriyle ona yalvarıyordu. "Biraz daha kalsan ve konuşsak olmaz mı?"

Ashton kısa bir kahkahayla cevap verdi. "Hanımefendi ya çekiciliğinizi hafife alıyorsunuz ya da benim size karşı koyabilme gücümñ gözññzde çok fazla büyütüyorsunuz. Şeytan yanı başımda duruyor. Bir dakika daha burada durursam o basit *hayır* kelimesi hiçbir işe yaramayacak." Ellerini pantolonunun ceplerine sokup çenesini kasarak bakışlarını kaçırđı. "Tutkularımın esiri olmak üzereyim, lütfen hanımefendi... Kendinize dikkat edin. Hâlâ irademe hâkim olabiliyorken lütfen hemen yatağa girin."

Lierin Ashton'ın uyarısını görmezden gelme cesaretini gösteremedi ve son hızla, sabahlığını bile çıkarmadan örtülerin altına girdi. Ashton şöminenin başına gitti ve yanan ateşe bir odun daha attıktan sonra turuncu renkli alevleri seyretmeye başladı. Lierin de onu arkasından incelemeye başladı ve bir anda onu ne kadar çok arzuladığını fark etti. içinde bir yerlerde bu adamla daha önce de mahrem bir şeyler paylaşmış olduğuna dair bir his vardı. Gözlerini kapadığı anda adamın çıplak olarak yataktan çıkıp ondan uzaklaştığını görebiliyordu.

Biraz silik de olsa o uzun boyunu, dar kalçalarının üzerindeki geniş omuzlarını, uçları o bronz ensede kıvrılan kısa saçlarını hatırlıyordu. Willabelle onu Ashton'ın diğerlerine benzemeyen bir erkek olduğu konusunda uyarmıştı ve artık kendisi de bu sonuca varmıştı. Bu adamı çok kısa bir zamandır tanıyordu ama onun hayatı boyunca ihtiyacı olan sevgiyi ve şefkati kendisine verebileceğinin farkındaydı.

"Ashton." Sesi yumuşacık bir fısıltı olarak çıkmıştı.

Ashton başını çevirdi. "Evet?" Lierin'in sessizliği Ashton'ın yatağın yanına gelmesini sağladı. "Ne var Lierin?"

Lierin odanın loş ışığında karşısından duran bu yakışıklı erkeği tekrar inceledi. Şu an bir şeyleri fazlaca riske attığının farkındaydı, zira Ashton'ın erkeksi ikna gücüne karşı savunmasız olduğunu biliyordu. Bu işin sonunda incinebilirdi ama buna rağmen bu adamla sevişmek istiyordu. Onun kaslı vücudunu hissetmek ve kendini sakınmadan ona vermek istiyordu. Zümrüt yeşili gözleri berrak bir havuza dönmüştü, elini yatağın kenarına uzatarak davetkâr bir tavırla örtüyü kaldırdı. "Beni New Orleans'a götürmene gerek olduğunu sanmıyorum Ashton. Dilediğin her şeyi şu anda alabilirsin."

Ashton'ın kalp atışları aniden hızlandı; damarlarındaki kanın akışı artmış, uzun süren açlığının sonunda tutkuları bedeninin kontrolünü ele geçirmişti. Arzuyla yanan gözlerle ona bakarken, parmakları kendi gömleğinin düğmelerinde gezindi. Bir an sonra esmer omuzları mum ışığında parlıyordu, çizmelerini çıkarmak için yatağın kenarına oturdu. Lierin dizlerinin üzerinde doğruldu ve ona arkadan vücudunu yaslarken sabahlığı yatağın ayakucundan yere düştü. Kollarını onun omuzlarının üzerine koydu, Ashton sırtına yaslanan göğüslerin yumuşaklığını hissettiği anda hazla kavrulmaya başlamıştı; sırtına sürtünen bu göğüsler arzularını coşturuyor kasıklarında tatlı bir sızı duymasına sebep oluyordu. Bu Lierin'di; çekici, sıcak, duyarlı, arzulu ve onun içindeki arzuları sonuna kadar tutuşturmayı başaran kadın. Son çizme de yere düşünce Lierin'in elleri Ashton'ın sert göğsünün üzerinde dolanmaya başladı ve sağ eliyle Ashton'ın göğsünde bir yara izi bulunca bir anlığına

duraksadıktan sonra, yeniden okşamaya devam ederek parmaklarını Ashton'ın göğüs kıllarının arasında gezdirmeye başladı.

"Çabuk ol," diye Ashton'ın kulağına fısıldarken dilini de işin içine katmayı ihmal etmedi ve sonra geriye doğru kay-kıldı. Lierin'den ayrılmak Ashton'ın hiç hoşuna gitmemişti; böylece hızla yatağa uzandı, yavaşça dönerek Lierin'e doğru uzandı ve onu kendi üzerine çekti. Tutkuyla öpüşürlerken, bir eli Lierin'in kalçalarıyla göğüsleri arasında gezinmeye başladı; diğer eli geceliğinin yakasını tutarak öbür elinin yukarı ulaşmasını bekledi. Ashton Lierin'in üzerindeki geceliği yırtarken, Lierin de şaşkınlıkla nefesini tutarak dolgun göğüslerinin onun aç bakışlarının karşısında boy göstermesini izledi. Ashton'ın dudaklarının nemi göğüslerine dokunduğu anda, kalbi göğüs kafesini parçalayacakmış gibi atmaya ve bütün vücudu yanmaya başladı. Ashton'ın dilinin küçük hareketleri ve nemli, yavaş darbeleri her yanının titremesine sebep oldu.

Ashton tek bir hareketle, başladığı işi tamamladı ve gecelik, sonuna kadar iki parçaya ayrılarak yatağın ayakucundaki yerini aldı. Ashton'ın el gözlerinden çıkan kıvılcımlar Lierin'in tenini yakıyordu; böylece Lierin yüzünde gizemli bir gülümsemeyle doğruldu ve Ashton'ın elini tutarak onun da yatakta diz çökmesini sağladı; bacakları onun bacaklarının arasında öylece yüz yüze durdular. Ashton'ın elleri önce beline oradan da kalçalarına doğru kayarken Lierin onun boynuna ve çenesine öpücükler kondurmakla meşguldü. Açık renkli meme uçları Ashton'ın tüylü göğsüne sürtünüyor, ona hayatındaki en güzel işkenceyi yapıyordu.

Lierin tutkulu bir fısıltıyla, "Sanırım sana âşık oldum," dedi. Parmaklarını, Ashton'ın ensesindeki buklelerin arasında dolaştırdı. "Seni istiyorum... Ashton, seni gerçekten istiyorum..."

Ashton kollarını uzatarak onu kendine çekti ve nefes kesici bir tutkuyla onu ağzından öptü. Büyük bir sabırsızlık ve açlıkla birbirlerini öpmeye başladılar. Ayrıldıklarında ikisinin de bakışları için için yanıyordu. Lierin'in elleri Ashton'ın pantolonunun kemerine doğru indi ve oradan aşağılara doğru

kaydığında Ashton pantolonunun düğmelerini açmaya başlamıştı bile. Lierin'in parmakları içeri sızıp kasıklarının bir tüy hafıflığıyla okşamaya başlayınca Ashton nefesini tutarak dişlerini sıktı. Vücudundaki bütün kan kasıklarında toplanmış, onu artık öldürmeye başlamış olan ihtiyaçları her yanını dağlamıştı.

Çabucak doğruldu ve tüm ihtişamıyla, çırlıçıplak karşısında durduktan sonra, Lierin'in üzerine tüm ağırlığıyla uzanarak, o sert sıcaklığını bacaklarının arasındaki sıcak noktaya bastırdı. Doymak bilmeyen dudakları yeniden Lierin'in dudakları üzerine kapanarak örselemeye başladı; bugüne kadar var olduğunu bile bilmediği bütün arzuları uyanmıştı Lierin'in. Ashton onu yatırdı; elleri ve dudakları Lierin'in ipeksi teninde kendinden hiçbir şüphesi olmayan bir erkeğin cüretkârlığıyla dolaşmaya başladı. Bilerek onun tüm duyularını birer yay gibi geriyor, Lierin de melodik iç çekişlerle ona gereken cevabı veriyordu. Yaşadığı haz onu öyle dayanılmaz bir noktaya getirdi ki titreyerek kıvranmaya başladı. Ashton kendini onun üzerine iyice yerleştirirken bakışları birbirinin içinde eridi, ardından o mest edici an geldi, şövalyenin mızrağı cömertçe içeri girdi ve o aşk noktasını bularak onları birbirine bağladı. Lierin dalga dalga bir duygu seline kapıldı, bütün varlığı o keyifli darbelerde hayat bulmuştu adeta. Ashton'ın darbeleri son derece yumuşak ve yavaştı; bir süre sonra şehvetleri ikisini de daha açgözlü yaptı ve darbeler sonuca ulaşmak için vahşileşerek hızlandı. Lierin vücudunu Ashton'ın vücuduna doğru bükerek, onun darbelerine aynı tutkuyla cevap verdi. Ashton onu, buğuların tatlı ve çarpıcı, yıldızlarınsa kör edici bir parlaklıkta olduğu yüksekliklere çıkarınca, Lierin zevkle yutkundü. Tanımlayamadığı binlerce duygu tenine altın tozları gibi dokunuyor ve dokundukları yerde adeta patlayarak onu bir mutluluktan diğerine sürüklüyor, mest ediyordu. Hazzın doruk noktasına doğru yükselirken Ashton'a sımsıkı sarıldı. Bu rengârenk yüksekliklerde birlikte tırmanışa geçtiler ve nihayet gökyüzüne ulaştıkları anda yörüngelerinden kurtulup ışıkla birlikte şeytanarabalarının yumuşak minderlerine yuvarlandılar. Yaşadıkları tatmin nefeslerine yansıdı ve dudakları yaşadıkları o sonsuz hazzın ardından bir kez daha buluştu. Yağmur damlaları pencere camlarından aşağı doğru

süzülmekteydi, fakat arzularının tatlı iksirini yudumlamakla meşgul olan bu çiftin hiçbir şey umurunda değildi.

Evin erkeği olarak Ashton'ın kullandığı ana süit, sabah güneşinden perdelerle korunuyordu; kadife perdelerin yanlarından içeri çok az ışık sızıyordu. Lierin dönerek eliyle yatağın diğer ucunu araştırdı. Boş olduğunu hissedince doğrulup yatağın üzerinde oturdu ve hızla odayı gözden geçirmeye başladı, ama bunun bir faydası olmadı. Kulaklarını dört açmasına rağmen Ashton'ın süitte olduğuna dair herhangi bir ses duyamadı. Ashton geceleyin onu kendi yatağına taşımış ve buraya ait olduğunu söyleyerek ayrı oda saçmalığına bir son vermişti. Burası son derece güzel döşenmiş çok büyük bir odaydı. Odada camgöbeği ve kahverengi tonları ağırlıktaydı; kadifeler, deriler ve koyu renkli ahşaplar odaya erkeksi bir sıcaklık veriyordu. Tabii âşık olduğu adamın bu odada yaşıyor olması da odayı çok daha çekici bir hale getiriyordu.

Dağınık saçlarını yanaklarından çekerek düzeltti ve hülya- lı bir tavırla içini çekerek yeniden yastıklara gömüldü. Ashton yeniden yanına gelene kadar bir gece önce yaşamış olduğu tatminin tadını çıkaracaktı. Belle Chene'in efendisi karşı konulmaz çekiciliğiyle aklına ve vücuduna sahip olmuştu, şu an kalbi umutsuzca bu adam için atıyordu. Ona duyduğu aşkın coşkusuyla mest olmuş bir şekilde zihninde yeniden onun ince ama kaslı bronz vücudunu, sert karnını ve demir gibi olan kalçalarını canlandırdı. Daha mahrem yerlerini düşündüğündeyse yüzü yanmaya başladı, vücudunu keşfeden ellerine verdiği tepkiyi hatırlayınca dudaklarında gizli bir tebessüm belirdi. Gecenin ilerleyen saatlerinde Ashton şömine ateşini güçlendirmek üzere yataktan ayrıldığında sırtındaki adalelere ve sert kalçalarına bir kez daha hayran olmuştu.

Uzaktaki bir odanın kapısının açılıp kapanma sesi Lierin'i hayallerinden ayırdı; Willabelle'in ağır adımlarını tanıyarak hızla üzerindeki örtüleri açtı ve çıplak olduğunu anlar anlamaz heyecanla içini çekti. Ashton'ın yatağın ayakucunda duran robdöşambrım kaptı ve çok büyük gelen bu giysiyi hızla üstüne geçirirken kâhya kadının banyoya girdiğini duydu. Banyo kapısı sıkıca kapatılmasıyla beraber, Lierin rahatlayarak yatağa çöktü. Ashton'ı kocası olarak kabul etmekte acele etmeyeceğini söyledikten kısa bir süre sonra kadınla

yarı çıplak bir şekilde karşılaşmayı hiç istemiyordu. Fakat daha fazla vakit geçmeden evin sahibi olduğunu kabul etmesi gerektiğinin de farkındaydı. Bu ev ne kadar büyük olursa olsun Willabelle'den uzun bir süre saklanamayacağını farkındaydı.

Bitişikteki oda iyice hareketlenmişti, hizmetliler banyo için su taşımaya başlamışlardı. Kâhya kadın onlara kısık sesle birtakım emirler veriyordu; sonra sesler kesildi ve Lierin kapısının yavaşça vurulduğunu duydu. Cevap vermeden önce kendini toparlamaya çalıştı, boy aynasına bakınca saçlarının darmadağınık, yanaklarının da giysinin altındaki vücudu gibi pespembe olduğunu gördü. Geceyi Bay Wingate'le birlikte şehvet peşinde koşarak geçirdiği her halinden belli oluyordu;

Willabelle ağzı sıkı bir insan olmasa, Lierin onurunu korumakta çok zorlanabilirdi.

Tüm cesaretini toplayıp kapıyı açtığında Willabelle'i diğer yatağa temiz çarşafı sererken buldu. Kadın kendi kendine söyleniyordu, genç sahibesine dönüp her zamanki içten gülmemesiyle onunla sohbet etmeye başladı ve bu Lierin'i bir anda huzura kavuşturdu. Kâhya, onun, efendisinin odasındaki varlığını çok doğal ve her gün yaşanan bir şeymiş gibi karşılamıştı.

Kısa bir süre sonra Lierin sıcak banyonun tadını çıkarmakla meşguldü; alt koridorda hızla ilerleyen çizmelerin topuk sesleri yankılandığında köpüklerin içine yeni gömülmüştü. Ashton merdivenlere yönelince, Luella May bir üst koridordan koşarak aşağı indi ve yatak odasının kapısını uyarı niteliğinde tıklattı. Willabelle de elindeki işi son hızla bırakıp odadan dışarı süzüldü.

Ashton odasına girince banyodan gelen yumuşak ama hareketli melodiye doğru çekildiğini hissetti. Kapının kenarına dayanarak kendisine sunulan bu güzelliği keyifle izlemeye başladı. Zamanlaması mükemmeldi. Kadını banyo yapıyordu, pencerelerden süzülen sabah güneşi Lierin'in fildişi rengindeki teninin üzerinde parlıyor ve ona gizli bir ormanda süslenmekte olan bir orman perisi görüntüsü veriyordu.

Lierin birinin orada durduğunu hissettiyse de, başını kaldırdığında Willabelle'i göreceğini umuyordu. Karşısında yaramaz bir tavırla gülümseyen ateşli ela gözleri görünce hafifçe irkildi. Ashton'ın cüretli bakışlarıyla henüz tam olarak barışamamıştı, ıslak göğüslerine baktığını görünce yüzü pembeleşti.

"Günümü çok özel kıldınız madam... Gecemi de."

Ashton'ın gece yaşadıkları tutkulu anları hatırlatması, Lierin'in yanaklarının biraz daha kızarmasına sebep oldu.

Ashton'ın üzerinde binici pantolonu, uzun çizmeleri ve uzun kollu gömleği vardı; tam bir erkeklik timsaliydi, Lierin onun karşısında çıplaklığının farkına daha çok varıp daha çok utanmıştı. Ashton'ın bakışlarından kaçabilmek ve kalbinin hızlı atışlarının biraz düzene girebilmesini sağlayabilmek amacıyla giysilerini gösterdi. "Ata mı bindin?"

"Sadece arazinin temizlenmekte olan kısmına baktım," diye cevap verdi Ashton, bu esnada Lierin'in kendini örterek yıkanmaya çalışmasını ve göğüslerinin üzerinde duran köpükleri izliyordu. "Bugünkü planım seni Natchez'e götürmek. New Orleans'ta yeni giysilere ihtiyacın olacak."

"Ama ben gitmeyeceğimizi düşünmüştüm..."

"Tam tersine aşkım." Ashton içeri girip küvetin yanında duran ahşap tabureye oturdu. Süngeri Lierin'in elinden alıp sabunlu suya batırdı ve sırtını sabunlamaya başladı, aşağıdan yukarıya doğru yavaş hareketler yapıyordu. "New Orleans'a yapacağımız yolculuk hafızana yardımcı olabilir, ayrıca yeniden tanışmak için yalnız geçireceğimiz bir zamana ihtiyacımız var. Her şeyin başladığı yerden daha iyisi olabilir mi?"

Lierin başını yarım çevirdi, sırtında ve omuzlarında dolaşan parmakların verdiği hazla içini çekti.

"İyi geliyor mu?" diye sordu Ashton usulca.

"Himm, evet. Çok," diye mırıldanırken utancını unutup, Ashton'ın hizmetinden daha iyi yararlanabilmek için öne eğildi. Ashton daha da cüretkâr bir tavırla süngeri daha yana götürdü ve elini biraz daha ileri uzatarak göğüslerini sabunlamaya başladı. Lierin'in kalbi küt küt atmaya başlamıştı, yumuşacık duru bakışlarını Ashton'a çevirdi. Ashton da eğilerek burnunu kulağına sürttü, gevşek bir şekilde toplanmış buklelerini eliyle yana itip boynuna küçük öpücükler kondurdu. Eli göğsünün üzerinde dolaşmaya devam ediyordu, derken yavaşça Lierin'in vücudunun altına kayarak onu kucağına aldı. Üzerindeki kıyafetin sırlıslık olması ikisinin de umurunda değildi, ânın sıcaklığı onları kavurmaya başlamıştı bile. O an sadece ikisi vardı, geri kalan her şey yeryüzünden silinmişti.

■kirk

Üst kat sahanlığından gelen yumuşak topuk seslerini duyunca Ashton başını kaldırıp yukarı baktı ve ruhunu besleyen bir görüntüyle karşılaştı. Lierin dışarı çıkmak için Ashton'ın aldığı giysilerden birini giymişti ve sonuç çok çarpıcıydı. Ashton uzun zaman önce onun her açıdan arzuladığı kadın olduğuna karar vermişti. Aradan geçen üç yıl içerisinde hafızası ona bunu unutturmamıştı ama şu an karşısında duran kanlı canlı, yaşayan kadına baktığında onun güzelliğinin boyutlarının bir kez daha farkına vardı. Hatırladığından çok daha güzel ve sevimli görünmesi hafızasının ona oynadığı bir oyun muydu?

Lierin merdivenin başına gelip de tereddütle durunca, Ashton gülümseyerek elini ona uzattı. Lierin basamakları inerken, Ashton da yumuşak bakışlarıyla karısının üzerindeki her ayrıntıyı inceledi. Mavi-yeşil tafta korsajı ve aynı kumaştan kırık-beyaz eteğiyle Lierin'in elbisesi mükemmel gözüküyordu. Boynundan aşağı uçuşarak inen pliler, uzun kollarının bileklerinde de yer alıyordu. Kollarının omuz kısmı kabarıktı ve aşağı indikçe kola sımsıkı oturuyordu. Krem rengi dantel fistoları olan geniş kenarlı mavi-yeşil şapkasının aynı renkten yapılmış bağcıkları çenesinin altında kocaman bir fiyonk şeklinde bağlanmış, ona şımarık bir hava veriyordu.

"Lierin, denizkızlarını yuvalarından çıkarıp kıskançlıkla çığlık attıracak bir güzelliğe sahipsin," dedi Ashton.

Lierin keyifle gülerek kollarını onun boynuna doladı, Ashton da onu belinden tutarak son basamakları indirdi.

193

Ateşli bir şekilde öpüşürlerken yere bırakmadı. Lierin'in dili Ashton'ın arayışına hemen cevap verdi; ayrılmadan önce ânın tadını çıkardılar. Ashton isteksiz bir tavırla içini çekerek onu yere bıraktı. "Bana bu tür cevaplar verirsen seni son hızla yatağa götürmem gerekir."

Lierin, Ashton'ın yelekli göğsünü okşayarak büyüleyici bir tebessümle karşılık verdi: "İstersen yolculuğumuzu erteleyebiliriz."

Ashton sahte bir acıyla inledi. "Ah, daha önce yataktan çıkmamayı hiç bu kadar istememiştim ama sana bir gecelik borcum var, hatırlıyor musun?" Lierin'in parlayan gözlerine tebessümle baktı. "Birlikte geçireceğimiz geceler için sana yeterince gecelik lazım."

Lierin parmak uçlarında yükselip Ashton'ın kulağına fısıldadı: "Marelda'nın benden niye bu kadar çok nefret ettiğini anlayabiliyorum artık. Sen aynı yatağı paylaşmak için mükemmel birisin."

Kapıya doğru yürürlerken Ashton kuşku dolu bakışlarını Lierin'in üzerine dikti. "Madam, Marelda bunu değerlendirebilecek herhangi bir bilgiye sahip değil. O kadınla hiçbir ilişkim olmadı."

Ashton'ın kolunu sımsıkı göğsüne bastıran Lierin, gözlerinin içine bakarak gülümsedi. "Bu beni çok ama çok mutlu etti."

Hiram arabanın açık kapısının yanında bekliyordu. Onlar evden çıkarken kunduz derisi şapkasını başından çıkardı ve sırtarak selamladı: "Vay be bomba gibi olmuşsunuz."

"Teşekkür ederim Hiram," diye keyifle cevap verdi Lierin. "Bay Wingate çok yakışıklı olmuş, öyle değil mi?"

Hiram, "Evet efendim, her zaman olduğu gibi," diyerek Lierin'i onayladı, ama sırtarak sözlerine devam etti: "Ama sizin güzelliğinizin yanından bile geçemez hanımım."

Çift, Hiram'ı sıcak kahkahalarıyla ödüllendirdi ve Lierin yüzünde parlak bir tebessümle kocasının yardımını alarak arabaya bindi. Deri koltuğa oturunca eteklerini toplayarak Ashton'ın yakınına oturabilmesi için yer açtı. Ashton kolunu omzunun arkasından uzatıp eliyle onu kendine doğru çekti.

"Seni seviyorum," diye fısıldadı.

Lierin şapkalı başını döndürerek Ashton'ın sevgi dolu bakışlarına tebessümle cevap verdi ve onu gözleriyle okşadı. "Bu duygu karşılıklı bayım."

Araba sallanarak kavisli yolda ilerlemeye başladı, bundan önce sayısız kez ve şekilde Natchez'e gitmiş olan Ashton bu kez bambaşka bir keyif yaşıyordu. Aylardan beri ilk kez huzurluydu, hem zihnen hem de bedenen. Hazzın doruğuna çıkarak geçirdiği gece ona umutsuzca ihtiyaç duyduğu o huzuru getirmişti; ona bu doyumunu yaşatan kişi de şu anda büyük bir istekle yanına sokulmuş durumdaydı.

Lierin Ashton'ın pantolonunun paçasına takılmış olan bir ipliği aldı ve elini kaslı bacağının üzerinden çekmeden onu okşamaya başladı. Gözlerini kaldırıp Ashton'ın tebessümüyle karşılaştı ve genç adam ona doğru eğilince, o da başını yukarı kaldırıp Ashton'ın öpücüğüne cevap verdi. Hiram at arabasını terzi dükkânının önüne getirip de manevra yaparak durdurana kadar, yolculuk hoşluklar içinde devam etti.

Ashton karısının kaldırma inmesine yardım ettikten sonra Hiram'a dönüp tahmini geri dönüş saatlerini bildirdi ve sonra elini yavaşça Lierin'in sırtına koyup ona dükkâna girmesi için eşlik etti. Bayan Gertrude masaların üzerinde yığılı elbiselerin arasından boynunu uzatarak dükkânın arka kısmından çıktı.

Bu çelimsiz ve papağan suratlı ladin içeri kimin girdiğini anlayınca kollarım ileri doğru uzatarak hızla yürümeye başladı. "Ah, genç karınızla tanışabilmek için sabırsızlanıyordum Bay Wingate," diye şakıdı.

Ashton onları tanıştırdıktan sonra; terzi kadın ince şahin gagasına benzeyen burnuna tünemiş olan gözlüğünün ardından Lierin'i şapkasından başlayıp deri terliklerine kadar inceledikten sonra gülümseyerek onayladı: "Dün sabah büyükanneniz buradaydı, karınızdan övünerek bahsetti ama ben bunun bir kısmının biraz abartı olduğunu düşünmüştüm, şu an ise söylediklerinin doğru olduğunu kendi gözlerimle görüyorum."

Bayan Gertrude, Lierin'in ince elini ellerinin arasına aldı ve sevgiyle okşadı. "Hanımlar tasarımlarımı üzerinizde görünce size benzemek isteyen küçük civciv sürüleri gibi etrafımı saracaklar. Hayatımda birkaç mucize yarattığımı söyleyebilirim Bayan Wingate, ama böylesiyle hiç işim olmamıştı. Çok güzel bir kadınsınız, çekeceğim derdi tasayı şimdiden görebiliyorum!"

Lierin onun bu alışılmadık tarzdaki esprisine bir kahkahayla cevap verdikten sonra bir espriyle devam etti: "Sizin için bu kadar sorun olacaksa elbiselerden vazgeçebiliriz."

Bayan Gertrude hızla doğruldu ve inanmayan bakışlarını komik bir şekilde ona dikti. "Ne?! Seni başkası mı giydirecek? Hayatım bu son derece komik. Kimse sana hakkını veremez." Omuz silkerken dudaklarında kocaman bir gülümseme oluşmuştu. "Hepsi gelecekler ve çok da kıskanacaklar ama hiç korkun olmasın. Ben hepsini hallederim."

Kesinlikle kıskanacaklardı. Bayan Gertrude'un bundan hiç şüphesi yoktu. Yakışıklı Ashton Wingate ve onu ele geçirmek isteyen güzel kadınlarla ilgili tüm söylentilerden haberdardı. Bunların arasında en ısrarcı olanı Marelda Rousse idi ve sık sık dükkâna gelip bu adamın ona nasıl taptığını anlatıp dururdu. Ashton'ın bir anda ortaya çıkan evliliği onu çok utandırmış ve Ashton'ın kızgın bir babanın zoruyla evlenmiş olabileceğine dair birtakım dedikodular çıkarmıştı.

Dik başlı Bay Wingate'e bunun nasıl yaptırılmış olabileceği sorulunca da omuz silkmış ve sarhoşken kızın bekâretini bozmuş olabileceğini, sonra da bu gibi durumlarda yapılması gereken onurlu hareketi yapmış olabileceğini söyleyivermiş- ti. Bu açıklamalar o zamanlar da biraz kıskançlık kokuyordu ama, insan o kadını, yani Lierin'i bir kez gördükten sonra, söz konusu açıklamalar tüm gerçeklik ihtimallerini bir anda kaybediyordu. Bu hikâyeler doğru olsa bile, demek adam sarhoşken bile dünyanın en güzel mücevherini seçmeyi ba- şarabiliyordu.

Terzi onlara kendini takip etmelerini işaret ederek dükkânın arkasına doğru yürüdü. Kadın biraz uzaklaşınca Lierin Ashton'a yaslandı. "Bayan Gertrude'un içinde biraz yağcılık var sanırım, aynı şeyleri bütün müşterilerine söylüyordur."

Ashton gülümseyerek onun belini sıktı. "Bayan Gertrude son derece dürüst bir insan olarak tanınır; dolayısıyla kulaklarını saçma sapan sözcüklerle doldurmaya kalkışması için hiçbir sebep göremiyorum ben. Belki farkında değilsiniz madam ama size bakmak insana büyük bir keyif veriyor. Hatta son zamanlardaki en büyük keyfim bu."

Ashton diğer erkeklerin de genç karısına hayranlıkla bakmakta olduğunu fark etmişti. Daha sonra hafif bir şeyler yemek için gittikleri komşu handa da aynı tepkileri gözlemlemişti. Vakit öğleni geçmiş, restoran müşterilerinin sayısı azalmıştı; yemek salonunda bir avuç insan kalmıştı. Bunların bir kısmı Ashton'ı tanıyordu; karısıyla tanışmak için yanına geldikten sonra, omzuna vurup mutluluk dileklerini ilettiler. Bir kısmı ise tamamen yabancıydı ve sessiz bir hayranlıkla Lierin'i izliyorlardı. Bir kısmı da cüretkâr bir tavırla ona uzaktan uzağa asılıyordu. Ashton meydan okuyan bir tavırla kaşlarını kaldırarak onlara dönünce hemen başlarını çevirdiler. Daha sonra Ashton, Lierin'i arka taraftaki masalardan birine götürüp keyif aldığı şeyi diğerleriyle paylaşmayacağı bir şekilde oturttu. Orada bile bir deri bir kemik kalmış olan hancının meraklı bakışlarıyla uğraşmak zorunda kaldı. Ashton bu adamın kadınları süzmek gibi bir âdeti olmadığını bilirdi; bu sadece parasına para katmakla ilgilenen bir adamdı. Lierin'e olan ilgisi karakterine son derece zıt bir davranıştı, adamın kendilerine doğru geldiğini gören Ashton daha da şaşırıldı.

"Özür dilerim bayan, ama Bay Wingate'in eşiniz olduğunu söylediğini duydum, doğru mu bu?"

Lierin onu "Evet," diyerek onayladı.

Hancı kafasını kaşımaya başladı, şaşkın görünüyordu. "Sanırım ben yanıldım. Sizin Bay Sinclair'in aradığı hanım olduğunuzu düşünmüştüm."

"Bay Sinclair mi?" diye sordu Lierin.

"Evet, efendim. Bay Sinclair karısının evden kaçırılarak buraya getirildiğini söylemişti ama siz Bay Wingate'in eşi olduğunuza göre o olamazsınız."

"Bay Sinclair diye birini tanıdığımı hiç sanmıyorum," diye usulca mırıldandı Lierin, huzursuz olmuştu. "Neden eşi olduğumu düşündünüz?"

"Ah, eşi buraya gelmişti, kendisini uzaktan görmüştüm. Size çok benzeyen iyi giyimli bir hanımdı. En başında yanındaki adamı arabacı sanmıştım çünkü arabayı o sürüyordu, ama sonra adam hanımın yanındaki odayı kendine tuttu ve burada kaldıkları süre içinde hep gizlendiler. Kadın bir şeye çok üzülüyor gibi görünüyordu ama onunla ne konuştum, ne de yanına yaklaştım. Garip bir şeyler oluyordu bana kalırsa, çünkü ikisi de biraz heyecanlı görünüyordu. Adamın pek özel bir tipi yoktu, Bay Sinclair ise oldukça yakışıklı bir beyefendiydi. Her neyse Bay Sinclair ortaya çıkınca diğer adam kadını da alarak buradan ayrıldı. Bay Sinclair karısının sandıklarını arabaya yükleyip gitmeden önce sanırım bir süre onları aradı, sonra bir arabacı tuttu ve buradan ayrıldı. Daha sonra onu bir ya da iki kez gördüm ama kendisi buralardan değildir ve pek fazla konuşmaz."

"Bütün bunlar ne zaman oldu?" diye sordu Ashton.

Hancı sivri çenesini sıvazlayarak bir süre düşündü. "Tımarhane yanmadan kısa bir süre önce." Biraz daha düşündükten sonra kesin kararını verdi. "Evet, o zamandı."

Lierin'in karnı kasılmaya başlamıştı. Adamın tam olarak göremediği biri hakkında rahatlıkla yanılabilceğini ve Lierin Wingate olduğunu söyleyip duruyordu kendine ama içine kuşku düşmüştü bir kere. Bu bilinmeyen kadına benzemese adam gelip de ona bunu sormazdı. Diğer yandan evdeki portre su götürmez bir şekilde Ashton'ın karısı olduğunu ispatlıyordu. Bunu düşününce Lierin kendisini topladı ve kuşkularını bir kenara attı.

Ashton yemek süresince Lierin'le ilgilendi ve onun eski neşesinin yerine geldiğini görünce çok mutlu oldu. Hatta bunun somut kanıtını handan çıkar çıkmaz Lierin'in duvarları sarmaşıklarla kaplı koridorda onu durdurmasıyla gördü. Lierin mükemmel bir gülüşle kollarını Ashton'un boynuna doladı ve başını aşağı çekerek aralık dudaklarını onunkilere bastırdı. Ashton buna dünden razı olduğu için hemen ânın tadını çıkarmaya başladı ve öpücüğü uzatarak şehvetli bir temasa, tutkulu ve ıslak bir dokunuşa çevirdi.

Duydukları bir nefes sesiyle irkilerek ayrıldıklarında, saman rengi saçları olaı uzun boylu bir adamın fal taşı gibi açılmış gözleriyle karşılaştılar. Adam ağzı açık bir şekilde orada durmuş bir ona bir diğerine bakıyordu. Lierin utangaç bir gülümsemeyle adamın yanından geçti, Ashton da birkaç özür kelimesi mırıldanarak onu izledi. Hızla yola doğru ilerleyip

Hiram'a işaret etti; kısa bir süre sonra arabalarında oturmuş, koridorda denk geldikleri şık giyimli genç adamın şaşkınlığı hakkında kahkahalar atarak değişik yorumlar yapmaya başlamışlardı bile.

Aynı adam hâlâ verandada duruyordu ve kısa bir süre sonra, Horace Titch kolunda Marelda ile onun önünden geçti. Marelda, Wingate çiftinin kaçışını gözden kaçırmamıştı ve yanındaki adama da onlarla ilgili sorunlarını anlatıyordu.

"Bu kadının Ashton'ı Lierin Wingate olduğuna nasıl inandırdığını hâlâ anlamıyorum, bir de hafızasının tümüyle kaybolduğunu söyleyip duruyor. Kim olduğunu, nereden geldiğini hatırlamıyor, ne zaman hatırlayacağı da meçhul. Ben hâlâ onun tımarhaneden kaçtığını iddia ediyorum."

"Ama şekerim Bay Logan o olmadığına yemin etti," diye yüreklice karşı koydu Horace.

"Ashton'ın adam için yapmış olduğu onca şeyden sonra Bay Logan'ın onu üzecek bir şey söyleyeceğini mi sanıyorsun? O kadar adamla oraya gitmişken, kadının tımarhane görevlisinin katili olarak tutuklanması konusunda direktmeliy- din. Ama sen ne yaptın? Ashton'ın seninle dalga geçmesine izin verdin!"

Horace ellerini sımsıkı yumruk yaparak bir şeyler geveledi. "Onu asla affetmeyeceğim, yemin ederim ki bir gün intikamımı alacağım."

"Ashton Wingate'in karşısına bir dahaki sefere koca bir orduyla çıkmanı öneririm," diye tavsiyede bulundu Marelda. "Zira kendisi bu gibi durumlarda bir şekilde üste çıkmayı başarıyor."

Bu sırada Marelda'nın gözleri orada duran uzun boylu adama takıldı. Gözlerinden hayranlık parıltıları saçılıyordu etrafa. Bu yabancı Ashton'dan daha genç ve daha kilolu olmasına rağmen, nedense Marelda'ya Ashton'ı hatırlatmıştı.

Kostümünün kesiminden belirli bir servete sahip olduğu anlaşılıyordu ama bu özelliğe sahip olmasa bile Marelda'ya yanındaki adamdan çok daha fazla hitap ettiği kesindi.

Uzun boylu adam şapkasının kenarına dokunarak Marelda'yı selamladı, düzgün kesimli bıyıklan tebessümüyle birlikte hafifçe yukarı doğru kıvrıldı. Marelda onun bu küçük tepkisiyle hayal kırıklığına uğradı ve omuzlarının dünyanın yükünü taşımış gibi çökük olmasının nedenini merak etti. Zira Marelda ihtiras dolu bakışlarıyla yaptığı cilvelere çok daha büyük tepkiler almaya alışık bir kadındı.

Yedinci Bölüm

NEW ORLEANS! Hilal şehri. Mississippi'ye açılan kapı. Delta'nın parlak incisi. Hem azizlerin hem günahkârların sevdiği şehir; tembel günlerin, şehvetli gecelerin yaşandığı mekânlar; çeşitli kültürlerin aynı potada eridiği, hızla ve aniden gelişmiş genç bir kent. Kişinin kendini bulacağı bir cennet, eğlenceler mekânı, karanlıkta tatlı mutlulukların yaşandığı, sabah güneşiyle yeniden doğulan, zamanın son derece yavaş aktığı geniş, çamurlu nehir kıyıları. Görüntüler ve sesler metropole ayrı bir hava veriyor, sokaklardaki farklı ve zengin aromalar etrafta dolaşanların duygularını karmakarışık ediyordu. Tatlı çalılar havaya baş döndürücü kokularını salarken, geniş arazilerdeki çimlerin üzerinde bulunan açel- yalar ortama can alıcı renkleriyle alışılmadık bir doku kazandırıyor. Burası kesinlikle âşıkların cennetiydi.

Wingate çifti karaya çıktıkları andan itibaren eskileri hatırlamak yerine yepyeni anılar oluşturacak maceralara yelken açtılar. *Nehir Cadısı* koyda ilerlerken şehrin hemen kıyısında üç taraflarını sarmış olan yüzen sarayları gören Lierin'in kalbi heyecanlı bir davul gibi vurmaya başlamıştı. Rüzgâr başının üzerinde ılık çalarak âna yeni bir heyecan katarken, vapurun yüksek bacalarından huzur homurtuları geliyordu. Lierin heyecan içinde sahile baktı ve durağan bir şeyler görmeyi başaramadı. Baktığı her noktada coşkulu bir hareketlilik vardı. Üzeri pamuk balyaları ya da şeker pekmezi fıçılarıyla yüklü arabaları çeken katırlar... Kalasların üzerinde koşuşturarak yükleri taşıyıp istifleyen adamlara ve mürettebatlarına bağırarak emirler yağdıran kaptanlar...

Uzatılan kalasın üzerinden kocasının becerikli kollarında inip kiralanan üzeri açık faytona onun yardımıyla binerken Lierin kendini başının üzerinde çılgınlık atarak gezinen martılara benzetti. Bir çocuk coşkusuyla gözlerini etrafta gezdirdi, yakındaki bir at arabasının içinde bekleyen rengârenk giysili melez zenci kadınları dikkatini çekti. Üzerlerindeki ipekli giysilerle kelimenin tam anlamıyla çok hoş görünüyorlardı. Onların Ashton'a cilveli gülüşlerle

baktıklarını fark etmeden önce, bu farklı elbiseleri ve duruşları onu gerçekten büyülemişti; sonra bu kadınların içlerindeki kıskançlığı su yüzüne çıkarmaya başladıklarını hissetti. Ashton Lierin'in kendisine sokulduğunu fark edince bir kahkaha atarak hemen onu sahiplendi ve kolunu omuzlarına attı.

"Senin evli bir adam olmanın onlar için bir anlam ifade ettiğini hiç sanmıyorum," dedi Lierin keyifsiz bir sesle.

"Bana ediyor," diye mırıldandı Ashton. Herkes onları seyrederken Lierin'i çenesinden tutup yarı aralanmış yumuşak dudaklarını aşıla öptü ve bunun üzerine etraftan kıkırdamalar yükseldi.

Başını kaldırdığında Lierin'in tüm endişeleri tamamıyla yok olmuştu. Ashton'ın yüzünü okşayan bakışları yumuşacık ve pırıl pırıldı. "Bu mutluluk bir gün biter mi, yoksa gün geçtikçe daha da mı artar?"

Ashton gülümsedi. "Bazen aşkı sonsuza kadar ayakta tutmak çok büyük bir kararlılık gerektirir. Yanlış kullanımlar onu bayatlatıp yok edebilir."

"Şu geçtiğimiz bir ay içerisinde seni sevmek çok kolaydı," dedi Lierin. "Emek harcanırsa neler olabileceğini hayal dahi edemiyorum."

"Seni ilk gördüğüm yeri görmek ister misin?"

Lierin hevesle başını salladı. "Ah, evet. Birlikte yaptığımız her şeyi öğrenmek istiyorum. Onların hepsini seninle yeniden yaşamak istiyorum."

Ashton öne eğilip sürücüye onları Vieux Carre'a götürmesini söyleyip keyifle yerine oturduktan sonra, atların parke taşı döşeli rıhtımda ilerlerken çıkardığı nal seslerini dinlemeye başladılar. Lierin'i buharlı gemiye bindirirken ne tepki göstereceğini kestiremediği için Ashton biraz korkmuş, Lierin'in kâbuslarının daha da artacağından endişe etmişti... Bu yüzden gemiye bindiklerinden beri onu yakından gözetlemiş, fakat Lierin şu ana kadar herhangi bir karamsarlık emaresi göstermemişti. Tam tersine ilk yolculuğuna çıkan birinin coşkusuna sahipti. Karısının hafızasının geri dönmesine yardımcı

olmasını umarak, St. Louis Oteli'nde yeni evli genç bir çift olarak gitmiş oldukları aynı süiti ayırtmıştı. Yüksek Fransız kapılı balkondan içeri süzülen sokak gürültüleri ve sokağın görüntüsü hâlâ aynıydı. Onu yemek yedikleri restoranlara, alışveriş yaptıkları aynı dükkânlara, bir zamanlar gezdikleri parklara ve aynı kumpanyaların sahne aldığı tiyatrolara götürecekti. Kontrol edebildiği ölçüde her şey aynı olacaktı. Yapabileceği en iyi şey buydu ve bunun yeterli olmasını umuyordu.

Lierin at arabasının koltuğunda keyifle Ashton'a yaslanmış, iki yanlarından akıp giden manzarayı izliyordu. Nereye gittikleri konusunda bir fikri yoktu ama Ashton'ın yanında son derece mutluydu. Fayton iki yanında lokantaların ve otellerin sıralandığı bir sokaktan geçip önleri ferforje demirler ve küçük çıkmalarla süslü dükkânlarla dolu olan dar bir yola saptı. Ashton bu dükkânların arasından bir tanesini ona işaret etti.

"İşte orası! Seni ilk gördüğüm yer ama senin beni fark etmen biraz zaman almıştı."

Lierin keyifli bir kıkırtıyla cevap verdi. "Muhtemelen orada olduğunun farkındaydım ve cilve yapıyordum. Seni fark etmeyecek bir kadının olduğunu düşünemiyorum."

"Öyle ya da böyle hiç fark etmez madam, beni dehşete düşürmüştünüz. Yanında şaperonunla birlikte o arabaya binip uzaklaştığın anda hayatımın sona erdiğini sanmıştım."

"Sonra tam olarak nerede tanıştık?"

"Ah, kader bana yardım etti." Ashton gülümseyerek başını salladı ve arabacıya yeni bir adres söyledi. "Birtakım vicdansızlar mürettebatıma gölge düşürmeye uğraştı, hak ettikleri cezayı ödememek adına bunu yaptıkları kesindi. Adamın birine rüşvet vererek diğer gemilere saldıran korsanların benim gemimde saklandığına dair ifade vermesini sağladılar. Yetkililer bu işin içinde bir dalavere olduğunu anlayana kadar o alçaklar ortalıkta ellerini

kollarını sallaya sallaya dolandılar ve bu da benim delirip adamlarıma karşı olan kanıtları inceleyen yargıçla gidip yüz yüze konuşmaya karar vermeme sebep oldu."

"Büyükbabamla mı? Yargıç Cassidy yani."

"Evet, madam. Odasına onu savunmak için genç bir hanım girene kadar konuşmama izin veren o bilge adam. Bunu yapmış olduğu için ona sonsuza kadar müteşekkire olacağım."

Fayton iki yanında tuğla çitler olan daracık bir geçide girdi. Kemerli tuğla duvarların üzerlerinde ferforje demirler, arkalarındaki çiçek bahçeleri ile taşlık yürüme yollarının görünmesine izin veriyordu. Bu yolculuk bitişik nizamda büyük evlerin sıralanmış olduğu daha geniş bir caddeye kadar böyle sürdü. Yolda ilerledikçe evlerin boyutları büyüdü ve aralarında boşluklar oluşmaya başladı. Bahçeler çimli alanlara, bu alanlar da büyüyerek yosun kaplı meşe ağaçlarının ve başka tür ağaçların bulunduğu daha büyük arazilere dönüştü. Fayton değişik mimari tarzlara sahip olan evlerin önünden ilerliyordu; kolonlu sömürge mimarisinden Batı Hint Adaları tarzına kadar her türden ev vardı. Bu son bahsedilen tarzdaki evlerden birinin önünde durdular.

Pencerelerine tahta panjurlar çakılı olduğu için evin dışarıdan tanınması biraz güçtü; ayrıca içi de karanlık ve korkutucu bir görüntüye sahip olduğundan pek rahatlatıcı bir yer olduğu söylenemezdi. Ashton birkaç pencereyi açıp, panjurların çivilerini söktü ve odalara gün ışığının girmesini sağladı. Hüzünlü bekçiler gibi duran üzerleri çarşafarla örtülü mobilyalar hayalete benzer bir görüntü sergiliyor olmasına rağmen; bu cansız yaratıkların varlığı, tozlu döşemelerin üzerinde ayak izlerini bırakarak yürümüş olan bir canlının buraya girmesini engellememişti. Bir erkeğin ayak izine benzeyen bu izler, evin alt katlarında amaçsızca dolaşmış, ama yargıcın çalışma odasına girince bilinçli adımlarla alçak konsola doğru ilerlemiş ve aynı emin adımlarla yeniden kapıya dönmüştü. Konsolun üzerindeki duvarda birbirinden biraz ayrı duran iki boş tablo askısı duruyordu, sanki bir zamanlar burada iki resim

yan yana asılıydı. Ashton o askılarda eskiden ne asılı olduğu konusunda sadece tahmin yürütebilirdi.

"Portren elime ulaştığında yanında bir de mektup vardı ve bu portrenin baban tarafından yargıca verilen iki resimden biri olduğu yazılıydı. Diğer de kardeşin Lenore'a aitmiş ve büyükbaban yaşarken ikisi de ondaymış. Lenore'a ait olan portre kendisine gönderilmiş olabilir ama şu ayak izleri oldukça yakın bir zamanda buralarda gezinmiş, sen de farkın- dasın değil mi" -Lierin'in yere bakmasını sağladı- "buraya bir erkek girmiş ve doğruca şu konsola gelmiş."

"Hangi tür bir hırsız" -Lierin eliyle odayı gösterdi- "çalı- nabilecek çok daha değerli şeyler varken sadece bir resimle ilgilenir ki?"

Ashton gülümsedi. "Resimler buradayken onları hiç görmedim ben, ama eğer Lenore da sana benziyorsa bir erkeğin o resmi neden isteyebileceğini gayet iyi anlayabiliyorum."

"Dalga geçme Ashton. Birinin onu alması için çok daha mantıklı bir sebebi olması gerekir."

Ashton omuz silkti. "Aklıma mantıklı bir şey gelmiyor. Bizim iznimiz olmadan kimsenin buraya girme hakkı yok. Büyükbaban bu evi sana bırakmak için gereken bütün evrakları imzalamıştı, ayrıca senin boğulma haberini aldıktan sonra da bu konuda herhangi bir değişiklik yapmadı."

"Peki ama neden yapmadı?"

"Lenore ile baban, yaşlı beyefendiyle kavga edip öyle ayrılmışlardı buradan. Görünüşe göre tek akrabası olarak ben kalmıştım. En azından onu görmeye geldiğim zaman bana öyle söylemişti. Ölüm döşeğindeydi ve sahip olduğu her şeyi senin adına bana bıraktığı konusunda bir şeyler mırıldandı, ne yaptığının farkındaydı." Ashton odayı ilk kez görüyormuşçasına düşünceli bakışlarını etrafta gezdirdi. "Senin öldüğüne inandığım süreçte buraya gelmeye dayanamazdım. Bu evde çok anı saklı."

"Burada yaşadığımı hiç hatırlamıyorum ama yine de..." Lierin rüzgâr yemiş gibi titredi ve etrafına gittikçe büyüyen bir korkuyla bakmaya başladı. "Burada bir şey olduğunu hissediyorum..." Ashton'ın soran bakışları karşısında gözlerini yere indirdi ve fısıldayarak konuşmasına devam etti: "Ev sanki hüznle çılgık atıyor... Ya da uyarıyor..."

"Gel aşkım," dedi Ashton onu yavaşça kapıya doğru çekerek. "Şimdi otelimize gidelim. Seni bu kadar üzen bir yerde durmamız için herhangi bir sebep yok."

Lierin onunla birlikte evden çıktı ama bahçe kapısına gelince dönüp, eğimli çatı katına ve evin etrafını çevreleyen gölgeli balkonlara baktı. Büyük bir saçağın altında bulunan üst sundurmanın karanlık ve mat camlarında kendi üzgün yansımasını gördü; bu nesneler onu orada kalmaya zorluyor, oraya yeniden yaşam getirmesini ister gibi duruyordu. Alt sundurmanın kapalı panjurları tozluysa ve tamir istiyordu, yandaki çiçek bahçesi de otlarla ve kurumuş dallarla dolmuştu. Verimli toprakta iyice beslenerek büyümüş olan bir acemborusu, çatıya kadar yükselmişti ve oradan da gökyüzüne doğru uzanmaya devam ediyordu. Gözleri bitkinin alt verandadaki kalın gövdesine kaydıkdan sonra, yeniden üst kattaki bir pencereye yöneldi. Pencerenin camı çok koyuydu ve Lierin camın arkasında ne olduğunu göremiyordu, ama yine de orada bir hareket görmüş olduğuna yemin edebilirdi. Merakla kaşlarını çatarak diğer pencereleri incelemeye başladı ama onlar da aynı görünüyordu, yarı saydam camlarının arkasını tam olarak göremiyordu. Gördüğü sadece bir hayal miydi, yoksa dışarıda uçan bir kuşun cama düşen yansıması mıydı?

"Ne düşünüyorsun?"

Bu erkek sesi düşüncelerini bölünce Lierin kahkaha atarak döndü ve başını salladı. "Hayaletler! Eve bakınca sanki bana görünüyorlar." Koluna girdi. "Büyükbabam bu eski evi çok seviyormuş herhalde. Bu eve ve bahçeye bir zamanlar çok büyük emek harcanmış olduğunu görebiliyorum."

Ashton kolundaki ince eli hafifçe sıktı. "Yanında kalman için hepsinden vazgeçerdi."

Lierin hüznüyle içini çekti. "Bu evin harap olmasına izin vermek utanç verici."

"İstersen evi açıp, buraya bakmaları için birkaç hizmetkâr tutabiliriz ve sonraki ziyaretlerimizde de burada kalabiliriz."

"Bu çok güzel olur."

"Kim bilir? Günün birinde çocuklarımızdan biri burada oturmak isteyebilir."

Lierin kollarını Ashton'ın beline sarıp gözlerinin içine bakarak gülümsedi. "Önce bebek yapmamız gerekiyor."

"Ben tamamen emrinizdeyim, madam," diye coşkuyla cevap verdi Ashton.

"Belki de bu konuyu konuşmamızın vakti geldi... Mesela otelde, yatağımıza girip konuşabiliriz, ne dersin?"

Lierin'e bakarken Ashton'ın gözlerinde yeşil ışıklar dans ediyordu. "Ben de tam bunu teklif edecektim."

"Gidelim mi?" diye sordu cilveli bir gülümseyişle Lierin. "Bana birlikte ne kadar eğlendiğimizi o kadar çok anlattın ki, oteldeki süitimizi gerçekten de merak etmeye başladım."

Ashton onu beklemekte olan faytona bindirirken keyifle gülümsüyordu; oturup arkalarına yaslanınca arabacı atları kırbaçladı ve tempolu bir yürüyüşle arabayı hareket ettirdi. Araba yer yer güneşin parladığı gölgeli yolda ileri doğru atıldı, Lierin başka bir yolculuğu hatırlarmış gibi gözlerini kırıştırdı; bu yolculukta uzun boylu, koyu renk kıyafetler giymiş bir adamın yanında oturuyordu ve adam da Lierin'in elini sanki teselli eder gibi okşuyordu? O ânı tam olarak yaşayabilmek için başını hafifçe eğdi. Hatırladığı bu yolculuk sanki

birinin ölümüyle ilgiliydi ama emin olamıyordu, yanındakinin kim olduğuna da tam olarak karar veremiyordu. Görüntüsü çok aşındı ama içinde bir his bunun Ashton olmadığını söylüyordu. Kesinlikle ondan daha iriydi... Ve sanki bıyığı da vardı...

Zihnindeki görüntüler onu rahatsız edince Lierin bu görüntüleri kafasından atmaya çalıştı, artık hiçbir şeyin mutluluğunu bozmasını istemiyordu, bunlar sadece zihninin uydurduğu geçmişte kalmış birtakım hayaletlerdi. Zihninin içerisinde orada burada küçük izler ve fısıltılar bırakarak uçuşuyorlar, ama Lierin'in tam olarak hatırlayabilmesine izin vermiyorlardı.

Bozguna uğramış gibi içini çekti ve Ashton'ın soran gözlerle baktığını fark edince, gülümseyerek elini onun bacağına üzerine koydu. "Burada seninle yaşadıklarımı hatırlaya- bilmeyi çok isterdim. Korkarım pek çok muhteşem maceramızı unutmuşum."

"Evet unuttunuz hanımefendiciğim, ama merak etmeyin, şimdi yenilerini yaratmaya başlayacağız."

Akşamüstü güneşi yatağın etrafındaki tüllerin arasından süzülüyor ve beyaz perdelere kızıl bir ısıltı katıyordu. Arada bir, pencereden giren serin esintiler yataktaki ipek çarşafları yalayarak, birbirine dolanmış iki çıplak vücudu okşuyordu. Bu esintiler, fısıldanan sorularla, öpüşen arzulu dudakların usulca söylediği aşk sözcükleriyle ve iç çekişlerle birbirine karışıyordu. Erkeğin parmakları kadının çıplak kaburga kemiklerinde ve yumuşak göğüslerinin çekici tepelerinde geziniyordu. Kadının daha ince ve zarif olan parmakları ise, adamın boynundan kaslı koluna, oradan da düz ve sert karnına indi. Duygular dalga dalga son hızla kabarırken, kadın bacaklarını ve en hassas noktasını, adamın koyu renkli, güçlü bacaklarına teslim etmişti. O ipekten çadırın altında şehvetin doruklarına ulaşılmış, keyifli bir molanın tadı çıkarılıyordu. Bir adamla karısının birleşmesi, geçmişte olmuş ve gelecekte de tekrar olacak şeylerin adeta yenilenmesiydi bu.

Karanlık gece, şehrin üzerine inmiş olan bulutların oluşturduğu sis dolayısıyla biraz serindi. Ashton uyuyan karısını bırakıp, çıplak vücudunun üzerine robdöşambrını geçirdi ve balkona çıktı. Bir sokak lambası karanlığın içinde tek başına, etrafına titrek bir ışık saçarak, yaklaşmakta olan gece yarısında sokakların cansızlığını vurguluyordu. Uzaklardan bir yerlerden bir müzik sesi geliyor ve bu müziğe eşlik eden insan seslerinden de aslında bu saatte bile hâlâ bazı insanların zamanın geçmesine karşı koyarak yaşama asıldıkları anlaşılıyordu. Bu büyüü ânı sürdürmeyi başarırda o da onlardan biri olacaktı. Ashton çok mutluydu ve bunun tadını sonuna kadar çıkarıyordu, hatta neredeyse elde ettiğı şeyi kaybetmekten korkmaya başlayacaktı.

Sevdiğinin sıcaklığına doğru çekildiğini hissedenden Ashton odaya dönüp yatağın ayakucunda durarak sevgilisine baktı. Lierin kendi tarafında kıvrılmış yatıyordu, masum bir uykunun derinliğinde kaybolmuştu. Bildiğı kadarıyla şu ana kadar hiçbir şey hatırlamamıştı, Lierin'in bir zamanlar paylaştıkları hazları unutmuş olduğı gerçeğı Ashton'ın beynini kör bir testere gibi kanırtıyordu. Bir başına geçirdiğı üç yıl boyunca Ashton bu anılara sınımsıkı sarılmış, birkaç olayı da kendi tercihiyle unutmuştu. Nehirdeki dehşet gecesi bunlardan biriydi; sonra yatakta hareket edemeden yattığı acı dolu günler vardı; son olarak da uyandığı her yeni günde Lierin'e duyduğu özlem vardı. En zorlu anlarında uyku onu hapsedtiğinde bile, uyandığı anda dudaklarından dökülen tek kelime olmuştu: "Lierin?" Aldığı cevapsa hep aynıydı: "Hiç iz yok. Hem de hiç. Hiçbir şey. Nehir onu yuttu." İyileşebilmesi için aradan haftalar geçmesi gerekmişti, yeniden yürümeyi başardığında acı içinde odasını adımlayıp durmuştu. İcini yiyip bitiren düşünceler birkaç saatten fazla uyumasına izin vermiyordu, uzun geceler inanılmaz bir yavaşlıkta geçiyor, ağlayıp yalvarmaya başlamadan önce gün doğmuyordu. Doğunca da daha kötü bir karanlık başlıyordu; masasındaki boş iskemleyi görebiliyordu, yatağında tek başına yattığını, yanındaki boşluğu başka hiçbir kadının dolduramayacağını... Ve o soğuk gün ışığında işkence eden gerçeğe yüzleşmek zorunda kalıyordu: Aşkısı sonsuza kadar yok olmuştu.

Nekahet döneminden sonra Lierin'in büyükbabasına gitmek, içinde daha da dayanılmaz bir acı yaratmıştı. Yaşlı adam hastaydı ve yatağına mahkûm

olmuştı. Lierin'in bir daha onun yanına dönemeyeceğini ve hayatını şenlendiremeyeceğini öğrenmek yargıca çok ağır gelmişti; sözler ağzında acı bir tat bıraksa da Ashton onları söylemek zorunda kalmıştı: "Lierin öldü efendim." Sonra yaşlı adamın kederini paylaşmış, bundan kısa bir süre sonra da onun ölüm haberini almıştı.

Acısını yaşayacak bir barınak bulabilmek adına önce doğuya, oradan da Avrupa'ya gitmişti. Lierin'in babası Robert Somerton'ın nefretinin kendisine ulaşamayacağı yerleri tercih etmişti; bunu adamdan korktuğu için değil, Lierin'le ilgili anılarından kurtulabilmek için yapmıştı. Yolculuk, acısını dindirmeyi başaramayınca kendini işine adamıştı. Müthiş çabaları sayesinde aile işi çok iyi gelir getirmeye başlamıştı. En değerli varlığını elinden alan Mississippi Nehri üzerinde buharlı gemiyle ticari taşımacılık işine adamıştı kendini. Acıları yavaş yavaş azalmaya başladığı sırada Lierin, bir mucize sonucu gecenin içinde bir hayalet gibi belirmişti ve şu anda da gözlerine mükemmel bir ziyafet sunarak tam karşısında uzanmış yatıyordu. Ama Ashton hâlâ kayıp yılların huzursuzluğunu yaşıyordu, Lierin'in uzun yokluğuna mantıklı bir açıklama getiremiyordu. Neden ona dönmemişti Lierin?

"Tatlı belam, aşkım, beni daha nerelere sürükleyeceksin acaba?" Fısıltısı odanın sessizliğinde bile zor duyuluyordu. "Artık işkence çekmiyorum, tamam, ama seni yine benden alırlarsa ne yaparım?" Onsuz var olabilmeyi düşünmek imkânsızdı. Böyle bir şey olursa onu bulabilmek için bütün dünyayı talan eder, ölüm onu huzurlu kollarına alana kadar asla durmazdı. "Bana merhamet et Lierin, hep yanımda kal. Bana bir daha yokluğunu yaşatma, çünkü bir daha asla kendimi toplayamam."

Yatağın ayakucunda ne kadar durduğunu kendi de bilmiyordu. Sonunda robdöşambrını çıkardı ve yatağa uzanmak üzere kollarını Lierin'in iki yanından destek yaparak ilerlerken gözlerinin açık olduğunu ve kendisini seyrettiğini fark etti. Lierin üzerinden çarşafı attı ve kollarını uzatarak onu sardı. Ashton çıplak vücuduyla Lierin'in üzerine uzanırken, Lierin de Ashton'ın dudaklarına sımsıcak ve ateşli öpücüklerle cevap verdi. Ashton, aşkını bulduğu ilk gecede olduğu gibi bir kez daha kendinden geçmişti.

Ashton karısının kahvaltısını yatağa getirdiğinde, servis tepsisinin üzerinde çok da göze görünmeyen bir noktada, gül ağacından yapılma bir kutu duruyordu. Küçük bir vazoda duran sarı çiçekler, Lierin onları koklamak üzere kaldırına kadar kutuyu kapatıyorlardı. Üzeri oymalarla bezenmiş kutuyu bulunca, Ashton'ın ela gözlerine bakarak kutunun gizemini çözmeye çalıştıysa da, Ashton'ın gözleri dudaklarındaki bir gülümseme eşliğinde sessizce parlamaya devam etti. Lierin büyük bir özenle, kutuyu büyük bir hazine tutarmış gibi ellerine aldı ve kapağı kaldırıp içindekini görünce şaşkınlık dolu bakışlarını yeniden Ashton'a dikti. Kadife bir kumaşın üzerinde dünyada eş benzeri olmayan güzellikte zümrüt ve elmaslarla bezeli muhteşem bir yüzük duruyordu.

"Ah Ashton..." Ona bakan gözlerinde yaşlar birikerek görüşünü engellemeye başlamıştı. "Bu çok, çok güzel."

"İlkyüzüğümüzü alırken son derece telaşlı davranmıştım. Umarım bu o hatamı düzeltir."

"Herhangi bir düzeltmeye gerek yoktu. Karın olmak benim için yeterli."

Ashton elini tutup mücevherli halkayı parmağına geçirirken bakışlarıyla karısını okşuyordu adeta. "Bu yüzükle seninle evleniyorum..." Yüzü iyice alçaldı ve Lierin'in dudakları onun öpüşünü bekleyerek aralandı. "Ve Tanrı'nın bir araya getirdiklerini," diye nefes aldı, "insanlar bir daha ayırmasın... Asla."

Güzel yemeklere, lüks otele ve nefes kesici manzaralara rağmen hafızasında hiçbir şey canlanmayan Lierin kocasının sevgisi ve şefkati ile bir çiçek gibi açıyordu. Açelyalar ve kamelyalar onun ışıltısı ile boy dahi ölçüşemezdi, her an birbirinden daha keyifli olduğu için zaman su gibi hızla akıp geçiyordu. Kısa bir zaman sonra bir ayı geride bırakacaklardı ve *Nehir Cadısı* onları yeniden evlerine götürdü. Orada hiçbir çaba harcamadan Belle Chene'in hanımı ve efendisi olarak günlük yaşamlarına geri döndüler.

Lierin'i aile dostlarına ve orada yaşayanlara tanıtmak için büyük bir şölen düzenlendi. Yiyecek ve içeceğin sonsuz olduğu bir eğlenceydi bu. Yeşil çimlerin ortasına büyük bir çadır kurulmuştu ve müzisyenler dansçılar için en güzel vals- lerini çalıyorlardı. Davetiyeler şehirdeki her direğe asılmış ve ağızdan ağıza yayılmıştı. Her yer hazırlıklarla kaynamıştı. Terziler geceli gündüzlü kadınlar için çalışmış ve onlara statülerine göre yeni ısmarladıkları giysilerini dikmişlerdi.

Tarih yaklaştıkça coşku daha da artmış, Belle Chene'in çevresindeki hareketlilik son haddine varmıştı. Çeşitli şekerlemeler hazırlanmış, testilere şaraplar doldurulmuş, kilerden elma şarabı fıçıları çıkarılmıştı. Kuzular ve domuzlar ateş üzerinde çevrilmek üzere hazırlanmış, altlarında yanan dalların aromaları ile yavaş yavaş pişmekteydi. Artık eğlenceye saatler kala bunlara kaz, ördek, sülün gibi av etleri de çubuklara dizilerek eklenmiş, meyveler masalara taşınmıştı. **214**

Böylece ilk arabalar gelmeye başladı; kısa bir süre sonra geniş çim alan koşuşturan çocuklar ve gezinen çiftlerle dolmuştu. Lierin kalabalığa karışırken kocasının koluna girerek cesaretini toplamış ve ilk birkaç tanıştırmada çekingen tavırlar sergilemişti. Misafirlerin içtenlikle sunduğu iyi dilekler ve açık yürekli kabulleniş, Lierin'in içindeki aidiyet duygusunu artırmış; bir süre sonra o da onları aynı sıcaklıkla selamlamaya başlamıştı. Çift zaman geçtikçe hızla büyüyen kalabalığın içine doğru itildi ve sonunda sadece ayakta durup yeni gelenleri karşılayacak kadar küçük bir alanda ellerinden gelenin en iyisini yapmaya çalışır hale geldi. Ashton bir an, kendilerini çevreleyen bu kalabalığın içerisinde hiç tanımadığı kişilerin de olup olmadığını merak etti. Katılmayacaklarını umduğu birkaç kişiyi orada gördüğündeyse içini bir huzursuzluk kapladı. Buna rağmen Marelda'yı görünce nedense pek şaşırmamıştı. Marelda tanıştırılma kuyruğuna kendisi kadar coşkulu görünmeyen M. Horace Titch'in kolunda girmişti. Hatta Horace Titch'in biraz korkar gibi bir hali de vardı. Ashton karısını onlara takdim ederken Horace oldukça heyecanlandı ve beceriksiz hareketlerle tökezleyerek hızla yanlarından ayrıldı. Marelda bodur adamın kolunu çekiştirdi, çifti kurnaz bakışlarıyla izleyip iğneli

sözlerini sarf edecek yeterli vakti bulamadığı için hayal kırıklığına uğramıştı. Horace'e bu şaşkın tavrından dolayı çıkışmaya başladı.

"Seni gerçekten de hiç anlayamıyorum Horace. Burada olmaya hakkımız yokmuş gibi tavırlar sergiliyorsun, halbuki herkes Ashton'ın tüm bölge sakinlerini bu etkinliğe davet ettiğinden haberdar. Niye bu kadar ödleksin ki?"

M. Horace Titch onun bu alayıyla irkildi ve koyun gibi gözleriyle, Marelda'nın bu aşağılayıcı sözlerini duyan birilerinin olup olmadığını anlamak için etrafına bakındı. Bazen Marelda ile olmak ona dayanılmaz bir acı veriyordu ama ona tapıyordu ve isteklerinin her seferinde gururundan bir parça alıp götürdüğünü bilse de ona karşı koyamıyordu.

Davet süresince Lierin bir adamın bakışlarının üzerinden ayrılmadığını hissetti, adam gelip kendini tanıştırmak gibi bir zahmete girişmemişti. Onu hayal meyal bir yerden hatırlıyordu; sonunda bu adamın Ashton ile hanın önünde öpüşürken gördükleri adam olduğunu fark etti ve büyük bir şaşkınlık yaşadı. Adamın cüretkâr ilgisini görmezden gelmeye çalıştıysa da, amansız bakışlarından kurtulmak çok da kolay değildi.

Günbatımının zengin renkleri gökyüzünü sarmaya başladığında hizmetliler lambaları dışarı çıkarıp, kandilleri yakmaya başladılar. Gaipen bir emir gelmiş gibi tüm misafirler bir anda susarak gözlerini evin sütunlu girişine çevirdiler. Şerefine kutlama yapılan çift orada duruyordu. İkisi de gece için kıyafetlerini değiştirmişlerdi; Belle Chene'in yaşlı kadınları bir kez daha nefeslerini tutmuş seslerini çıkarmadan hayranlıkla onlara bakıyordu. Willabelle gürültüyle burnunu çekip elinin tersiyle gözyaşlarını sildi; yanında duran Luella May de avuçlarını birbirine yapıştırıp parmak uçlarını dudaklarına yaslamıştı, bu ânın büyüsunü hiçbir şeyin bozmaması için dua eder gibi bir hali vardı. Ashton'ın gururla gülümseyen gözleri bir an için Lierin'in yüzünü okşadı; herkesin güzelliğini ve asaletini görebileceği bir yavaşlıkta karısını basamaklardan indirmeye başladı. Misafirler yolu açarken eşini çimenliklerin üzerinden yürütüp büyük kameriyenin basamaklarından tekrar yukarı çıkardı. Başının tek hareketiyle müzisyenler vals çalmaya başladılar, Ashton kolunu karısının

narin beline sarıp dansın açılış adımlarını attı. Günbatımının pembeliği ve aşklarının eşliğinde misafirler onları izlemek için hayranlıkla fısıldaşarak etraflarına toplanırken, genç çift de dans figürleriyle ortada dönmeye başladı. Müzik sona erince izleyiciler şevkle alkışladılar. Karısı zarif bir reverans yaparken Ashton elini tuttu ve gururlu sesiyle mekânı cınlatmaya başladı:

"Bayanlar, baylar ve dostlar. Size eşim Lierin'i tanıştırmaktan..."

"Bayım..." diyen bir erkek sesi araya girdi. "Çok büyük bir yanlışlık yapıldığını düşünüyorum."

Saman sarısı saçları olan, uzun boylu bir yabancı misafirleri dirsekleyerek yolunu açtı ve Wingate çiftinin şaşkın bakışları altında kameriyenin basamaklarının yanına geldi. Ashton yaptığı yorumdan rahatsız olarak adama kaşlarını çattı. Yabancı ise onları çevreleyen şaşkın bakışları şöyle bir süzdü ve yeniden ev sahibine döndü.

"Bayım maalesef yanıldığınızı düşünüyorum. Eşiniz olarak tanıtmakta olduğunuz kadın Lierin değil..."

Dinleyenlerden birtakım homurtular gelmeye başlamış, Lierin bir anda çöktüğünü hissederek Ashton'ın koluna yapışmıştı.

"Yanınızdaki hanım, müteveffa karınızın ikiz kardeşi olan Lenore Sinclair'dir..."

"*Hayırl* Bu mümkün değil!" Ashton'ın itirazı bomba gibi patlamıştı. "O Lierin!"

"Üzgünüm bayım," diye özür diledi yabancı. "Ama yanı- lan sizsiniz."

"Bunu nereden biliyorsunuz?" diye üsteledi Ashton. "Siz kimsiniz?"

"Ben Malcolm Sinclair," dedi adam cesur bir tavırla. "Hanımefendinin kocası."

Lierin'in nefesi sert bir darbe almış gibi kesildi, bayılacak gibiydi. Kameriyenin ışıkları, etrafında dönmeye başlamıştı. Ashton'ın onu ne zaman kucakladığını bilmiyordu ama misafirlerin telaşının ve şaşkınlıkla yaptıkları yorumların hayal meyal hâlâ farkındaydı. Kalabalığın ortasında bir kadının zafer sarhoşu olmuş kahkahasını duydu ve bu sinsiliği yapanın Marelda olduğunu düşündü. Ashton onu bir iskemleye götürdü. Doktor Franklin Page kalabalıktan sıyrıldı ve yardımına gelerek ona içinde birtakım tozların bulunduğu küçük bir şişe uzattı. Lierin bu içini yakan kokuya başını çevirince Ashton'ın bir ya da iki adım ötesinde duran Malcolm Sinclair'in kahverengi gözleriyle karşılaştı.

"İyi misin?" diye fısıldadı Ashton endişeli bir ifadeyle, alnına ıslak bir bez bastırırken.

"Doğru mu bu?" Alçak sesi tir tir titremişti bu soruyu sorarken. "Gerçekten onun karısı mıyım? Yoksa senin mi?"

Ashton onu rahatlatmak için elini sıktıktan sonra doğrularak adama döndü. Çenesi sıkılmıştı, canı da. "Onun Lierin olduğunu biliyorum," dedi inatla. "Onunla üç yıl önce New Orleans'ta evlendim..."

"Olamaz." Malcolm Sinclair de kendinden bir o kadar emindi. "Eşiniz üç yıl önce bir nehir gemisi kazasında boğularak öldü bayım. Size bu hanımın Lenore olduğunu söylüyorum, evlendiğim kadın. Evimden kaçırılmıştı, uzun aramalardan sonra izini buraya yani Natchez'e kadar sürmeyi başardım. Onu bulamadım ve sonsuza kadar kaybetmiş olduğumu düşündüğüm sırada sizi hanın önünde gördüm. Karımın başka bir erkekle öpüştüğünü görmenin verdiği şaşkınlıkla donakaldım ve size orada hiçbir şey söyleyemedim." Lierin'e dönerek şapkasını çıkardı ve yakaran bir eda ile elini ona uzattı. "Lenore, aşkım. Bu işe son noktayı koy ve onlara benim karım olduğunu söyle."

"Ben... Ben yapamam..." Lierin kekeledi, zihni karmakarışık, bir girdabın içine sürükleniyordu saki. "Ben biliyorum... Yani... Düşünüyorum... Gerçekten Lierin olduğumu düşünüyorum."

"Kardeşin öldü," diye üsteledi adam. "Hatırlamıyor musun?"

"Hayır," diye fısıldadı acı içinde. "Hiçbir şey hatırlayamıyorum."

"Bu adam sana ne yaptı?" diye bağırdı Malcolm. Öfkeyle Ashton'a döndü. "Bunu nasıl başardığını bilmiyorum..."

"Ashton'ın bu hanımın hafıza kaybıyla hiçbir alakası yok," diye sakın sakın araya girdi Doktor Page; gözlerini kısmış genç adama bakıyordu. "Ama söylediği doğru. Sizi ya da başka herhangi bir şeyi hatırlamıyor... Belki de kazadan öncesini hayatının sonuna kadar hatırlamayacak."

"Kaza mı?" Malcolm şaşkın görünüyordu. "Ne kazası?"

Ashton isteksiz bir tavırla bilgi verdi. "Arabamla çarpıştı."

"Bilmiyordum," diye mırıldanan Malcolm yeniden Lierin'e döndü, gözleri kederliydi. "Sana yemin ederim ki sen Lenore Sinclair'sin. Karımsın."

Lierin ellerini kucagında kısıvrarak, gözlerinden yaşlar akarken başını adamın yakaran gözlerinin aksi yönüne çevirdi. içinde artmaya başlayan korkuları ve çılglık çılgılığa haykı- rarak ağlama isteğini bastırmaya çalışıyordu.

"İddianızı destekleyecek herhangi bir kanıtınız var mı?" diye meydan okudu Ashton. "Somerton ailesi hakkında bir şeyler bildiğiniz ortada ama ne kanıt göstereceksiniz? Ben onun Lierin olduğunu söylüyorum, siz de Lenore olduğunu iddia ediyorsunuz. Sizin sözünüzle onun Lenore olduğunu kabul etmek zorunda mıyım?" Sert bir kahkaha attı. "Sözünüz dışında birtakım kanıtlar istediğim için özür dilerim bayım."

"Yanımda bir şey yok, ama..."

Ashton imalı bir şekilde gülümsedi. "Bunun için iyi bir sebebiniz olmalı mutlaka."

"Ama kanıtım var!" diye ısrar etti Malcolm. "Buraya yeniden gelmeme izin verirseniz size ikna olmanıza yetecek tüm kanıtları getireceğim."

"Elinizde ne olduğunu görmeyi çok isterim," dedi Ashton. "Dilediğiniz zaman dönebilirsiniz ama karımı elimden almak için çok uğraşmanız gerekeceğini bilmeniz gerekir."

Malcolm şapkasını başına takıp topuklarının üzerinde döndü ve misafirlerin onun için açmış olduğu yoldan seri adımlarla ilerledi. Adamın kalabalığın arasından geçip gidişini izleyen acı dolu sessizlik sırasında Ashton, elini karısının titreyen omzundan ayırmadan öylece durdu. Misafirlerin büyük kameriyenin etrafından yavaş yavaş uzaklaşmaya başladığının pek farkına varamamıştı. Jennifer Hala ile Amanda onu rahatlatmak üzere yanına geldiyse de, söyledikleri son derece boş ve anlamsız geliyordu. Şenlikteki mutlu kahkahalar sona ermişti, eve doğru yürümeye başladıklarında Marelda Rousse'un sırttan yüzü karşılarına çıktı.

"Sana söylemiştim ben, değil mi?" diyerek alayla sataştı Marelda. Ashton'ın yüzünde oluşmaya başlayan fırtınayı görünce başını arkaya atarak kıkırdadı. "Ne oldu sevgilim? Dilini mi yuttun? Bir şey söylemeyecek misin?"

Ashton'ın çene kaslarının kasıldığını gören Horace Titch huzursuzlukla kıpırdanarak Marelda'nın kolunu çekti: "Artık gitsek iyi olacak."

Marelda ise ona tahammülsüz bir bakış fırlattı. "Horace gerçekten bu kadar karaktersiz misin?"

Bodur adam utanç içinde yüzünü buruşturdu, Ashton Wingate'in bu sözleri duyacak kadar yakın olmasını hazme- dememişti. Hantal adımlarla ilerlemeye başladığında elleriyle ne yapacağını bilmiyormuşçasına ekose ceketini okşadı. Marelda iç geçirerek ona merhamet etti ve koluna girerek onunla birlikte oradan ayrıldı. Adamı kontrolü altında tutmaya devam ederek elde edeceği şeyler olabilirdi, bunu unutmamalıydı.

Lierin ana yatak odasına girdi ve Ashton kapıyı arkalarından usulca kapadı. Lierin hayal dünyasındaymış gibi odada ilerledi ve ezbere hareketlerle soyunmaya başladı. Ashton, yüreği korkularla dolu bir halde, bir koltuğa oturup onu seyretmeye başladı. Lierin'in kafasının karıştığının farkındaydı ama biraz önce söylenenler dışında söyleyecek yeni bir şey bulamıyordu.

Lierin banyodan çıktı; yüzünü yıkamıştı ve saçları omuzlarından aşağı dökülüyordu. Saten sabahlığı şekilli hatlarını sarmış ve göğüslerinin baştan çıkarıcı çatalını ortada bırakmıştı. Kendisi bu görüntüsünün farkında olmayabilirse de Ashton farkındaydı. Malcolm Sinclair aralarına bir kuşku sokmuş olduğu için bunun Ashton'daki etkisi her zamankinden çok daha yıkıcıydı.

"Seni kandırdığımı mı düşünüyorsun?" diye mırıldandı, Lierin bu sırada pencerenin önünde düşünceli bir tavırla durmuş dışarıya bakıyordu.

Lierin yavaşça ona dönerek başını iki yana salladı. "Malcolm Sinclair henüz hiçbir şey ispatlamadı."

Ashton'a doğru yürüdü, bakışları Ashton'ın ruhunun derinliklerine işliyordu. Ashton bacaklarını açarak ellerini Lierin'in kalçasına koydu ve onu kendine doğru çekti. Göğsünün iç kıvrımına küçük bir öpücük kondurduktan sonra, dudaklarının güzel tadını almak için başını öne uzattı. Belindeki ipek kuşağı parmaklarıyla usulca çözünce, sabahlık açıldı ve dudakları Lierin'in mis kokulu teninde, tüm vadi ve çukurlarında özgürce dolaşmaya başladı. Lierin, Ashton'ın temaslarıyla titriyordu; onlar için hayat yeniden başlamıştı. İkisinin de damarlarında yepyeni bir enerji, yepyeni bir canlılık dolaşıyordu.

Bu olaydan iki gün sonra Willis salona geldi. Kâhyanın seşsiz endişesi gözlerinden okunuyordu, odadaki aile fertleri gerginlik içerisinde adamın açıklamasını duymak için beklemeye başladılar.

"Sahip Ashton..." Koyu renkli üzgün gözleri, kendisini bekleyen meraklı yüzlerin üzerinde dolaştı. "Kapıda sizinle ve hanımefendiyle konuşmak isteyen

iki adam var. Bir tanesi daha önce de buraya gelmiş olan Bay Sinclair, diğeri de Bayan Lierin'in babası olduğunu... Yani aslında Bayan Lenore'un babası olduğunu söylüyor."

Lierin'in midesi acıyla düğümlendi; Lierin adeta buz kesmişti, tir tir titriyordu.

"Onları içeri al Willis," dedi Ashton, yüzünün neşesi solmuştu. "Söyleyeceklerini bütün aile fertlerinin önünde söyleyebilirler."

"Peki, Sahip Ashton," dedi siyah adam ağırbaşlılıkla, omuzları düşmüş bir şekilde odadan ayrıldı.

Amanda Lierin'in oturduğu koltuğun yanma giden torununu dikkatle incelerken, Jennifer Hala da iğneyi işine batırıp beklemeye koyuldu, iğnesini nereye batırdığı pek umurunda değildi. Lierin gözlerini kapıya dikmiş öylece duruyordu, donmuş gibiydi. Ashton'ın eli omzuna değince gerginliği azaldı. Yanağını onun eline sürttükten sonra başını kaldırıp nemli gözleriyle ona baktı. Bu sessiz bekleyiş sırasında salona yaklaşmakta olan ayak sesleri, darağacına götürülmekte olan birinin ardından çalman davul sesleri gibi duyuluyordu. Lierin'in oturduğu yerde sırtını dimdik yaptı ve çenesini yukarı doğru kaldırarak ciddi bir duruşla misafirleri karşılamaya hazırlandı.

Salona önce Malcolm Sinclair girdi; sol elinde bir kâğıt yığını, sağ elinde de kumaşa sarılı bir tablo taşıyordu. Bir ya **222** da iki adım arkasında beyaz saçlı, şık giyimli bir beyefendi vardı. Yaşlı adam Lierin'i görene kadar meraklı bakışlarını odada gezdirdi ve hızla ona doğru atılıp elini ellerinin içine aldı. Dudaklarını titreterek gözlerinin içine baktı, yüzü buruşmuştu, ayakta zor duruyor gibiydi; burnunu çekerek kendini topladı ve en sonunda ona gülümsedi.

"Sana ne olduğunu bilmiyordum ve üzüntüden ölmek üzereydim, yaşayıp yaşamadığını bile bilmiyordum. Malcolm'un tek bildiği kaçırıldığını ve seni yeniden görmekten umudu kesmiştik."

Lierin parmaklarını karşısındaki adamın manikürlü ellerinden kurtarıp, ıstırap dolu gri gözlerinin içine baktı. Acaba adam yolda ağlamış mıydı, gözleri kızarık ve nemli, burnu da kırmızıydı çünkü. Gür, dalgalı saçları vardı; yukarı doğru kıvrılan beyaz bıyığı, yaşlı bronz tenine tam bir tezat oluşturuyordu. Arkasında duran Malcolm Sinclair'den yarım baş kadar kısaydı; kahverengi, kuyruklu ceket, devetüyü rengi yeleği ve pantolonu ince vücudunu ortaya koyuyordu.

"Özür dilerim bayım," diye mırıldandı Lierin. "Korkarım sizi tanımıyorum."

Kır saçlı adam şaşkın bakışlarını, yanına gelip elini omzuna koymuş olan Malcolm'a çevirdi. "Lenore," dedi genç adam usulca, Lierin'i endişelendirmekten korkar gibiydi. "Bu bey, baban Robert Somerton."

Lierin etrafına bakındı, Ashton'ın bunu reddetmesini bekliyordu. "Gerçekten babam mı?"

Ashton diğer iki adamın kendine baktığını hissetti ve başını iki yana sallamakla yetindi. "Üzgünüm aşkım. Bu soruna cevap veremem. Babanla hiç tanışmadım."

"Belki bu sizi ikna etmeme yardımcı olur," dedi Malcolm, elindeki kâğıt yığınının Ashton'a hızla uzatarak. "Bunlar Lenore Somerton ile iki yılı aşkın bir süre önce evlendiğimi belgeleyen kâğıtlar."

Ashton kâğıtları alıp gözden geçirdiğinde böyle bir olayın gerçekten yaşanmış olduğunu gördü. Kâğıtları geri uzatırken sert bir yorumda bulundu: "Benim de Lierin Somerton ile evlendiğimi belirten buna benzer belgelerim var. Ama ikimizin kayıtları da onun kim olduğunu ispatlamıyor."

Beyaz saçlı adamı eliyle gösterirken Malcolm'un gözlerinde saklamayı başaramadığı hastalıklı bir hiddet belirdi. "Ama bu bey onun babası!"

"Olabilir..." diye cevapladı Ashton omuz silkerek. "Ama kendisiyle daha önce hiç karşılaşmadığım için bu sözünüze de güvenemem."

İki Yabancı

"Aman Tanrım! Sizi buna nasıl ikna edebilirim?" Karşısındaki adamın inatçılığı karşısında Malcolm'un hiddeti artmaya başlamıştı. "O benim karım değilse neden buraya gelip ille de karım diyeyim? Bunun hiçbir mantığı yok ki."

"Bunun sebebini bilmiyorum..." diye cevapladı Ashton. "Ama duygularımı görmezden gelemem, çünkü tüm kalbimle onun Lierin olduğuna inanıyorum."

"Ona portreyi göster Malcolm," dedi yaşlı adam. "Belki hatasını anlar."

Genç adam çerçevesi resmi yakında duran masanın üzerine koyup eliyle dik pozisyona getirdi, ama Ashton'a dönüp konuşmaya başladığında tablonun üzerindeki örtüyü henüz açmamıştı. "Size karınızın portresi gönderilmedi mi?"

Ashton başını hafifçe sallayarak cevap verdi. "Evet."

"Onun Lierin'in portresi olduğu konusunda herhangi bir kuşkunuz oldu mu?"

"Hayır." Diğer ukala bir tavırla sırtırken, Ashton'ın sırtı sinirden karıncalanmaya başlamıştı.

"O zaman sizden bu resmi dikkatle incelemenizi ve bana yorumlarınızı bildirmenizi rica ediyorum." Tablonun üzerindeki kumaşı kaldırıncı Wingate ailesinin fertlerinden şaşkınlık dolu iniltieler geldi. Tablo, Lierin'e gösterilene çok benziyordu ama bu tablodaki kadının yüz hatları az da olsa farklıydı, daha narindi. Diğer resimdeki kadın da şu an salonda oturmakta olan Lierin'e çok benziyordu ama adamın gösterdiği tablodaki kişinin o olduğu asla şüphe götürmezdi.

"Sahibi olduğunuz diğer resim Lierin'in... Yani karınızın, ama bu gösterdiğim tablo Lenore'un, yani *benim* karımın." Malcolm diğerlerinin yüzünde beliren karmaşayı izlerken neredeyse pişmiş kelle gibi sırtıyordu. "Hadi şimdi yanılmadığınızı söyleyin bayım."

Amanda ile Jennifer Hala huzursuzluk içinde Ashton'ın sessiz somurtkanlığının sona ermesini bekliyorlardı.

"Belki şimdi karımı alıp ait olduğu yere götürmeme izin verirsiniz."

"Lütfen!" diye inledi Lierin, küçük de olsa bir teselli bulabilmek için Ashton'a dönerken. "Lütfen, ben onları hatırlamıyorum..."

Ashton onu rahatlatmak için omzuna hafifçe dokundu. "Korkma aşkım. Seni götürmelerine izin vermek gibi bir niyetim yok."

"Sen ne diyorsun?" diye hırladı Malcolm öfkeyle. "Karımı burada tutmak gibi bir hakkın yok!"

"Bu konu mahkemede çözümlenmeli," diye cevap verdi Ashton. "Bu konu hakkında tam bir araştırma yapılmadan iddiamdan vazgeçmeyeceğim. Üç yıl önce Lierin gemimden düştüğünde ona ait hiçbir iz bulunamadı..."

Malcolmalaycıbirtavırlahomurdandı. "Bu, Mississippi'nin bağrındaki ölüleri vermeyi ilk reddedişi değil."

"Bunu biliyorum ama Lierin'in kimliğinin belirlenmesi konusunda her tür gayretin gösterildiğine ikna olmalıyım."

"Lenore!" diye düzeltti Robert Somerton.

"Adamlarımı, Lierin'in İngiltere'deki aile evine, sonra

Biloxi'ye, ardından da New Orleans'a gönderip neler bulacaklarına bakacağım."

"Ama böyle bir araştırma aylar sürer!" diye itiraz etti Malcolm.

"Ne kadar uzun süreceği umurumda bile değil!" diye cevap verdi Ashton sert bir tavırla. "Ben bir tek Lierin'le ve araştırmanın sonucuyla ilgileniyorum. Yanıldığım ispatlanırsa sonucu kabul etmekten başka çarem yok. Onun dışında hiçbir şeyi kabul etmeyeceğim."

İki Yabancı

"Onca zaman karımı burada tutacağını mı düşünüyorsun?" diye köpürdü Malcolm.

Ashton tatlılıkla gülümsedi. "Kalmak istediği ortada."

"Buna izin vermeyeceğim!" Malcolm'un Ashton'a bakan kahverengi gözlerinden ateşler çıktı.

"O zaman bu işin nasıl hallolacağını yargıcın kararına bırakacağız."

"Natchez'de senin hakkında söylenenleri duydum," diyerek sinirle çıkıştı Malcolm. "İnatçı ve dik kafalı bir adam olduğunu söylüyorlar ama seni uyarayım, benim hakkımda da bir şeyler duyacaksın ve senden aşağı kalır yanımla olmadığımı o zaman anlayacaksın. Aslına bakarsan, bu işi düelloyla çözebiliriz..."

Kadınlar inleyerek Ashton'ın itiraz etmesini beklediler. Ama Ashton etmedi.

"Emrinizdeyim bayım," diye cevap verdi sükûnetle. "Bugün uygun mudur?"

Malcolm'un gözleri kısıldı. "Bana ne zaman uygun olursa, sana o zaman haber veririm."

"Lütfen," diye ısrar etti Ashton. "Belki de bu müsabaka araştırma yapma gerekliliğini ortadan kaldırır ve beni bir sürü dertten kurtarmış olur."

Malcolm alaycı bir tavırla gülümsedi. "Yanıldığı ortada olan bir adama göre kendine çok güveniyorsun."

"Belki de güvenmek için geçerli sebeplerim vardır."

Malcolm'un gözleri kutup kadar soğuktu. "Kibirle hiçbir düello kazanılmamıştır."

Ashton omuz silkti. "Denemek isterim."

"Lenore'u düşünün," dedi Robert Somerton elini yavaşça Malcolm'un kolunun üzerine koyarak. "Bu düello tartışmasının onu son derece üzdüğünden eminim."

"Çok haklısın," dedi kum rengi saçları olan adam, meseleyi kolayca başından savmış gibi görünüyordu. Masaya gidip tabloyu tekrar örtüye sarmaya başladı ama Ashton yanına gelince durdu.

"Bu tablo kısa bir süre öncesine kadar Yırgıç Cassidy'nin evindeydi. Orada olduğunu nereden biliyordun?"

"Bir önemi var mı?" diye sordu Malcolm çirkin bir tavırla.

"O evdeki her şey Lierin'e ve bana aittir. Resmi almak için eve izinsiz girdin, biliyorum"

"Beni hırsızlıkla suçlamak gibi bir niyetin varsa, aldığım tek şey bu. Orada olduğunu biliyordum çünkü Lenore bana babasının yargıca iki portre verdiğini söylemişti. Diğerinin orada olmadığını görünce senin aldığını tahmin ettim." Bu sözlerin ardından tabloyu aldı ve odada ilerleyerek Lierin'in koltuğunun önünde durdu. "Hafıza kaybının ne anlama geldiğini tam olarak anlayamıyorum Lenore ama şunu hiç unutma sevgilim, seni hep seveceğim."

Döndü ve kendisini izleyen Robert Somerton'la birlikte odadan ayrıldı. Çizmelerinin topuklarından çıkan sesler mermere çarpıyor ve evin sessizliğinde yankılanıyordu. Tereddütsüz adımlarına bakılacak olursa, her türlü güçlüğü, her türlü meydan okumaya hazırdı.

Sekizinci Bölüm

GÜNEŞ kara bulutların kapladığı ufuk çizgisinde yok oldu. Gece siyah pelerinini bir perde gibi etrafa örterken bir yerlerde şimşekler çaktı ve bunu gök gürültüsü izledi. Fırtına küçük çaplıydı; kurşuni gökyüzünde homurdana homurda- na, çevresine iz bıraka bıraka ilerliyordu; sabahın erken saatlerindeyse zirveye ulaştı. Ashton'ın uyumasını engellemeye azmetmiş gibiydi; gerçi uykuya dalamamasının sebebini gök gürültüsüne ve çakan şimşeklere bağlayamazdı. Lierin'in kim olduğu belirlenene kadar büyük bir isteksizlikle yatmayı kabul ettiği misafir odasındaki küçük yataktan nefret ediyordu. Bu ayrılığı kendisi de Lierin de istememişti, ama yaşlı hanımların kafalarında oluşan belirsizliği huzura kavuşturmak adına ayrı yatmanın en iyi çözüm olacağına karar vermişlerdi. Ashton'ın hayatındaki en eziyetli bir hafta geride kalmıştı, Lierin'i yeniden kaybedeceği korkusunu içinden atamıyordu. Yalnız yatağında huzursuzdu. Lierin'in sıcaklığını, kıvrılarak vücuduna yapışan bedenini, gecenin bir yarısında uzanıp ona dokunmayı, onu sevgiyle sarmayı özlemişti.

Öfkeyle oradan oraya savrulan fırtına, içinde yaşadığı fırtınanın bir yansımasıydı. Kör edici parlaklıkta bir şimşek gökyüzünün karanlığını beyaza boyayarak yağmurla ıslanan camlan parlattı. Hemen ardından gelen şiddetli gök gürültüsü Ashton'ın küfür ederek yatakta doğrulmasına neden oldu. Huzursuzluğu son haddine ulaşmıştı; bu ruh haliyle kendini yataktan dışarı attı. Uzun ve hiddetli adımlarla banyoya doğru ilerledi, hızla küçük odayı geçerek ana yatak odasına girdi. Şimşeklerin kristal camlarla oynadığı oyun odayı aydınlattı ve Ashton'ın dört direkli karyolanın tam ortasında oturmakta olan beyaz gecelikli ince silueti görmesini sağladı. Genç kadın kollarını, karnına çektiği bacaklarına dolamış, çenesini dizlerine yaslamıştı. Ashton yatağa doğru yürürken Lierin gözlerini ayırmadan ona bakmaya devam etti; başka bir şimşek daha çakıp gecenin karanlığını yeniden aydınlatınca, gözlerini Ashton'ın çıplak

beline kaydırđı. Ashton'ın arzulu halinden tedirginliğe kapılmaksızın, sükûnetle yatağı gelip bir diziyle döşegi çökertmesini izledi. Ashton ellerini geceliğinin eteğine götürürken kollarını yukarı kaldırarak geceliğini çıkarmasına yardım etti. Usulca içini çekerek Ashton'ın ağırlığının altına sığındı; aşklarının tadını çıkarmaya başlarken dudakları birbirini bulmuştu. Ashton genç kadının yüzünü ellerinin arasına alarak karanlığın içinde gözbebeklerine baktı ve o anda saçlarının sırlıslıkla olduğunu fark etti.

"Neredeydin?" diye sordu merakla.

"Uyuyamadım..." diye fısıldadı genç kadın. "Uyuyama- yınca balkona çıktım."

"Yağmurda mı?"

Başıyla onayladı. "O kadar yalnız hissediyordum ki kendimi, yağmuru fark etmedim bile."

Ashton yanağına bir öpücük kondurdu. "Benim yanıma gelebilirdin."

"Beni istediğinden emin olamadım."

"Aman Tanrım!" diye karşılık verdi Ashton, onun bu açıklamasına çok şaşırılmıştı. "Seni ne kadar çok sevdiğimi ve istediğimi söylemekte ihmalkâr mı davrandım yoksa? Seni yüreğimdekilere nasıl inandırabilirim..."

"Sadece göster," diye cevap verdi genç kadın.

Ashton başını kadının göğsüne doğru götürdü ve dilini o yumuşak tepeciğe dokundurduğu anda kadının dudakları sessiz bir çığlıkla aralandı. Elleri tereddütsüz bir cüretle bütün vücudunda dolaşırken, genç kadın da elleriyle keşfe çıkmış onun sıcak teninin altındaki tüm sinir uçlarını uyarıyordu. Ashton, Lierin'in kalçasını kendininkine doğru kaldırdı ve sonsuza kadar birbirine bağlı kalacak âşıklar gibi birleştiler. Ashton'ın ihtiraslı darbeleri genç kadını gerçek dünyanın titrek ışıklarından çekip alarak, zihninde sayısız görüntünün dans

ettiği bir mekâna taşıdı. Genç kadının zihninde başka bir sevişme sahnesi hızlı kıvılcımlar halinde çakıp duruyor, çıplak bir adamın bakışları ve görüntüsü onunla dalga geçiyordu. Ne kadar odaklanmaya çalışırsa çalışsın bu karanlık görüntüyü tam anlamıyla netleştirmeyi başaramasa da, zihnindeki sevişme sahnesinde gördüğü adam da şu an birlikte olduğu adam kadar cüretkâr ve arzuluydu.

Yavaşça kendine gelirken görüntüler buhar gibi yok oldu ve Ashton'ın kalp atışlarını göğsünün üzerinde hissetti.

"Yanıma gelmeni umut ediyordum," diye içini çekti. "Bu hafta bu koskoca yatakta tek başıma uyumak beni perişan etti."

Ashton dirseğinin üzerine yaslanıp genç kadının gözlerinin parıldamasını seyretti. "Bir dakika daha ayrı kalamazdım."

"Şimdi ne yapacağız?" diye sordu genç kadın usulca. "Senin karın olduğumu düşünmeyi bırakıp Malcolm'a ait olduğum fikrini nasıl kabul ederim?"

"Aynı sorunu ben de yaşıyorum," diye iç geçiren Ashton, dudaklarını genç kadının kulağında gezdirdi. "Gitmene izin vermek istemiyorum."

"Ama izin vermen gerekir... Yani Malcolm'un karısıy- sam."

Ashton, "Buna inanmam," diye inledikten sonra sırtının üstüne devrildi. Alnını eliyle ovdu. "Senin gitmene izin verdiğimi düşünmek bile bana acı veriyor. Öldüğünü sandığım dönemde neredeyse ben de bir ölüydüm ve şimdi sana yeniden kavuştum, başka bir adamın seni alıp götürmesine nasıl müsaade ederim?"

Lierin Ashton'ın üzerinde doğruldu ve parmağını göğsündeki yara izinde gezdirdi. "Burada seninle kendimi güvende hissediyorum, sanki buraya aitmişim gibi."

Ashton uzun parmaklarını Lierin'in saçlarından aşağı kaydırıp yavaşça ensesini kavradı.

"Avrupa'ya gidebiliriz..."

Lierin başını iki yana sallarken, bir tutam saçı Ashton'ın önce koluna, oradan da tüylü göğsünün üzerine düştü. "Sen gerçeklerden kaçan bir erkek değilsin Ashton."

Ashton'ın eli, Lierin'in yumuşak göğsünü kavrayana kadar aşağı indi. Teninin ısını ve düzgünlüğünü avucunda hissediyordu, içinde yeniden yanmaya başlayan ateşin ve vücudundaki uyanışın farkına vardı. Onu bu kadar çok severken kaybetmeyi göze alamazdı. Lierin dudaklarını Ashton'ın dudaklarına götürdü, ama tam öpüşeceklerken uzaktan kalp atışları gibi duyulan kapının vuruluşu odadaki sessizliği bozdu.

Ashton şöminenin üzerindeki saate baktı, ama karanlık kadranında hiçbir şey göremedi. "Hangi şeytan... Saat gecenin ikisi ya da üçü olmalı."

Kapı tekrar vuruldu, bu kez daha yüksek ve ısrarcıydı. Bir ses geldi, kelimeler kısık sesle söyleniyor olsa da anlaşılırdı: "Sahip, uyan! Natchez'deki ambarların yanıyor!"

"Lanet olsun!" diye bir küfür patlattı Ashton yataktan dışarı atlarken. Çırlıçıplak koşup banyo odasına daldı ve üzerine hızla bir bornoz geçirip kapıya fırladı. Willis başında eğik duran gece takkesi ve üzerine geçirmiş olduğu robdöşambrının yakasından görünen geceliği ile kapının önünde duruyordu. Elinde tuttuğu titrek ışıklı mumun üzerinde, gözleri, panik içerisinde fal taşı gibi açılmış parlıyordu.

"Sahip Ashton," dedi kâhya endişeli bir sesle. "Ön kapıda bir adam var, su kenarındaki ambarlarınızdan birinin fırtınada yanmaya başladığını ve siz oraya gidene kadar diğerlerinin de muhtemelen yanmaya başlayacağını söylüyor."

İki Yabancı

"Judd'ı getirmesi için bir adam yolla ve ona yangını söndürmek üzere adamlarını toplamasını söyle! Üzerime bir şeyler giyer giymez aşağı ineceğim."

Siyah adam tereddüt etti. "Sahip sizin için bir sakıncası yoksa ben de sizinle gelmek isterim. Kova taşımada oldukça başarılıyım."

"O zaman acele et. Fazla zamanımız yok."

"Tamam sahip!" Willis kapı daha kapanmadan hemen harekete geçti.

Lierin sabahlığının kuşağını ince beline bağlayarak yatak odasına girdi. "Ne oldu?"

"Natchez'e gitmem gerekiyor," diye cevap verdi Ashton üzerinden bornozu çıkarırken. "Ambarlarım yanıyormuş!"

Ashton pantolonunu giyerken, Lierin de hızla diğer giysilerini hazırladı. "Çok yağmur var. Yangının diğer ambarlara yayılmadan duracağını umabilir miyiz?"

"Keşke öyle olsa!"

Ashton gömleğini pantolonunun belinden içeri sokuştururken, Lierin de ceketini tutarak yanında durdu. "Ne olursa olsun, lütfen dikkatli ol," diye yakardı.

Ashton onu kendine çekerek dudaklarına hızlı ama sert bir öpücük kondurduktan sonra boğuk bir sesle konuşmaya başladı: "Şu andan itibaren ayrı odalarda yatma fikrini kafandan at. Senden vazgeçmeyeceğim. Seni benden alabilmek için Malcolm Sinclair'in beni öldürmesi gerekecek."

Lierin'in yüreğine bıçak gibi bir korku saplanmıştı. "Ashton bunu sakın söyleme!"

"Ciddiyim!"

Lierin'in yanından zar zor ayrılarak odadan koridora çıktı. Ahırların yanında Judd, adamları bir yük arabasına toplamış onu bekliyordu, dış etkilerden korunmaları için arabanın üzerine muşamba gerilmişti. Ashton şapkasının kenarını aşağı indirip kauçuklu yağmurluğunun yakasını yukarı kaldırdıktan sonra gözünü batıya doğru dikip hâlâ siyah olan gökyüzüne baktı. Başının üzerinde dolaşan kara bulutların arasında şafağın sökeceğine dair herhangi bir belirti yoktu. Judd'ın yanına tırmandı ve kamçı sesinin ardından yük arabası, çamurlu Natchez yolunda pervasızca ilerlemeye başladı.

Ashton yol boyunca umut etmeye devam etti ve hedefe vardıklarında yolculukları süresince iliklerine kadar işleyen yağmura şükran duydu; sağanak, yangını orta ambarda sınırlamış ve yandaki bina herhangi bir hasar görmeden kurtulmayı başarmıştı. Judd ve ambar şefiyle birlikte, tek taraflı barınaklardan birinin teneke çatısı altında durup dumanı tüten kalıntıları incelemeye başladılar.

"Çok kaybımız var mı?" diye sordu Ashton.

"Epeyce efendim," dedi şef, metal çatıya aralıksız vuran yağmur damlalarının seslerinin arasında. "Ama çok daha kötüsü de olabilirdi. Tesadüfe bakın ki daha dün bir gemi pamuk balyalarının çoğunu yükleyip götürdü; elde otuz balya kadar bir şey kalmıştı, on balya kadar keten, birkaç fıçı pekmez ve birkaç ıvır zıvır gitti. Hepsi bu. Yangını muhtemelen bir yıldırım başlattı ama yine de şanslı sayılırsınız, yağmur olmasa her şey alevler altında kalırdı."

"Affedersiniz..." dedi arkalarından ciddi bir ses. "Aranızda Bay Wingate diye biri var mı?"

Arkalarını dönünce kısa boylu, dağınık saçlı bir dilenciyle karşılaştılar. Üstü başı hem sırlıslam hem de perişandı, çizmeleri çok eskimdi ve burunları yukarı dönmüştü.

"Bay Wingate benim," diye cevapladı Ashton.

İki Yabancı

Adam burnunu çekerken kolunun tersiyle sildi ve viran haldeki ambarı gösterdi. "Cebinizde bana verecek birkaç kuruşunuz varsa size oradaki yangının nasıl başladığını söyleyebilirim."

Ashton ceplerini araştırdı ve boş olduklarını gördü. Ambar şefi de ceplerini boş yere araştırdı ve omuz silkerek özür diledi. "Sanırım aceleyle giyindiğim için böyle oldu."

"O halde sana borcumuz olsun," dedi. Ashton.

Dilenci, "Bu sözü siz verdiğinizde göre ben de size güveniyorum o zaman, Bay Wingate. En azından size bu kadarını borçlu olduğumu düşünüyorum."

"Ne demek istiyorsun?"

Dilenci omuz silkerek kıkırdadı. "Bir süredir sizin o barınağınızda uyuyorum. Arkadaki kırık camdan içeri girip çok sert olmayan bir pamuk balyası buluyorum. Güzel ve kuru bir yatak oluyor bana, hele böyle bir gecede sıcak bile olduğunu söyleyebilirim..."

"Bize yangının nasıl başladığını anlatacağını söylemiştin," diyerek adamı teşvik etti Ashton.

"Evet, efendim ben de onu anlatıyorum. Uyuklarken dışarıdan gelen birtakım sesler duydum. Bu beni korkuttu ve pencerenin kenarına gidip sesleri dinlemeye başladım. Derken olayı anladım. Depoları yakmayı planlıyorlardı. Yangında içeride mahsur kalacağım diye ödüm koptu. Bunu düşünürken neredeyse küçük dilimi yutuyordum, onlara yakalanmadan nasıl kaçacaktım?"

"Kaç kişilerdi?" diye sordu Ashton.

"Üç ya da dört. Onlardan en az bir tanesini Razorback Saloon'da birkaç kez görmüş olduğumu düşünüyorum ama emin olamıyorum. Dışarısı gerçekten çok karanlıktı, derken aniden şimşek çakınca sol elinde iki parmağı eksik olan o iri adamı gördüm. Bana barda gördüğüm o çam yarmasını hatırlattı."

"Başkaları da var demiştin," diye bastırdı Ashton.

"Evet." Adam sakallı çenesini kaşıdı. "Bir tanesi kısa boylu, tıknaz bir adamdı... Çok süslü giyinmişti... Biraz gergindi, kıpır kıpırdı sanki..."

Ashton, Judd'a baktı. "Bu adam nedense bana Horace Titch'e benziyormuş gibi geldi."

Judd kaşlarını çatarak düşündü. "Onun böyle bir olaya katılacak kadar cesareti olduğunu düşünüyor musunuz?"

"Eğer Marelda zorladıysa..." dedi Ashton. "Her şey mümkündür."

"Bunun intikam almak için mi yapıldığını düşünüyorsunuz?"

"Niye yapıldığını bilmiyorum ama bulacağım." Ashton kaşlarını soru sorar gibi kaldırarak siyah adama baktı. "Benimle misin?"

Judd sırtıttı. "Hep olmadım mı?"

Willabelle hızlı adımlarla odaya girdi ve sahibesi başını kaldırıp bakana kadar, sinirli hareketlerle önlüğünü düzelterek bekledi. Lierin bu kadını hiç bu kadar tedirgin görmemişti, içinden bir his onun buraya basit bir iş için gelmediğini söylüyordu.

"Ne oldu Willabelle?"

"Hanımım..." Kâhya kadının koyu renk gözleri endişeliydi, söylese mi söylemese mi karar veremiyordu: "Babanız olduğunu söyleyen o adam aşağıda, sizi görmek istiyor."

Lierin'in yüreği buz kesti. Fırtınalı sabahın sıkıcı griliği Ashton'la geceleyin yaşadıklarını gölgelemeyi başaramamıştı, ama şu an içine girdiği bunalım içindeki güzel hisleri ondan söküp alıvermişti.

Willabelle bir umut sordu: "Ona Sahip döndükten sonra gelmesini söyleyeyim mi?"

Lierin küçük yazı masasından kalktı. Bacakları titriyordu ve boğazına bir yumru oturmuştu sanki, ama sakinmiş gibi durmayı başardı. "Hayır, Willabelle, söyleyeceklerini dinleyeceğim. En azından bunu yapabilirim."

Kâhya kadın gözlerini tavana çevirdi. "Bu sabah daha gözlerimi açarken bugünün kötü bir gün olacağını biliyordum," diye mırıldandı. "Önce depolar yandı, şimdi de bu adam Sahip yokken eve geldi."

"O kadar çok endişelenmene gerek yok Willabelle," diye rahatlatmaya çalıştı onu Lierin. "Ona birkaç dakika içerisinde aşağıya ineceğimi söyle."

"Peki, efendim," diye suratını asarak cevap veren Willabelle odadan ayrıldı. Salona döndüğünde adamın kendine bir kadeh brendi doldurup efendisinin puolarından birini yakmış olduğunu gördü. Adamın bu küstahlığı hizmetkârı daha da sinirlendirmişti; bu nedenle Willabelle adamla yüz yüze gelmeden önce ateş saçan bakışlarıyla onu izledi ve ardından resmi bir tavırla mesajı ilettili: "Sahip evde değil ama hanımefendi birazdan aşağı inecek."

"Bay Wingate ne zaman döner?"

"Bilmiyorum..." diye mırıldandı kadın. "Ama ne kadar çabuk gelirse o kadar iyi olur."

Robert Somerton kaşını kaldırarak siyahi kadına baktı. "Kızımı görmeme bir itirazın mı var?"

"Bayan Lierin başka bir adamın karısı olduğuna dair bu kargaşadan son derece huzursuz..."

"Onun adı Lenore." Robert Somerton purosunun külünü silkti; bunu yaparken sehpadaki porselen tabağa doğru uzandıysa da, küller yerine ulaşmadı. "Bunu unutmasan iyi edersin."

Adam külleri pervasızca yere silkmeden önce bile Willabelle'in gözlerinde karanlık bir ateş belirmişti, ama şimdi o siyah gözlerin derinliklerinde kızgın alevler yanıyordu. Sehpaya doğru ilerleyip külleri eliyle diğer avucunun içerisine süpürürken, "Sahip onun Bayan Lierin olduğunu söylüyor ve bu da benim için yeterli," dedi.

Robert hınçla güldü. "O zaman senin de sahibin kadar kör ve aptal olduğunu söylemem gerekiyor. Kendisi kanıt istedi, biz de istediği kanıtı ona sunduk ama o sağduyusunu kullanmayı reddetti. Sözüme inan, kızımın hastalığını kendi kötü niyetlerine alet edemeyecek. Buna engel olacağım! Zamanında Lenore'un kız kardeşini de alıkoyup istismar etti, ama artık buna bir dur denecek!"

"Yapmam gereken işler var," dedi Willabelle.

Robert eliyle onu baştan savar gibi bir hareket yaptı. Zaten böylesine dik kafalı bir hizmetçi ile neden tartışmaya girdiğini kendi de anlayamamıştı. "Efendin eve gelip seni dövmeden önce gidip o işleri halletsen çok iyi olur bence de."

Willabelle öfkeli bir kurbağa gibi şişindi. "Efendim hiç birimize el kaldırmaz!" diye öfkeyle ciyakladı. Burnunu asil bir tavırla havaya dikerek sert adımlarla odadan çıkıp yemek odasında ilerlerken dolabın içerisindeki kristal bardaklar tın- gırdadı. Öfkesi ve gerginliği iyice artmıştı, efendisinin kayın-pederi hakkında neden hiç konuşmadığını gayet iyi anlamıştı. Bu adam hakkında söylenebilecek iyi bir şey yoktu.

Birkaç dakika sonra Lierin salona girdi, çekingen hatta korkmuş görünüyordu. Adamın kendisini yanağından öperek karşılamasına katlanıp onun kendisini koltuğa yönlendirmesine izin verdikten sonra, uslu bir çocuk gibi İngiltere'deki geçmiş yaşamlarıyla ilgili anlattıklarını dinlemeye başladı. Adam ona ikiz kızlarının bir minyatürünü gösterince Lierin aralarındaki çarpıcı benzerliği kabullenmek durumunda kaldıysa da; adam bir ırmağın ötesinde güzel bir tepenin üzerine Tudor tarzında inşa edilmiş bir evin çizimini

gösterdiği zaman, Lierin bütün bunlara bir aşinalık, bir yakınlık hissetmeye başladı.

"Bunu sen çizmiştin," dedi adam yenilediği içkisini resme doğru uzatarak. "İngiltere'deki evimiz."

Lierin çizimi dikkatle inceledi ve kendini evin uzun koridorlarında gezerken hayal etti. Portrelerle dolu duvarları, mızrakları, kalkanları ve görkemli iskemlelerin arasına yerleştirilmiş uzun masayı gözünde canlandırdı.

"Ben sanırım bu gösterdiğiniz yerde daha önce bulundum," diyerek itirafta bulundu. "Tamdık geliyor."

"Aha!" Robert mutlu bir zafer çılgılığı attı. "Bir yerlere varmaya başladık işte! Belki baban olduğumu bile birazdan kabul edersin..."

Lierin omuzlarını olumsuz bir tavırla silkti. Bu kadar ileri gitmek gibi bir niyeti yoktu, bunu yapması Malcolm Sinclair'i Ashton'ın karşısında kuvvetli duruma geçirirdi ve kime sadık olması gerektiğinin farkındaydı. "Lenore da olsam Lierin de olsam babam olabilirsiniz ama sizi hiç hatırlamazken böyle bir şeyi nasıl kabul edebilirim?"

Robert bir süre düşündü ve yeniden konuşmaya başladı- ğında kelimelerini özenle seçmeye başladı. "Bunu düşünmek için Malcolm'un ve Ashton'ın olmadığı, sana karışamadıkları- rı sakın bir yere ve zamana ihtiyacın olduğuna inanıyorum. Neden seni Biloxi'ye götürmeme izin vermiyorsun? Orada sahilde bir yerimiz var. Tüm elbiselerin ve ihtiyaç duyabileceğin şeyler orada var."

Lierin kaşlarını çattı, Belle Chene'den ayrılma fikri onu huzursuz etmişti... Ve Ashton'dan. "Burada mutluyum."

"Ama Ashton Wingate'in kardeşine ne yaptığını hatırladığında mutlu olmayacaksın. Kardeşin onun yüzünden öldü ve sen de bir gün ondan bunun öcünü alacağına yemin ettin. Bu adamdan bu kadar çok nefret ederken onu kocan olarak nasıl kabullendiğini bir türlü anlayamıyorum."

"Ondan nefret etmiyorum," diye karşı koydu Lierin. "Ben..."

Robert Somerton Lierin'in sözlerine devam etmesini beklerken onu dikkatle süzdü ama merakı cevapsız kaldı. "Ayrıca Malcolm'un onu düelloya çağırarak niyetinde olduğunu da biliyorsundur."

Lierin'in kalbi korkudan duracak gibi olmuştu; gözlerini fal taşı gibi açarak Somerton'a baktı.

"Malcolm'un ateşli silahlarla arası oldukça iyidir," dedi Robert. "Ashton'ın kurtulabilmesi mümkün değil."

"Onları durdurmalısınız," diye üsteledi Lierin.

"Onları nasıl durdurabilirim?" diye şaşkınlıkla sordu. "Bunu yapabilecek tek kişi sensin."

Lierin inleyerek ellerini sıktı, kapana kısıldığını hissediyordu. "Ashton ile kalırsam Malcolm düello konusunda ısrar edecek. Malcolm ile gidersem Ashton peşimizden gelip aynı şeyi isteyecek. Onu tanıyorum. Benden vazgeçmeyeceğini söyledi bile. Ve ben kimsenin ölmesini istemiyorum."

"Bu yüzden sana güvenli bir seçenek sundum, önerimi dinle ve benimle Biloxi'ye gel. Beni düelloya davet etmeyecekleri ortada."

Lierin çaresizlik içerisinde koltuğa çöktü, Robert Somerton'ın bu teklifinden hiç hoşlanmamıştı ama yine de mantıklı olduğunu kabul etmesi gerekiyordu. Bu öneri belki de onu içinde bulunduğu çıkmazdan kurtarabilecek tek şeydi. "Bunu düşünmem gerekiyor."

"Çok fazla vaktin yok hayatım," diye yeni bir tavsiyede bulundu Somerton. "Malcolm buraya gelip Ashton'a meydan okumak üzere hazırlıklarını yapıyor. Gecikirsen bu onun için ölüm anlamına gelebilir." Omuzlarını silkti. "Tabii onun ölümüne üzüleceğimi söyleyemem, ne de olsa Lierin'i bizden alan oydu."

"Bir baba çocuklarını karıştırabilir mi?" diye usulca soran Lierin, bakışlarını Somerton'ın şaşkın yüzüne çevirdi. "Lenore olduğumdan emin misiniz?"

Somerton kollarını sabırsız bir tavırla iki yana açtı. "Öz kızını kendine inandıramayan bir babanın elinden ne gelir ki? Sana bunu nasıl anlatsam? Hatayı ben yapmıyorum, Ashton yapıyor! Veya bu da onun oyunlarından biri. Hepimizin üzerinde oynadığı bir oyun olmalı bu. Lierin'in boğulduğunu adı gibi biliyor."

Lierin yavaşça ayağa kalktı ve titreyen eliyle alnını sıvazladı. "Jennifer Hala ile Amanda yukarıda dinleniyorlar. Onların haberi olmadan ayrılmam daha iyi olacak. Arabada beklerseniz yukarı çıkıp Ashton'a bir not yazıp gelirim."

"Ona nereye gideceğimizi söylemeyeceksin değil mi?"

"Hayır," diye içini çekti Lierin. "Bu, peşimizden gelmesi için sunulan açık bir davetiye olur. Ondan sadece karışmamasını isteyeceğim." Odadan çıkıp merdivenlerden çıkmaya başladı, tüm dünyanın yıkıldığını hissediyordu. Gözünden akan yaşlar görüşünü bulandırırken kısa bir mektup yazıp, "Lenore" adıyla imzaladı, yüzüğünü öptükten sonra kâğıdın üzerine bıraktı. Sadece sırtındaki giysileri alıkoyarak yeniden basamakları indi ve ön kapıdan dışarı süzüldü. Ayrılırken Willis ya da Willabelle'e rastlamadığı için mutluydu. Yaşlar yanaklarından aşağı süzülürken dönüp eve baktı ve buraya bir daha dönüp dönmeyeceğini merak etti.

Ashton, Razorback Saloon'un sallanır kapılarını iterek açtı ve kapılar tekrar ona çarpmadan, sigara dumanıyla dolu, kalabalık salonun içine doğru iki adım attı. Handa hızla bir şeyler yemiş ve oradan da *Nehir Cadısına*, gidip temizlenmiş, kıyafetlerini değiştirmişti. Judd onunla orada buluşmuştu; ambarı ateşe verenin nerede olabileceği konusunda biraz konuşmuşlar, sonuçta ikisi de bu batakhaneye bakmanın yarar getirebileceğine karar vermişlerdi.

Ashton kavgaya gelmiş gibi bir görüntü sergilememek için, nehir gemilerindeki kumarbazlar gibi siyah bir pantolon, ceket, beyaz bir gömlek,

parlak gri işlemeli bir yelek giymiş ve siyah bir kravat takmıştı. Uzun boyu ve uçarı görüntüsü ile orada servis yapan fahişelerin hemen dikkatini çekmişti; etrafını görmek için kapının içinde dururken, fahişeler ona şehvetli gülücüklerini sunuyorlardı. Tavan alçaktı ama mekân büyüktü ve üst katı tutan yüksek kolonlarla bölünüyordu. Bir sürü kavgadan yaralar almış olan büyük bair, salonun bir kenarına yerleşmişti; ortada ise küçük masalar ve eski püskü iskemleler vardı. Bunların çoğu müşteriler tarafından istila edilmişti, pejmürde kılıklı birkaç adam bara dayanmış duruyordu. Hassas bir burun, terli vücutlardan salgılanan kokuları, ekşi bira, sigara ve onlara karışan küf kokusunu alınca arkasını dönüp buradan kaçardı ama Ashton öyle kendini beğenmiş hanım evlatlarından değildi. Dünyanın iki yüzünü de gayet iyi bilirdi, fakat böyle zamanlarda yaşamakta olduğu hayattan dolayı kendini şanslı da sayardı.

Ashton salonda ilerledi ve loş bir masa bulup kapıya bakan bir iskemleye oturdu.- Oturur oturmaz süslü püslü elbiseler giymiş olan bir fahişe başında bitiverdi. Yanaklarına bolca allık sürülmüştü, kollarını masaya dayayarak yüzünde bir gülümsemeyle ona doğru eğilince elbisesinin yakası göğüslerinin ortaya çıkmasına neden oldu, oralara da aynı kırmızı allıktan sürülmüştü.

"Ne istersin yakışıklı?"

"Bu gece..." diye söze girdi Ashton, yeleğinin cebinden bir deste oyun kâğıdı çıkarırken. "Sadece kâğıt oynayıp içki içmek istiyorum."

Fahişe omuz silkti. "Eğer sadece içmek peşindeyseniz bayım size servis yapması için Sarah'yı göndereyim. Yakışıklı olsa bile benimle alışverişe girmeyecek bir adamla vakit har- cayamam. Ama fikrini değiştirirseniz, adım Fern..."

Ashton kendisini izleyen adamların yüzlerini incelerken elindeki kâğıtları gelişiğüzel karıştırmaya başladı. Rezil bir topluluktan karşındaki, hepsi teker teker Ashton'la göz göze geldiklerinde tedirgin olup başlarını öte yana çeviriyordu. Ashton epey şöhretli bir adamdı, dolayısıyla adamlardan hiçbirini

onun tehditkâr olmayan tavırlarına, süslü püslü ceketine ya da parlak çizmelerine kanmamıştı. Bu sabah çıkan bir yangın ambarları mahvetmiş ve bu yangının kundaklama sonucu çıktığı haberi çoktan etrafa yayılmıştı. O ambarın kimin olduğunu biliyorlardı ve dolayısıyla belanın kokusunu önceden alabiliyorlardı. Ashton Wingate'i tanıyan hiç kimse onun malına mülküne dokunmazdı, bu belaya davetiye çıkarmak gibi bir şey olurdu.

Ashton dirseğinin dibinde bir şeyin varlığını hissetti; iskemlesine sırtını dayayarak başını kaldırdı ve tepesinde duran zayıf, yüzü kemikli kadına baktı. Dumanların arasında kadının soluk yüzünü, feri kaçmış gözlerini ya da ensesinde iri bir topuz olarak toplanmış olan saçının rengini seçebilmek zordu. Çok eski ve ayağına büyük gelen ayakkabılarının üzerine paçavralar bağlanmıştı, mavi elbisesi ondan en az on kilo daha fazlası olan biri için dikilmişti. Yaşını kabaca tahmin etmeye çalıştı ve aynı yaşta olduklarını düşündü, ama kadının olduğundan çok daha yaşlı görüldüğü kesindi. Sesi dümdüz ve duygudan yoksundu.

"Fern içki istediğinizi söyledi."

"Buradaki en iyi içki nedir?"

"Bira," diye cevap verdi kadın hemen. "İçine en az su katılan odur."

"O halde bana bira getir o zaman... İsminiz Sarah'ydı, değil mi?" Soran gözlerle bakınca, kadın da başını sallayarak onayladı. "Bulabilirsen temiz bir kupada olsun."

"Temiz kupaları Belle Chene'de bulmanız çok daha kolay olur," dedi kadın. "Aslında siz de daha güvende olursunuz."

Ashton'ın kaşları şaşkınlıkla kalktı. "Beni tanıyor musun?"

Sarah barın yanında duran bir grup adamı gözleriyle kesti. "Senden bahsettiklerini duydum. Deli bir kadını evine götürüp kendine karı

yaptığından konuşuyorlardı. Bir kısmı onu almak için evine gelenlerden. Senin yüzünden atlarından olduklarını da söylediler."

Ashton usulca gülümsedi. "O zaman neden gelip şikâyetlerini bana iletmiyorlar?"

Kadın, Ashton'ın sorduğu sorunun cevabını düşünürken, zaten çizgili olan alnını daha da buruşturdu. "Sanırım senden korkuyorlar ama sebebini anlamıyorum. Sayıları oldukça fazla."

"Cesaret gösterisi yapmaya kalkıştıkları anda kendine saklanacak güvenli bir yer bul," dedi Ashton.

"Kendi tavsiyene kendin uysan daha akıllıca olur. Ben buraya geleli çok olmadı ama bu serserilerin bir kısmının neler yaptıklarını gördüm. Aslına bakarsan şu anda buradan gitsen çok daha iyi olur."

"Ben bir adamı arıyorum, kendisini henüz bulamadım. Sol elinin iki parmağı yok..."

Kadın, "Burada o tanıma uyan hiç kimse yok," dedi ve uzaklaştı. Tarazlanmış eteğinin altındaki bol terlikleri talaşlı döşemelerin üzerinde garip sesler çıkarıyordu. Görüntüsü bu yoz yaşama çok uysa da, onu incelemeye devam eden Ashton bu kadının bir zamanlar başka bir hayatı olup olmadığını düşündü. Fahişelerin yaşamayacağı bir asaletle yürüyordu. Onlar gecelik iş bulmak için meyhanedeki erkeklere sürtüne sürtüne yürürken, bu kadın en pejmürde görüntüye sahip olmasına rağmen aralarından bir kraliçe edasıyla geçiyordu. Konuşma şeklinde de eğitilmiş bir hava vardı.

Geri dönen Sarah masaya pırıl pırıl bir kupa ve yanına da içinde ılık köpüklü bira bulunan teneke bir sürahi koyduktan sonra geri çekilip ellerini birleştirerek gerekli ödemenin yapılmasını beklemeye başladı. Ashton ödemeyi yaparken gördüğü altın, gözlerinin fal taşı gibi açılmasına sebep oldu.

"Bu çok fazla efendim, bunun üzerini getirebilmem için meyhanecide yeterli paranın bulunduğundan emin değilim. Bedeli mümkün olduğunca yüksek tutacağından da eminim."

Ashton elini cebine sokup daha büyük boyutlu ama parlayan başka bir parayı masadaki altın paranın yanına koydu. "Bu meyhaneci için; altın da senin için... Bana temiz bir bardak bulduğun için."

Kadın bir an duraksadı, Ashton'ın cömertliği onu şaşkına çevirmişti; sonra yaşlı gözlerle paraları avucuna aldı. "Teşekkür ederim Bay Wingate. Bunu unutmayacağım."

Ashton kupadaki biranın tadına baktı ve kekremsi tadını alınca burnunu kırıştırdı. *Buradaki en iyi içki buysa, diye öğrenerek düşündü, başka bir şeyi denemenin imkânı yoktu.*

Hiç istifini bozmadan ağır hareketlerle tepesi basık siyah şapkasını bir beyefendiye hiç de uymayacak bir tavırla başına yerleştirdikten sonra kartlarını yeniden masaya serdi ve canı çok sıkılan bir adam ifadesiyle onlarla oynamaya başladı. Buna bir süre devam etti; tuttuğu bu kapı nöbetinden tam vazgeçecekken, dört adam kapıları iterek içeri girdi. En önden giren adam, ızbandut gibi bir şeydi; dar alnı aşağıya doğru hafif bir eğimle iniyor, kalın kaşları ve gömük gözleriyle sona eriyordu. İri burnu, kalın ve alaycı dudaklarına kadar uzanıyordu. İçeri girer girmez durup sol elini kolonlardan birine dayadı ve etrafı gözden geçirmeye başladı. Ashton o etli pençedeki iki parmağın eksikliğini hemen fark etti ve o domuz bakışlı gözler üzerine çevrildiğinde de ensesinde bir gıdıklanma hissetti.

İriyarı, hantal adam ise doğrularak omuzlarını dikleştirdi ve göğsünü şişirerek kısa ceketinin dikişlerini zorladı. Pantolonunu çıkıntılı göbeğinin üzerine doğru çekip yerleştirdikten sonra ellerini örgü beresine götürüp hafifçe eğdi. İri ayaklarını ileri doğru atıp kalın ve kaslı bacaklarıyla geniş adımlar atmaya başladı. Bu sevimsiz adam kendisine doğru yaklaşırken Ashton gerilmişti, zira adam yanındaki tipleri de masaya yönlendirmişti. Ama

yanındaki masaya oturmasıyla birlikte Ashton'ın gerginliği de hatırı sayılır ölçüde azaldı ve usulca nefesini koyuverdi.

"Çocuklar bakın, bu aralar zengin kesiminden birtakım züppeler de buraya takılıyor." İri adam bunları söylerken baş- parmağıyla Ashton'ı işaret ediyordu.

Ashton bu dört adamın, üzerine saldırmak için bir bahane bulmalarının uzun sürmeyeceğini tahmin etti, ama yine de hastalıklı bir sabır onu bekleyip görmeye teşvik ediyordu adeta. Çizmeli ayağını tembel bir tavırla iskemlenin ayağına dayayarak falını açmaya devam etti ama çevresindeki hareketleri gözden kaçırıyor da değildi.

Ayıya benzeyen irikıyım adam, dev bir bifteğe benzeyen yumruğunu masanın kalın tahtasına sertçe indirirken kulakları sağır edici bir sesle bağırды: "*Çabuk! Servis yapan kevaşe nerede kaldı? Bize hemen bira getirsin V'*" Arkadaşlarına dönüp sırtırtırken daha alçak bir sesle devam etti: "Buralarda içki içebilmek için insan yalvarmak zorunda kalıyor."

Meyhanedeki fahişeler kendi sağlıklarını düşünerek onlardan belli bir uzaklıkta duruyorlardı; büyük sürahilere hızla bira doldurup bu tıka basa sürahileri masalarına getiren ise Sarah oldu. Adamlar tepsideki kupalarla ilgilenmeyip teneke sürahilere saldırmaya yeltenseler de, Sarah boğazını temizledikten sonra söylediği sözlerle onları durdurdu: "Meyhaneci içmeden önce ödemeyi yapmanız gerektiğini söyledi."

İrikıyım liderleri ona ateş saçan gözlerle baktıysa da Sarah bu bakışları gözünü bile kırpmadan karşıladı. Adam sonunda ceketinin cebini karıştırmaya başladı ve çıkardığı bir avuç paranın içinden bir kısmını saydıktan sonra masanın üzerine koydu.

"Bu anca üç sürahiye yeter," dedi Sarah ukala bir tavırla. "Siz ise dört sürahi aldınız."

İrikıyım adam bu sözler üzerine sinirli bir tavırla paraların üzerine birkaç metal para daha ekledi ve ardından yüzüne kötücül bir sırıtış kondurarak yığının üzerine bir peni daha ekledi: "Bu da senin için sevgilim."

Kadın adama yorgun ve donuk bir tavırla gülümsedi, daha sonra da paraları avucuna toplamak üzere eğildi, fakat geri çekilmeyi başaramadan irikıyım adam sakat elinin iki parmağıyla Sarah'nın kolunu üstten vahşi bir şekilde yakaladı. Acı dolu bir çığlık atarak bu çam yarması kabadayıdan kolunu kurtaran kadın, anında morarmaya başlayan tenini sıvazladı.

"Seni cahil, beyinsiz taşralı!" diye bağırdı. "O pis ellerini kendine sakla!"

"Bak sen şu işe!" diye horozlandı adam. "Ateşli kadınları severim. Neden gidip kardeşlerinin yaptığı gibi o süslü elbiselerden bir tane bulup benim için giymiyorsun? Düzgün giysiler içinde bu kadar kötü görünmezsin."

"Aynı şeyi senin için söylemek mümkün değil," diye terslendi Sarah ve yeni bir çürüğe daha sahip olmamak için yana doğru bir adım atarak kendisine uzanan elden kurtulmaya çalıştı, ama bu kıvraklığıyla adamı daha da galeyana getirmişti sanki. Çam yarması iskemlesinden hafifçe kalkarak Sarah'nın eteğini yakaladı ve kadını kollarının arasına çekti. Çığlık çığlığa bağırarak kadını tutup kucağına oturtuktan sonra, elini de bacaklarının arasına yerleştirdi. Taciz edilen kadının gözleri fal taşı gibi açılmıştı; kucağında oturduğu adama hakaretler yağdırırken elinden kurtulabilmek için umutsuzca savaşımaya devam ediyordu.

Ashton'a daha çok küçük yaşlarından itibaren kadınlara her koşulda saygı gösterilmesi gerektiği öğretilmiş; Ashton da bu öğretiyeye yaşamı boyunca uymaya çalışmıştı. Bu hayvanlık gösterisi onun dayanma sınırını aşıyordu. Ayağa kalkıp yeleğini düzelttikten sonra yandaki masaya doğru ilerleyip bu kaba zamparanın karşısına dikildi.

"Özür dilerim bayım ama sanırım hanımefendi serbest kalmak istiyor. Neden onu bırakıp hepimizi yaşayacağımız bir sürü sıkıntıdan kurtarmıyorsunuz?"

Domuz kılıklı bu sözlere bir miktar şaşırarak, kucağındaki kadını yere savurdu. Bugüne kadar kimse onun işine karışmaya cüret edememişti. Ashton uzanıp kadının ayağa kalkmasına yardım ettikten sonra, karşısındaki pis kabadayının öfkeden morarmış bir suratla ayağa kalktığını görünce kadını bara doğru itti. Adam tam olarak dengesini bulamadan, Ashton'ın yumruğu havada uçarak tüm ağırlığıyla yerini buldu. İriyari adamı çenesinden yakalayıp masaya, arkadaşlarının yanına doğru fırlattı. Adamlar üzerlerine doğru inen bu devasa yükten uzaklaşabilmek için çılgık çılgıca masadan kaçışırken iskemleler devrilerek parçalara ayrıldı. Derken dört adam toparlanarak, dövüş için bıçaklarına, sopalara ya da yanlarında ne varsa ona sarılıp pozisyon aldı. Ashton üzeri dolu olan masayı tekmeleyerek adamlara fırlattı. Sürahilerden saçılan biralar adamların gözlerini yakıp burun deliklerine doldu. Dört adam birbirine takılıp yere yuvarlanırken ortalığı küfre boğdular. Ashton hiç vakit kaybetmeden bu arbedeye bir karmaşa daha ekledi ve kendi masasını da büyük bir şiddetle adamların üzerine fırlattı. Kaslı liderleri ayağa kalkmak üzere emekleme pozisyonuna geçtiği sırada sırtına aldığı masa darbesiyle arkadaşlarının üzerine boylu boyunca yığıldı.

Karanlığın içinden hiç de dostça görünmeyen birtakım şekiller karanlık bir duvar oluşturarak yaklaşmaya başladılar. Ashton onların gözündeki intikam parıltısının farkındaydı, dikkatle geri çekilirken masanın kopan ayaklarından birini kaptı.

"Psst! Bay Wingate! Buraya gelin!"

Ashton hızla etrafına bakınca Sarah'nın açık bir kapı eşiğinde çökerek beklediğini gördü. Yere düşmüş olan bir iskemlenin üzerinden sıçrayarak hızla onun davetini değerlendirdi ve kapıdan dışarı fırlayarak, arkasından binayı sallarıcasına bir hızla çarparak kapattı. Loş odada hayvan yemi balyalarının arasından kaçışlarına devam eden ikili, karşılarına çıkan iri ahşap kapı

tarafından durduruldu; kapı çerçevesine sıkışmış, açılmıyordu. Bardan gelen gürültüler gitgide yükselirken, Ashton kapıya bir omuz geçirdi. Zorlu bir itişten sonra kapı dışarı doğru açılarak kaçmalarına izin verdi. Sokak dar, çamurlu ve kaygan olsa da, kılavuzu yolun üzerindeki her bir girintiyi ezbere biliyordu. Ashton durup meyhanenin arka kapısının dışına bir şeyler yığarken, Sarah gölgelerin arasında uçuşan bir karaltıdan ibaretti. Ashton onu takip etmeye başladı, köşeye bir adım kala kapı şiddetle yeniden açıldı. Azgın çetenin çıkardığı seslere bakılırsa, onları görmüşlerdi ve kovalamaca devam edecekti.

Ashton barakanın köşesini dönerken elini uzatıp kadının zayıf koluna yapıştı ve onu hızla çekmeye başladı. Bacaklarındaki tüm enerjiyi kullanarak Silver Caddesi'nin yokuşunu hızla tırmanmaya başladılar. Yer çamurluydu ve çamurlar Sarah'nın parçalanmış terliklerini yutmaya çalışarak süratlerini kesiyordu. Peşlerinden gelen azgınlar ordusu arayı son hızla kapattığı için durup terliklere sarılı bezleri koparmaya zaman yoktu. Caddenin üst kısmının karşısına bir yük arabası çekilmişti, oraya yöneldiler, peşlerindeki azgınlar ordusuyla aralarında birkaç adımlık mesafe kalmıştı. İkiliyi yakalamalarına az kaldığını hisseden eşkiya gruplarından zafer çığlıkları yükselmeye başlamıştı bile. Arabanın bulunduğu yere kadar geldiler, fakat karanlığın içinden oldukça iri denebilecek birtakım şekiller hızla ışığın altına fırlayınca düşe kalka durdular. Etraflarının sarıldığını görerek nefesini tutan Sarah, Ashton'ın arkasına saklanırken onun kıkırdadığını duydu.

"Sorun yok," dedi Ashton. "Bizim dostlarımız bunlar."

Sarah, "Bunca zamandır burada beklediklerini mi söylüyorsun?" diye haykırarak sorarken iki grup karşı karşıya gelmişti.

Ashton kıkırdamaya devam etti. "İleriye dönük planlar yapmayı severim."

Sakallı bir adam yakasına yapışır yapışmaz ciddileşti ve hızla dönerek önce karnına ardından da çenesine bir yumruk geçirdi. Adamın başı darbenin etkisiyle sağa sola sallandıysa da, o sırada başka biri daha ona saldırdığı için

Ashton soluklanacak zamanı bulamadı. Judd da büyük bir coşkuyla arbedeye katıldı ve karşı tarafın eski cesareti yok olmaya başladı. Judd güçlü ve hızlı olmasının yanı sıra, uzun kollarıyla en uzak noktalara ulaşip karşısındaki ona ulaşmayı başaramadan güçlü yumruklarını savurabiliyordu. Onlardan aşağı kalmamak için Sarah da karşı taraftan olduğunu düşündüğü bir adamın sırtına atlayıp yüzüne tırnaklarını geçirdi. Kulağını ısırınca adam acıyla bir çığlık attı ve üzerine tırmanmış olan kedi kadını sırtından atabilmek için tüm gücüyle sallanmaya başladı.

Her açıdan vahşi ve pis bir dövüştü bu. Yerler çok çamurluydu ve havada uçuşan yumrukların etkisiyle herkes ya sırtüstü ya da yüzüstü yere seriliyordu. Kısa bir sürede dost da düşman da çamura bulanmış ve kimin kim olduğu kandillerin ışığında zorlukla seçilir hale gelmişti. Bir kısmı üzerlerine yapışan kütle halindeki çamurlarla nehir canavarlarına benzemeye başlamıştı. Artık yumruklarını rakiplerine indirmeden önce karşılarındakinin dost mu düşman mı olduklarını dikkatle anlamaya çalışıyorlar; eğer dostsa, onu hemen bırakıp kendilerine bir düşman aramaya koyuluyorlardı

Yine de, meyhaneden buraya kadar Ashton'ı ve garson kadını kovalamış olan eşkıya güruhunun üyeleri ya yedikleri dayanın bağımlılığıyla çamura düşerek ya da daha fazla dayak yemeye dayanamayıp oradan usulca kaçarak bir bir azalıyordu. Ashton kavganın zaferle sona ereceğini düşünmeye başladığı sırada neşeli bir haykırış duydu ve hızla döndü. Kav- ganın sıyrılan dört kaygı verici silüet ona doğru yürüyordu. Üzerleri fazla çamurlanmamıştı, arbedeye katılmamış gibi bir halleri vardı; fakat liderlerinin iri ve güçlü vücuduna bakıldığında bu dört kişilik grubun kimler olduğunu anlamak işten bile değildi. Kocaman avuçlarında sımsıkı tuttukları iri sopalarla Ashton'ın üzerine doğru yürüyorlardı.

İri ve güçlü olan liderleri sırtarak, "Bay Wingate..." dedi. "Birazdan postunuzu yere sereceğiz."

"Dörde karşı bir mi?" diye yakınlardan bir ses geldi bu sırada; Ashton, Judd'a ait olan bu sesi tanıyınca biraz rahatlamıştı. "Bu bana hiç de adil gelmedi, ama bir saniye, dörde karşı ikiye ne dersiniz?"

İriyarı adam hiç beklemeden Ashton'ın üzerine atıldı. Meyhanede büyük bir utanç yaşamıştı ve Ashton'a ölümcül bir darbe savurma fikri içini rahatlatıyordu. Ashton süratle yana doğru bir adım atarak, yanından geçen adamın suratına sıkı bir yumruk savurdu. Ateşli saldırgan acıyla bağırarak yaralı bir boğa gibi yalpalamaya başladı. Ashton adamın koluna bir yumruk daha savurunca elindeki sopa yere düştü, fakat ayıdan bir farkı olmayan bu dev adam yanına yaklaşarak Ashton'ı kemik kıran kollarının arasına aldı. Ashton kemiklerinin çatırdadığını hissederek kollarını kaldırmaya çabaladı. Adamın kavrayışı biraz gevşeyince Ashton yeniden debelendi ve kollarını oynatabileceği kadar bir alan yaratmayı başardı. İki elini de yumruk yapıp adamın alt kaburgalarına çalışmaya başladı ve adam acıyla uluyarak kollarını iki yana açınca ödülünü almış oldu. Ashton arkaya doğru sendeleyeni adamın üzerine üzerine gidip yumruklarını üst üste suratına, ampule benzeyen iri burnuna, karnına ve çenesine geçirmeye devam etti. Adam onu yeniden yakalamak üzere kaslı kollarını uzat- tıysa da Ashton bir adım geri çekilerek tüm gücüyle adamın ağzına bir yumruk daha salladı. Darbenin etkisiyle adamın kafası geri gitmişti; sersemleyerek sendelemeye başladı. Henüz kendini toparlayamamıştı ki üç gölge ona doğru koştu. Arkadaşlarının kolunu yakalayarak onu çektiler ve düşe kalka yokuş aşağı kaçtılar. Ashton, Judd'ı görebilmek umuduyla döndü ve yüzündeki gülümsemeyle karşılaştı. Siyahi adam elleri belinde bacaklarını iki yana açmış zafer dolu bir ifadeyle duruyordu.

"Ne oldu?" diye sordu Ashton şaşkınlıkla.

Siyah adam öylece omuz silkti. "Sanırım şartların ağır olduğuna karar verdiler."

"Her zamanki gibi payına düşenden çok daha fazlasını hallettin," dedi Ashton sırtarak.

Judd kıkırdadı. "Payıma ne düştüğünden pek emin değildim, öyle olunca ben de kalanları halledeyim dedim."

Ashton adamın sırtına vururken bir kahkaha attı. "Eğer başka kalan varsa onlara da dilediğini yapabilirsin, hiç çekinme."

Judd eliyle yokuş aşağı kaçmakta olan serserileri gösterdi. "Peşlerinden gitmemiz gerektiğini düşünüyor musunuz? O kısa boylu hanım evladı aralarında değil ama iki parmağı eksik olanı gördüm."

"Harvey'e yerlerini söylerim, hepsini toplar getirir. Daha fazla dövülecek gücüm kalmadı." Sarah'nın çenesini eline dayayarak oturmakta olduğu arabaya doğru ilerledi. Diğer elinde bir sopa sallanıyordu, ön tekerleğin dibindeki çamurların arasında yatan bedenlere bakılacak olursa, Sarah'nın bu sopayı iyi çok iyi kullandığı ortadaydı.

"Geçtiğimiz yıl..." diye mırıldandı. "Bunu yapmayı çok istemiştim, özellikle de o hayvan kocama karşı."

Ashton şaşkınlıkla bir kaşını kaldırdı. "Madam, size el sürecektir adama acırım ben, fena benzetirsiniz. "

"Peh..." diye cevapladı kadın. "Ben hiç de acımayacağım."

Sadece bana değil aileme de yaptıkları için onu muhtemelen gebertip on parçaya ayıracağım." Gözlerine dolan yaşları göz kapaklarını kırıştırtarak yok etmeye çalıştıktan sonra, utanarak elini çamurlu elbisesinin cebine soktu. Cebinden eski püskü bir mendil çıkarıp ıslak yanaklarını sildikten sonra, burnunu çekerek kendini topladı. "Özür dilerim Bay lügate. Dertlerimle canınızı sıkmak istemem."

Ashton, "Hiç de sıkılmadım Sarah," diye karşılık verdikten sonra içten bir ilgiyle sordu: "Şimdi ne yapacaksın? Ra- zorback Saloon'a dönmen artık senin için çok tehlikeli."

"Bilmiyorum," dedi kadın usulca. "Birkaç yıl önce Uzak Doğu'ya yelken açmış bir erkek kardeşim var. Dönüp dönmeyeceğinden emin değilim, zaten kendisi ailenin yüz ka- rasıdır. Babam öldüğünde işleri üzerine almayı da reddetmişti." Hüzünle güldü. "Bay Wingate ister inanın ister inanmayın ama ben zenginlik içerisinde doğdum. Babam sahip olduğu birkaç genel mağazayla büyük bir servet yapmıştı, bu mağazalarda sattığı malları da kendi gemileriyle tedarik ederdi. Defterlerini ben tutardım, dolayısıyla babamın başarılı bir ticaret adamı olduğunu iyi biliyorum. Ama ailem şimdi çok kötü durumda. Babam ölünce tüm servetimiz yitip gitti, erkek kardeşimi bir daha görüp görmeyeceğimden emin değilim." Gözleri boşluğa dikilmişti, düşünceleri onu başka yerlere sürüklemiş gibiydi; uzun uzun göğüs geçirdi. "Sanırım sadece kocamın yaptıklarının bedelini ödeyeceği günü görmek için yaşıyorum."

Ashton düşünceli bir tavırla kolundaki bir çamur topağını silkeleyip yere attı. "Defter tutma konusunda tecrübeliyen sana gemicilik büromda bir iş verebilirim."

Sarah şaşkınlıkla ona baktı. "Bana karşı herhangi bir sorumluluk hissetmenize gerek yok Bay Wingate. Razorback Saloon'da yapmış olduğum şeyi size minnet duyduğum için yaptım. Kavga benim yüzümden başladı, o yüzden bana hiçbir borcunuz yok."

Ashton ona gittikçe büyüyen bir gülümsemeyle baktı. "İşimde defter tutmayı bilen ve aritmetiği iyi olan birine ihtiyacım var. Tabii bunu yapamayacağını düşünüyorsan o zaman başka birini ararım."

Kadının ince yüzünde neredeyse gökyüzündeki ayın parıltısına eş bir ışıltı belirdi. "Yapabilirim Bay Wingate. Bundan eminim."

"Güzel." Sorun çözülmüştü. "Bu gece bizimle birlikte Belle Chene'e gelmen iyi olur. Orada güvende olursun. Sabah karım sana giyecek ayarlar." Gülümsedi. "Kendisi tımarhaneden kaçmadı, bunu biliyorsun değil mi?"

Sarah hüzünle gülümsedi. "Biliyorum Bay Wingate."

Ashton arka kapıda durup çamurlu çizmelerini ve cüret edebileceği miktarda giysisini çıkarmak için durduğunda vakit hayli ilerlemişti. Mutfaktan gelen hıçkırıkları duyduğunda çizmelerini başarıyla çıkarmış, ceketinden ve yeleşinden de kurtulmuştu. Zihninde canlanan bir sürü kaygıyla basamakları hıphızlı çıktı ve çoraplarıyla mutfığa daldı. Willabel- le önlüğünün eteğini ağzının üzerine kapatmış bir şekilde irkilerek ona döndü. Gözlerinden yaşlar boşanıyordu; Luella May ve Bertha'nın kızarmış olan gözlerinden onların da acı çektiği anlaşılıyordu. Willabelle efendisinin çamurla kaplı yüzünü algılamayı başarınca derin derin nefes alarak daha büyük bir şiddetle hıçkırmaya başladı.

"Neden hepiniz birden ağlıyorsunuz?" diye sordu. "Ne oldu?"

Willabelle, "Bayan Lierin, Sahip," diye inledi, diğerleri yine hıçkırıklara gömülerek burunlarını çekmeye başlamışlardı.

Ashton yüreğinin deşildiğini hissetti ve zihni son hızla çalışmaya başladı. "Nerede o?" diye bağırdı. "Yaralandı mı?"

Willabelle önlüğü ile yüzünü silerken bilgi vermeye devam etti: "Gitti, sahip."

"Gitti mi? Nereye gitti?" Tam anlamıyla şaşkına dönmüştü.

Kâhya kadın gürültülü bir şekilde burnunu çekerek yüzünü temizlemeye devam etti ve kendini kontrol altına alabilmek için bir nefes daha aldı. "Bilmiyorum Sahip. Şu Bay Somerton denen adam geldi ve onunla bir süre konuştu. Sonra Bayan Lierin ve Bay Somerton kimsenin haberi olmadan ortalıktan yok oldular. Büyükanneniz ve Bayan Jenny... Çok fena baş ağrılarıyla yataklarına çekildiler."

"Ama neden?" diye sordu Ashton; kafası karışmıştı ve canı acıyordu. "Neden gitsin ki?"

Willabelle iri omuzlarını çaresizlik içerisinde salladı. "Bilmiyorum Sahip. Bay Somerton yüzünden olabilir, onu Bayan Lenore olduğuna inandırmaya çalışıyordu."

Ashton'ın omuzlarına ağır bir yük bindi. Bir anda yorulmuştu, bütün vücudu aldığı bu haberle ağrımaya başlamıştı. Zihni gerçekleri bulmaya çabalıyordu, ama omuzlarındaki yükle önündeki engelleri aşamayacağını hissediyordu. Gözlerindeki ıslaklığa göz kapaklarını kırpıştırarak karşı koymaya çalışırken bilinçsiz bir şekilde kapıya döndü. "Onu bulacağım," diye mırıldandı. 'Yarın sabah araştırmaya başlayacağım.' Tam kapıya gelince durdu ve eliyle arka kapıyı gösterdi; Sarah'yı orada bir yerde bıraktığını hatırlamıştı. "Eve bir kadın getirdim. Ona bakın ve üzerine giyecek bir şeyler verin."

Feryatlar yeniden başlayınca bulanık bakışlarını kâhya kadına çevirdi.

"Bu kez ne oldu?"

"Bayan Lierin'in yanma kıyafetlerini almadan gitmesi dışında hiçbir şey," diyen Willabelle boğulurcasına ağlamaya başlayarak cevap verdi. "Ona aldığınız bütün güzel giysileri bırakmış. Bir hayalet gibi süzülüp gitmiş, yanına hiçbir şey almaya gerek bile görmemiş."

Dokuzuncu Bölüm

LENORE ya da Lierin. Hangisiydi? Belle Chene'den ayrıldığından beri kafasında bu soruyu evirip çeviriyordu. Acımasız bir ikileme düşmüştü. Babasının sunduğu kanıtlar karşısında, Lierin olduğu konusunda ısrar edemiyordu. Lenore olduğunu kabul ederse de Ashton ile bir geleceği olacağına dair tüm umutları yerle bir oluyordu. Duygularla gerçeğin savaşıydı bu, Lierin olmak istiyorsa da eldeki kanıtlar Malcolm Sinclair'e işaret ediyordu. Hayatın çıplak gerçekleri nedense insanın yüreğindeki özlemlere cevap vermiyordu. Ashton karısının boğulduğunu düşünmüştü, ayrıca pek çok kişi de aynı fikirdeydi. Kazayı takip eden üç yıl boyunca Ashton Lierin'i bulmayı başaramamıştı, kendisinden haber alınamamış, hiçbir yerde görülmemişti. Lierin onu sevmişse ve hâlâ hayattaysa, kuzeyin buzlarını bile ateşe verip ona dönmenin bir yolunu bulurdu. O, birden fazla adı olan o kadın, bunu yapardı.

Malcolm Sinclair'e gelince, adamla tanışmadan önce bile onun karısını aradığını duymuşlardı. Lierin'i gören hancı onun Malcolm Sinclair'in karısı olduğunu düşünmüştü. Portreler Lierin'den çok Lenore'a benzediğini gösteriyordu. Babası da Malcolm'un doğru söylediğinde ısrar ediyordu. Daha başka ne kanıt istiyordu?

Natchez'den Biloxi'ye yaptığı yolculuk sırasında bu sorunu düşünecek çok zamanı olmuştu genç kadının. Ayrıca yedek kıyafet almadığı için hayıflanacak zamanı da olmuştu. Natchez'den New Orleans'a buharlı gemi ile geçip, oradan Biloxi'ye gitmek için başka bir gemiye binmiş olsalardı yolları oldukça kısalacaktı, ama Robert Somerton şehirden bir araba kiralamış ve bu yolla dönmeyi tercih etmişti. Yolda iki gece konaklamışlardı; ilk gece yol üzerinde bulabildikleri herhangi bir yerde, ikinci geceyse kalıp kalamayacaklarından pek de emin olamadıkları bir handa.

Yol sıcak ve tozluydu ama babası rahatsızlıklara karşı dirayetli gibi görünüyordu. Her geçen gün burnu ve yanakları daha da kızarıyordu ama bunun sıcak havayla bir alakası yoktu, daha çok o gümüş şişesinden sık sık içtiği şey neyse onunla ilintiliydi. Pearl Nehri'ne vardıklarında feribotçuyula içki yarışması yaparak bedava geçiş kazanmaya kalkışmıştı Robert Somerton, tahminen ikisi de yerlerde sürünene kadar içeceklerdi. Genç kadının bu yarışmaya kesinlikle karşı çıkması ve babası gereken parayı cebinden çıkarıncaya kadar surat asması bunu engellemiştir.

Robert Somerton'ın öğleden sonraları alkol içmeyi alışkanlık haline getirdiği ortadaydı. Genç kadın, babasının İngiliz aksanıyla çok güzel bir şekilde ezbere söylediği sayısız şiire hayran kalmıştı. Robert Somerton içmeye başladıktan sonra daha da boşboğaz oluyor ve tüccarlıkla yakından uzaktan ilişkisi olmayan hikâyelerini anlatmaya başlıyordu; sonra da kıkır kıkır gülererek anlattığı hikâyeleri silmek ister gibi elini ileri geri sallıyor, "Bunlar annenle tanışmadan önceydi, hayatım," diyordu.

Arada bir de uyukluyor ve yolculuk ettikleri tam donanımlı at arabasını horlamalarıyla dolduruyor, bunun üzerine kızı da onu dürterek uyandırmak zorunda kalıyordu. Aslında genç kadın da uykunun derinliklerine sığınmak istiyordu ama gözlerini ne zaman kapasa Ashton orada onu bekliyordu. Uyanık olduğu saatlerde de peşini bırakmıyordu aslında ve yorgunluktan uyuyakaldığı anlarda da rüyalarında onu izlemeye devam ediyordu. Bunun sebebi Ashton ile paylaştıklarının dışında hayatındaki hiçbir şeyi hatırlamamasından kaynaklanıyor olabilirdi. Ne olursa olsun zihnini bambaşka şeylere yöneltme çabası hep başarısızlıkla son buluyordu.

Üçüncü gün artık tükenmişti; sinirleri gerilmiş, yaşamakta olduğu çıkmazı kaldıramaz hale gelmişti. Böylece, birlikte yolculuk yaptığı bu adamı babası olarak kabul etmeye karar verdi; kendini Robert Somerton'ın yanıltıcı olma ihtimalinin olmadığına inandırmaya zorlayarak, Lenore olduğunu kabul etmek için tüm gücünü kullandı. Kim olduğunu bilebilecek tek kişi elbette babasıydı. Ama babasının sürekli olarak içtiğini düşününce, bu adamın doğruyu söyleyecek kadar aklının başında olup olmadığına karar veremiyordu.

Lenore adını kendi iradesiyle kabullenmişti, ama içindeki kimlik çatışması sona ermiyordu. Bunu çözmek için sürdürdüğü çabalar tüm enerjisini tüketmişti, araba sahildeki büyük evin önüne doğru dönerken hem zihnen hem de bedenen tükenmişti.

Robert Somerton seri hareketlerle arabadan inip ona yardım ederken bir hizmetçi sundurmadan koşuşturarak geldi. Lenore babasının elini tuttuysa da gözlerine bakmaktan kaçındı ve hiç durmadan basamaklara giden yolda ilerlemeye koyularak, karşısındaki iki katlı evin güzel cephesini incelemeye başladı. Koyu yeşil panjurların süslediği, yukarıdan aşağı kadar camlı kapılar ve pencereler her iki katta da bulunan sundurmalar boyunca simetrik olarak yer alıyordu. Üst sundurmaya çıkan merdiveni daha belirgin kılan kolonlu bölümün iki yanını ahşap korkuluklar kapatıyordu. Belle Chene'in güzelliğinin yanına yaklaşılamasa da bu evin bir çekiciliği vardı. Genç kadın garip bir aşinalık hissetmiş, sanki bir zamanlar burada huzurlu ve güvenli bir yaşam sürdürdüğünü düşünmüştü.

Lenore basamakları tırmanır tırmanmaz, sevimli hizmetçi ufak bir reverans yaptı. Bu hizmetçi kadının kendinden en az on yaş büyük olduğunu düşünmüştü, ama kadının hareketleri son derece hızlı ve enerji doluydu, gençlik iksirini elinde tutuyor gibiydi. Mavi gözleri güzel bir gülümsemeyle ışıldadı.

"Benim adım Meghan, hanımım," dedi hizmetçi. "Sizin ve evin ihtiyaçlarını karşılamak üzere Bay Sinclair tarafından tutuldum, tabii sizleri de bir itirazınız yoksa."

"Bay Sinclair mi?" Güzel kaşı soru sorarcasına havaya kalktı. "Bay Sinclair'in bu evin yönetimi ile ilgilendiğini bilmiyordum."

Meghan onun bu yorumuna şaşırılmış gibi göründü. "Ev sizin eviniz olduğuna göre, yokluğunuzda eşinizin burası ile ilgilenmesi normal değil mi hanımım?"

Lenore hafifçe dönerek kuşku dolu bakışlarını babasına yönlendirdi. Bu evde sadece ikisinin hizmetlilerle birlikte yaşayacaklarına dair teminat almıştı.

Robert boğazını temizledikten sonra biraz tereddütlü ve kısık bir sesle kızıyla konuşmaya başladı. "Malcolm buradan taşınacağını söyledi Lenore, endişelenecek bir durum yok."

"Umarım yoktur." Sesi pek kibar çıkmamıştı, kabul etmeye hazırlıklı olmadığı bir durumun içerisine itilmek istemiyordu. "Daha önce de anlatmaya çalıştığım gibi her şeyi yerli yerine koyabilmek için zamana ihtiyacım var." Durumunu bir kez daha ortaya koyarken, bunu şu ana kadar kaç kez yapmış olduğunu düşündü. Yolculuk boyunca babası bu genç adam hakkında durmadan övgü dolu konuşmalar yapmış ve ona evliliklerini kabul ettirmeye çalışmıştı. Şu an Malcolm ile samimi olmak gibi bir niyeti yoktu, kalbi Ashton ile doluydu ve büyük ihtimalle de hep orada kalacaktı.

"Eve girin hanımım," dedi Meghan nezaketle. "Uzun bir yolculuk yaptınız, temizlenmek istediğinizden eminim."

Hizmetçinin tuttuğu kapıdan içeri giren Lenore, gözlerinin içerideki loşluğa uyum sağlaması için bir süre durdu. Görüşü düzeldiğinde karnına yoğun bir ümitsizlik duygusu saplandı, daha önce bu evde yaşadığını çok net hatırlamıştı. Gününü ya da yılını hatırlayamıyordu ama evin bu antre kısmında pek çok kez bulunmuş olduğunu anımsıyordu. Dar koridor yapının içerisinde boylu boyunca uzanıyordu; duvara dayalı tek kollu merdiven bir süre dümdüz yükseldikten sonra hafif bir eğimle bir üst kata bağlanıyordu. Dekorasyon güzel ve uyumluydu, sükûnet veren açık renkler mekânı daha geniş ve huzurlu kılıyordu. Antrenin ve bitişiğindeki odaların ahşap döşemelerinin üzerine farklı boyutlarda kilimler atılmıştı. Bunların en büyüğü, sağ taraftaki ferah salonu neredeyse duvardan duvara kaplamıştı ve üzerine değişik oturma grupları, bir tane büyük koltuk ve küçük sehpa yerleştirilmişti. Antrenin öteki tarafmdaysa, yemek odasının masa ve iskemlelerin altına rengi solmuş bir Pers halısı serilmişti.

"Kuyuda soğuk soğuk limonataımız var hanımım," diye bilgi verdi Meghan. "Getirmemi ister misiniz, yanında da atıştırmanız için birkaç kurabiye?"

Lenore gülümsedi. "Oldukça baştan çıkarıcı bir teklif."

"Siz salonda dinlenin hanımım," diye teşvik etti onu Meghan. "Ben hemen dönerim."

Bu konuşmanın ardından yaşanan sessizlik sırasında Robert Somerton kızını baştan aşağı süzdü ve sonunda yanına gelerek durdu. "Pekâlâ, aşına gelen bir şeyler gördün mü bakalım?"

Lenore babasına cevap vermeden salona girdi ve camlı kapılara doğru ilerleyerek sahil manzarasını seyretti. Babasının antreden hâlâ kendisini izlediğini bilerek kapılardan birini açtı ve denizin keskin tuz kokusuyla dolu temiz havanın içeri dolmasını sağladı.

"Evdeki hizmetliler burada uzun zamandır çalışıyor değiller, değil mi?" dedi, sakın ve gerçekçi bir tavırla.

Somerton'ın gri gözleri kızına odaklanırken kaşları seğirdi. "Bu karara nereden vardın hayatım?"

"Meghan bana kendini tanıttı." Omuzlarını öylesine silk- ti. "Uzun zamandır burada olsa beni tanırdı."

"Sen kaçırıldığında eski hizmetkârların işine son verildi. Malcolm da onların yerine yenilerini buldu."

Şaşkınlıkla başını çevirdi. "Hiçbiri geri dönmedi mi? Sevilen hizmetkârlardan biri bile işe geri çağırılmadı mı?"

"Ah, hayır... Sanırım hepsi başka yerlerde iş bulmuştu." Robert titreyen elinin tersiyle ağzını sildi, gözleri odada dolaşıyordu. Servis masasının üzerinde duran kristal sürahileri hemen gördü ve bir an kendiyile savaşı gibi, dilini kurumuş dudaklarının üzerinde gezdirdi. Asabi bir tavırla ceketinin

kollarını sıvazlarken içindeki içme arzusuna karşı koyamadı ve hızla masanın yanına giderek kendine viski doldurdu. "Detayları tam olarak bilemiyorum. Ben de buraya çok kısa bir zaman önce geldim." Viskisinden büyükçe bir yudum aldıktan sonra yeniden kızına baktı. "Sen... Ve Lierin... Kendi evlerinize gitmek üzere yuvadan uçtuğunuzdan beri ben de yolculuklara çıktım. Sonra buraya dönüp Malcolm ile nasıl olduğunuza bakmaya karar verdim. Bunu yapmam iyi olmuş sanırım."

"İyi mi?" Lenore bu sözcüğü mesafeli bir tavırla sarf etmişti, yüzünde soluk bir gülümseme vardı. "Bunu görece- giz."

Robert onu süzdü. "Ne demek istiyorsun?"

Lenore düşünceli bir tavırla eldivenlerini ve başlığını çıkarıp bir kenara bıraktıktan sonra odada gezinmeye başladı. Daha fazla bir şeyler hatırlamasını sağlayacak ipuçları arıyordu. Babasını da aynı tavırla inceledi, onunla bir kan bağı olduğundan tam anlamıyla emin olmaya çalışıyordu. "Malcolm'a alışmak zor olacak. Ashton'ın karısı olduğuma inanmaya başlamıştım ve bunun bir hata olabileceğini öğrenmek hatırı sayılır bir şok yaşamama sebep oldu."

Babası dehşet içindeki gözlerini ona çevirdi. "O adamın yatağını paylaştığını mı söylüyorsun küçük hanım?"

Lenore yanaklarını sinsi bir sıcaklığın kapladığını hissetti. Ona Ashton'ın kollarında geçirdiği geceleri nasıl anlatırdı? Kendisi için hâlâ çok değerli olan o anların üzerine babası ve Malcolm Sinclair tarafından gölge düşürülmesine nasıl izin verebilirdi? Karısı olduğuna inanarak kendini Ashton'a vermişti ve sırf meraklarını gidermek için bu bilgiyi onlara sunmayacaktı.

"Burada daha önce bulunmuştum," dedi soruyu duymazdan gelerek. "Bunu biliyorum. Her şey tanıdık geliyor." Başını denize çevirip, kıyıya tembelce vuran dalgaları izledi. "Bu yalnızlık dolu sahilde çıplak ayaklarıma vuran dalgaları hatırlıyorum." Eliyle odayı gösterdi. "Burasının evim olduğu fikrini de kabul ediyorum... Ama..." Dönüp babasına baktı; batmakta olan güneşin

camlardan süzülen esrarengiz ışığı gözlerinin o derin yeşilini yok etmiş, yerlerine kirpiklerinin arasında parıldayan iki kristal gelmişti. "Ama... Hâlâ seni hatırlamıyorum."

O parlak kürelerin içine bakan Robert Somerton ensesinin karıncalanmaya başladığını hissetti. Ruhu donmaya başlamıştı, başını sallayarak bu büyüün etkisinden kurtulmaya çalıştı. Viskisinden kallavi bir yudum daha aldıktan sonra omuzlarını dikleştirerek Lenore'a arkasını döndü. "İnsanın kızının kendi canını, kendi kanını unutması çok kötü bir durum." Elinin tersiyle burnunun altını ovaladı ve gözlerine dolan yaşlarla boğuşuyormuşçasına burnunu çekti. "Lenore beni kafandan söküp atmış olman bana gerçekten de büyük bir keder yaşıyor."

"Malcolm Sinclair'i de hatırlamıyorum," diye mırıldandı Lenore kısık, keyifsiz bir sesle. New Orleans'taki gezi sırasında bıyıklı adamla ilgili zihninde canlananları yok sayıyordu çünkü hepsi çok genel ve bulanık görüntülerdi. O tanıma uyabilecek binlerce adam vardı.

"Bir de bu var, evet. Kendi kocanı unutmak." Somerton dönüp kızına baktı, dudaklarının arasından dökülmüş olan o sözlere çok şaşırmış gibiydi. Viskisinden bir yudum daha aldı ve topuklarının üzerinde sallanarak başım kederle hareket ettirdi. "Aklını başından alan şeyin ne olduğunu bilmiyorum kızım. Seni en kıymetlisiymiş gibi el üstünde tutan adamı sanki sana hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi zihninin derinliklerine atmanı... Denizdeki anlamsız bir köpükmüş gibi davranmanı anlamıyorum." Kalan içkisini bir yudumda bitirdi ve yutkunarak, boğazından geçen alevlerin tadını çıkardı. "Bunun yanı sıra, kız kardeşini baştan çıkarmış ve arzusu sönünce de onu bir çöp gibi değersiz saymış olan bir adama kalbini açmanı da. Ashton Wingate, Lierin'i elleriyle öldürmemiş olabilir ama ne olursa olsun ölümünden o sorumlu. Eğer Lierin'i oralara götürmeye kalkışmasaydı bugün Lierin hâlâ bizimle birlikte olurdu." Kızının bulutlu gözlerine bakıp bir onay bekledi. "Lierin'in yasını nasıl tuttuğumuzu hatırlamıyor musun? Nasıl intikam yeminleri ettiğini hiç mi anımsamıyorsun?"

Lenore'un huzursuzluğu daha da artmıştı; başını sallayarak Robert Somerton'ın söylediklerini reddetti. "Ashton, Lierin'i seviyordu. Bunu biliyorum! Lierin'in ölümünü planladığı ya da ölümünden sorumlu olduğu yolundaki iddialarınızı kabul etmiyorum."

Robert Somerton kızının yanına gidip uysal bir tavırla elini omzuna uzattıysa da, Lenore küçük bir çığlık atarak onun dokunuşundan kaçtı. Robert bunalmış gibi içini çekerek yeniden servis masasına doğru ilerledi. Bardağını doldurdu ve içkisinden yudumlar alırken odayı endişeli bir tavırla adımlamaya başladı.

"Lenore, canım kızım." Her kelimesini dikkatle seçen, sözlerinin etkisini artırmak için yavaşça konuşan endişeli bir baba edası takınmayı uygun görmüştü. "Seni boş yere üzmem istemem. Tanrı da biliyor, akıl sağlığın son derece kırılğan durumda. Ben sadece zaten biliyor olduğun birtakım gerçekleri dile getirdim. Adam tam bir zampara, kafası zaten karışık olan genç bir kızın onun ısrarlarına karşı koyamayacağını gayet iyi anlıyorum ama sevgili yavrum..." Kısık sesle güldü. "Bu adamın hayaletlere inandığını kabul etmem imkânsız. Bunca zaman senin kim olduğunu bildiğinden eminim." İçkisinden bir yudum daha aldıktan sonra kendi mantığına hayran olmuş gibi gülümsedi. "Sen kendi çıkarımlarında hiç hata yapmış olamaz mısın?"

Lenore'un kafasının bir köşesinde rahatsız edici endişeler ve kafa karışıklıkları oluşmuştu. Babası olayı çok basite indirgemişti, fakat kendisi Ashton'ın Lierin'e olan ihtirasından şüphe etmeyecekti, edemezdi; bunun sebeplerini babasına anlatamayacak kadar yorgundu. Kucağında duran ellerini yumruk yapıp sımsıkı sıktığı için eklem yerleri bembeyaz kesilmişti. Yavaşça başını salladı. "Bunları daha fazla duymak istemiyorum." Sesinde öfke vardı. "Bir daha benim olduğum yerde Ashton Wingate'i karalamaya çalışma. O onurlu bir adam ve sen ne düşünürsen düşün tam bir beyefendi!"

"Neler duyuyorum? Bu adama âşık olmuş olabilir misin?"

Lenore içinden gelen, "Evet... Ah evet! Ona aşığım!" çılgınlığını bastırmaya çalışırken gözlerini babasına dikti. Bunu çılgık çılgıca bütün dünyaya haykırmak istiyordu; gözleri yaşlarla dolarken bu yapacağı açıklamanın ne tür eleştirilere maruz kalacağını düşündü.

Babası sırtarak ona baktı. "Malcolm senin başka bir adama bağlandığını duymasa iyi olur. Öğrenirse ne olacağını biliyorsun değil mi?" Lenore'un anlamış olduğunu biliyormuş gibi başını salladı. "Haklısın. Düello."

Lenore bir anda kendini odadan dışarı koşarken buldu. "Vfeterince dinlemişti!

"Lenore!"

Babasının çılgılığı daha da hızlı koşmasına yaradı yalnızca. Yaşlar yanaklarını yakıyordu, hıçkırıklarını tutmaya çabalamaktan göğsü ağrımaya başlamıştı. Koridorda elinde içecek tepsisi ile gelen Meghan ile çarpışıyordu neredeyse. Hizmetçiyi teğet geçerek yoluna devam etti, sabahtan beri bir şey yememiş olması umurunda bile değildi, basamakları tırmanmaya başladı.

Yolculuk zaten çok zor geçmişti ama bu son işittikleri ruhunu delip geçmişti neredeyse. Üst kat sahanlığına varınca hıçkırıkları bir duygu seline dönüşmüştü; nereye gittiğine dikkat bile etmeden koşmaya devam etti, koridorda ilerleyip sağa döndü ve en sondaki kapıyı açtı. Gözleri vahşi bakışlarla odada gezindi, gözyaşlarının arkasından dört direkli bir karyola ve geniş yatak odasına uygun başka mobilyalar gördü. Camlı balkon kapıları ve pencereler okyanus serinliğinin içeri dolması için açık bırakılmış, oda tıpkı alt salonda olduğu gibi artık pembeleşmeye başlayan gün ışığıyla dolmuştu. Çiçek desenli duvar kâğıtları hafifçe parlıyordu, davetkâr ve tanıdık... Hıçkırıklarını titreyen eliyle bastırmaya çalışarak açık balkon kapısının yanına tökezleye tökezleye yürüdü ve başını cama yaslayarak kıyıya vuran dalgaları izlemeye başladı. Göğsündeki yük taşınmaz olmuştu, almaya çalıştığı nefesler göğsündeki acıyı dindirmiyordu. Karşısındaki manzara çok etkileyici olsa da, o

Belle Chene'in sınırsız yeşilliklerini görmek istiyor ve kendi adı ne olursa olsun Ashton'ın sevgilisi olduğunu çok iyi biliyordu.

Pencereden bakıp da bir atlının eve doğru ilerlediğini görünce yüreği ağzına geldi. Bu atlının Ashton olmasını dileyerek nefesini tuttu ama olamayacağını çok iyi biliyordu.

Atlı yaklaştıkça morali daha da çok bozuldu. Adamın vücudu çok kalındı ve ata Ashton gibi güzel binmiyordu. Gelenin Malcolm Sinclair olduğunu anlayınca yüreği daha da hızla çarparak adamın attan inip eve girmesini seyretmeye başladı. Sinclair'in basamaklardan yukarı doğru yürürken çizmelerinin döşemelerden çıkardığı sesi duyana kadar aradan asırlar geçmişti sanki. Ayak sesleri koridorda ilerledi, adam her odanın önünde durup onu arıyordu. Sinclair yaklaştıkça Lenore'un içindeki panik de artmaya başladı, saklanacak bir yer aradıysa da olduğu yerde durmaya devam etti, bu adamla eninde sonunda yüz yüze gelip gerçeğe ilgilenmek zorunda kalacaktı.

Malcolm yatak odasının kapısının önünde durup içeri baktı ve Lenore'un orada olduğunu görünce yüzünde beliren koyun gibi bir gülümsemeyle içeri girdi. "Odamızın yerini hatırlayamayacağını düşünmüştüm." Ellerini uzattı. "Babanın seni getirmeyi başaracağı umuduyla burada bekledim ama bir yandan da Ashton'ın buna izin vermeyeceğinden korkuyordum."

Lenore onu incelemeye başladı. Ashton'ın boylarındaydı Sinclair, ondan en az on kilo daha fazla ve beş yıl kadar da genç. Kahverengi gözleri ve saman rengi saçlarıyla yakışıklı sayılabilirdi. Bıyıkları özenle kesilmişti ve bu ona çapkın bir hava veriyordu. Üzerindeki giysiler son modaydı ve muhtemelen bu binici kostümü ona çok paraya mal olmuştu, ama Ashton'ın eski binici giysilerinin havasından da yoksundu. Ashton gibi gururlu ve mert bir havası yoktu, öyle yürümüyordu. Hareketleri cakalıydı, yürürken omuzları sallanıp duruyordu.

"Bu odanın benim odam olduğunu biliyorum." Tüm cesaretini toplayarak bakışlarına karşılık verdi. "Ama biriyle paylaştığımı hatırlamıyorum." Zayıf da

olsa gülümsemeyi başardı. "Üzgünüm Malcolm ama hayatımda seninle ilgili hiçbir şey hatırlamıyorum."

"Bunu çözmek çok kolay aşkım." Malcolm küçük bir kahkaha atarak ellerini beline koyup Lenore'u kendine çekmeye çalıştı, fakat Lenore içini dolduran ümitsizlikle onun elinden sıyrılmayı başardı. Hızla yanından uzaklaşarak, aralarındaki mesafeyi odanın boyutlarının elverdiği kadar açtıktan sonra bir iskemlenin arkasına geçip durdu.

"Her şeyi yerli yerine oturtabilmek için zamana ihtiyacım var Malcolm," dedi sert bir sesle. Aynı şeyi Ashton'dan istediği zamankinden çok daha ciddiydi. "Senin kocam olduğun söyleniyor ama şu an bunu düşünüp evli olduğumuz fikrini kabul edebilecek durumda değilim."

Malcolm, ne dediğini tam olarak anlayamamış gibi Lenore'u süzdükten sonra kollarını indirdi. "Kendime yatacak başka bir oda bulmam gerektiğini mi söylüyorsun?"

"Sadece oda değil, başka bir ev bulmanı söylüyorum Malcolm," dedi büyük bir cüretle Lenore. "Buraya babam beni seninle birlikte yaşamayacağımıza inandırdığı için geldim. Senin bana zaman tanımak için buradan taşınacağını söyledi."

Malcolm'un alnı sıkıntıyla buruştu. "Bunu yapmak çok zor olacak Lenore."

Malcolm'un bu cevabı Lenore'un içinde tuzağa düşmüş olduğu hissini uyandırdı. Bu adamla birlikte yaşamaya zorlanacağını bilse Ashton'ın yanından ayrılmayı kabul etmeyeceğini çok iyi biliyordu. Gereken soruyu sorarken bakışları son derece sakin ve kendinden emindi: "Neden zor olacakmış?"

Malcolm odada dolanırken geniş omuzlarını silkti ve Lenore'un arkasında durduğu iskemlenin yanına gelip durdu. "Biloxi'de kalabileceğim başka bir yer yok."

"Handa bir oda bulabileceğinden eminim."

Malcolm'un yüzü bir anda öfkeli bir şekil aldı ve kaşlarını çatarak ona baktı. "Ashton Wingate'e de onunla ayrı kalmak konusunda ısrar etmiş miydin? ikiniz son derece samimiydiniz, onu gürişışğmda herkesin ortasında öpüyordun."

Malcolm'un Ashton'a yönelik kıskançlığı ve nefreti aşikârdı; Lenore, Malcolm'un hâlâ Ashton ile düello yapmayı istiyor olabileceği düşüncesiyle, Belle Chene'de yaşananları ona hiç belli etmemesi gerektiğini düşündü: "Kazadan sonra misafir yatak odasına yerleştirildim ve orada yaşadığım sürece Ashton tam bir beyefendi gibi davrandı. Beni karısı olduğumu kabul etmem konusunda asla zorlamadı."

Malcolm duyduğu şeyi bir süre hazmetmeye çalıştı, ama arkasını döndüğü için Lenore'un cevabını kabul edip etmediği belli olmuyordu. İskemleye oturup bacaklarını öne doğru uzattı. "Lenore, benimle ilgili hiçbir şey hatırlamadığını söylüyorsun. Anlamaya çalışıyorum ama bir zamanlar ne kadar yakın olduğumuzu düşününce bunu yapmak çok zor oluyor." Lenore'un durduğu yere doğru uzanıp yandaki koltuğun minderine hafifçe elini vurdu. "Otur aşkım, otur da biraz bunu konuşalım. Konuyu birlikte konuşursak daha iyi birtakım çözümler bulabileceğimizi düşünüyorum."

Lenore donuk bakışlarını Malcolm'un darmadağın saçlarına dikti, isteğini yerine getirmek istemiyordu ama itiraz edebilmek için gereken nazik cevabı da bulamamıştı. İsteksiz bir tavırla mobilyaların arasından geçip dik bir şekilde koltuğun ucuna otururken Malcolm'un bakışlarının üzerinde olduğunu hissetti.

"Rahatla sevgilim," diyerek onu tatlı sözlerle ikna etmeye çalıştı Malcolm. "Seni paramparça etmeye niyetlenen bir canavar değilim." İskemlesinden kalkarak Lenore'un arkasında duran ipek yastıkları kabartmaya başladı. "Gel, arkana yaslan," diye ısrar ederken elini omzuna koydu.

Lenore hızla tepki vererek kolunu itti ve fazla yakın olduklarına karar vererek koltuğun diğer ucuna yöneldi. Bu ani korkusunun sebebini kendisi de bilmiyordu; Malcolm'a merakla bir göz atınca onun da şaşkınlıkla kendisini izlediğini gördü. Gülümsemeye çalıştı. "Senin için bir sakıncası yoksa burada oturmayı tercih ederim Malcolm. Yaslanınca başım dönmeye başlıyor."

Malcolm yeniden iskemlesine çöktü ve Lenore'u incelemeye başladı, çok şaşkın görünüyordu. "Benden korkuyor musun Lenore?"

Lenore da, "Korkmam için bir sebep var mı?" diye sordu usulca.

Malcolm parmaklarını dağınık saçlarının arasında gezdirdi. "Ben bir sebep bulamıyorum ama çok... Çok mesafelisin."

Lenore soğukkanlılığını kaybetmeden ve herhangi bir cevap vermeden bakışlarını Malcolm'a çevirdi. Onun bakışları karşısında Malcolm da içini çekerek etrafını seyretmeye başladı, kaybolmuş gibiydi.

"Her zaman aklımı başımdan almayı başardın Lenore," diye mırıldandı, Lenore'un kabuğunu kırabilmek için uygun cümleler kurmaya çalışıyordu. "Bu kadar güzel bir karım olduğu için gerçekten çok şanslıyım. Seni ilk gördüğüm günü hatırlıyorum, yeşiller içerisindeydin... Gözlerinin yeşilinden. Durup seni seyretmişim ama yanında başka bir adam vardı ve ben sizi..."

"Adam kimdi?"

"Yaşlıca bir adam." Geniş omuzlarını öylesine kaldırdı. "Belki de bir kuzen. Tam olarak bilemiyorum. Sana bakmakla o kadar meşguldüm ki yamndakine dikkat etmedim." Başını iskemlenin arkasına yaslarken gözlerini kapatıp rüya görüyormuş gibi gülümsedi. "Teninin lamba ışıkları altında nasıl parladığını hâlâ hatırlıyorum, elbisenin örttüğü göğüslerinin kıvrımlarının ne kadar baştan çıkarıcı olduğunu da..."

Lenore koltuğun yanında duran sehpanın üzerindeki hasır yelpazeyi alıp yavaşça sallayarak kızaran yanaklarını serinletmeye çalıştı; Malcolm ise bir

gözünü açarak ona baktı ve gülümsedi. Lenore onun eğlenen bakışlarını görünce başını çevirdi; adamın, yanaklarının kızarışından zevk alması canını sıkmişti.

"Eğer kuzenimse bu olayın İngiltere'de gerçekleşmiş olması gerekir. Amerika'da herhangi bir akrabam kalmadı artık." Bu sözleri son derece yavan ve ruhsuz bir raporu okur gibi sarf ettikten sonra sorularla dolu olan bakışlarını Malcolm'un üzerine dikti, hikâyesinde bir boşluk bulmaya çalışıyordu, "İngiltere'deki malikânenin içini bana tarif edebilir misin?"

Malcolm iki elinin parmak uçlarını birleştirip yeniden hayallere daldı. "Orada sadece misafir olarak bulunmuştum, haliyle malikânenin bütün odalarını görmedim ama oldukça büyük bir merkez odası vardı, baban oraya büyük salon diyordu. Onun yanında da, içinde devasa bir şömine ve taş basamaklar bulunan uzun bir oda."

"Duvarlarda bir şeyler asılı mıydı?"

Malcolm derin derin düşünerek bir süre durdu. "Atalarınızın portreleri vardı sanırım, bir de bazı kalkanlar ve mızraklar." Bir şey daha hatırlamış gibi başını yana eğdi. İki portre daha vardı, biri senin diğeri de kardeşinin... Babanın Yargıç Cassidy'ye verdiklerinin daha büyük boyutlu kopyalan."

Lenore içinde hassas bir noktaya dokunulmuş gibi titredi. Şöminenin üzerinde asılı duran resimler gözünün önünde canlanmıştı neredeyse. "Nerede duruyorlar demiştin?"

"Sanırım şöminenin üzerinde duruyorlardı." Malcolm hafızasını biraz daha zorladıktan sonra başını salladı. "Evet, oradaydılar."

Malcolm'un bu teyidiyle Lenore'un bütün umutları söner gibi oldu; tükenmiş ve ifadesiz bir tavırla sorgusuna devam etti: "Portremin büyükbabamın evinde olduğunu da muhakkak biliyordun ama bu bilgiyi nereden aldığını merak ediyorum. Oraya daha önce gitmiş miydin?"

"Oraya birlikte gitmiştik aşkım, hatırlamıyor musun?"

Lenore olayı hatırlamaya çalışıyormuş gibi kaşlarını çattı. "Hayır, hatırlamıyorum."

Malcolm, Lenore'un bunu unutmuş olmasına çok şaşırmış göründü. "Büyükbabanın ölüm haberini aldığında ne kadar çok üzüldüğünü hatırlamıyor musun? Ev ondan sonra kapatıldı ve sen onu yalnız bıraktığın için kendini suçlamaya başladın."

Lenore büyük bir dikkatle başını kaldırdı. "Oraya nasıl gittik? Yürüyerek mi...?"

"Faytona bindik, o kadar çok ağlıyordun ki sana biraz afyon ruhu versin diye bir doktor bulmak zorunda kalır mıyım kalmaz mıyım diye düşünmeye başlamıştım."

Parça yapbozdaki boşluğa tam olarak oturuyordu ama o uzak anısında kendisini rahatlatmaya çalışan kişinin Mal- colrtı olduğunu öğrenmek hiç hoşuna gitmemişti. Bu bilgiyi hazmetmeye çalıştığı sırada aklına başka bir soru daha takıldı: "Nerede evlendik demiştin?"

"Burada, Biloxi'de," diyerek onu hemen cevapladı Malcolm. "Ben burada yaşamaya karar vermiştim, bundan kısa bir süre sonra sen de İngiltere'den ayrılıp burada yaşamaya karar verdin." Hafifçe sırttı. "Bu seçimi benim için yapmış olduğunu düşünmek hoşuma gidiyor." Lenore'un bakışlarında garip bir ışık gördü ve gözlerini tavana dikerken içini çekti. "Birbirimizi üç yıldır tanıyoruz. Bütün o yılların unutulmuş olduğunu görmek... Ne büyük bir kayıp..."

"Durumum seni rahatsız ediyorsa özür dilerim Malcolm." Lenore'un sesi son derece duygusuz çıkmıştı. "Ama şunu bil ki beni daha fazla rahatsız ediyor."

"Bundan eminim aşkım," diye mırıldandı Malcolm, bakışlarını tavandan indirip Lenore'a baktı. "Ama birtakım anıları yinelemememiz için hiçbir sebep yok."

Lenore onun sıcak gülümsemesini bir uyarı olarak kabul etti. Malcolm'un gözleri iyice kararmış ve Lenore'un birazdan başına gelebileceklerden korkmasına sebep olacak bir ateşle yanmaya başlamıştı. Cüretkâr bakışlarıyla onu adeta soyuyordu Malcolm, yeniden yukarı kaldırdığı yüzünde neredeyse pis bir sırıtış vardı. "Erkeklerin bazen içine düştükleri şüphelerden kurtarılmaya ihtiyaçları vardır, ayrıca seninle uzun bir zamandır da sevişmedik..."

Lenore bir şekilde titremesini bastırıp, Malcolm'un sözlerini yanlış anlamış gibi yapmayı başardı. "Ne gibi şüphelerin var Malcolm? Eğer hâlâ Ashton konusunda birtakım düşüncelerin varsa, orada kaldığım süre boyunca Ashton'ın bana son derece kibar davrandığını söylemiştim." Omuzlarını hafifçe kaldırdı ve Malcolm'u biraz ikna edebilmek amacıyla durumu anlatmaya devam etti. "Tam olarak bilemiyorum ama, Doktor Page, Ashton'a durumumun hassasiyetinden bahsederek onu nazik olmaya ikna etmiş olabilir. Bir zorlama söz konusu olsaydı ne şekilde tepki vereceğimi kimse bilemezdi. Yaşayacağım şok ciddi bir travma yarattı. Şu an bile biraz üzülüğüm anda garip hayaller görmeye başlıyorum. Bir adamın dövülerek öldürüldüğünü bile..."

Malcolm'un kaşları havaya dikiliverdi. "Dövülerek öldürülmek mi?"

"Ah, kulağa ne kadar garip geldiğini ben de biliyorum Malcolm, ama sıkıntılı anlarda halüsinasyonlar görmeye başlıyorum. O gördüğüm olayları yaşayıp yaşamadığımı bilemiyorum, hayal ürünü de olabilirler gerçek de. Hangisi olursa olsun yine de can yakıcı." Babasının oyunculuk yeteneğinin en azından bir kısmının kendisine geçmiş olmasını ve böylelikle Malcolm'u, zayıflık ve kırılganlığı konusunda ikna edebiliyor olduğunu umut etti. Böylelikle bu evde tecavüze uğrama korkusuyla yaşamaktan kurtulacaktı. "Bir şeylere zorlanırsam ne şekilde etkilenebileceğimi anlıyor musun?"

"Evet, evet elbette." Lenore'u sakinleştirmeye uğraşır gibiydi Malcolm. "Hiçbir şey için üzülmeni istemem sevgilim. Sadece bir an önce iyileşmeni istiyorum."

Koridorda ilerleyen topuk tıkırtıları duydular; bu sesler açık kapının önünde durdu. Başlarını kaldırıncı eşikte duran hizmetçiyi gördüler. Tereddüdü yüzünden okunuyordu. Onların bakışmalarının arasına girsin mi girmesin mi karar veremiyordu.

"İçeri gel," dedi Lenore; onun gelişine müteşekkirdi.

Kız tedirginlikle içeri girdi, hâlâ ikisine de meraklı bakışlar atıyordu. Siyah saçları, mavi gözleri, hafif allıkla renklendirilmiş açık renkli teni çarpıcı bir birleşim oluşturunuyordu ama o bu güzelliğinin farkında değilmiş gibi asabi bir tavırla başlığını düzeltilti. Kafasındaki kolalı başlıktan dışarı fırlayan siyah saçları yüzünü çevreliyordu. Önlüğü tiril tirildi, ona pasaklı bir görünüm veren mavi elbisesiyle hiç uyumuyordu.

"Özür dilerim hanımım," derken dizlerini kırarak bir reverans yaptı. "Ben Mary, ev hizmetçisi. Meghan banyo yapmak isteyip istemediğinizi öğrenmek için beni gönderdi."

Lenore bir parmağını çenesinin üzerinde gezdirmekte olan Malcolm'a bir bakış fırlattı. Malcolm gözlerini dikmiş kıza bakıyor olmasına rağmen düşüncelerinde boğulmuş gibiydi, hâlâ Lenore'un söylediklerini düşünüyordu. Belki de Lenore söyledikleriyle Malcolm'a delirdiğinden korkması için bir sebep vermişti, ama bu Malcolm'un kendinden uzak durmasına yarayacaksa hiç sorun değildi, çünkü Lenore'un istediği de buydu. Lenore banyo yapmayı da istiyordu ama Malcolm odadayken olumlu bir cevap vermek istemedi.

Malcolm sonunda incelendiğini fark ederek, Lenore'un yeşil gözlerine zarif bir tavırla gülümsedi. "Beni affet aşkım. Şehirde ilgilenmem gereken birtakım işler var." Ayağa kalktı, elini tutup parmak uçlarına bir öpücük kondurdu. "Akşama görüşürüz."

İki Yabancı

Lenore asil bir tavırla başını salladı ve o ayrılır ayrılmaz içi huzurla doldu. Tüm kalbiyle, Malcolm'un yaşamak için kendine evden uzakta başka bir yer bulmasını umut etti.

Belle Chene'deki ilk banyosundan beri, gerginlik ve ağrıdan kurtulmayı bu kadar istediği bir an yaşamamıştı. Natchez'den buraya yaptıkları yolculuk çok zorlu geçmişti, arabanın tekerleklerinin yoldaki tüm çukurlara girip çıktığından emindi Lenore. Arabanın içerisinde oradan oraya çarpa çarpa her yeri morarmış ve hırpalanmıştı. Buharı tüten suyun içine uzanır uzanmaz gözlerini kapadı ve kendi isteğiyle zihninde bir yolculuğa çıktı. Düşünceleri belli bir yolu izliyordu; zira birazdan Ashton'ın banyosuna katıldığını ve oynadıkları haz oyununun sonunda ıslak giysilerinden arınıp sert ve çıplak vücudunu kendininkine nasıl bastırıldığını hatırlayacaktı. Tehlikeli sulara dolaştığının farkındaydı ama anılarının tadını çıkarmak istiyordu. Aksi takdirde çaresizlik ve hüzne boğulacak, kederden kurtulamayacaktı.

Banyosuna devam ederken anılarında başka bir elbise canlandı. Saat geç olmuştu, uzun bir yoldan dönmüş ve yatmaya hazırlanıyordu...

Zihnindeki görsel yolu takip etti, gece elbisesi giymişti ve üzerinde bir pelerin vardı. Karanlıkta yürüyordu; sonra bir ışık belirdi ve Lenore da yine o tanıdık kâbusu gördüğü için ani bir korkuyla irkildi. Şömine demiri havaya kalktı, ama şu an Lenore uzakta durmuş bu olayı belli bir mesafeden izliyordu sanki. Koyu renk pelerinli bir erkek silueti dar bir aralığın bir ucundan öbür ucuna hızla süzüldü ve eldivenli eller şömine demirini darmadağınık saçları olan diğer adamın kafasına indirdi.

Lenore banyo teknesinin içinde doğrulurken neredeyse çığlık atacaktı. Derken korkusu yavaş yavaş azaldı ve Lenore bir anda olayı kristal berraklığında algıladı. Biraz önce zihninde canlanan şeyin farkına vardı ve ortaya çıkan şey nefesinin kesilmesine sebep oldu.

"Ben değilmişim!" diye fısıldadı hayret dolu bir huzurla. "Ben yapmamışım!" Bu bilginin verdiği huzur bütün içini kaplarken, gözlerini odada

gezdirdi ve omuzlarından büyük bir yükün kalktığını hissetti. Haftalardan beri ilk kez kendini özgür hissediyordu, ölüm çukurundan ve cehennem azabından kurtulmuştu. Huzur dolu gözyaşları döküp sevinç çığlıkları atmak istiyordu ama yaşanan trajedi hâlâ zihnindeydi. Bunun bir hayal olmadığını, gerçekten bir adamın öldürülmüş olduğunun farkına varmıştı. Ama kimdi adam?

Başını sallayarak bu sorunun cevabını bulmaya çalıştı.

Malcolm'un hikâyesi doğruysa, bu evden kaçırılıp Natchez'e götürülmüştü. Babasının serveti buna sebep olabilirdi...

Zihninin derinliklerinde başka bir anı belli belirsiz canlanmaya başladı. Yeniden arkasına yaslanarak gözlerini kapadı ve bu hisse tüm dikkatini verdi. Gözlerinin önüne önce zayıf bir görüntü geldiyse de, sonra sisin içinde bir grup adam belirdi. Görünüşleri kabaydı ve küfürlerle dolu bir dil kullanıyorlardı. Bir tanesinin kendisine yaklaşıp pis pis sırttığını gördü.

"Bize çok para kazandıracaksın küçük hanım, gerçekten," diyerek kahkahalara boğuldu adam. "Ama ondan önce seninle biraz eğlenemediğimiz için, içinde bulunduğumuz duruma lanet ediyorum. Güzel bir hanımefendiye benziyorsun, eh ben de daha önce hiç gerçek bir hanımefendiyle yatmadım, o yüzden güzel bir kısırağın karşısında şehvetle burnundan soluyan bir beygir gibi hissediyorum kendimi. Böyle düşünen tek kişi de ben değilim. Bütün arkadaşlarımla aklımda da aynı şey var."

Hafifçe çalınan kapı bu hayallere bir son verdi ve Lenore dikkatle dikildi. Kapıya ilerlemeden önce uzanıp bir havlu alarak üzerine sardı. Kapıdakine kim olduğuna dair sorduğu soru Meghan tarafından hemen cevaplanınca Lenore bir anda rahatlayarak kapının kilidini açtı ve bir adım geri çekilerek açılan kapıdan kadının içeri girmesine izin verdi. Yalnız başına banyo yaptığından emin olabilmek için kapıyı kilitlemişti, bunun sebebi Malcolm'un merakla ya da daha kötüsü aşkla geri dönebilmesini engellemekti. Babası ona sürekli olarak anlatmaya çalışsa da bu evde bir dostunun olduğundan hiç emin değildi ve kendini dikkatli olmak zorunda hissediyordu.

"Bunu sandığınızda buldum hanımım, umarım uygundur," dedi hizmetçi, açık mavi organze bir elbiseyi ona göstererek. Elbiseyi Lenore'un tam olarak görebilmesi için yatağın üzerine serdi ve geri çekilerek kendi fikrini söylemeye başladı. "Giysileriniz aylar boyu sandıklara tıklı kalmış, bütün kırıışıklarını açmak biraz zaman aldı. Sizi toplayan kişinin fazlasıyla acelesi varmış."

Lenore Natchez'deki hancının sözlerini hatırladı. Malcolm'un nasıl ayrıldığını anlatışını net olarak hatırlıyordu: "... karısının sandıklarını arabaya yükleyip gitmeden önce sanırım bir süre onları aradı, sonra bir arabacı tuttu ve buradan ayrıldı."

Meghan derin bir nefes aldı. "Hem de çok güzel bir sandık. Aslında tüm elbiselerinizi hiçbir kırıışığı olmadan taşıyabilir. Kocanızın niye evdeki hizmetlilere yol verdiğini artık gayet iyi anlayabiliyorum. Kendilerinden utanmalılar."

"Önemli değil Meghan. Elbiseyi yine yepyeni bir hale getirmişsin." Gerçekten de Lenore ne elbiseye ne de hizmetçinin çıkardığı işe bir kusur bulabilirdi. Elbisenin yuvarlak yakası saten yapraklarla aplike edilmiş, damarları bile ustaca işlenmişti; yaprakların üzerlerine yağmur damlası görünümü veren inciler yerleştirilmişti. Kabarik açık mavi kollarının tam ortasında da aynı desenler bulunuyordu. Yüksek beline saten bir kurdele yerleştirilmiş, kat kat olan eteklerine de aynı yapraklardan serpiştirilmişti.

Kadının yüzü sevinçle dolmuştu. "Bu çok güzel bir elbise hanımım, giydiğinizde tam bir geline benzeyeceksiniz."

Lenore başını çevirirken beyinde aniden yeni bir görüntü oluştu. Gülen yüzlerle dolu bir grup insan mı görmüştü çevresini saran? Malcolm Sinclair yanında damat gibi durmuş diğerlerinin kutlamalarını mı kabul ediyordu?

Bir anda korkarak en yakındaki iskemleye çöktü, zihninde beliren şeyi umutsuzca çözmeye çabalıyordu. Topluluktaki gelin o muydu? Ve Malcolm da damat mıydı?

Zihninde bir sürü soru belirdiyse de hiçbirine kesin bir cevap bulamadı. Ama yine de, görünüşe bakılırsa, bu eve geldiği andan beri daha çok halüsinasyon görmeye veya bir ümit geçmişindeki gerçek olayları parça parça hatırlamaya başlamıştı; hatırladıklarının kimisi hayal meyal, kimisi de daha açık ve berraktı. Fakat bu hatıralarının yüreğinin arzularıyla ahenk içinde olmaması onu son derece üzüyordu. Hayatında Malcolm'a ait bir anı bulmuş olmasına rağmen, Ashton'a bir yer bulmakta başarılı olamamıştı.

Mutsuzlukla başını ellerinin arasına alıp gözlerini kapadı, bu canlanan anılardan kaçmak istiyordu. Şimdiye kadar Ashton'la ilgili hiçbir şey hatırlamamış olması bu illetten mutlulukla kurtulacağı ümidini yok etmiş, onu zayıf ve bitkin düşürmüştü. Gerçeklerle yüzleşmesi gerektiğinin farkındaydı ama yüreği hâlâ Ashton için çığlıklar atıyordu. Onunla birlikte geçirdiği anlar çok daha tatlıydı.

"Hanımım?" Meghan elini yavaşça omzuna koydu. "İyi misin hanımım?"

Lenore arkasına yaslanırken uzun uzun iç geçirdi. "Bilmiyorum bugün kendimi hiç iyi hissetmiyorum."

"Gelin biraz yatağa uzanın hanımım," dedi hizmetçi. "Size ıslak bir bez getireyim, böylece dinlenirken yüzünüzü serinletebilirsiniz."

"Akşam yemeği için giyinmem gerekmiyor mu?" Lenore üzerindeki havlunun göğüs kısmını iyice sıkılaştırdı, fakat giyinecek gücü kendinde bulamadı.

"Daha çok vakit var hanımım. Havlunuzu çıkarın ve kendinizi daha iyi hissedene kadar uzanın. Babanızla birlikte Natchez'den uzun bir yol geldiniz, biraz uyumak iyi gelecektir."

Lenore, kadının önerisine uyarak ince pamuklu bir kumaşa sarındı ve yatağa uzandı. Çarşaf serin ve mis kokuluydu, altındaki şiltenin rahatlığı onu uykunun karanlık denizine sürükledi. Bir süre mutlu bir uykuya daldıysa da, bu uykunun ardında hafif sisli, dalgalı bir şeyler vardı. Rüyalar başladı,

kaygısızlık içerisinde birinden diğerine geçiyordu; sonra belli belirsiz uçuşan perdeler etrafını çevirip kapandı ve üzerlerine dışarıdan güneş ışığı düşüyormuş gibi ısıdamaya başladı. Geniş omuzlu bir erkek vücudu ona doğru yaklaştı, en başta kim olduğu seçilemeyen, karanlıklar içinde bir erkek vücuduydu bu; neden sonra Lenore, Ashton'ın yanık tenli yüzünü seçti ve kalbi hızla atmaya başladı. Ashton başını eğip Lenore'un çıplak göğsüne bir aşk öpücüğü kondurdu, sonra da görüntüsü genişledi ve değişime uğadı. Sırıtan dudaklarında ince bir bıyık belirmişti Ashton'ın; Lenore kafasını kaldırıp yüzüne baktığında Malcolm Sinclair'in ateşli bakışlarıyla karşılaştı. Çevresini saran perdeler bir anda, alev alev yanan duvarlara dönüştü; etrafa saçılan alevleriyle ona işkence yapıyorlardı sanki. Alevlerin arasından insana benzer şekiller çıktı ve etrafım sararak ciğerlerindeki havayı çekmeye başladılar. Başını çevirdiği her yerde binlerce sırtan yüz görüyordu. Kutlamak için kadehler kaldırılıyordu, onun cehenneme gidişini kutlar gibiydiler... Ama bir adam bunların dışında duruyordu. Görünmekten korkar gibi bir yerden diğerine geçip saklanıyordu, yavaştı ama gittikçe ona yaklaşıyordu. Lenore en sonunda bu adamın da yüzünü görebildi ve sessiz çılgılığı beyinde yankılandı.

İnleyerek uyandı ve vahşi bakışlarını odada gezdirdi; kâbustan kurtulmayı başaramıyordu. Her an o eziyet eden görüntü odasının herhangi bir köşesinden çıkıp gelecekmiş gibiydi, etrafını araştırırken korku çoktan yüreğini ele geçirmişti. Yatağının yanında bir gölge belirdi, görüntü netleşince onun Meghan olduğunu fark etti. Hizmetçi kadın sevgi dolu gözlerle bakıyordu; Lenore'un alnındaki ve yanağındaki saç- lan şefkatle düzeltti. "Kötü bir rüya görüyormuşsunuz gibi oradan oraya dönüp mırıldanıyordunuz hanımım, sanırım biraz ateşiniz de var."

Lenore'un endişesi geçmemişti, gözleri hâlâ odada geziniyordu. "Yanında biri var mı?"

Megan şaşkınlıkla yüzünü buruşturdu. "Sadece siz ve ben hanımım. Başka hiç kimse yok."

Yeniden yastığa yaslanırken titrek titrek nefesini verdi. "Evet, rüya görüyordum herhalde."

"Evet, hanımım. Görüyordunuz," diyen Meghan, Lenore'un alnına yeni bir bez koydu. "Biraz daha dinlenin, sizi yemek için giyinme vakti geldiğinde uyandırırım. O zamana kadar iyileşmezseniz babanıza yemeğe inmeyeceğinizi söylerim."

"Çok yorgunum," diye itiraf etti Lenore.

"Elbette öylesiniz ve bunun için haklı sebepleriniz var."

Lenore içini çekerek yeniden uykuya daldı. Bu kez derin ve huzurlu bir uykuydu, fakat biraz sonra rüyaları karmaşık bir labirente daldı ve Lenore da kısık seslerin oluşturduğu bir kakofoni duymaya başladı: küfürler eden kızgın bir adam, kısık sesle ağlayan bir kadın ve dili dolanmış sarhoş bir şair.

Sıçrayarak doğruldu ve nerede olduğunu bulmaya çalıştı. Her şeyi hatırlayınca ayağa kalkıp Meghan'ın kendisi için hazırlamış olduğu giysiyi giymeye başladı. Odanın kapısını açıp koridora süzüldü ve merdivenlerden inmeye başladı.

Bataklıklardan gelen aldatıcı gece sesleri açık pencerelerden içeri süzülüyor, kumsala vuran dalgaların sesleri de onlara karışıyordu. Salonun camlı balkon kapıları meltemin esintisini yakalayabilmek için sonuna kadar açılmıştı, Lenore odaya yaklaşırken her yanını bir ürpertinin sardığını hissetti. Hâlâ ateşi vardı ve gerçekleri tam olarak algılayamıyordu, fakat Meghan saçını en güzel şekilde yapmıştı ve keyifsizliği dışına yansıtmıyordu. Ateş yanaklarını renklendirmiş ve gözlerini parlatmıştı, mavi elbise de tenine çok yakışmıştı.

Babasının dili sürçerek yaptığı konuşma kulağına çalınınca salona yakın bir yerde durdu: "Azarlanmamın sebebini söyler misin? Sana iyilik yapmadım mı? Şair ne iyi söylemiş, 'Çocuğunu tanımak babanın bilgeliğidir,' diye."

Malcolm'un cevabı ise son derece kabaydı: "O babanın cehenneme kadar yolu var."

"Sus, sus!" diyerek onu ayıpladı Robert. "Büyüklerine hiç saygın yok mu be adam?" Bunu bir anlık sessizlik, sonra da beğeni izlenimi veren bir iç çekme sesi izledi; Somerton kesin içkisinden büyük bir yudum daha almıştı. Malcolm'u uyarırken güldü: "Akıllı ol. Servetimi başkasının kapısına da bırakabilirim, o zaman sen de başka birini bulmakta çok zorlanırsın."

"Sarhoşsun," diye çıkıştı Malcolm.

"Öyle mi oldum şimdi?" Robert derin bir nefes aldı; Mary elinde salona konacak temiz bardak tepsisiyle koridorda belirip sahibesini selamlamasaydı, ona en uygun cevabı verecekti.

"İyi akşamlar hanımım. Daha iyi olduğunuzu görmek mutluluk verici."

Lenore hafifçe gülümsedi, genç kadını onaylamak istemiyordu. Mary arkasına takıldığı için önden salona doğru ilerlemeye başladı. Malcolm hızla koltuğundan kalktı; gözleriyle onu adeta okşarken, yüzüne garip bir gülümseme kondurmuştu. Elini beline koyunca Lenore biraz gerildiyse de içinden gelen itme ve kaçma dürtülerini bastırabilmek için titreyen ellerini eteğinin üzerine koydu.

"Gelip bize katıl Lenore. Güzelliğini görmeyi çok özlemiştik ve şu an gözlerimize bir ziyafet sunuyorsun. Bu güzelliğin ışıltısına bir kez bakmak yetmez. Bize katıl ki tadını çıkaralım."

Robert daha hantal hareketlerle koltuğundan kalkarken kadehini kaldırarak onu selamladı. "Bu sözlere ben de katılıyorum. Bir erkeğin isteyebileceği en güzel kız çocuğu." Kendi kendine kutlamasını yaptıktan sonra yumruğunun tersiyle bıyıklarının uçlarını yukarı itti. Boğazını temizledikten sonra da boş bardağına bakıp, yeniden doldurması için Mary'ye uzattı. "Şimdi sen de iyi bir kız olup bana bir viski daha getir bakalım."

Lenore'u koltuğa götürmekte olan Malcolm'un yüzü ekşidi. "Yemeğe kadar bekleyemez misin?"

Somerton elini sallayarak genç adamın önerisini dinlemeyeceğini belirtti ve doğrudan doğruya hizmetçiye hitap etti: "Fazla birkaç yudum viskinin hiçbir zararı olmaz hayatım."

Ne yapacağını bilemeyen hizmetçi Malcolm'a bakıp onay bekledi ve onun isteksizce verdiği onaydan sonra Somerton'm içkisini tazeledi. Ellerini birbirine sürterek bekleyen Robert hizmetçinin yeni içkisini getirmesiyle kıkırdayarak keyflendi ve yeni bir dörtlük söylemeye başladı: "Dün akşam kraliçenin dört Mary'si vardı, Bu gece biri gitti üç kaldı; Mary Beaton, Mary Seaton ve Mary Carmichael idi kalanlar ve" sonunu keyfine göre değiştirirken kıza baktı "Ve sen bana kaldın benim sevgili Mary Murphy'm."

Genç kadın eliyle ağzını kapatıp kıkırdayarak hızla odadan ayrıldı. Malcolm kızın kaçışına baktı, sonra da bu ikilinin garipliklerine başını sallayarak Lenore'un yanına oturdu. Ona bakarken gözlerinin ifadesi yumuşamıştı. "Bu gece bu elbiseyi seçmiş olman biraz garip sevgilim," diye mırıldanarak parmağını elbisenin volanlarında gezdirdi.

"Garip mi? Neden?" Lenore'un alnı endişeyle kırışmıştı. Bu elbiseyi önemli bir yerde giymiş olduğundan şüphelenmeye başlamıştı. "Bu elbiseyle ilgili özel bir olay mı var?"

Malcolm'un dudaklarında hoş bir gülümseme belirdi. "Öyle de diyebilirsiniz madam. Bu sizin evlenirken giydiğiniz kostümdü."

Malcolm'un sözleri Lenore'un yüreğine oturdu; bu, tüm romantik umutlarının ölüm fermanıydı. Zayıf bir sesle bir şeyler mırıldandı. "Elbisenin o kadar eski olduğunu düşünmemiştim ya da belki de ne zaman evlenmiş olduğumuz konusunda yanıldım. Ne zaman demiştin..."

"Tanışmamızdan kısa bir süre sonra evlendik, madam. Elbise de gayet iyi muhafaza edildi."

İki Yabancı

"Ama Meghan elbiseyi bir sandığın içinde kırış kırış bulmuş," diye dalgın bir tavırla yorum yaparken Lenore, Malcolm'un ne zaman tanıştıklarını söylediğini hatırlamaya çalışıyordu.

Malcolm elini şefkatle omzuna koyup hafifçe sıktı. "Güvenliğin için endişe duyarken kıyafetlerini toplayıp sandıklara yerleştirme işine çok dikkat veremedim. O deli adamın seni nereye götürdüğünü bilmiyordum."

Lenore bakışlarını öylece odada gezdirdi, aslında neyin nerede durduğu pek de umurunda değildi. Evin doğu tarafındaki duvara, iki pencerenin arasına bir şömine yapılmıştı ve bu şöminenin üzerinde çok da sıradışı olmayan bir manzara resmi asılıydı. Vasat bir resimdi ve odadaki diğer mobilyalarla uyumuyordu. Şu an, bu resmin oradaki varlığı, Lenore'un odadaki iki adama yönelik duygularını yansıtıyordu. Ne iddia ederlerse etsinler bu iki adam onun yaşantısına hiç uymuyordu. O Ashton'ı istiyordu!

Onuncu Bölüm

SÖKMEKTE olan şafağın fuşya tonlarındaki yumuşak renkleri doğudan yükselirken beyaz köpüklü dalgalara da pembelik kazandırmış; uyanan günün güzelliği Lenore'un içine dolmuştu. Saçlarını tembel tembel tarayarak odasının verandasında yürüdü ve manzarayı daha iyi bir açıdan seyretmeye başladı. Hizmetliler mutfakta sabah kahvaltısını hazırlıyorlardı; yanındaki odadan duyulan Robert'ın horultusu dışında ev son derece sessizdi. Onu hep "Robert" ya da "Bay Somerton" olarak düşünebiliyordu; geçmişinden ona dair hiçbir şey hatırlamıyor ve adama "Baba" diye hitap etmekten hoşlanmıyordu çünkü bu adam onun için hiçbir anlam ifade etmiyordu. O sadece Robert Somerton'du. Ashton'ın anlattıklarından onun zor bir adam olduğunu anlamış olsa da, viskiye olan bağımlılığına hiç hazırlıklı değildi. Robert Somerton her sabah güne brendili kahveyle başlıyordu ve bundan da adamın elinde bir içki tuttuğu sürece içeriğinin pek önemi olmadığı anlaşıyordu.

Lenore'un açık renk sabahlığı okyanustan esen rüzgârla vücuduna yapışmıştı; kokuların tadını çıkararak temiz havayı içine çekti. Buraya geleli daha on beş gün bile olmasa da, Belle Chene'i arkasında bırakıp bu sahil evine gelmek üzere yola

çıktığı günden beri geçen zaman ona sonsuzluk gibi görünüyordu. Birkaç günü yatakta geçirmiş, gerçekle hayaller arasında dolanıp durmuştu; sonra ateşi düşmüş ve ayağa kalkıp evle ve burada yaşayanlarla tanışmaya başlamıştı. Bir zamanlar bu evde yaşamış olduğunu ve burada rahat olduğunu hatırlaması çok uzun sürmemişti. Evin her köşesini biliyordu; her tenteyi, her perdeyi, pencerelerden görünen manzaranın şu an yaz yeşilliğini yaşadığını, sonbaharda kınalı bir ihtişama bürün- düğünü ve kışın korkutucu bir çıplaklığa sahip olduğunu çok iyi hatırlıyordu. Bir yandan telaşlı dalgaların sesini dinlerken, bir yandan da küçük yiyecekleri kapmak üzere sığlık yerlere dalış

yapan deniz kuşlarını seyretti. Ufukta birkaç nokta olduğunu gördü ve dikkatle bakınca bunların sahile doğru ilerleyen büyük beyaz yelkenli gemiler olduğunu fark etti. Bu gemiler yaklaştıkça, ayaklarının altında sallanan güverteyi ve rüzgârın saçlarını uçuruşunu neredeyse hissetmeye başlamıştı. En kötüsü, güneşin altında kendisine sarılan yanık tenli kolların sahibini de hayal edebiliyor olmasıydı.

İçini çekerek titredi ve odasına girdi. Son zamanlarda düşlerin saldırısına uğramadan herhangi bir şey düşünebildiği vaki değildi. Söylenen her sözün ya da dile getirilen her düşüncenin ardında kimin saklandığını bilmek ya da kalbindeki hasreti başından savamayacağını anlamak yaşamını hiç kolaylaştırmıyordu.

Bir kez daha küçük yazı masasının yanına gitti ve kalemi eline alıp Ashton'a içinde bulunduğu durumu anlatan bir mektup yazmaya çalıştı. İçinde bulunduğu ikilemi felaket boyutuna ulaşmadan çözmek ve bu ikilemi müthiş bir tutarlılıkla mektubuna yansıtmak istiyordu. Ama ne kadar uğraşırsa uğraşsın aklına hoş ve akıcı cümleler gelmiyordu.

Başını sessiz bir hayal kırıklığıyla iki yana sallayarak iskemlesine yaslandı ve zihnini yapması gereken işe odaklamaya çalıştı. Oyundan kopamayan çocuklar gibi düşünceleri bambaşka yerlere sürüklendi, hem de onun hiç gitmek istemediği yerlere... Dalgınlıkla kalemi kaldırıp parmaklarının arasında çevirerek, kalemin bembeyaz tüyü üzerinde gölge ve ışığın oynadığı oyunu seyre daldı. Zihninde bir yüz belirdi; bu güçlü ve çekici görüntü çapkın bir gülümsemeyle ona yaklaştı ve aralık dudakları onunkilerle buluşmak üzere uzanırken...

"Ashton!" Dudaklarından bir iç çekişle bu isim dökülürken zihni vahşi ve pervasız bir telaşla çalışmaya başladı. Ashton'ın elbisesinin içine sokup göğüslerini kavrayan ellerinin sıcaklığını hissedebiliyordu neredeyse.

Çaresiz, küçük bir iniltiyle kalemi bir kenara fırlatıp ayağa kalktı ve odada dolanmaya başladı. Yanakları ısınmış ve kızarmıştı, hızlanan kalp atışlarını

yavaşlatmayı başaramıyordu. İradesi üzerindeki kontrolünü ne zaman gevsetse, zihni de onunla beraber uçup gidiyordu; hafızasının kapısının hemen ardında, öne atılıp zihnini ve bedenini tekrar ele geçirme fırsatını bekleyen inatçı bir Lierin'in saklanıp saklanmadığını merak etmeye başlamıştı.

Odadaki boy aynasında kendi görüntüsünü gören Lenore, yaşlarla parlayan gözlerini ve elbisesinin altındaki dik ve gergin göğüslerini incelemek için duraksadı. Derken alnını ovuşturarak huzursuz gezintisine kaldığı yerden devam etti. Ashton'ı bu kadar çok özlerken Malcolm'un karısı olarak yaşayamayacağını biliyordu. Malcolm'un kendisine kalacak bir yer bulamamış olması Lenore'un daha dikkatli yaşamasına sebep olmuştu. Odasının koridorun dibinde olduğunu bilmek odasının hem koridora bakan kapısını, hem de odasından dışarı açılan camlı Fransız kapılarını kilitlemesini gerektiriyordu. Bunun odanın içerisinde yol açtığı sıcak ve havasızlık dayanılmaz boyutlara ulaşsa da, Lenore başına daha büyük bir belanın açılmaması için buna katlanıyordu.

Şu an bile Malcolm'un nerede olduğu konusunda birtakım endişeler yaşıyordu; Malcolm'un sinsi bir hayalet gibi her yere girip çıkabilirmiş gibi bir görüntüsü vardı. İstese Lenore'un ruhu bile duymadan odasına girebilirdi sanki. Bir anda dönüp Malcolm'un kendisini seyreden bakışlarıyla karşılaşma olasılığı bile Lenore'un sinirlerini alt üst ediyordu, çünkü öyle anlarda kendini aç bir kedinin bakışlarına maruz kalan zavallı, küçük bir fare gibi hissediyordu. Malcolm bakışlarıyla onu adeta göz açıp kapayana kadar soyuveriyor, o kendine güvenen gülümsemesi genişledikçe hiç de hoş olmayan düşünceleri su yüzüne çıkıveriyordu. Erkekliğini her fırsatta ortaya koymak Lenore'u baştan çıkarmasına yardımcı olacakmış gibi, bunu sergilemekten hiç çekinmiyor, adeta zevk alıyordu. Daha iri olan kaslı kalçası ve uylukları nedeniyle Ashton'ın pantolonlarından daha bol kesimli pantolonlar giyse de, vücuduna nasıl yapıştıklarını görünce Lenore adamın iç çamaşırı giymediğini ve bunu mahsus yaptığını kolayca anlayabiliyordu. Böylesi bir teşhir yaklaşımı Lenore'u daha dikkatli olmaya itiyor ve herhangi bir fiziksel tacizle karşılaşmamak için oda kapısının arkasına iskemlelerle barikat kurmasına neden oluyordu. Bir gün bunu kabullenmesi gerektiğini ve bu gösteriş düşkününü züppeyle beraber olmak

zorunda kalacağını biliyor olmasına rağmen, şu an için ilişkilerini mümkün olduğunca basit bir seviyede tutuyordu ve Ashton'ı ruhundan, kanından söküp atmanın bir yolunu bulana kadar da bunu yapmaya devam edecekti.

Bu iki adamın aslında birtakım benzerlikleri olduğunu düşünmeye başlamıştı; söz konusu benzerlikleri tam olarak çözemese de, Ashton ve Malcolm dış görünüşleri, erkeklikleri ya da kim bilir belki kişilikleriyle birbirlerini andırıyordu... Ashton duygusal ve ateşliydi ama diğer adama göre çok daha uygar bir görünüşü vardı. Belki de yaşı dolayısıyla daha kibardı ama sadece gülümseyerek ve o büyüleyici kaşlarının altından bakarak cinsel çekiciliğini her yana yayabilirdi, bu arada çocuksu bir cazibesi de vardı ve bu Lenore'un aklını başından alıyordu. Aristokrat hatları ve prenslere yakışır tavırlarıyla Ashton bu ikilinin tartışmasız yakışıklı ve çekici olanıydı.

Ama Malcolm da kesinlikle itici sayılmazdı. Yakışıklıydı; Lenore ara sıra onun bazı özelliklerinin kendisine Ashton'ı hatırlattığından kuşkuluyor, fakat daha geniş bir yapısı olan elmacık kemiklerini ve şehvetli dudaklarını incelediğinde hiçbir büyüleyicilik hissetmiyordu. Pek çok kadının onu cinsel olarak çekici bulduğundan ya da en azından kafalarının karıştığından emindi. Bu onun züppe tavırlarından da anlaşılıyordu. Malcolm'un hoşgörüsüz bir yanı da vardı; babasının içkiyi fazla kaçırıldığı, coşkuyla dolduğu ya da Shakespearevari dizelerini söylemeye başladığı zamanlarda bunun ortaya çıktığını gözlemlemişti. Bunu çok fazla dışa vurmuyordu ama yaşlı adama her bakışında gözlerinde aynı katı ifade beliriyor- du. Bu hali çok anlaşılmaz da değildi; Robert bazen bir azizin bile sabrını zorlayacak işler yapıyordu; hatta tüm hassasiyetine rağmen bazen kendisi bile babasına dayanamıyordu. Yaşlı adam ne zaman Ashton'a dil uzatsa onunla ebeveyn olarak tüm bağlarını kopartmak ve onu hiç unutmayacağı bir dille azarlamak istiyordu. Eğer Wingate'ten daha itibarlı ve saygın bir insan olduğunu düşünüyorsa, önce kendi kusurlarına bakmalıydı.

Atların bir fırtına gibi yaklaşan nal sesleri Lenore'u düşüncelerinden sıyrıldı ve camlı balkon kapılarına koşup evin önünde sıkı bir frenle sallanarak duran arabayı görmesini sağladı. Malcolm'un pervasız ziyaretlerinin imzasını çok iyi

tanımişti, arabacıyı bu kadar hızlı sürmeye zorlayan tek kişi oydu. Heyecanı ya da acısı onu aceleci davranmaya ne kadar iterse itsin atları böylesine kırbaçlatmanın özü olamazdı. Hızdan hoşlandığı ortadaydı; yarış ne kadar hızlı olursa bundan o kadar hoşlanıyordu.

Bu erken saatteki gelişi geceyi dışarıda geçirdiğinin bir göstergesiydi ve bu Lenore'u hiç üzmedi; sadece en sonunda Malcolm'un kendine bir oda bulup bulmadığını ya da kimin yanında kaldığını merak etmekle yetindi. Bir gece önce babasının araba ile evden ayrılmasından hemen sonra o da atına binerek gitmişti. Lenore çok daha sonra yaşlı adamın yalpalayarak odasına giden ayak seslerini duymuştu. Robert'ın eve nasıl dönmüş olduğu belli değildi, ama arabayla olmadığı kesindi çünkü Malcolm eve o arabayla dönmüştü ve atı da arabanın arkasına bağlıydı.

Malcolm'un sundurmadan geçen ayak seslerini, ardından kapıyı bütün evi sarsarak kapatışını ve basamakları hızla çıkışını duydu, Malcolm koridorda ilerlerken, Lenore da onu bu hale getirmek için ne yapmış olabileceğini düşündü. Ayak sesleri yanındaki odanın kapısı önünde durunca şaşırdı; Malcolm kapıyı vurmaya ya da içeride uyuyan kişiye saygı duymaya gerek bile görmeden kapıyı ardına kadar açıp Somerton'ın odasına daldı. Odaya giriş şekliyle yaşlı adamı uyandırmadıysa, kuvvetli haykırışıyla uyandırdığı kesindi. Adamların sesleri önce birbirine karıştı, sonra ikisi de susturucu takılmış gibi seslerini kısıtlar, sonra da Malcolm'un kızgın uluması duyuldu. Lenore'un içinden bir ses, geçmişteki babasının sebebi ne olursa olsun böyle bir saldırı karşısında hiç de suskun kalmayacağını söylüyordu. Onun bu boyun eğen ve tartışmadan kaçman hali sinirini bozmuştu. Malcolm'un ona gösterdiği bu saygısız tavır onu kırıyordu. Babası buna tolerans gösterse bile o göstermeyecekti.

Sabahlığının en üst düğmesini ilikledikten sonra odasından çıkıp koridorda ilerledi. Kapı vurduğu anda hızla açıldı ve karşısında Malcolm'un ateş saçan gözlerini gördü. Hâlâ öfkeli olduğu her halinden anlaşılıyordu ama karşısında Lenore'u görünce hızla değişti ve daha hoş bir tavra büründü. Gözleri bir süre sabahlığının tam olarak saklayamadığı kıvrımlarında dolaştı; sonra geri

çekilerek kolunu odaya doğru açtı. "İçeri gel sevgilim," diye gülümseyerek onu davet etti. "Babanla bir konuda tartışıyorduk."

"Duydum," dedi Lenore kuru bir sesle davetini kabul ederken.

Malcolm onun sesindeki onaylamaz tavra kaşlarını soru sorarcasına kaldırarak cevap verdi. "Sanırım bir açıklama yapmam gerekiyor madam. Baban dün gece tüm meyhaneleri dolaşmış ve sürücüye nerede bekle dediğini unutmuş. Bütün gecemi onu ve arabayı arayarak geçirdim, ayrıca sabahın köründe bu palavracının hakkımızda birtakım dedikodular yaptığını da duydum."

Lenore babasının beceriksiz bir şekilde yatakta oturuşunu izledi. Adamın omuzları düşmüş, başı utançla aşağı sarkmıştı. Lenore bu görüntüyü haklı çıkartacak bir sebep bulamıyordu kafasında. Hatta babasına hakaret ettiği için Malcolm'u kulağından tutup odadan dışarı atmak ona çok daha mantıklı görünüyordu. Bu kaniya nereden kapıldığını bilemiyordu ama şu anki durumdan son derece rahatsızdı ve bu onun karakteriyle ilgili bir şey olsa gerekti. Son dönemde babası onu rahatsız eden tavırlar sergilemiş olabilirse de, o yine de babasıydı ve babasını savunma dürtüsü ağır basıyordu, bunu kanından olan herkes için yapardı.

"Malcolm konuştuğun kişinin babam olduğunu dikkate alırsan çok sevinirim. Burası benim evim, ayrıca kocam olduğunu hatırlayacağım güne kadar sen de burada sadece bir misafirsin. Şu an onun başlatmış olduğu dedikodular hiç umurumda değil; ona biraz daha saygılı davranmanı rica ediyorum, en azından bu tür tacizlerinden hemen vazgeçmelisin. Eğer bunu yapamayacaksan gidebilirsin... Hemen."

Malcolm'un ona algılamaya çalışarak bakan koyu renkli gözleri iyice karardı, ağzı bağırarakmış gibi açıldı ama hemen bu ifadesi değişti ve gergin bir gülümsemeyle cevap verdi: "Beni affet sevgilim. Bundan sonra daha saygılı olmaya çalışacağım. Ben sadece Biloxi'deki itibarımız ve babanın bunu nasıl mahvetmeye çalıştığı ile ilgileniyordum."

Lenore ona resmi bir gülümsemeyle cevap verdi, babasına içinde bulunduğu halden dolayı acımişti bir anda. Adam Lenore'un kendisini savunmasına çok şaşırmış, altı torbalanmış kırmızı mahzun gözlerini ona dikmişti. Yanakları yumuşak ve sarkıktı, daha çok bir av köpeğini andırıyordu, çenesinin altında bulunan gerdanı da sarkmıştı. Uzamış sakalları çenesine gri bir renk vermişti, gömleği lekeli ve buruşuktu, giysileriyle uyumuştur Robert Somerton. Lenore'un bakışları altında huzursuzluğa kapılarak, yeleğindeki kırışıklıkları eliyle düzeltmeye başladı; bunu yaparken de endişeli gözlerle ortalıkta o amber renkli içkiden olup olmadığını araştırdı. Robert Somerton için, algılarını uyuşturup mutluluğunu sağlayabilecek tek şey bu içkiydi.

"Aaa... Eee..." Alacalı dilini kurumuş dudaklarının üzerinde gezdirirken boğazını temizlemeye çalıştı. "Ben huzursuzluğa sebep olmak istememiştım ve Malcolm'un bana niye kızmış olduğunu çok iyi anlayabiliyorum. Bu yüzden ona kızma kızım. Hepsi benim hatamdı. Bunu yaptığım için kendimi hiç affetmeyeceğim."

Lenore, Malcolm'a bakıp onun halinden memnun gülümseyişini görünce, bu yüzden o sırtışı silebilmek için aklına gelen tüm acı sözleri söylemek istedi. Malcolm bakışlarını göğüslerine diktiğinde yüzünde beliren bu kibirli ve kendine güvenen, mutlu ifadeden nefret ediyordu. Gözlerinde beliren o şehvetli ifade Lenore'u anlamsız bir özür bulup odayı terk etmeye zorladı. Birkaç dakika sonra Malcolm, yanında babası ve elinde ince bir çantayla odasına girince Lenore dehşete kapıldı. Yaşlı adam tökezleyerek yürüdü ve kızının oturmakta olduğu yazı masasının önüne gelerek dikildi. Lenore alnını buruşturarak sorgular gibi ona bakınca, adam ellerini ovuşturarak neden geldiklerini açıklamaya başladı.

"Aaa... Eee... Malcolm... Aaa... Seninle bazı konuları görüşmek istiyor hayatım." Yutkunmaya çalışırken bakışları, henüz bulamadığı viskiyi bulmak umuduyla odada gezindi.

Lenore elindeki tüylü kalemi ilerideki seyyar lavaboya doğru uzattı. "İçmek istersen ibrikte temiz su var."

Somerton titrek elleriyle sıvıyı bardağa doldurmaya çalışırken oldukça zorlandı, ibriğin kenarı bardağa çarpıp duruyordu. Bu mayasız içeceği yutarken mutsuzluk içindeki titreyişini saklayamadı, bakışlarını kaldırdığında Malcolm'un alaycı yüzüyle karşılaştı. Kırmızı yanakları karardı ve bakışlarını utanç içinde tekrar bardağa indirdi.

Malcolm'un küstah yüzü Lenore'un bulunduğu masaya yaklaşırken çekici bir asalete büründü. Eğilip öpmek istediye de, Lenore yüzünü yana çevirince dudakları sadece yanağına dokunabildi. Malcolm merakla kaşını kaldırırken, Lenore da kalkıp masanın diğer yanına yürüdü.

"Konuşmak istediğin bir konu mu vardı?" diye sordu.

Malcolm ince çantayı masanın üzerine koydu ve içinden bir birtakım resmi kâğıtlar çıkardı. "Bu sabah şehirde avukatlarımızla bir toplantı yaptım ve bana bu kâğıtların senin tarafından imzalanması gerektiğini söylediler."

Lenore eliyle masanın üzerini gösterdi. "Oraya bırakırsan gün içinde bir ara okurum." Malcolm boğazını temizleyip beceriksiz hareketlerle kâğıtları karıştırırken, Lenore da ona baktı. Malcolm'u rahatsız eden şeyin ne olduğunu merak ederek sordu: "Seni bu konuyla ilgili rahatsız eden bir şey mi var?"

"Hiçbir şey yok, sadece avukatlar kâğıtların öğleden sonra ellerinde olmasını istiyorlar. Baban hepsini inceledi ve onayladı. Zaten çok önemli bir şey değil, halledilmesi gereken birtakım şeyler işte."

"Bu kadar acelesi varsa onları hemen inceleyip sana geri veririm. Çok uzun sürmez." Kâğıtları almak üzere elini uzattı ama adamın suratı asıldı. "İşin aslında" -belgeleri tekrar çantaya koydu- "onları imzalaması için babanı almaya gelmiştim. İkimiz de seni burada hizmetkârlarla yalnız bırakmak istemedik ve senin imzanın bizi bu yolculuktan kurtaracağını düşündük." Bu sözlerle birlikte çantayı kapadı.

Robert onlara arkasını dönmüş verandaya doğru ilerliyordu, güneş gözlerine hücum edince irkildi. Son hızla geri çekilmeye çalışırken duvara

dayandı, çünkü duvarın yardımına ihtiyacı vardı. Bakışlarını kumsalın ötesinde uçsuz bucaksız uzanan gri-mavi denize yönlendirdi ve bir anda doğrularak pür dikkat kesildi. "Bu kahrolası şey de ne?"

Malcolm, Robert'ın bu durumdayken görmeye değer bir şey görebileceğinden oldukça kuşkuluydu. Çantayı kolunun altına sokup balkona çıktı ve orada yaşlı adamla konuşmak üzere durdu. "Hadi Robert eğer gideceksek üzerine hemen bir şeyler giymelisin..." Gözlerini yaşlı adamın bakmakta olduğu yöne çevirdi ve purosunu yere atarak hızla korkuluğun önüne ilerledi. "Hangi cehennemden çıktı bu?"

Adamların derdinin ne olduğunu merak eden Lenore verandaya çıktı ve siyah, altın, beyaz renklerde gösterişli bir kütlenin üzerine yerleştirilmiş olan ikiz bacalardan havaya savrulan siyah dumanı gördü. Bir nehir gemisi dalgalarla savaşıyor ve ilerliyordu; Lenore geminin baş ve kıç tarafından demirlerin atıldığını ve suların sıçradığını gördü; gemiyi evin tam karşısına demirliyorlardı.

"*Nehir cadısı!*" Dudakları bu kelimeleri söylemek üzere açılmış ama ses çıkmamıştı. Bu siyah ve altın rengi çizgili beyaz kütleyi tanımak için üzerinde yazanı okuması gerekmiyordu. Güvertiyi dalgalardan korumak için, alt kattaki küpeştenin dışına branda ve tahtalarda yapılmış bir koruma kılıfı eklenmişti.

Geminin büyük çarkı dönmeyi bıraktı ve gemi demirlendiği bölgede tüm asaletiyle durmaya başladı. Kaptan köşkünden uzun boylu bir karaltı çıktı ve öne doğru birkaç adım atarak eve bakmaya başladı, elleri belindeydi. Lenore onun kim olduğunu anlayınca dizlerinin bağı çözüldü ve tüm vücudunu bir titreme sardı. Âşık bir kadının şehvetli gözleriyle hayran hayran seyrettiği erkekti karşısındaki. Yüreği göğsünün altında tehdit edici bir süratle çarpmaya başladı, küçük küçük nefesler alabiliyordu; bu coşku dolu havayı bir seferde içine çekebilmesi mümkün değildi.

"Bu o!" Malcolm vahşi bir sırıtişle dişlerini gösterdi. "Şu piç kurusu Wingate!" Suçlayan bakışlarını önce Robert'a yöneltti, o aldırma bir tavırla

omuz silkince Lenore'a döndü; kıskançlıkla dolu bakışları onu sorgularken deli bir öfkeyle parlıyordu: "Bundan haberin var mıydı? Onu sen mi çağırdın?" Gözleri biraz önce Lenore'un oturduğu küçük masada, kalemde, mürekkepte ve kâğıtlarda dolandı. "Ona yazdın!" diye suçladı. "Ona nerede olduğumuzu söyledin!"

"Hayır!" Lenore başını iki yana salladı, şu an yaşadığı duyguları belli etmemeye çalışıyordu. Mutluluk. Heyecan. Haz. Hepsi kafasının içinde son hızla birbirine karışıyordu. Ashton yakınındaydı! Ashton yakınındaydı! Bu cümle zihninde dönüp duruyordu. Ashton büyük bir cüretle kendini göstermek için gelmiş, onu istediğini ve savaştan hemen vazgeçmeyeceğini tüm dünyaya ilan etmişti...

"Ama nasıl...?" Malcolm'un alnı şaşkınlıkla kırışmıştı, derken keskin bakışlarını Lenore'a çevirdi. "Biloxi'de bir evin olduğunu biliyor muydu?"

Lenore omuz silktikten sonra masum olduğunu belirtebilmek için ellerini iki yana açtı. "Ona söylememe gerek yoktu. Bunu zaten biliyordu."

"Bulacağını tahmin etmem gerekirdi," diye mırıldandı Malcolm. "Lanet piç bizi buldu, tıpkı dışisinin kokusunu alan bir tazi gibi." Başını azgın bir boğa gibi ileri geri sallayıp duruyordu. "Niye geldiğini biliyorum. Seni geri alabileceğini sanıyor." Parmağını tehditkâr bir tavırla gemiye doğru sallayarak devam etti. "Ama burada fazla kalamayacak! Bunun icabına bakacağım! Şerife gidip buradan atılmasını sağlayacağım."

Robert yavaşça verandadaki iskemleye yerleşti ve yorumunu yaptı: "Bu konuda yapabileceğin bir şey yok Malcolm. Adam haklarını gayet iyi biliyor. Burası bizim mülkümüz olabilir ve sınırlarımızı ihlal ederse onu durdurabiliriz, açık denizler ise cesareti olan herkese açıktır."

Malcolm kızgın adımlarla verandayı geçti, odaya girip koridor kapısından dışarı çıktı ve bir dakika sonra elinde çift namlulu bir av tüfeğiyle yine

verandada belirdi. "Hele bir karaya çıkmaya çalışsın. Çalışsın ki daha ayağını yere bile basamadan onu yere sereyim."

Malcolm'un tehditleriyle Lenore'un sevinci kursağında kaldı. Adamın nefretinin ona neler yaptırabileceğini tahmin etmek zordu, iki adam karşı karşıya gelmeden bu öfkesinin ne kadar azalacağı da meçhuldü. Bir şekilde Ashton'ı karaya çıkarmaması konusunda uyarmalıydı, ama bunu nasıl başara-caktı?

"Bu silahlar konusundaki en önemli şey..." diye homurdandı Somerton. "İnsan hiçbir zaman karşısındakinin ne kadar yetenekli olduğunu anlayamıyor. Wingate'in dalaşıl- maması gereken bir adam olduğunu duyduk. Eğer silahları söyledikleri kadar iyi kullanıyorsa sana dikkatli olmanı öneririm."

Lenore şaşkınlıkla babasına bakmaya başladı, Belle Chene'e geldiği gün Malcolm'un silah kullanma yetisiyle nasıl böbürlendiğini çok iyi hatırlıyordu. Şimdiyse aynı adamı düşmanının şöhretinden dem vurarak uyarıyordu. Nasıl bir oyun oynuyordu?

"Herif silah kullanmakta iyi olabilir..." diyerek alayla sırttı Malcolm. "Ama yeterince iyi olduğunu hiç sanmıyorum." Tüfeğin namlusunu okşarken son derece ukala bir tavır takındı. "Wingate'in benimle karşılaşmadan buradan ayrılabilmesinin tek yolu o lanet olasıca gemisini ters çevirip New Orleans'a dönmesidir."

"O zamana kadar gemiyi izlemeyi mi planlıyorsun?" diye hayretle sordu Somerton.

Malcolm ona ters ters baktıktan sonra konuştu. "Hayır *baba*, bana sen yardım edeceksin."

Yaşlı adamın kaşları şaşkınlıkla havaya kalktı ve sonra sıkıntıyla çatıldı. "Senin için izlerim, ama ben o iğrenç şeye asla dokunmam. Silahlardan hiç anlamam."

İki Yabancı

Malcolm tatlı tatlı gülümsedi. "Buna gerek yok. Ben o zevki kendime saklıyorum zaten."

Lenore'un içini garip bir huzursuzluk kapladı, mide çukuruna soğuk bir yumruk oturmuştu sanki. Yanlış bir şeyler vardı ama ne olduğunu çözemiyordu. Ashton'a olan ilgisini ortaya koyacak olan soruyu ürkekçe sordu: "Onu gerçekten öldürmeyeceksin değil mi?"

Malcolm'un cevabı buz gibi ve kasıtlıydı: "Bu bir cinayet olmayacak, sevgilim. Bana ait olanı koruma hakkına sahibim ve adamın niyetinin ne olduğu da hepimizce malum. Gelip seni benden çalacak."

"Onunla konuşmama izin verirsen..." diye ikna etmeye çalıştı Lenore. "Ona buraya kendi isteğimle geldiğimi anlatırsam, gideceğinden eminim."

Malcolm başını arkaya atarak küçük bir kahkaha savurdu. "Senin kıymetli Bay Wingate'in hakkında çok şey duydum. Onu istediği bir şeyden kimse vazgeçiremezmiş." Gözlerini gemiden ayırmadan korkuluğa doğru ilerledi ve sonra geri yürüdü. "Adam büyük bir küstahlık sergileyerek, bizi rahatlıkla gözetleyebileceği bir yere demirledi." Daha da ateşlenerek kolunu gemiye doğru salladı. "Şuna bakın! Elinde dürbünü bile var."

Somerton kanlı gözlerini kısarak gemiye baktı. Ashton'ın elindeki silindir biçimli, uzun, pirinç dürbün güneşte parlıyordu, böylece Somerton'ın onu görmesi daha kolay oldu. "Vay canına, gerçekten de öyle."

Lenore ise, gemide gezinen bu uzun boylu karaltıya bakmamak için kendini oldukça zorlamaktaydı. Ashton'ın bakışlarını tam üzerinde hissediyordu. Yanakları pembeleşmişti ve bunun sabah güneşiyle uzaktan yakından alakası yoktu.

"Şu an bir düzine topumun olmasını isterdim," dedi Malcolm dişlerinin arasından. "Bu lanet olasıca aptalı havaya uçurur, küçük parçalar halinde sahile vurmasını izlerdim."

Lenore çaresizlik içerisinde şansını yeniden denedi. "Ona bir mektup yollamama izin verir misin?"

"Hayırlı" diye hırladı Malcolm. "Ben onu haklayacak bir yol bulana kadar orada durabilir; bulduğum zaman bizi bir daha kesinlikle rahatsız edemeyecek. Yakında hangimizin daha iyi olduğunu öğrenecek."

Mutluluk da denizin yükselmesi gibi karşı konulmaz bir şeydi. Zira Malcolm ve Robert Somerton onu yalnız bırakır bırakmaz, Lenore'un içini yeniden mutluluk sarıvermişti. Ashton'ın ona peşinden gelecek kadar çok değer veriyor olması başını döndürüyordu, Malcolm'un onu mutsuz eden tehditlerini bir kenara bırakıp Ashton'ın yakınında olduğu fikrinin tadını çıkarıyordu. Sevinç kahkahalarını bastırabilmek için ağzını eliyle kapadı, ama bu çabasıyla omuzlarının titremesini engelleyemiyordu. Meghan odada dolanıyor, banyosunu hazırlıyordu; bu kadına güvenip güvenemeyeceğini bilmeden onun şüphelerini ayaklandırmak aptallık olurdu. Yine de mutluluğunu saklamak çok zordu, özellikle de hizmetçisi ona bakıp bir farklılık olduğunu sezmişken.

"İyi misiniz hanımım?" diye sordu Meghan.

Lenore onu başıyla onaylarken, gözlerini bacaklarına çevirip yüzündeki gülümsemeyi saklamaya çalıştı. "Evet." Kahkahasını yutmak ve sesini düzeltmek için boğazını temizledi. "Neden sordun?"

Meghan hanımına bakarken dudaklarını sarkıttı. Bu genç kadın son haftalarda kaderin ona çizdiği yolda hüznle ilerlemiş, erkeklerin varlığında yapması gerekenleri yapmış ama odasına kapandığında hep bir şeyler bekler gibi denize bakmıştı. Şimdiyse o yeşil gözleri canlanmıştı ve bu eve geldiği ilk günden bugüne hanımı ilk kez yaşıyordu. Erken saatlerde erkeklerin kızgın sesleri verandadan içeri dolmuştu ve Meghan bu sesleri duymazdan gelmekte zorlanmıştı. Geminin güvertesinde bir adam olduğundan ve onun hanımını almaya niyetli olduğundan bahsetmişlerdi. Meghan ondaki değişimi görünce bunun zorla yapılacak bir hareket olmadığını anlamıştı.

"Benden korkmanıza gerek yok hanımım," dedi ona. "Bay

Sinclair'e karşı hiçbir bağılık duygum yok, yani eğer düşündüğünüz buysa."

Lenore hizmetçiye baktı, algılama gücüne şaşırmıştı; yine de yüreğinin sırlarını ona açıklamaktan çekinerek bir masumiyet kalkanına büründü: "Sen neden bahsediyorsun Meghan?"

Meghan ellerini önlüğünün üzerinde kavuşturdu ve başıyla buharlı gemiyi gösterdi. "Dışarıda sizin için gelmiş olan bir adam olduğunu biliyorum ve yüzünüzdeki ışıltıya bakınca, çok da hayal kırıklığına uğramadığınızı görüyorum."

Lenore'un gözleri dehşetle açıldı. Yataktan fırlayıp Meghan'ın yanına gitti ve kolunu tutarak onu uyardı: "Onun burada olmasına sevindiğimi kimseye söylememelisin. Hiç kimseye. Özellikle de Bay Sinclair ve babama. Lütfen. İkisi de Bay Wingate'ten nefret ediyor ve ben onların neler yapabileceklerini bilmiyorum."

"Endişelerinizden kurtulun hanımım," diye onu sakinleştirmeye çalışan Meghan, Lenore'un ince ellerini kendinin- kilerin arasına aldı. "Bir zamanlar ben de âşık olmuştum ve duygularınızı çok iyi anlıyorum."

Lenore hâlâ dikkatliydi. "Benim hakkımda ne biliyorsun?"

Hizmetçi omuz silkerek cevap verdi: "Erkeklerin hakkınızda söylediklerini, hafızanızı kaybetmiş olduğunuzu ve kendinizi başka bir erkeğin karısı sandığınızı." Bir anda durdu, anlamıştı, bakışlarını hanımının tereddüt dolu gözlerine dikti. "O, değil mi? Yani kocanız olduğunu düşündüğünüz kişi Bay Wingate, değil mi?"

Lenore bakışlarını kadının inceleyen gözlerinden kaçırdı ve içini bu kadar iyi okuyan bu kadına daha fazla yalan söylemenin bir anlamı olmadığına karar verdi. "Evet, onu seviyorum ama bunu belli etmemek için uğraşıyorum..."

"Çok zor bir göreviniz var hanımım. Bunu görebiliyorum."

Lenore hafifçe başını sallayarak onu onayladı. Ashton için endişelenmeyi bırakması tümüyle imkânsız olmasa da, çok çok zordu.

Küçük masa saati hoş sesiyle gecenin ikisini vururken, aşağıdaki büyük saat de evin sessizliğinde yankılanarak çaldı. Lenore çarşafın altına yastıkları yerleştirmeye devam etti. Sonra durup çıkardığı işçiliği seyretti. Pencerelerden süzülen ayın gümüş ışığında bakan herkes yatakta onun olduğunu sanırdı. Gelişigüzel bir incelemede yastıklar, o evden kaçıp Ashton'a kıyıya gelmemesini söyledikten sonra tekrar eve dönene kadar işe yarardı. Malcolm'un tehditleri akşam yemeğinde daha da ciddileşmiş ve Lenore da, Malcolm'un ne yapacağını kestiremediği için Ashton'ın muhakkak uyarılması gerektiğine karar vermişti. Getir götür işlerini yapan oğlan, küçük sandalı bir gün önce balıktan döndükten sonra hemen suyun dibinde bırakmıştı; bu sandal *Nehir Cadısı*'na gitmesini kolaylaştıracaktı. Meghan'dan kendisine oğlanın kıyafetlerini ödünç vermesini istemiş; kadın da kıyafetleri getirmiş ama sessiz kalmayı tercih edip Lenore'a ne yapacağını sormamıştı.

Lenore uzun, dalgalı kızıl saçlarını şapkanın içine tıktırıp aynadaki görüntüsüne burun kıvırdı. Giysiler nazik bir kadının giyebileceği türden değildi. Gömleğin düğmesi yoktu, kapalı tutabilmek için belinden kocaman bir düğümle bağlamıştı, dolayısıyla gömlek bir hayli dekolte durmuştu üzerinde. Pantolon üzerine iyi oturduysa da, çok giymekten dolayı kumaşı yıpranmış, yer yer incelmışti. Fermuarı ya da kopçası yoktu, belden bir iple bağlanarak üstte duruyordu.

Haliyle son derece hafifmeşrep bir görüntüye sahipti, yakalansa tecavüze teşvikten tutuklanabilirdi. Biraz daha güvende olabilmek için üzerine yelken bezinden eski bir ceket giydi.

Dışarı çıkmaya hazırlandığı sırada durup yan oda kapısına kulağını dayadı ve dinledi. Babasının odasından gelen yüksek horultular, Malcolm'un bu gece Somerton'a evde oturması için yaptığı uyarıların işe yaradığını gösteriyordu.

Tabii yine de Malcolm hakkında endişelenmesi gerekiyordu, zaten en çok da ondan korkuyordu. Yavan bahaneler ona bir şey ifade etmezdi. Yakalandığı anda, Malcolm onun ne yapmaya çalıştığını anlardı.

Sandaletlerini eline alıp verandaya süzüldü, saklanarak etrafta herhangi bir hareket olup olmadığına baktı. Hiçbir şey görünmüyordu, kaçışma devam etti, basamakları birer birer indi. Son basamak vücudunun ağırlığıyla hafifçe gıcırdamıştı; böylece nefesini tuttu ve durmasını söyleyecek olan sesi bekledi. Böyle bir şey olmayınca vücudu yeniden kanla doldu ve koşarak alt verandayı geçip buradaki basamakları da indi. Son basamakta durup sandaletlerini giydikten sonra arazide koşmaya başladı. Kıyıdaki sandal kuma çekilmişti; kürekleri yerlerine yerleştirdi ve sandalı tüm gücüyle yumuşak dalgaların arasına itti.

Geminin güvertesinde fenerler yakılmıştı, Ashton'ın odasının bulunduğu bölümde de hafif bir ışık vardı. Bu yol gösterici işaretlere arkasını dönüp kürek çekmeye başladı, arada bir dönüp yönünü belirliyordu. Bir süre sonra buharlı gemi ile sahil arasındaki mesafeyi yanlış hesapladığını anladı. Kürek çekmeye alışkın olmayan kolları ağrımaya ve titremeye başlamıştı; en sonunda geminin yanına ulaşınca küreklere yaslandı ve gücünün geri dönmesini bekledi. Titremesi bir türlü geçmiyordu, enerjisini toplamak için daha büyük bir gayret sarf etmeliydi. Kalan gücünü toplayarak geminin kışında bulunan karanlık bir noktaya çıkmaya karar verdi, Malcolm ya da Robert tekneye bakmaya kalkışrsa onu göremezlerdi. Halatı eline alarak kendini yukarı çekti ve böylece alt güverteyi koruyan kalaslara tırmandı. İşin zor kısmı tamamlanmıştı; halatı oradaki bir direğe bağlayıp güvertede çökerek kollarını rahatlatmaya çalıştı.

Yakınında onu ortaya çıkaracak herhangi bir fener yoktu; yanında birinin durduğunu ne zaman hissetmeye başladığının hiç farkında değildi ama bunu anladığı anda nefesini tutup yuvarlanarak, kendisini yakalamaya çalışan ellerden kurtulmaya çabaladı. Bir el dizini yakalarken, diğeri bol ceketinin yakasını tuttu. Acı veren bu kavrayışla paniği daha da arttı ve kurtulmak için delice savaşılmaya başladı. Kaygan bir balık gibi giysiden kurtuldu ve ceket adamın elinde kaldı. Adam bacağını daha sıkı kavrayınca acıyla yere düştü,

adam bu sefer gömleğini arkadan yakaladı ve düğüm açılınca Lenore'un gözleri fal taşı gibi açıldı. Gömleğin kol oyukları tenini sıyrarak ayrıldı ve yırtılan gömlek vücudunu terk etti. Lenore ufak bir çılgılık atarak yere çöktü ve kollarını çıplak göğsüne sardı, tüm iffetini yitirmeden toparlanmaya çalışıyordu. Adam bir küfür savurarak onu yeniden yakaladı; bu kez bir eliyle kolunu diğeriyle de kemerini kavramıştı. Lenore'u hızla kendine doğru çekip sertçe sarstı.

"Seni buraya kim gönderdi çocuk?" diye hırladı Lenore'un kulağına.

"Ashton/" Lenore karşısındaki adamın sesini tanıdığı anda huzurla inlemişti.

"Neler olu..." Ashton sert parmaklarını derhal gevşetti. "Lierin, sen misin?"

Lenore, tüm karanlığa rağmen Ashton'ın inceleyen bakışlarını üzerinde hissedebiliyordu. Bakışları göğüslerine inince yanakları kızardı ve kollarıyla ürkekçe göğüslerini kapattı.

Ashton ise boğuk bir sesle, "Sebebi ne olursa olsun geldin aşkım, sana minnettarım," diye mırıldandı. "Ama sanırım benim odama geçsek iyi olacak, gözcüler birazdan güvertedeki devriyelerini atacaklar."

Lenore o halde birilerine yakalanma fikrinden hiç hoşlanmadı ve hızla Ashton'ın kamarasına doğru yürümeye başladı. "Gömleğim..."

Ashton yerden giysileri toplayıp onu izledi; Lenore beceriksiz bir tavırla kapı kolunu aramak için durduğunda hemen dibindeydi. Yardımcı olmak için kolunu önüne doğru uzatınca Lenore gözlerini kapatarak titredi, çıplak sırtına yaslanan bu sert ve tüylü göğsü çok özlemişti. Bu temasın Ashton'da yarattığı etkinin Lenore'unkinden aşağı kalır yanı yoktu. Kasıkları bir anda kanla dolmuş, kapının açılışı ile kapanışı arasındaki bir noktada elindeki giysiler diğer eline geçmişti. Lenore'un bembeyaz omuzları kamaranın altın renkli lambalarının ışığında parlayınca zihninde kıvılcımlar çaktı. Kollarını beline sımsıkı dolayıp onu yanına çekti; elleri göğüslerinin üzerinde dolaşmaya başlayınca, Lenore'un dudaklarından bir inilti çıktı. Başını Ashton'ın

omuzlarına doğru geri atınca şapkası yere düştü ve dalgalı saçları serbest kalarak aşağı döküldü; kokusu Ashton'ın başını döndürmeye başlamıştı. İnce pantolonu, ona Ashton'ın ateşli heyecanına karşı pek az koruma sağlıyordu. Buraya bunun için gelmemişti, ama vücudundaki her sinir ucuyla Ashton'ı istiyor, tekrar onun kadını olmayı arzuluyordu. Ashton'ı reddetmeyi düşünmek bile ona büyük bir acı veriyordu.

'Yapmamalıyız," dedi kırık dökük bir fısıltıyla. "Ashton, lütfen... Bunu şu an yapamayız."

Ashton ise, sıcak nefesi Lenore'ın kulağında, 'Yapmalıyız," diye fısıldadı ve boynuna ateşli dudaklarını bastırdı. Lenore'a bu kadar yakın olmak, bir kez daha, Ashton'ın kendisi için neyin doğru olduğunu bir kez daha tüm benliğiyle hissetmesini sağlamıştı. "Yapmalıyız..."

Eğilerek onu kucığına aldı. İki büyük adımda geçmişte bir sürü hazzı ve mutluluğu yaşamış oldukları yatağa vardı. Yatırdı ve ateşli bakışlarıyla uzun uzun okşadı; sonra yanına uzanıp onu yeniden kollarının arasına aldı. Lenore da elini Ashton'ın çıplak göğsüne koydu ve baş döndürücü öpücüklerine esir düşmemek içine başını yana çevirdi: "Buraya seni uyarmak için geldim Ashton." Sesi çok çaresiz çıkıyordu. "Kıyıya çıkarsan Malcolm seni öldürecek. Gitmelisin."

Ashton başını kaldırıp ela gözlerini Lenore'un gözlerine dikti. Aşk bazen kıyıya vuran serseri rüzgârlar gibi gelip geçiyordu; bazen de senelerin, mesafelerin ya da zorlukların yenilgiye uğralamadığı zamansız bir şey oluyordu. Ashton üç yılı aşkın bir süredir âşıktı ve genç kadın, yaşamının merkezine adeta kök salmıştı. Kadın Belle Chene'i terk ederken bıraktığı notta Ashton'ı Lenore olduğuna ve doğru şeyi yaptığına ikna etmeye çalışmışsa da, Ashton'ın kalbini de yanında götürmüşken, Ashton onunla nasıl aynı fikirde olabilirdi? "Malcolm'u ve sana söylediklerini unut. Benimle kal Lierin, buradan gidelim. Gerekirse seni dünyanın diğer ucuna götürürüm."

Kadının yanaklarından yaşlar süzölmeye başladı. "Ah Ashton anlamıyor musun? Sen Lierin'i istiyorsun, beni değil."

"Hayır, *seni* istiyorum!"

"Ben düşündüğün kadın değilim, Ashton. Ben Lenore'um, Lierin değil."

"Hafızan..." diye başladı Ashton tereddütle, hatta korkuyla. "Hafızan geri döndü mü?"

"Hayır." Ashton'ın bakışlarıyla karşılaşmaya cesaret edememişti. "Ama Lenore olmalıyım. Babam bile öyle söyledi."

"Baban benden nefret ediyordu, hatırlasana! Bizi ayırabilmek için elinden gelen her şeyi yapar."

"O kadar ileri gitmez," diyerek tartışmaya devam etti genç kadın.

Ashton göğüs geçirdi. "Israr ediyorsan sana artık Lenore derim, ama bu hiçbir şeyi değıştirmez. Yüreğimde sen hâlâ benim karımsın... Hâlâ bir parçamsın."

"Buradan gitmelisin," diye üsteledi genç kadın endişeyle. "Gitmeli ve kendini korumalısın."

"Benimle gelecek misin peki?" diye tutkuyla sordu Ashton.

"Yapamam Ashton." Sesi fısıltı gibi çıkmıştı. "Geri dönmeliyim. Gerçeğı öğrenmeliyim."

"O zaman ben de kalacağım... Ve bu iş hallolana kadar senin için savaşıacağım."

"Lütfen... Lütfen Ashton," diye yalvardı hüznle. "Sana bir şey olmasına dayanamam."

"Gidemem. Kalmak zorundayım."

Kadın öfkeyle başını salladı. "Gerçekten de söyledikleri kadar inatçısın. Neden kaçınılmaz olanı kabul etmiyorsun?"

"Kaçınılmaz olanı mı?" Ashton kaba bir kahkaha atarak dönüp sırtüstü uzandı ve gözlerini kamaranın alçak tavanına dikti. "Uç yıl boyunca aramama rağmen yerini tutabilecek tek bir kadınla karşılaşmadım. Erkek olmama rağmen kızışmış bir bekârın rahat hayatını yaşamayı başaramadım. Kasıklarım açlıkla yanıp tutuşuyordu ama ben bir türlü rahatlayamadım. Bana şaşkın diyebilirsin. Deli diyebilirsin. Sadece senin doldurabileceğin bir aşk hayaliyle yaşadığım için umutsuz da diyebilirsin." Başını yastığının üzerinde çevirerek genç kadına baktı. "Sensiz olmanın ne demek olduğunu çok iyi biliyorum ve bunu bir daha yaşamak istemiyorum. Buraya savaşmak için geldim aşkım ve savaşacağım."

Lenore doğrulup, başını Ashton'ın göğsüne yasladı. Aralarına çarşafı çekmeye yeltenmemişti bile, tam tersine çıplak göğüslerini onun çıplak ve geniş gövdesine yasladı. Yüzüne okşar gibi bakan gözleri aşkla doluydu, dudakları dalgın bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Biz sahip olamayacağımız bir şeyi isteyen bir çiftiz. Ben geri dönmek zorundayım, sense kalmakta kararlısın. Başarabilecek olsam seni bunun aksine ikna etmeye çalışmaya devam ederdim." Tereddütle durdu; yapacağı tekliften utanmış gibiydi, gözlerine bakmadan devam etti. "Sana şimdi kendimi verirsem, karın olduğuma inanmana bir an için izin verirsem, başına kötü bir şey gelmeden buradan ayrılır mısın?"

Ashton onu kavrayıp tüm vücuduyla üstüne çekti. Lenore'un bu teklifini kabul etmeyeceğini düşünmek şapşallık olurdu, ama o yavaşça başını iki yana salladı. "Böyle bir anlaşma yapamam aşkım, şu anki arzumu tatmin edecek olsa bile bunu yapamam. Seni ayrılık sevişmesiyle tatmin olmayacak kadar çok seviyorum. Seni her şeyinle istiyorum ve bundan azıyla yetinmeyeceğim."

Lenore yorgunlukla iç geçirdi. "O zaman gitmem gerekiyor."

"Hemen gitmene gerek yok. Biraz daha benimle kal. Seni sevmeme izin ver."

"Bu doğru olmaz Ashton. Artık Malcolm'a aidim."

Ashton'ın kaşları çatılırken alnında çizgiler oluştu; bakışlarını genç kadından kaçırdı, kıskançlık içini kemiriyordu. Yanağı seğirmeye başlamıştı, Lenore'a evin yerini bir seferde nasıl bulduğunu anlatma dürtüsünü bastırmaya uğraşıyordu. Biloxi meyhanelerinde yaptığı tur sırasında sadece Robert'ın içki arkadaşlarıyla karşılaşmamış, birtakım fahişelerle de tanışmıştı. Bunlar, çapkın Sinclair'e hizmet veren fahişelerdi. "Ona geri dönecek olma fikrinden hiç hoşlanmıyorum."

"Dönmeliyim," diye fısıldadı genç kadın. Dudaklarını hafifçe Ashton'ın dudaklarında gezdirdikten sonra üzerinden indi. Kendisini seyreden gözlere gülümsedikten sonra yırtık gömleğini ve ceketini giydi, ardından da saçlarını toplayarak şapkasının içine soktu.

Ashton da "Seni ben götüreceğim," diyerek göğüs geçirdikten sonra uzun bacaklarını yataktan sarkıtıp ayağa kalktı.

Buraya gelirken yaptığı yorucu yolculuk Lenore'un hâlâ aklındaydı, Ashton'la tartışmayacaktı. "Ama nasıl geri döneceksin?"

"Sandalın arkasına bir sandal daha bağlayacağım ve onunla döneceğim." Gömleğini uzanıp aldı ve üzerine geçirirken Lenore'un elinin hayranlıkla kaburgalarının ve gergin kaslarının üzerinde gezindiğini hissetti. Bu nazik okşama hasretle titremesine sebep oldu. Gözlerini Lenore'un üzerine dikti; onu kollarının arasına almak istiyor ama bunu yaptığı anda dönüşü olmayan bir arzu seline kapılacağını biliyordu. Ağzını açtı ve söylemesi canını çok acıtan kelimeleri fısıldadı: "Seni seviyorum."

"Biliyorum..." diye mırıldandı Lenore usulca. "Ben de seni seviyorum."

İki Yabancı

"Benden nefret edeceğinden korkmasam seni zorla burada tutardım ama bu seçimi senin yapman gerekiyor. O zamana kadar bana ihtiyacın olan her an yanında olabilmek için burada kalacağım." Eline küçük bir tabanca tutuşturdu. "Sana nasıl kullanacağını göstermiştim. Evden gelen silah sesini buradan duyabilirim. Ben yetişene kadar zarar görmemeye çalış sadece."

Bu konuşmanın ardından Ashton, Lenore'u sahile götürdü ve son bir veda öpücüğünden sonra Lenore üst verandaya doğru yoluna devam etti. Korkuluğa dayanarak Ashton'ın sandalla uzaklaşmasını izledikten sonra, hüznle içini çekip odasına girdi. Şimdiden çok yalnızdı.

On Birinci Bölüm

EVİN doğuya bakan pencerelerinden süzülen acımasız güneş ışıklarının yanı sıra, duyduğu boğuk bir ağlama sesi de Lenore'un uykusunu bölerek gerçek dünyaya dönmesine neden oldu. Yeniden uykusuna dönmek istedi, fakat hem güneş ışıkları hem de duyduğu boğuk ağlama sesleri çok rahatsız ediciydi ve fark etmemek mümkün değildi. *Nehir Cadısı'nûan* döndükten sonra hemen huzurlu düşler ülkesine çekilmişti. Sabahı da aynı derin uykuyla geçirmeyi, dünyada olup bitenleri umursamamayı istiyordu. Ama öyle olmadı. Denize bakan ve güney yarımküreyle de belli bir açıda duran, camlı balkon kapılarına ve bir sürü pencereye sahip bir odaya sahip olmanın tehlikesi, güneşin gökte yükselmeye başlama- sıydı. Güneş ışınları direkt olarak yatağa vururken, dışarıdan gelen acı dolu hıçkırıklar da Lenore'un başını yastığının altına sokmasına sebep oldu. En sonunda da verandada birinin ağladığını anlamayı başardı.

Uyandı ve yataktan fırlayıp üzerine sabahlığını giydiği gibi verandaya yöneldi. Dışarı çıktığında Meghan'ın korkuluklara dayanmış, öylece durduğunu gördü. Yaş dolu gözleri kumsala dikiliydi ve hıçkırıkları omuzlarını sarsıyordu. Lenore şaşkınlıkla kadının bakışlarını takip etti ve Malcolm ile Robert'ın sahildeki sandalın yanında durduklarını gördü. Onlardan başka iki adam da sandalın üzerine atılmış bir yelken bezinin altına bakıyorlardı. Ashton ile birlikte sandaldan indiklerinde orada öyle bir yelken bezi yoktu. Adamların sandala olan bu ilgisi ve hizmetçinin ağlaması Lenore'un kafasını iyice karıştırmıştı.

"Meghan, ne oldu?" Lenore hizmetçinin yanına gidip kolunu sarsılan omuzlarına doladı.

"Sorun nedir?"

Kadın ağzını açıp hanımına cevap vermek için çaba sarf ettiyse de, tombul yanaklarından daha hızlı akmaya başlayan yaşlar gayretini sonuçsuz kıldı. "Mary, hanımım..." demeyi başardı sonunda. "Getir götür işlerine bakan çocuk sabahın erken saatlerinde akşam yemeği için balık avlamaya çıkmak üzere sandalın yanına gelmiş ve Mary'nin çıplak ölüsünü sandalın içinde bulmuş. Şerif cinayet olduğunu söylüyor."

"Cinayet mi?" Lenore kadına bakarken ne olduğunu anlamaya çalışıyordu. Mary karşısındakileri mutlu etmekten hoşlanan çok sevimli bir kızdı, kim onu incitmek isterdi ki? Gözlerine dolan yaşlara kirpiklerini kırıştırarak karşı koymaya çalışırken hüznle konuştu: "Ama sandalı ben alıp *Nehir Cadısı*'na tek başıma gittim. Bay Wingate saat dört civarında beni geri getirdi."

"Ah, hanımım bunu şerife söylememeniz daha iyi olur. Bay Sinclair Mary'nin *Nehir Cadısı*'ndz. bulunanlardan biri tarafından öldürüldüğünü iddia ediyor, erkeğinizin kıyıya çıktığını öğrendiği anda onu suçlayacaktır."

"Ama bu saçmalık! Ashton'ın kendi sandalıyla buharlı gemiye döndüğünü kendi gözlerimle gördüm. Benim Mary'yi öldürmüş olma olasılığım çok daha fazla."

Meghan kederle başını salladı. "Tecavüze uğramış, hanımım."

"Tecavüz mü?" Lenore kelimeyi büyük bir hayret ifadesiyle tekrar etmişti. "Ama kim böyle bir şey yapar?"

"Bilmiyorum hanımım. Yatar yatmaz uyumuşum. Delikanlı eve doğru çılgık çılgıka koşana kadar da zavallı kıza ne olduğundan hiç haberim olmadı. Ya siz hanımım? Siz Bay Wingate gittikten sonra sahilde dolaşan birini gördünüz mü?"

"Hayır, kimse yoktu," diye cevapladı Lenore. Babasının odasından gelen horultular dışında herhangi bir ses de duymamıştı. Yatağına yattığı anda Ashton'ı düşünerek huzurlu düşlerle dolu bir uykuya dalmış ve bu huzurunu hiçbir şey bozmamıştı. "Şerif ne yapacak?"

"Sanırım önce bizi sonra da sizin Bay Ashton ile mürettebatını sorgulayacak. Mary ile arabacı birbirlerinden hoşlanıyorlardı, dolayısıyla sanırım ilk sorgulanan Henry olacak. Gerçi çok iyi bir adama benziyor ama..."

Lenore'un dizleri, içini saran korkunun etkisiyle lapa gibi oldu. Şömine demiriyle dövülen adamın yüzü şimdi ona daha tanıdık gelmeye başlamıştı; bir an bu kara pelerinli caninin elinde şömine demiriyle hıphızlı kendisine doğru döndüğünü görür gibi oldu. Zihnindeki görüntüler yok olmaya başlarken bütün vücudu terden sırlıklam olmuştu, bu korkularından arınıp gerçeğe dönebilmesi biraz zamanını aldı. Kalp atışlarını yavaşlatmak için birkaç derin nefes aldı ve kendi gözlemine belirtti: "Katil buralardan biri olmak zorunda değil Meghan. Eğer Mary bu eve gelmeden önce yine Biloxi'de çalışmışsa, şehirdeki başka birileri de ondan etkilenmiş olabilir."

Meghan yanaklarındaki yaşları temizledi. "Mary buraları fazla bilmezdi, efendi onu tutmadan önce Biloxi'de çalıştıysa bile anca kısa bir zaman çalışmıştır. Bildiğim kadarıyla ya Natchez'de ya da civar kasabalardan birinde doğmuş."

"Natchez mi?" Lenore'un dikkati pekişti. "Bay Wingate de oralı. Belki de Mary'yi tanıyordun"

"Şerifin ona bunu soracağından emin olabilirsiniz hanımım, sanırım oturup neler olacağını beklemekten başka çaremiz yok." Hizmetçi başıyla eve doğru yürüyen adamları gösterdi. "Soruşturmalarını yapmak üzere geliyorlar."

Bir anda yarı giyinik olduğunu hatırlayan Lenore sabahlığının yakasını boynuna kadar kapattı. "Gidip uygun bir şeyler giysem iyi olacak."

"Ben de size biraz su getireyim," dedi Meghan içini çekerek. "Kendimi işe verirsem Mary'yi daha kolay unuturum."

Yarım saatlik bir işlemin sonunda Lenore açık mavi elbisesini giymiş, hizmetçi de dalgalı saçlarını sade bir topuz haline getirmişti. Lenore kızın ölüm haberini Malcolm'un kendisine getireceğinden emindi ve kapısının hafifçe

vurulduğunu duyunca hiç şaşırmadı. Hizmetçi tarafından içeri alınan adam odaya girip tuvalet masasının arkasındaki duvara yaslandı, buradan aynanın önünde oturan güzelliğin yansımaları görebiliyordu. Lenore sakın ve soğuk görünüyordu, Malcolm'un düşündüğü gibi tam bir buz kraliçesiydi adeta. Zaman zaman içinden bu buzu kırıp arzularını gerçekleştirmek geçiyorsa da, bu şehvetli haline Lenore'un nasıl cevap vereceğini bilmediği için kendini tutuyordu. Ama çok yakın bir gelecekte bu dikkatinin ve sabrının ödülünü alacaktı nasıl olsa.

"Sanırım Meghan sana Mary'nin başına gelenleri söyledi." Soruyu sorarken tek kaşını kaldırıp bekledi, Lenore'un başıyla onayladığını gördükten sonra da devam etti: "Olay hepimizi şoka uğrattı. Önce senin kaçırılman, ardından da bu olay. İkisinin birbiriyle bağlantılı olduğunu düşünmüyorum ama yine de yalnız başına dışarı çıkmasan iyi olur. Özellikle de o buharlı gemi orada dururken."

"Malcolm..." Lenore gerçeği söylemeye hazırlanırken ellerini tuvalet masasına dayadı. "Kızacağımı biliyorum ama ben dün gece *Nehir Cadısı*'na gittim ve..."

"Sen ne?" Malcolm hırladı, Meghan ürkerek fırçayı düşürdü. "Arkamdan iş çevirip oraya mı gittin? O çapkına! Kardeşinin katiline! Kendini ona verdin, tabii Mary'ye neler yapmış olabileceğini söylememe bile gerek yok!"

Lenore yeşil gözlerinde şimşekler çakarak ayağa fırladı. Bütün öfkesini kusmadan önce ellerini çaresizlik içinde ovuşturan Meghan'a baktı ve ona odadan çıkmasını işaret etti. "Bizi yalnız bırak Meghan. Tartışmam gereken birtakım şeyler var" -bundan sonraki kelimeyi isteksiz bir tavırla söyledi- "kocamla."

Meghan hanımı için endişelenerek tereddüt ettiyse de, Lenore'un ince eli yeniden havada sallandı ve ona başka bir şans tanımadı. Odadan çıkıp kapıyı arkasından kapadı; gizlice dinlemekten hoşlanan biri olmadığı halde kendisine ihtiyaç olursa diye yakınlarda durmaya karar verdi. Hiç evlenmemişti ama kocaların karılarına neler yapabildiğinden haberdardı, özellikle de bu kadar

güzel olanına. Meghan, ikisinin arasında geçen bu tartışmanın hanımına bir zarar vermesinden korkuyordu.

"Bana bir hizmetlinin önünde nasıl bu tarz cümleler sarf edersin?" diye bağırdı Lenore. "Bilgin olsun diye söylüyorum, kendimi Ashton'a vermedim. Ondan gitmesini rica ettim." Çok kızgındı, kaynıyordu, son hızla ayağa kalktı ve odada yürümeye başladı, öfkesini her yere bırakıyordu. "Bu eve geldiğimden beri onu sürekli olarak lekeliyorsunuz, sen de babam da onun hakkında hiçbir şey bilmiyorsunuz."

"Ah, ama sen biliyorsun, öyle mi?" diye atıldı Malcolm, en az onun kadar hararetliydi. Ashton'ın Lenore'u nasıl etkilediği hakkında hiçbir fikri yoktu, ama Lenore bir zamanlar *onu* sevmişti. Bundan emindi, aksi takdirde Lenore onunla asla evlenmezdi. "Bizi azarlayıp duruyorsun ama esas onunla birlikte olmak istiyorsun. Bana böyle olmadığını söylesene!"

Lenore geri çekildi, ona cevap vermek suçlamasını kabul etmek anlamına gelecekti. Ashton'a âşık olduğunu itiraf etmek istemesine rağmen, bunun budalalık olacağının da farkındaydı. "Ashton'a Belle Chene'de kaldığım süre içerisinde saygı duydum..."

Malcolm bağırırken yumruğunu tuvalet masasına geçirdi: "Hayır ona karşı hislerin saygının çok çok ötesinde!"

Lenore çenesini mağrur bir tavırla havaya dikti. "Son zamanlarda sözlerimi ağzıma tıkmana çok öfkeleniyorum," diye bağırdı. "Ashton'ın arabasıyla geçirdiğim kazadan sonra, hafızam bir kara kutuya girdi ve onu açmanın yolunu bulamıyorum. Senin hakkında hiçbir şey hatırlamıyorum ama Ashton bana son derece kibar davrandı ve Belle Chene'de yaşadığım süre zarfında onun karısı olduğuma inandım. Bu son derece doğal..."

"Ama beni kocan olarak düşünmek sana hiç de doğal gelmiyor," diye suçlayarak araya girdi Malcolm. "Söylemeye çalıştığın şey bu değil miydi?"

"Sürekli olarak araya girip beni dinlemeden söyleyeceklerimin üzerine yanlış şeyler ekliyorsun," diye isyan etti Lenore. "Öyle bir şey demeyecektim."

"Daha önce söyledin ama," diye öfkeyle çıkıştı Malcolm. "Belki aynı kelimeleri kullanmadın ama aynı anlama geliyordu."

Lenore gözlerini kapayarak zonklamaya başlayan şakaklarını ovaladı. Öfkesi arttıkça kafasını karıştıran görüntüler de zihnine hücum ediyordu. Uzun ve karanlık bir tünelde Ashton'ın buharlı geminin küpeştesine dayanarak ellerini onu tutmak için uzattığını ve ancak uzun saçlarından yakalayabildiğini gördü. Kalın parmaklar elbisesini yırtarken etrafını haince gülen bakışlar sarmıştı. Tecavüz tehdidini neredeyse içinde hissediyor ve için için bağırıyordu. Sonra Malcolm'u gördü, adamları savurmuştu. Neredeyse nazik bir tavırla onu kollarının arasına aldı.

Malcolm'a şaşkınlıkla bakarken Lenore'un alnı kırıştı. Şu an geçmişe dair bir şey mi hatırlamıştı, yoksa bu hayal gücünün bir oyunu muydu sadece? Çünkü Malcolm onu kurtardığından hiç bahsetmemişti.

"Beni dinle Lenore. Beni iyi dinle," diye üsteledi Malcolm. "Beni hatırlasan da hatırlamasan da ben hâlâ senin koçanım ve o adamı görmek için kaçmış olmanı hoş göremeyeceğim!"

"Savurduğun ölüm tehditleri karşısında ne yapmamı bekliyordun?" diye bağırdı Lenore. "Odamda oturup onu öldürmeni mi bekleyseydim? Asla!"

"Sesini alçalt," diye uyardı onu Malcolm. "Şerif hâlâ evde ve böyle yaparsan ona yanlış fikirler verebilirsin."

"Güzel!" Lenore pervasızlaşmaya başlamıştı. Malcolm'un meydan okuyan öfkesine karşı gözlerinde hastalıklı bir parıltı belirmişti. "Belki şerif senin Ashton'ı nasıl tehdit ettiğini duyunca onu koruma altına alır."

"Sus be kadın. Bunu daha sonra konuşuruz." Tartışmayı elini öfkeyle sallayarak kesmişti.

Kapıya doğru gelen ayak seslerini dışarıdan duyan Meghan hızla geri kaçarak sabahın ilk gülücüğünü yüzüne yerleştirdi. Başlangıçta hanımının Bay Sinclair'in zaman zaman ezici olan tavırlarına karşı koyamayacağından korkmuştu ama şu an bu fikri değişmiş ve onun cesaretine hayran kalmıştı.

Lenore, Malcolm'la yaptığı tartışmanın ardından, şerifin sorgulamasını parkta yapılan hoş bir gezi gibi karşılamıştı. Şerif konuya bodoslama dalıp direkt sorular sormaya başlamışsa da, yine de kibardı. Kendini James Coty olarak tanıttıktan sonra *Nehir Cadısı*¹'nm sahibi ile nasıl bir ilişkisi olduğunu ve mürettebattan herhangi birinin cinayetten sorumlu olup olamayacağını sordu.

"Bay Sinclair size muhakkak hafızamı kaybettiğimden bahsetmiştir." Adamın onaylayan baş sallayışından sonra Lenore devam etti: "Ashton Wingate benim Lierin olduğuma, yani üç yıl önce evlendiği ikiz kardeşim olduğuma inanıyordu. Bir süre buna ben de ikna oldum. Gemideki adamlara gelince onlarla birlikte yolculuk yaptım ve bu yolculuk süresince bana hep saygı gösterdiler. Onların bir kadını bu şekilde taciz edebileceklerine inanmam ama yaptılarsa bile buna pek fazla zamanları yoktu çünkü o sandalla ben *Nehir Cadısı*'na gittim ve sabaha karşı saat dört gibi geri döndüm." Şerifin şaşkın bakışlarına hiç utanca kapılmadan, cesurca karşılık verdi. "Buharlı gemiye Ashton Wingate'i ikna etmek üzere gittim, kocamla aralarında bir tatsızlık çıkmadan burayı terk etmesini söyledim. Eğer sözüme inanmıyorsanız *Nehir Cadısı*'nda güvertede nöbet tutan adama sorabilirsiniz. Bizden sonra tekneyi terk eden biri olduysa mutlaka görmüştür."

Şerif, "Dörde kadar geri dönmediğinizi mi söylüyorsunuz?" diye sorarken düşünceli bir tavırla çenesini ovuşturdu. "Bu benim cinayetin tam olarak ne zaman işlendiğini daha da merak etmeme sebep oldu. Görünen o ki Mary başka bir yerde öldürülmüş ve daha sonra sandala bırakılmış."

Lenore istemediği halde tüm cesaretini toplayıp adama sordu: "Bana Mary'nin ne şekilde öldürülmüş olduğunu söyleyebilir misiniz?"

"Boğularak," dedi şerif açık sözlülükle. "Adam boğazını o kadar çok sıkmış ki boynu kırılmış."

Lenore bu olayı gözünde canlandırarak en yakındaki iskemleye çöktü ve titreyen elini alnına götürdü. Baş bayılacakmış gibi dönüyordu; kendisine katilin yakalanacağına dair teminat veren kanun adamına düzgün bir cevap vermeyi bile başaramadı. Şerif Coty evden ayrılınca kendini yatağına attı ve günün çoğunu orada geçirdi, başını yastıktan kaldıramayacak kadar kötüydü.

Mezarlık küçüktü; yaz mevsiminin yeşiliyle bezenmiş olduğu halde donuk ve ıssızdı. Siyahlara bürünmüş olan Lenore kendini ortamla uyumlu hissediyordu. Yanakları solgundu, siyah halkalar gözlerini daha büyük gösteriyordu. Papaz gelene kadar arabada babasıyla beklemişti, boğucu sıcakın altında çok fazla hareket etmek istememişti. Esintiyile gelen tuz kokusu başına iyi gelmiş, halsizliğine derman olmuştu; böylece en azından arabadan inebilecek gücü kendinde bulmuştu. Babası endişeli bir tavırla Malcolm'un durduğu mezarın başına kadar götürmüştü onu. Tabutun bulunduğu kara deliğe bakmamaya çalışarak, uzakta toplanmış olan yaşlı topluluğa çevirdi gözlerini; şerif ve yardımcılar dışında tanıdığı hiç kimseyi göremedi. Söylenti son hızla yayılmış olduğu için bunların daha çok duruma bakmak için gelen meraklılar olduğuna karar verdi. Ailenin arkasında, sağ tarafta Meghan arabacı ile birlikte duruyor, ikisi de büyük bir kederle ağlıyordu. Lenore kadının kederli vedasını şefkatle izlerken, biraz arkalarında sulu gözleriyle öylece duran kısa boylu, siyah saçlı bir adam görünce irkildi.

"Bay Titch!" Adamın adını hafifçe fısıldamıştı, Malcolm'un soran bakışlarıyla karşılaştı.

Malcolm, "Bir şey mi söyledin hayatım?" diye sorduktan sonra, Lenore'un cevabını duyabilmek için ona doğru eğildi.

Lenore başıyla gizlice kısa boylu adamı işaret etti. "O adamı görünce biraz şaşırdım, o kadar."

Malcolm görmek için başını çevirdi ve kaşını hafifçe kaldırdı. "Ahh, Bay Titch."

"Onu tanıyor musun?" diye sordu Lenore şaşkınlıkla; Malcolm'a, Bay Titch'ten ve sebep olduğu karmaşadan bahsettiğini hiç hatırlamıyordu.

"Biloxi'de de en az Natchez ya da diğer yerler kadar çok dedikodu yapılır madam. Onun hakkında pek çok şey duydum ve eğer o da babanın gezdiği meyhanelerde geziyorsa bizim hakkımızda pek çok şey duymuştur. Farkında değilsen söyleyeyim; bu aralar bölgenin başlıca dedikodu mevzusu biziz. Özellikle de kendini beğenmiş, küstah Bay Wingate kapımızın önünde dururken..." Durdu ve başını kaldırdı; koyu renk gözleri birer demir parçasına dönüşmüştü. "İti an çomağı hazırla."

Lenore onun keyfini kaçırın şeyin ne olduğunu merak ederek etrafına bakındı; gördüğü anda kalbi hızla çarpmaya başladı ve keyfi yerine geldi. Ashton! Bu isim içini mutlulukla doldururken ona yapması gereken iş için kuvvet verdi.

Ciddi dudaklarda belli belirsiz bir gülümseme oluşan Ashton da centilmen bir tavırla şapkasının ucuna dokunarak onları selamlarken, gözleri onunla sıcak bir iletişim kurdu. Bunlar dile getirilmeyen bağlılık sözlerini yansıtıyordu, orada onu ve yüreğini bekliyordu Ashton. Lenore bu bakışların boşa gitmesini istemedi, tam tersine tadını çıkardı.

Ashton çift tarafından keşfedilmişti ve artık onlar fark etmeden incelemesine devam edemezdi; böylece mezarın dibine kadar ilerledi ve varlığının Malcolm'un sinirini bozmasını umut etti. Ayrıca buradan Lierin'i ya da diğer bir deyişle Lenore'u izlemeye devam da edebilirdi... Lenore adını kullanması, herhangi bir taviz verdiği anlamına gelmiyordu; bu sadece genç kadının gerçek kimliği belirlenene kadar uyacağı geçici bir uzlaşma haliydi. Yüreğinde onun Lierin olduğunu hissediyordu ve araştırmaları yanıldığını gösterirse asil bir tavırla geri çekilmesi için zorlanması gerekecekti. Lierin ya da

Lenore, bu kadını sevdiğini biliyordu; çünkü geçmişin anıları, son dönemde genç kadınla yaşadıklarının gölgesinde kalmıştı.

Lenore, Ashton'ın üzerindeki füme renkli ceket, açık gri çizgili kravatı ve daha açık tonlardaki çizgili pantolonunu hayranlıkla süzerek onun bakışlarına cevap verdi. Gömleği her zamanki gibi tiril tirildi, dar pantolonunun üzerine çekmiş olduğu uzun siyah çizmeleri cilalı ve parlaktı. Yaz güneşi tenini daha da koyultmuş ve ela gözleri uzun kirpiklerinin ardında daha parlak bir görünüme kavuşmuştu. Gözleri buluştuğunda Lenore aynı parıltıyı kendi gözlerinde de hissetti.

Papaz tabutun üzerine bir avuç toprak atarken, küçük ve yaşlı topluluk kederle, sessizce bekledi ve şu kutsal sözleri söyledi: "Küller küllere, toprak toprağa..."

Lenore elini kaldırıp yanağından akan yaşları temizledi ve göğsünden yukarı doğru çıkmaya çabalayan yumruyu yuttu. Yanında duran Meghan'dan da boğuk bir hıçkırık sesi geldi; kadın yanında hüngür hüngür ağlamakta olan arabacıyı avutmak üzere ona doğru döndü. Robert Somerton ceketinin iç cebine uzanıp oradan matarasını çıkardı ve başına dikerek küçük yudumlar aldı. Malcolm ise tüm dikkatini Ashton'a vermişti ve olan biteni umursamıyordu; Ashton ilerleyip arkalarına geçince kısa bir süre için onunla göz temasını kaybetti. Başını hafifçe çevirip baktığında Ashton'ın Bay Titch'in yanına doğru ilerlediğini gördü ve omuzlarını hafifçe indirerek ufak bir rahatlama belirtisi gösterdi.

"Günaydın Bay Titch." Ashton adamı başıyla selamladı; başını eğip kasvetli gökyüzüne baktıktan sonra normal bir tavırla devam "etti: "Cenazeye çok uygun bir gün, değil mi?"

"Sanırım," diye mırıldanan Horace uzun boylu adama kaçamak bir bakış fırlattı. "Benim için biraz fazla sıcak. Belki de yağmur ortalığı biraz serinletir."

"Ya serinletir ya da nemi daha da arttırır," diye cevap verdi Ashton, adamın yüzünün kenarlarından aşağı süzülen ter damlalarını gözden kaçırmamıştı. Bunun sadece sıcaktan olup olmadığını merak etti; yoksa Bay Titch'in terlemesi için başka sebepler de mi vardı? "Seni burada görünce çok şaşırdım Horace. Akrabalarını ziyarete mi geldin?"

"Evet..." Horace bu yalan ağzından dökülürken dudaklarını ısırarak duraksadı. Aslında gerçeği söylerdi ama Ashton'ın bu hikâyeyi şerife iletmesinden ve ardından çığ gibi büyüyecek bir soruşturmanın başlamasından korkuyordu. Kolundaki tozları temizlemeye başladı, düşmanı kadar soğukkanlı görünmeye çabalıyordu ama bu adam karşısındayken bunu hiçbir zaman tam olarak başaramıyordu. "Aslında Biloxi'ye gelmeyi Marelda istedi... Okyanusu görmeyi... Ya da öyle bir şey..."

Ashton, Marelda'ya Lenore'un burada bir evi olduğunu söylediğini hatırlayarak adamın cevabını gözden geçirdi. Kadını çok iyi tanınmasına rağmen, çifti buraya sadece bu sebebin getirmiş olmasına inanmadı. Marelda hareketli bir kadındı ama yine de onu buraya getiren esas sebebi merak etmeden duramadı. Sorusunu sorarken karşısındaki adamı dikkatle incelemeye başladı: "Öldürülen genç hanımı tanıma ihtimalin var mı?"

Horace kibirle şişindi. "Şerifin görevlerini mi üstlendin? Beni sorgulayabileceğini mi sanıyorsun Ashton?"

"Yok, canım." Ashton karşısındaki adamın öfkelenmeye başladığını hissetmişti. "Şerif Coty bana kızın cesedini gösterdi ve o zaman kız bana tanıdık geldi, ama nerede gördüğümü tam olarak çıkaramamıştım. Sonra seni burada görünce birdenbire hatırladım." Adamın göz kapaklarının seğirdiğini gördü, Horace tumbul elleriyle alnındaki teri silmeye başlamıştı. "Mary'nin senin kız kardeşinin evinde bir süre çalışmış olduğunu düşünmekle yanılıyor olabilir miyim?"

Gözkapakları sulu gözlerinin üzerinde kapanırken Horace buraya geldiği için kendine içten içe küfürler savurdu. Mary kız kardeşinin evinde çok uzun

bir zaman önce çalışmıştı ve Horace de kimsenin bunu hatırlamayacağını düşünmüştü. Panik duygusunu dizginleyip bir cesaret gösterisinde bulunarak karşısındaki adama öfkeyle çıkıştı: "Öyleyse ne olmuş? Bu cinayeti benim üzerime atamayacaksın."

"Horace, anlamsızca öfkелendiğini düşünüyorum. Söylediğin şey aklımın ucundan bile geçmedi. Duymadıysan söyleyeyim, kıza tecavüz edilmiş, senin böyle bir şeyi yapabileceğini düşünemem."

Horace, Ashton'ın bu cümlesinden alınarak çıkıştı: "Benim erkek olmadığımı mı söylemeye çalışıyorsun?" Sesi yükselmeye başlamıştı. "Şunu bilmelisin ki..."

Diğer insanların ilgisini üzerine çektiğini fark eden Horace sustu. Bakışlara maruz kalan kişi olarak, kısa boynunu gömleğinin yakasından yukarı doğru iyice uzattı, parmak uçlarında yükseldi ve sonra da tabanını yere dümdüz basarak öylece durdu; ötmeye ya da şu anki pozisyonunu en iyi anlatacak kelimeyle, patlamaya hazır minik bir horoza benziyordu. Cinselliğiyle övünmeye başladığı takdirde diğerlerinin dikkatini üzerine çekecek, bu da şerifin ondan şüphelenmesine neden olacaktı. Ashton'ın onun erkek olmadığına inanmasına ses çıkarmamak ise ilkinden daha da kötü bir seçenektir. Kız kardeşi Corissa, Mary'yi kendi iyiliği için evden göndermişti, çünkü Horace onu zorla odunluğa sürüklemeye kalkmıştı; Horace bu olayı onlara söyleyemezdi. İşin sonunda kız kardeşinin ona hizmetli ve kölelere adam gibi davranması konusunda verdiği söylevi çok iyi hatırlıyordu. O da diğer çiftçilerin kölelerini kendilerini rahatlatmak için kullandıklarını ve kendisinin de öyle bir erkek olmak istediğini söylemişti. Bir erkek olarak tanınmak hayattaki en önemli tutkusuydu. Marelda ona özel ilgisini bahşedene kadar hep çocuk yaşlardaki masum kızların peşine düşmüştü ve Mary de bir zamanlar çok genç, çok masum bir kızdı.

Ashton tatlılıkla gülümsedi. "Seni rahatsız ettiysem özür dilerim Horace."

"Beni ne kadar çok rahatsız ettiğini bir bilsen." Kısa boylu adam kollarını iki yana açarak öfkesini göstermeye çabaladı. "Son dönemde sürekli olarak senin tarafından taciz ediliyordum. Daha geçenlerde Harvey Dobbs evime kadar gelip, senin yanan ambarın hakkında bir şey bilip bilmediğimi sordu."

Ashton'ın ifadesi değişmedi. "Aslında seni ben sorgulamak isterdim ama son dönemdeki gelişmeler yüzünden konuya yeterince ilgi gösteremedim."

"Elbette, seni neyin meşgul ettiğini görebiliyorum," diye sırtan Horace çenesini Lenore'a doğru uzattı. "Umurumda değil ama başkasının karısının peşinde koşarak kendini öl- dürteceksin. Yoksa hâlâ herkesi onun kayıp Lierin olduğuna inandırmaya mı çalışıyorsun?" Horace karşısındaki adamın yüzünde beliren ifadeyi görünce tam on ikiden vurduğunu düşünerek mutlu oldu. Karşısındaki çelik ifadeli adamın zayıf noktasını bulmuş olduğuna inanamıyordu.

Küçük adama bakmaya devam eden Ashton'ın çenesi kasılmıştı. Adamı tutup, korkmuş küçük bir domuz yavrusu gibi bağirtana kadar sarsmak istiyordu. Bunun yerine kendini tuttu ve adama kısa bir cevap verdi: "Sonunda ne olacağını hep birlikte göreceğiz Horace... Sana da, bana da ne olaca- ğını..."

Ashton adama sırtını dönüp, mezarlıktan ayrılmaya hazırlanan diğer insanların arasına katıldı. Malcolm mezarın başında şerifin yanında duruyordu, muhtemelen kanun adamını Ashton'a karşı doldurmakla meşguldü. Ashton'ın dudaklarında alaycı bir gülümseme belirdi. Lierin şerife buharlı gemiye yaptığı yolculuğu anlatmıştı, bu yüzden Malcolm'un çok iyi sebepler bulması gerekiyordu. Çünkü gemiye geri döndüğünde gözcü onun yukarı çıkmasına yardım etmişti ve o saatten sonra da geminin etrafında hiçbir araç görülmemişti.

Ashton arabanın yanında durunca Hickory oturduğu arabacı koltuğundan aşağı baktı. Kendisine emredildiği gibi iki atın çektiği küçük arabayı getirmiş, efendisinin en gözde aygırını da arabanın yedeğine bağlamıştı. Kasabanın hizmetli ahırında kalacak yer bulmuştu, oyundaki bir sonraki hamleyi

beklerken atlarla ilgileniyordu. Bay Wingate'in manevraları bir satranç oyununu andırıyordu; amacı rakibini mat etmek ve karısına tekrar sahip olmaktı. Hickory gerektiği anda bir şövalye gibi onu güvenli bir şekilde kaçırarak, Ashton da geride kalıp düşmanı ile savaşıyordu. Bugün gemiden verilen bir sinyal doğrultusunda sahile gelmiş, efendisiyle buluşup onu mezarlığa getirmişti.

"Hanımefendi son derece bitkin görünüyor sahip," dedi siyahi adam.

"Ben de aynı şeyi düşünüyordum," diyen Ashton, Lenore'un Somerton'ın arabasına doğru yavaş bir şekilde ilerleyişini izliyordu. Babası da yanındaydı; bir ara durdular ve Lenore dengesini sağlayabilmek için elini babasının koluna uzattı.

"Sizce Bay Sinclair ona iyi davranıyor mudur sahip?"

"Hayatına biraz değer veriyorsa davranması gerekir," diye mırıldandı Ashton.

Lenore bakışlarını yavaşça babasına çevirdi. "Biraz dinlensem iyi olacak," diye mırıldanırken dalgalar halinde gelen mide bulantısını bastırmaya uğraşıyordu. Sıcak ve nemli hava onun için dayanılmaz bir işkenceye dönüşmüştü, boğulacak gibiydi. "Kendimi hiç iyi hissetmiyorum."

Robert şefkat göstermek adına kızının omzunu okşadıysa da kırmızı gözlerinden böyle bir hisse sahip olmadığı okunabiliyordu. "Meghan'ı çağırayım hayatım. Belki o sana yardımcı olabilir."

Robert Somerton hızla uzaklaşırken Lenore dönen başını arabanın dışına dayayarak gözlerini kapadı, bir an önce eve gitmeyi diliyordu. Dantel mendilini yanağına dokundurdu, fakat ufak ve kuru olan bu mendil onu çok az rahatlatılabildi.

"Yardım edebilir miyim?"

Tanıdık ses zihnine dolarken kaim kirpikli göz kapakları açıldı. Ashton hemen yanındaydı, bir kalp atışı uzaklıkta, yardım etmeye hazır. Kalemle çizilmiş gibi düzgün olan yüzü endişeli, bakışları yumuşacık ve sevgi dolu.

"Hasta mısın?"

Lenore zümrüt gözlerini ondan ayırıp, arkasından hızla onlara doğru yürümekte olan adama çevirdi. "Lütfen git," diye yalvardı endişeli bir fısıltıyla. "Malcolm geliyor."

Ashton yaklaşan adamı yok sayarak, etraftakilerin şaşkın bakışları altında arabanın kapısını açtı. Kapıyı omzuyla tutarken Lenore'u kucaklayıp arabaya soktu.

"Bu da ne demek oluyor?" diye sordu arabanın yanına gelen Malcolm. Ashton'ın dirseğine yapışıp onu kendine çevirmeye çalıştı ve karşısında alaycı bir gülümseme buldu.

"Özür dilerim Malcolm. Hanımefendinin yardıma ihtiyacı vardı ve senin yardımına koştüğünü görmedim."

Malcolm'un bir şahini andıran yüzü saçlarının dibine kadar kızardı, kara gözlerinde parçalayacak gibi bir bakış belirdi, avına doğru uçan bir kartal gibiydi ama karşısındaki insan bu öfke gösterisinden korkmuş gibi görünmüyordu ve ona burada saldırmak hiç doğru olmazdı. Malcolm ona meydan okuduğu anda kurban durumuna düşeceğinden emindi. Bu kızgın bakışların dışında bir şey olmayacağını gören Ashton bir adım geri çekilerek şapkasını çıkardı ve hanımefendiyi selamladı. "İyi günler madam. Çok yakında kendinizi daha iyi hissedeceğinizden eminim."

Lenore, "Teşekkür ederim," diye usulca mırıldandıktan sonra, bakışlarını, Ashton'ın kendi arabasına doğru yürüyüşünü izleyen Malcolm'a çevirdi. Malcolm'un Ashton'a duyduğu nefret o soğuk, karanlık gözlerinden okunabiliyordu.

Lenore basamaklardan aşağı uçarak indi, yukarı kaldırmış olduğu geceliğinin altından ince bacaklarının görünüyör olması umurunda bile değildi. Sabahlığının etekleri ise arkasından sürünerek geliyordu, adımları çarpan kalbinin süratiyle yarışyordu. Sabah hazırlıklarını yapmaya başladığı sırada Malcolm'un evi titreten öfkeli çığlığını duymuştu. Kocasını bu kadar öfkeliendirebilecek tek kişi Ashton'dı; Ashton'ın genç adamı çıldırtmak için bu kez ne yaptığını çok merak ediyordu.

On kapı açıldı, girişe yaklaştığında Malcolm'un elinde av tüfeğiyle verandada durduğunu gördü. Çıplak omzunda bir havlu duruyordu, tıraş olmakla uğraştığı kesindi çünkü bir yanağında hâlâ köpükler duruyordu. Saçları karmakarışık, ahşap döşemeye çıplak ayaklarıyla basıyordu. Kapının hemen dibinde yavaşlayarak kocasını incelemeye başladı. Olan her neyse Lenore'un görüş alanının dışındaydı ve Malcolm onun geldiğini fark etmemişti. Malcolm'u neyin çıldırttığını merak ediyordu; bir küfür savurarak verandadan aşağı atlayınca Lenore'un kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu.

Lenore, kalbi deli gibi çarparak verandaya koştu; Malcolm'un tehdidini hayata geçirerek Ashton'ı vurmasından korkuyordu. Malzemelerle yüklü iki küçük tekne kıyının dar bir yanına doğru ilerliyordu; bu sırada Ashton ve yarım düzine adamı sandallardan atladı. Bir kısmı yükleri indirirken diğerleri sandalları kıyıya çekiyordu. Adamlardan biri, elinde silahla kendilerine doğru koşmakta olan Malcolm'u gördü. Bağırarak arkadaşlarını uyarınca, adamlar çevreye yayıldılar. Ashton dimdik durarak kendilerine doğru gelen adama baktı, ateş etmeye cesaret edip edemeyeceğini merak eder gibiydi. Lenore Malcolm'un bunu yapmasından korkarak bir çığlık attı. Adam tüfeği doğrultup ateş ettiği anda da Ashton kendini yere attı ve silahın kulakları sağır edici gürültüsü duyuldu. Kumlar havaya sıçrarken bazı saçma parçaları da hemen Ashton'ın etrafına savruldu.

Malcolm, zikzaklar çizerek rüzgâr gibi ilerleyen Ashton'ı izleyip yeniden nişan aldı. Şeytani bir kahkahanın ardından tetiğin üzerindeki parmağını gerdi, Lenore'un umutsuz bir korkuyla kendisine yaklaştığının farkında değildi. Lenore onun yanına ulaştığı anda kollarını açarak silahın üzerine atladı ve

namluyu gökyüzüne çevirdi. Tüfekten sağır edici bir ses daha geldi, fakat bu kez saçmalar gökyüzüne saçılmıştı. Bir saniye sonraysa Malcolm'un kolu son hızla arkasına doğru dönüp Lenore'u kumların üzerine serdi. Lenore'un beyinde beyaz kıvılcımlar çakıyordu, yine elindeki demiri kaldırmış olan siyah pelerinli adamı gördü.

"Seni kaltak!" Malcolm kükreyerek silahı fırlattı ve onu yakalamak üzere yanında bitiverdi. "Sana işime karışmak ne demekmiş göstereceğim!"

Lenore'u omuzlarından tutarak kaldırdı, yüzüne vurmak üzere kolunu açtığı sırada yanında bir kıpırtı hissetti ve arkasına baktığında Ashton'ın kararlı ve vahşi bir ifadeyle ona saldırmak üzere olduğunu gördü. Lenore'u bir kenara fırlatarak Ashton'ın saldırısını karşılayabilmek için döndüyse de, diğer adam uçarak üzerine atlayınca hazırlık yapacak fazla zaman bulamadı. Ashton omzuyla göğsüne kuvvetli bir darbe indirerek onu kumların üzerine devirdi. Daha sonra Ashton hızla ayağa kalkarak Malcolm'un omzundaki havluyu boynuna sardı ve yukarı doğru çekti. Malcolm tüm dengesini yitirmişti, doğrulmaya çalışırken önce midesine sonra da yanağına peş peşe yumruklar indi. Hasmından ağırdı ama onun süratine ve çevikliğine sahip değildi, bir süre sonra kavgada hangisinin daha tecrübeli olduğu gözler önüne serildi. Malcolm'un yumrukları havada boşa sallanıyor, çaresizlik içinde kendini savunmaya uğraşıyordu. Ashton ise onun yüzüne ve vücuduna yumruklarını savurmaya devam ediyordu; en son havlunun iki ucunu birleştirip adamın boğazını sıkmaya başladı.

"Ona bir daha dokunursan, seni öldürürüm!" diye kükredikten sonra adamı deli gibi sarsmaya başladı. "Beni anladın mı?"

Malcolm'un gözleri yuvalarından dışarı fırlamıştı; nefes almaya çabalıyordu, panik içerisinde iki eliyle boğazındaki havluya asılmıştı. Ashton onu bir kez daha sarstı, cevap istiyordu; Malcolm kırık dökük bir ses çıkarmayı başardı. Ashton da bu sesi duyunca alaycı bir sırıtişla onu itti ve kumların üzerinde debelenmesi için bıraktı.

"Sözümü dinlesen iyi olur," diye kükredi, yanağındaki kaslar seğiriyordu.

Nefes almak için çabalayan Malcolm dirseğinin üzerinde doğrulmayı başarmış, bereli boğazını ovuşturuyordu.

Ashton Lenore'un yanına gidip ayağa kalkmasına yardım etti. Göz göze geldiler; Lenore eteğindeki kumları temizlemeye başlamadan önce, Ashton onun gözlerindeki sessiz teşekkürü gördü.

"Şimdi benimle gelmeye hazır mısınız?" diye mırıldandı.

Lenore Malcolm'un bulunduğu yere baktı, onun bu daveti duymuş olmasından korkmuştu; sonra başını iki yana salladı. "Neyin doğru olduğunu öğrenmem gerekiyor Ashton."

Robert kendini fazla göstermeden, toplanmakta olan kalabalığın arasına karışmış, Malcolm'a yardım etmek üzere eğilmişti. Ashton'a ateş püskürdü: "Mülkümüzde izinsiz ne işin var?"

Ashton'ın dudaklarında bir gülümseme belirdi, birdenbire çok eğlenmişti. "Pek izinsiz olduğunu söyleyemeyeceğim." İki adamın şaşkın bakışlarıyla karşılaşınca omuz silktiler. "İkiniz de Lierin'in öldüğü konusunda ısrarcısınız, o halde bu mülkün bir kısmı bana ait. Lierin ile Louisiana'da, Louisiana kanunlarına göre evlendik; onun tek varisi benim. Ev ve arazi Lenore ile Lierin'e annelerinden kalmış olduğu için buna karşı çıkılacak bir durum yok. İsterseniz ev sizin olabilir, ben de araziyi alırım; bana adil bir alışveriş gibi göründü, ne dersiniz?"

"Bunu yapacağıma cehennemi boylarım daha iyi!" diye hırladı Malcolm.

Ashton ona hoşgörüyle gülümsedi. "Oraya gitmeye bu kadar meraklıysan sana yolu gösterebilirim. Bir düello tüm karmaşayı kökünden çözer."

"Hayır," diye inledi Lenore, Ashton'ın kolunu tutarak.

Malcolm sırtıttı. "Öyle görünüyor ki, hanımefendi sağlığımdan endişe ediyor."

"Silah kullanmak konusunda da kavgada olduğun kadar beceriksiz olduğunu fark etmiş olduğunu sanmıyorum kendisinin."

Bu hakaret Malcolm'un ayağa fırlamasına sebep oldu. "Sana göstereceğim!"

Ashton'ın gözleri merakla parladı. "Bana ne göstereceksin? Yirmi adım uzaklıktan nasıl tabanca kullanılacağını mı? Umarım öyledir."

Malcolm bu adamın silahşorluğu ve avcılığı konusunda Natchez'de söylenenleri tekrar hatırladı ve meydan okuyacak cesareti kendinde bulamadı.

"Hadi ama," diye üsteledi Ashton. "Bana ne göstereceksin?"

"Bunu daha sonra tekrar tartışacağız," diye hırladı Malcolm. Şartların kendi lehine dönmesini bekleyecekti. Basit bir mazeret dillendirdi: "Lenore'u daha fazla üzmeye gerek yok."

Ashton'ın kapanan kirpiklerinin ardındaki ela gözleri iyice sertleşerek adamı bir kez daha hor gördü. Biraz kan dökülse adama olan öfkesi belki de azalırdı. "O zaman araziye almam konusunda anlaştığımızı düşünüyorum."

"Hayır!... Yani..." Malcolm yasayı karşısındaki adam kadar iyi biliyordu ve bir çıkış yolu bulamadı. "Daha sonra konuşuruz dedim!"

"Üzgünüm ama şimdi konuşmamız gerekiyor," diye üsteledi Ashton. "Ya sen evden gidersin ya da ben araziye yerleşirim. Buna hakkım olduğundan herhangi bir şüphen var mı?"

Malcolm karşı koymak üzere ağzını açtıysa da, susup durdu. Aklına adam gibi bir sebep gelmemişti. "Bizi burada hapsetmek gibi bir niyetin yoksa arazinin bir kısmını eve girip çıkmak için kullanmak zorundayız."

İki Yabancı

"Size kullanmanız için dar bir yol bırakacağım. Sahip olduğum alanı adamlarıma kazıklar çaktırarak belirleyeceğim ve verdiğim alan dışındaki bölümü izinsiz kullanmamanız konusunda da sizi uyarıyorum." Devam ederken gülümsedi. "Tabii hanımefendi dilediği yere girip çıkabilir... Sadece hanımefendi."

"Peki ya babası?" Malcolm gözlerini dikip sordu: "Onun dilediği yerde gezemeyeceğini mi söylüyorsun?"

"Babasıyla herhangi bir kan bağımlık yok. O bu toprakların kızlarına verilmesini kabul ettiği gün buradaki tüm haklarından vazgeçti. Lierin'in hissesinden ben sorumluyum ve haliyle toprağıma girmeden önce iznini alması gerekecek."

"Uğraşılması zor bir adam olduğun konusunda birtakım söylentiler var," diye bağırdı Malcolm.

Ashton karşısındaki adamın kızgın bakışlarına dalgın bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Yapmam gerekeni yaparım."

"Sen bir yılanısın," dedi Malcolm küçümseyerek.

Ashton hiç etkilenmedi. "Daha kötülerini de duydum."

"Ben de söyledim ama yanımızda bir hanımefendi var."

Ashton dikkatini Lenore'a çevirmeden önce Malcolm'a sadece omuz silkti. Sonra Lenore'a dönüp yanağındaki bir saç buclesini okşar gibi ileri itti. "Bana ihtiyacın olduğu anda buradayım."

Bir adım geri çekildikten sonra adamlarına doğru ilerleyip işlerine dönmelerini sağladı. "Hadi bakalım, şu yükleri indirelim. Tüm gün çalışmamız gerekecek."

Malcolm adamın arkasından bakakaldı, yüzü nefret doluydu, fark ettirmeden Ashton'ı izleyen Lenore'a bakınca daha da sinirlendi. Onun bu

halini gören Lenore arkasını dönerek eve koşmaya başladı, içinden taşmakta olan sevinci saklamaya çalışıyordu. Koşarken topuklarının poposuna vurduğunu hissetti, Malcolm bunu da onaylamazdı. Yatak odasına girip kapısını arkasından kapadığı anda neşeyle gülümsemeye başladı ve kollarını mutlulukla vücuduna sardı.

On İkinci Bölüm

NEHİR CADİSİNİN mürettebatı açık alanı kıyının sığ ve dar bölümüne doğru temizlediler. Küçük kazıklar çakıp aralarını doldurdular ve en sonunda üzerine, yerden belli yükseklikte bir platform oluşturacak şekilde ahşap döşeme tahtaları çaktılar. Bunun üzerine de bir yelken bezi germeye başladılar; gerilen yelken bezi bir mantar gibi hızla genişledi ve Malcolm en sonunda karşısında şeyh ve cariyelerinin rahatlıkla sığabileceği ölçülerde büyük bir çadır buldu. Aslında bu art niyetli düşünceleri gerçeklerden çok da uzak sayılmazdı; zira Ashton şimdilik yaşamını sürdüreceği bu çadırı, bir zamanlar Bedevi Araplarla ticaret yapmış bir adamdan almıştı; adam bu çadırı Ashton'a zor bir günde kendisine yardım etmiş olduğu için hediye etmişti. Ashton söz konusu çadırı nerede kullanabileceğini yıllarca düşünüp durmuştu. Şimdiyse açık yaraya tuz basacak olan bu çadıra sahip olduğu için kendini çok şanslı hissediyordu.

Malcolm yapılanları izlemek üzere alt verandaya çıktı, bu kez viskiyi Robert değil o büyük yudumlarla içiyordu. "Yanına gelen Lenore ve babasına uyanan bakışlarla baktı; yapacakları herhangi bir yorum, içinde kaynayanları su yüzüne çıkaracak kıvılcımı tutuşturacaktı. İkisi de bundan kaçındı.

Saatler geçtikçe koydaki görüntü daha kalıcı ve belirgin bir şekil aldı. Adamlar işlerini yapmaya devam ederken tekneden ya da şehirden yeni malzemeler gelmeye devam ediyordu. Derken mobilyalar gelmeye başladı: şark halıları, boy aynası ve Ashton'ın valizi. Banyo teknesi bile vardı! Araba banyo teknesini getirdiğinde Malcolm'un yüzü daha da kararırken, Lenore yumruğunu ısırarak mutluluğunu gizlemeye çalıştı. Öfkeyle için için kuduran Malcolm'un kulaklarından dumanlar çıkıyordu neredeyse.

Büyük çadırın yakınma kamarot, Hickory ve atlar için küçük bir çadır daha yapıldı. Siyah adam öğlene doğru arabayı kullanarak geldi, arkasında iki adet

yük arabası vardı; biri saman yüklüydü, diğesinde ise atların geçici ahırlarını yapmak için gereken malzemeler vardı. Evin yanından geçerken Hickory sırtıyordu, ağzı neredeyse kulaklarına varmıştı. Malcolm adamın beyaz dişlerini verandadan görebiliyordu, müthiş sinirlenmişti.

"Bu lanet olasıca zencinin aramızda yaşamasına izin veremeyiz," diye hırladı. "Bizi soyup soğana çevirir."

Lenore zümrüt yeşili gözleriyle ona küçümseyerek baktı, dudaklarında hoş bir gülümseme belirmişti. "Hickory son derece dürüst biridir Malcolm. Ondan korkmana gerek yok."

Malcolm onun açıklamasını yarıda keserek devam etti: "Muhtemelen Wingate'in mürettebatındaki diğeri hırsız ve katillere benziyordur. Bugüne kadar kimbilir ne suçlar işlemişlerdir. Şerif Coty çok geç olmadan bu konuda birtakım önlemler almalı. Bu adamlar orada olduğu sürece sana gözcülük edecek bekçiler tutmalıyız" -geniş çenesini *Nehir Cadısı* ve çadıra doğru uzattı- "hele ki o aptal Wingate bu kadar yakınımızdayken."

Lenore, Ashton bu kadar yakınındayken bekçilerce ne denli yoğun bir şekilde izleneceğini hayal edebiliyordu. Bu fikir çok canını sıkmasa kakhaha dahi atabilirdi. "Umarım kendini çok fazla yormazsın Malcolm."

"Ne olursa olsun buna değer madam," diye cevap verdi Malcolm, Lenore'un alayını görmezden gelmişti. "Benim için riske atılamayacak kadar değerli bir mücevhersin." Lenore'un üzeri dantel işli krem rengi elbisesiyle ne kadar güzel görüldüğünü bir kez daha inceledi ve pembe yanaklarına bakmadan geçemedi. Onu Ashton yakınlarda diye bu kadar güzel giyinmiş olmakla suçlayabilirdi, fakat Lenore'un elbise seçmekte ve giyinmekte her zaman ne kadar başarılı olduğunu çok iyi biliyordu. Ne var ki Lenore'un yanaklarındaki pembelik, Ashton Wingate'in Biloxi'ye gelmesinden sonra ortaya çıkmıştı.

"Kendini daha iyi hissediyormuşsun gibi bir halin var," dedi fikirlerini saklamaya gerek görmeden.

Lenore sabahleyin Ashton imdadına yetişmese şu an kendisini çok daha kötü hissediyor olacağını söylemek istediye de, bunu yapmak yerine onunla aynı fikirde olduğunu bildiren soğuk bir gülümsemeyle cevap verdi: "Bir süredir olduğumdan çok daha iyiyim, teşekkür ederim Malcolm."

Malcolm'un karanlık gözlerinde delicesine bir öfke belirdi. Somerton ise elindeki bardağı sallayarak, Malcolm'un dikkatini çalışmakta olan mürettebata çekti. "Wingate ebediyen burada kalacak gibi görünüyor."

Lenore ilerleyip verandanın korkuluğuna dayanarak izlemeye başladı, Ashton çadırın kenarlarına saksılı yeşillikler koydurup, toprağa bitkiler ektiriyordu. Daha büyük bitkiler içinse iri meşe fıçılar ortadan kesilerek kullanılıyordu, açık alan geniş bir bitki yelpazesıyla bezenmişti. Geçici avlu görevini üstlenmiş olan ahşap döşemenin etrafı da bitkilerle bezenmişti, bu mesafeden açmakta olan yaseminler gibi gö-

Tünüyorlardı. Verandadan görünen manzara muhteşemdi ve en sonunda dekorasyona ferforje bir masayla iskemleler de eklendi.

Bunaltıcı sıcaklığın altında çalışan mürettebat gömleklerini çıkarmış, ayakkabılarından kurtulmuş, pantolonlarının paçalarını da sıvamıştı. Ashton açık kahverengi binici pantolonu, şapkası, uzun çizmeleri ve düğmeleri beline kadar açık olan bol kollu gömleğiyle onların arasında bir prens gibi duruyordu. Projeyi yönetirken sürekli hareket halindeydi. Birilerine emir verirken dönüp bir diğerrinin sorusunu cevaplıyor, sürekli olarak bir şeyler istiyordu; güneş batıdan alçalmaya başladığında o ve adamları gözle görülür bir değişiklik yaratmışlardı. Bu kadar güzel bir yaşam alanı yaratmış olmasına bakılacak olursa, burada gerekirse uzunca bir süre kalmaya niyetli olduğu belli oluyordu.

Akşamın kasveti Malcolm'un asık suratıyla son derece uyumluydu. Lenore iki adama katılmak üzere salona girdiği anda görmüştü bunu. Kocas azar işitmiş bir delikanlı gibi suratını sarkıtmış, kayınpederi ile aynı sıklıkta sürahiye eline alıp bardağını dolduruyordu. Sürekli olarak verandaya çıkıp Ashton'ın çadırının yerini belli eden batıdaki soluk ışığa bakıyordu. Sarhoşluğu arttıkça

ruh hali biraz daha düzeldi, sonunda o dikkatli ve durağan sessizliğini alaycı bir kıkırdama ile bozdu.

"Ne olursa olsun o serseri o şatafatlı çadırında yemeğini yalnız yiyecek."

Robert, Malcolm'un yorumunu dinleyip kendi gözlemlerini bildirecek kadar ayıktı: "Evet, hatta körfezde çok rüzgâr eserse o lanet olası teknesini bir anda kucağında bile bulabilir."

İki adam kafaları hoş bir şekilde yeni komşularının başına gelebilecek felaketleri sıralamaya devam ettiler. Lenore onların bu tavrından son derece rahatsızdı ve mümkün olduğu kadar onları duymamaya çalışıyordu. İki adam oturmak üzere verandaya çıktıklarında bile, onları işitmemeye çalışırken oldukça zorlandı.

"Baksana!" Robert'ın kısık sesi açık balkon kapılarından içeri süzülüp, Lenore'un kulağına çalınmıştı. "Oradaki geminin yanında ne var öyle? Belki de çapkın herifin yalnızlığına son verecek basit bir fahişe?"

Bozuk bir Shakespeare diliyle, biraz da dil sürçerek söylenmiş olan bu cümleler yine de Lenore'un merakını kabartmıştı. Şeri kadehini alarak, iki adamın dikkatini çeken şeyi görmek üzere verandaya çıktı. Diğerleriyle mesafesini koruyarak korkuluğa yakın bir yerde durdu ve sırtını direğe dayayarak bakışlarını denize çevirdi.

Kıyıya vuran köpüklü dalgaların ötesinde, bir tekne *Nehir Cadısı*'nın karanlık kütesinin yanından ayrılarak, ay ışığının aydınlattığı suların üzerinde Ashton'ın kamp ışığına doğru ilerlemeye başladı. Tekne kıyıya yaklaştıkça iki adamın çekmekte olduğu küreklerin ritmik sesi Lenore'un kulaklarına kadar geldi. Sonunda kıyıya varıp dibi kumlara sürtününce adamlar tekneden inip onu kıyıya çektiler. Baştan aşağı beyaz üniforma giymiş olan iki hizmetli, teknenin baş kısmından gümüş kapaklı büyük tepsiyi alıp son hızla avludaki masaya götürdüler. Meşaleleri yakıp kenarlara diktiler ve platformu baştan sona her yerden görülür hale getirdiler; bu Malcolm'un canını fazlasıyla

sıkılmıştı. Masanın üzerine bembeyaz bir örtü serildi ve üzerine yemek için gereken tüm aksesuarlar özenle yerleştirildi, iki kişi için hazırlanan masaya gümüş şamdanlar da kondu. Hepsi merakla gelecek olan misafiri bekliyorlardı, Lenore'un merakı da diğerlerinden aşağı kalmıyordu.

Çellonun ilk nağmeleri gecenin meltemiyle birlikte kulaklarına doldu ve hepsi susarak onu dinlemeye başladılar.

Lenore yüzündeki ifadesizliği korumaya özen gösteriyordu, Malcolm'un gözleri ondaydı ve çok sert bakıyordu. Küçük bir potpuriden sonra ikisinin en çok sevdiği şarkı çalmaya başladı. Malcolm verandada ilerleyip aydınlatılmış bölgeye baktı. Lenore biraz daha öne doğru eğilip müziği dinlerken gözlerini kapatarak Belle Chene'de Ashton'la geçirdiği günleri düşündü. Müzik ruhunu okşamıştı; Malcolm dönüp huzurunu bozana kadar huşu içinde durup dinledi.

Kabına sığamayan Malcolm dudaklarını küçümser bir tavırla bükerek Robert Somerton'a döndü. "Bu iniltiyi dinleyecek misin? Kapana kısılmış yaralı bir kedinin çıkardığı seslere benziyor. Neresinden yakalanmış olduğunu anladın herhalde."

Robert kıs kıs güldü. "Hayır, oğlum. Bu ses kemana tel yerine bağırsak takınca çıkar ancak."

"Bu çalınan keman değil," diye araya girdi Lenore, onların bu hain tavrı onu çok öfkelenlendirmişti.

Babası ona şüpheyile baktı. "Bu akşam hiç havanda değilsin. Biraz olsun eğlenmeye çalışsan olmaz mı?"

"Adam kızışmış bir kedi gibi dolanıp inliyor, onu ele geçirmek için can atıyor," diye güldü Malcolm. "Kızın da ona katılmak istiyor."

Neden olmasın? Açıkça bir cevap vermediyse de bu ihtimali aklından geçirdi Lenore. Bu adamların saçmalıklarını, Ashton'ın ona tüm kalbiyle hediye edeceği ve özlemini çektiği şefkat ve özenle değiştirmeye hazırды.

Bir hizmetli çadırın kapısına gidip içeride duran birine bir şeyler söyledi. Müzik durdu ve, Ashton dışarı çıkarken Lenore da nefesini tuttu; Ashton yalnızdı ve çok şık giyinmişti. Yaseminlerin önünde durup bir çiçek kopardı ve bu çiçeği tabaklardan birinin üzerine koydu. Tabağın karşısındaki iskemleye oturdu ve gümüş kadehine şarap dolduruldu.

Ashton bir yudum aldı ve başıyla onaylamasının ardından da yemek servisi başladı; karşısında duran tabağa dokunulmuyordu ve orada oturan yoktu. Lenore sonunda tabaktaki yaseminin ne anlama geldiğini anladı. Kendisine yapılan bir davetti bu. İster Lenore, ister Lierin olarak, her ne zaman ona katılmak isterse hoşlukla karşılanacaktı.

Malcolm, Ashton'ın bu cüreti karşısında şoka uğramıştı; öfkeli, ateş saçan bakışlarını Lenore'a çevirdi. Lenore kılını bile kıpırdatmadan bu bakışları karşılayıp ona hafifçe gülümsedi. Meghan kapıda görünüp akşam yemeğinin hazır olduğunu bildirince bu tartışmanın başlamadan sona ermiş olmasına şükran duydu. Yemek süresince yüreğindeki sevgi ve sıcaklığa sığındı; Malcolm'un öfkeli, babasının onaylamayan bakışlarını da görmezden geldi.

Ertesi sabah Lenore Meghan'ı yemek odasına göndererek kahvaltıya katılamayacağını bildirdi ve odasında huzur içinde hafif bir şeyler yedi. Bu hareketi Malcolm'u çok sinirlendirmiş olmalıydı; zira kısa bir süre sonra onun evi fırtına gibi, büyük bir öfkeyle terk ettiğini duydu; Malcolm Robert'ı sevgililerin ayrı durması için evde bırakmıştı. Böylece Lenore evde, Ashton ise çadırında kalacaktı. Aralarında onları ayıran bir mesafe olsa da, zihinlerinin birlikte çalışmasına engel değildi bu; Lenore üst verandaya çıktığı anda Ashton da çadırının önünü kaldırarak dışarı adımını attı. Bakışlarını eve çevirdiği anda Lenore korkuluğun yanında belirdi; bir süre ikisi de gözlerini boşluğa dikti, birbirlerinin sonuna kadar farkındaydılar. Aralarındaki araziye rağmen Ashton'ın bakışlarının kendisini okşadığını hissediyor, kendi bakışlarıyla da onu hayranlıkla süzüyordu. Ashton'ın bacaklarını saran dar pantolonu erkekliğini de hafifçe gözler önüne seriyordu.

Onu orada bronz tenli bir Apollo gibi görünce yanaklarına renk gelmişti. Anıları sayesinde, aralarındaki mesafenin gizlediği ayrıntıları yerine koyabiliyordu. Ashton'ın hafifçe tüylü olan geniş ve kaslı göğsü, Lenore'un yakından tanıdığı düz ve bir meşe kadar sert olan karnına doğru daralıyordu. Uzun ve kaslı bacakları, vücudunun diğer bölümleriyle son derece uyumluydu.

Uzun zamandır bastırılmış olan tutkuları her yanını sarmıştı Lenore'un, kanı kaynıyordu; Ashton'ın da aynı ihtiyacı hissedip hissetmediğini merak ederken, Ashton ferfoje iskemlenin arkasına asılmış olan büyük havluyu alıp omzuna atarak kasıklarına kadar sarkmasına izin verdi. Lenore, sahile tembelce vuran dalgalara doğru ilerleyen Ashton'ın sıkı kalçasını izlemeye devam etti. Ashton havluyu yere bıraktı ve su derinleşene kadar yürümeye devam etti; sonra da mükemmel bir atlayışla suya daldı. Kulaçları suya acımasızca vuruyordu, nereye gittiğini önemsemiyormuş gibi yüzüyordu. Lenore, Ashton'ın hayal kırıklıklarından kurtulabilmek için böylesine vahşice yüzdüğünün farkındaydı. Karnına yeniden bir sızı saplandı; kendini aynı şekilde sulara bırakıp o da yorulup tükenmek istiyordu. Ama tam tersine, bu özlem dolu sancıları bastırmak ve Malcolm'u bir gün Ashton gibi kolayca kabul edebileceğini umut etmek zorundaydı.

Alnını ovuşturarak zihnindeki duvarı yıkıp derin bir araştırma yapmaya zorladı kendini. Ashton'a dair ufacık, paylaşılmış bir anı arıyordu ama bu işe girişmeden önce bile bunun nafil bir çaba olduğunu biliyordu. O bugünündeydi, dününde değil.

Güneş ışınları dalgalara yansırken zihninde bir görüntü belirmeye başladı. Uzak bir yerlerde güneşli bir kumsaldaydı. Kızıl saçlı bir kız çocuğu küçük bir bebekle ve kumdan bir kaleyle oynuyordu. Bu o muydu? Yoksa Lierin miydi? Karanlık tünelin ucunu tam olarak göremiyordu ama kendisine çok benzeyen biriyle koşup oynadığının farkındaydı. Altı ya da yedi yaşında olan bu iki çocuk suyun kenarında birbirlerini kovalayıp kahkahalar ve çığlıklar atıyorlardı. Sonra bir kadın sesi duyuldu:

"Lenore?"

Küçük kız dönerek gözlerini kıstı.

"Lierin?"

Görüşü aydınlandı ve dadı olarak hatırladığı bir kadını otların arasındaki küçük tümseğin üzerinde dururken gördü. Arkasında oldukça büyük bir ev vardı.

"İkiniz de gelin bakalım," dedi kırmızı yanaklı kadın. "Öğlen olmak üzere. Babanız gelmeden önce yemeğinizi yiyip uykunuzu uyumanız gerekiyor."

Görüntüler dönerek yok oldu ve Lenore gözlerini kırıştırarak içinde bulunduğu zamana döndü. Bu gerçek, geçmişinden bir parça mıydı? Yoksa bunu umutlarıyla kendi mi oluşturmuştu? Eğer diğer kız doğru cevabı verdiyse...

Biraz daha bir şeyler hatırlayabilmek için verandada yürümeye başladı. Bir ipucu. Bir kanıt. Ona gerçeği gösterecek herhangi bir şey.

"Lenore!"

Sırtından aşağı ürperdiğini hissettiği anda etrafına bakındı ve sesin içinde bulunduğu zamandan geldiğini anladı. Robert Somerton'ın yanakları kırmızıydı ve telaşlı olduğu anlaşılıyordu.

"Geceliğinle dışarı çıkmamalısın kızım, seni herkes görebilir," diye azarlayarak dikkatini üzerindeki ince geceliğe çekti. "Başına bir şey gelmeden içeri gir ve doğru düzgün bir şeyler giy."

Lenore söz dinleyerek yürümeye başlarken babasının gözlerinin asabi bir tavırla kumsala çevrili olduğunu gördü.

Merak edip aynı yöne dönünce onun huzursuzluğunun sebebini gördü. Ashton sudan çıkıyordu, girerken güzel görünüyordu ama çıkışı muhteşemdi. Saçları ıslaktı ve damlacıklar koyu renkli tenine mükemmel bir parıltı getirmişti. Babasını en çok utandıran ve endişelendiren şeyin ne olduğunu farkındaydı.

Üzerini örten o dar kumaş parçası ıslanmıştı ve Ashton yaklaştıkça her şey çok daha net görölüyordu.

"Adam aklını kaybetmiş." Robert'ın bütün duyuları şoka uğramıştı adeta. "Olacak şey değil! Orada hoplayıp zıplayıp sana gösteriş yapıyor! Senin ne olduğunu sanıyor? Sokaklarda gezen bir fahişe mi? Bu bir hanımefendinin bakabileceği bir görüntü değil!"

Lenore yüzündeki gülümsemeyi saklayarak oradan ayrıldıysa da, kirpiklerinin altından son bir kez o uzun, kaslı vücuda baktıktan sonra odasına girip camlı balkon kapılarını kapadı.

Robert Somerton'ın görgü kurallarına olan düşkünlüğü bir anda ortaya çıkıvermişti, koşarak basamakları indi; niyeti yarı çıplak serseri ile yüzleşmekti. Bir erkeğin bir kadının çıplak kalçalarını, tenini ve uygunsuz yerlerini görmesiyle, bir erkeğin bir hanımefendiye kendisini bu şekilde göstermesi arasında büyük bir fark vardı... Özellikle de böylesi zarif bir hanımefendiye! Bu çok fazlaydı!

Somerton bıyıklarının uçlarını yukarı doğru kıvrarak, çadırının etrafında gezinen bu aşağılık serseriye durdurmak üzere ilerlemeye devam etti. "Bana bak! Sana birkaç şey söylemek istiyorum," diye bağırarak genç adamın dikkatini çekti. Adam merakla bir kaşını kaldırarak diğerinin yaklaşmasını bekledi. Somerton onun tam önünde durup parmağını burnuna doğru sallamaya başladı. "Bu kılıkta ortalıkta dolaşarak kendini kızıma gösterip ona hakaret ediyorsun. Bilmenizi isterim bayım, o bir hanımefendidir."

"Bunu biliyorum," dedi Ashton hoş bir tavırla, karşısındaki adamın kavga etme hevesini kursağında bırakarak.

Kır saçlı adam bu sefer başka bir saldırı denerdi. "Pekâlâ, bayım, siz bir centilmen değilsiniz, size bunu da söyleyebilirim!" Yaşlı adam eliyle önündeki uzantıyı gösteriyordu. "Şu halinize bakın! Çıplaksınız! Kızıma kendinizi gösterip duruyorsunuz!"

"O evli bir kadın," dedi Ashton anlayışlı bir gülümsemeyle.

Robert, Ashton'ın neyi ima ettiğini anlayarak, "Ama seninle değil!" diye haykırdı. "Seni ikna etmek için başka ne kanıt gerekiyor?"

Ashton, "Senden ya da Malcolm'dan hiçbir şey beklemiyorum," diye kibirle cevap verirken saçlarını havluyla kurulamaya ve yürümeye başladı. Uzun bacaklarıyla attığı adımlar kısa boylu adamın ona yetişebilmek için telaşlı adımlar atmasını gerektiriyordu. Avluya birkaç adım kala Robert ona yetişmeyi başardı; yüzü iyice kızarmıştı ve ikram edilecek bir içkiyi hemen kabul etmeye hazırdı. Ashton ona bu teklifi yaptı. Robert Somerton ceketini çıkarıp yakasını gevşetti ve kendine gösterilen iskemleye oturup minnetle iç çekerek içkisini yudumladı. Ashton ondan birkaç dakikalığına izin istedi. Yaşlı adam onu beklerken, yapılan sundurmanın ve çadırın mimarisini inceledi, ikisini de rahatlıkla serinletebilecek büyüklükteki geniş ağaca baktı. Adamın zekâsını takdir ederken içkisinin yarısını bitirmişti, Ashton üzerinde oldukça gösterişsiz giysilerle geri döndü.

"Burada iyi bir iş çıkarmışsın," dedi Somerton, eliyle kamp alanını göstererek. "Her şeyi düşünmüşsün."

Bu beklenmedik iltifata şaşırان Ashton adama baktı. Somerton'ın öfkesi geçmişti, etrafında gördüklerinin tadını çıkarır gibi görünüyordu. Bunda nane likörünün rahatlatıcı etkisi de büyüktü herhalde, Ashton ikinci kadehi isteyen adamı reddedecek tipte biri değildi.

"Ben de bir zamanlar gençtim," dedi Robert bir süre sonra. Biraz daha düşündükten sonra kıs kıs gülerek içkisini bitirdi ve yeniden doldurulması için bir kez daha uzattı. "Hatta zamanında birkaç kadının başını döndürdüğüm de oldu. Senin şuradaki kıza yaptığın gibi olmayabilir tabii." Eliyle evi göstermişti. "O sana kapılmış ama Malcolm kendini ona tekrar sevdirmeye kararlı."

"Lenore onu hiç sevmiş miydi ki?" Ashtön bu soruyu alaycı bir tavırla sormuştu ama yaşlı adam bunu fark edemedi.

"Malcolm sevdiğine inanıyor... Yani hafızasını kaybetmeden önce..." Çenesini kaşıdı. "Bazen bu işin nasıl son bulacağını merak ediyorum. Bazen hırçınlaşsa da çok iyi bir kız o. Malcolm beni çok içtiğim için azarlarken gelip beni savundu."

Ashton geçmişten bir şeyler hatırlamış gibi güldü. "Tam da Lierin'in yapacağı bir hareket işte bu."

"Gerçi Malcolm'un söylediği her şeyi hak etmiştim ama buna rağmen ona haddini bildirdi." Robert alt çenesini oynatarak bir süre düşündü. "O baba olarak benden daha iyi birini hak ediyor," dedikten sonra kendi sözlerini başıyla onayladı. "Ve belki de, yani bir ihtimal, Malcolm'dan daha iyi bir kocayı da hak ediyordur."

Ashton'ın kaşları havaya dikildi. "Buna kesinlikle katılıyorum, ama zaten ben Lenore'un onun karısı olduğuna da inanmıyorum."

"İnatçı bir adamsın, Wingate," dedi Robert alaycı bir tavırla. "Hâlâ burada olman bunun kanıtı."

"Bunu reddetmiyorum," diye hızla cevap verdi Ashton. "Malcolm benden her şeyden çok sevdiğim bir şeyi çaldı. Ve hâlâ Malcolm'un iddialarını tam olarak kanıtlayamadığını söylüyorum."

"Ama kanıtladı!" diye ısrarla araya girdi Robert. "Kendi kızlarımı birbirlerinden rahatça ayırt edebileceğimi hiç düşünmüyor musun?"

Diğeri bardağını yine boşaltırken, Ashton omuz silkti: "Evet bence de bir baba bunu yapabilmeli."

"Elbette yapabilmeli, ben de sana bunu söyledim zaten!" Robert hıçkırarak arkasına yaslanırken boş olan kristal bardağına bakıyordu. Günün sıcaklığı ve son hızla içilen içkiler etkisini göstermeye başlamıştı. "Ne düşündüğünü biliyorum." Kızarmış olan gözlerini karşısındakinin yakışıklı yüzüne odaklamaya çalışıyordu. "Çok içtiğimi ve bir hata yapacağımı düşünüyorsun. Sana

bir sır vereceğim dostum. İrademi kaybetmem için bundan çok daha fazlası gerekir. Bunu sen öğrenemedin ama Malcolm gayet iyi biliyor. Ben hayattaki rolünün son derece farkında olan bir adamım!" Sözlerini vurgulayabilmek için elindeki kadehi son hızla ferforje masaya çarptı ve bardak paramparça olup kırıklar avucuna batınca acıyla inledi. Elini çevirerek dehşet içinde akan kanlara baktı ve Shakespeare'den bir dörtlük okumaya başladı: "Çık uğursuz leke, çık diyorum!... Cehennem karanlıkmış! Kimin bildiğinden ne çekmelim, nasıl olsa gücümüz gelmez sorguya?"

Ashton kaşlarını merakla kaldırarak ona doğru uzanıp cam kırıklarını avucundan çıkardı. Hasarı tam olarak inceledikten sonra çadırdan temiz keten bir peçete alıp adamın avucuna bastırdı. Karşısındaki adamın bayılmak üzere olduğunu görerek ona talimat verdi: "Şimdi elini sımsıkı yumruk yap ve öyle tut, duyuyor musun? Öyle tut!" Emri işe yaramıştı; Ashton adamı kolundan tutarak ayağa kaldırdı. "Gel bakalım, seni eve götüreceğim. Lierin bu kesikleri başarıyla temizleyecektir."

"O iyi bir kız," diye geveleyen Somerton, Ashton onu bırakınca sallanmaya başladı. "O çok daha iyi bir şey hak ediyor... şey... eee..."

Ashton adamın durumunun umutsuzluğunu anladı ve ağırlığının büyük bir kısmını omuzlayarak ona eve kadar eşlik etmeye başladı. Yaşlı adama bu yolculuk bile uzun gelmiş, verandanın basamaklarını çıkarken iyice Ashton'ın üzerine devrilmeye başlamıştı. Ashton ön kapıdan içeri bir adım atıp etrafına bakındı, kimseyi göremeyince bağırdı: "Lierin? Lierin, neredesin?"

"Ashton?" Bu inilti ve basamakları hızla inen ayak sesleri, Ashton'ın bakışlarını yukarı kaldırıp Lenore'u görmesine sebep oldu. Lenore'un açık leylak rengi elbisesinin içerisinde sergilediği görüntüye hayranlıkla, gülümseyerek baktı. Lenore'un gözleri şaşkınlıkla açılmış, dudakları aralık kalmıştı; babasının beyaz ceketindeki kan lekelerini görünce içini bir korku sardı.

"Ne oldu?" diye sorduysa da, eteklerini toplayıp hızla aşağı inerken cevabı beklemedi. Aşağı vardığında sesi endişeliydi.

"Ashton ona bir zarar vermedin, değil mi?"

"Şerefim üzerine yemin ederim madam, böyle bir şey yapmadım," diyerek gülümsedi Ashton; Lenore bu sırada son adımı atarak yanlarına ulaşmıştı. Ashton onu bileğinden yakalayana kadar babasının ceketinin altındaki yarayı aradı. "Baban sadece elini kesti Lierin. İnan bana, kendisi gayet iyi."

"Elini mi?" Doğrulup şaşkınlıkla Ashton'a baktıktan sonra, bakışlarını babasının eline yöneltti. Kumaşı elinden aldı ve alnını çatarak kesikleri incelemeye başladı.

"Bence bu kesikleri temizlemen gerekiyor," dedi Ashton ona yaklaşarak. Lenore'un yanında olmak için her tür fırsatı değerlendirirdi. Tatlı kokusunu içine çekerken gözü ensesine takıldı ve o noktayı nasıl öptüğünü hatırladı.

"Onu salona götür," dedi Lenore. "Meghan'a su ve sargı bezi getirmesini söyleyip geleceğim."

Ashton onun sözünü dinleyerek, yaşlı adamı götürüp koltuğa oturttu. Somerton keten mendili yeniden sıkıca eline sardı ve elini göğsüne doğru yapıştırdı. "O bana bakar," diyerek, kafası karışmış, kaybolmuş bir çocuk gibi sızlandı. "O asil bir melek, bense rezil bir alçak..." Gözlerini ele geçiren yaşları burnunu çekerek sildi ve sağlam olan elini dizine dayayarak oturduğu yerde gururla doğruldu. "O iyi bir çocuk, sen de öyle düşünüyorsun değil mi?"

"Kesinlikle bir çocuktan çok daha ötesi," diye mırıldandı Ashton, Lenore odaya girerken. Lenore'un kadınsı güzelliğini, yaşlı adamın önünde diz çöküp onunla ilgilenişini izledi.

Gürültülü nal sesleri eve yaklaşıyordu, üçü de durup dinlemeye başladılar; Lenore ile Robert paniklemişti. Malcolm her zamanki gibi atın başını eve doğru çevirdikten sonra, atından inip koşarak basamakları tırmandı.

"Başparmaklarımın kaşınmasına bakılırsa bu yana doğru hain bir şey geliyor," diye inledi Robert. "Kimse kapıyı çalan, açılın ey kilitler!" Yine Shakespeare'den bir dize okumuştı.

Malcolm kapıyı hızla sonuna kadar açtı ve koridorda ilerledi, üçlüyü bir arada görünce bir an duraksadı. Kısılan gözleri endişeli yüzleri inceledikten sonra Ashton'ın küstahlığa varacak şekilde güvenle gülümseyen yüzüne döndü.

"Sen evimde ne halt ediyorsun?" diye bağırırken şapkasını bir öfke gösterisi olarak yere attı. Aslında onun üzerine atlamaya hazırdı ama son seferdeki yenilgisini hatırlayınca bunun aptalca bir saldırı olacağına karar verdi.

"Lierin'in babası elini kesti ve yardıma ihtiyacı vardı," diyerek açıklamada bulundu Ashton. "Ben de yardım ettim."

"Tamam, şimdi defol!" Malcolm kolunu açarak ön kapıyı gösterdi. "Şimdi dedim!"

Ashton tembel bir tavırla kapıya doğru ilerledi ve son yorumunu yapmak için durdu. "Beni buraya onlar davet etmedi, o yüzden Lierin'e ya da babasına kızmana gerek yok..."

"Lenorel" diye bağırdı Malcolm, camları zangırdatarak. "O benim karım! Senin değil!"

Adama şöyle bir gülümsedikten sonra Ashton arkasını dönüp gitti. Verandadan ayrılırken eve doğru atla gelen iki kişi dikkatini çekti. Bu ikilinin iri yarı olanı oldukça tanıdık geldiyse de, onu daha önce nerede görmüş olduğunu hatırlayamadı. Sanki gemilerinden biriyle yaptığı yolculukların birinde bu adam da mürettebattan biriydi. Ashton düşünceli bir tavırla omuz silkti. Bugüne kadar karşılaştığı bütün yüzlerin kime ait olduğunu hatırlaması mümkün değildi. O kadar çoktu ki...

"Evden ayrıldığıım anda" -diye başladı Malcolm, sesindeki öfke dinmiyor tam tersine gittikçe artıyordu- "siz ikiniz o serseriye içeri aldınız. Buna izin vermeyeceğim, anladınız mı? Evi ondan ve onun gibilerden korumak için nöbetçiler tuttum!"

Lenore arabada yeterince beklediğine karar verdi, içerisi sıcak ve havasızdı, ayrıca Malcolm'un ne zaman döneceğini de bilmiyordu. Dudaklarının üzeri terlemişti, muslin elbisesinin arkası da ıslanmıştı, bunu hissedebiliyordu. Araba kaldırımın kenarına, Malcolm'un tam olarak beklemelerini söylediği noktaya park edilmişti, ama burada gölge yoktu ve atlar da en az onun kadar terli ve huzursuzdu. Sinekler etraflarına üşüştüğü kuyruklarını sallıyorlar, küçük şeytanlar onları ısırıkça ayaklarını sinirle yere vuruyorlardı.

Sıcaktan bunalmış bir şekilde burnundan soluyarak kaldırıma ayak basan Lenore, başlığını arabada bırakmış olmasını umursamadan Henry'ye Malcolm'un yanına gidip ne zaman döneceğini öğrenmesini istedi. Malcolm arabada beklemesini oldukça sert ve kesin bir tavırla söylemişti, o da beklemişti ama bu işkenceye daha fazla dayanamayacaktı. Arabacı onun isteğini hemen yerine getirmek üzere yola çıkınca Lenore biraz ilerideki dükkâna doğru yürümeye başladı, topukları ahşap platformda tıkırdarken dantelli mendilini yelpaze gibi sallıyordu. Dükkânın kapısından girince yüzündeki huzursuz ifade hafif bir gülümsemeye dönüştü.

"Günaydın Bayan Sinclair," dedi çorapları düzeltmekte olan dükkân sahibi ona dönerek. "Nasılsınız? Aman Tanrım sizi son görüşümden bu yana oldukça uzun bir zaman geçti." Lenore adamı hatırlamaya çalıştıysa da yüzünü hafızasında bir yere oturtamadı. Tereddütle sordu: "Beni tanıyor musunuz?"

"Ne? Şey... Yani *evet* demek istedim..." Adam ne cevap vermesi gerektiğinden emin değilmiş gibi görünüyordu. "Bayan Sinclair'siniz, yanılmıyorum değil mi?"

"Hayır," diye cevap verdi Lenore sükûnetle. "Sanırım, ya- nılmıyorsunuz."

Aldığı cevapla kafası karışan adam onu incelemeye başladı. "Kendinizi iyi hissetmiyor musunuz hanımefendi?"

Lenore mendiliyle yelpazelenmeye devam etti, bu kez daha yavaş sallıyordu. "Sıcaktan olmalı."

Adam tüm kibarlığıyla dükkânın arka kısmında bulunan iskemleleri gösterdi. "Biraz dinlenmek ister misiniz?"

"Yok, oldukça uzun bir süre oturdum." Teklifi reddederken dudakları hafifçe yukarı doğru kıvrılmıştı. "Arabada kocamın dönmesini bekliyordum. Sanırım işi düşündüğünden uzun sürdü."

Adam kıkırdayarak başını salladı. "Ne olduğunu tahmin edebiliyorum."

Lenore etrafa bakınırken hafıza kaybını belli etmeden adama adını nasıl sorabileceğini bulmaya çalıştı. Şu ana kadar sorduklarıyla adamın kafası zaten karışmıştı. "Biloxi'de tanıdığım herkesle ilgili bir günlük tutuyorum." Anılarında canlanan herhangi bir şey olacak mı diye bunu gerçekten yapmayı düşünüyordu. "Siz de o listenin bir parçasısınız... İsmi nasıl yazılıyordu?"

"B-l-a-c-k-w-e-l-l." Harfleri gururla söylemişti. "J-o-s-e-p-h Blackwell."

Lenore hafifçe kızararak, mendilini ısınmış yüzünün önünde daha hızlı sallamaya başladı ve güldü. "Tam düşündüğüm gibi."

"Günlük tuttuğunuza göre buralarda biraz daha kalmayı planladığınızı düşünüyorum," dedi adam.

"Ah, evet," diye cevap verdi Lenore. "Zaten kocam başka bir yere gitmekten hiç bahsetmedi. Ayrıca babam da bizimle kalıyor."

"Öyle mi?" Kıkırdamadan önce Joseph'in kalın kaşları şaşkınlıkla havaya kalktı. "Onu İngiltere'den ayrılması için ikna etmeyi nasıl başardınız? Onun buradan nefret ettiğini, Birleşik Devletler'e *koloniler* demeyi tercih ettiğini söylemişsiniz sanırım."

Lenore narin omuzlarını hafifçe silkti. "Sanırım fikrini değiştirdi."

Adam anlayışla başını salladı. "Ailesinden ayrı kalmaya dayanamamıştır. Bazen babaların kızlarının kendileriyle aynı fikirde olmadığını kabul etmesi zor oluyor. İngiltere'den buraya taşınmaya karar verip bunca yolu tek başınıza gelmeniz onun için bir şok olmuştur. Bu arada kız kardeşiniz nasıl?"

Lenore'un gülümsemesinin yerini hüznünlü, dalgın bir bakış aldı, hafızasındaki küçük kız çocuğu geri gelmişti. "Öldü."

"Ah, çok üzüldüm Bayan Sinclair." Adam şefkatle konuşmaya başlamıştı. "Bilmiyordum." Hüzünle başını sallamaya devam etti. "Önce kocanız, ardından da kız kardeşiniz. Bunca kayıptan sonra hâlâ ayakta kalabilme cesaretini göstermiş olmanızı takdirle karşılıyorum."

Lenore merak dolu gözlerini açarak ona baktı. "Kocam mı?"

Joseph ona garip garip baktı. "Evet. Buraya ilk geldiğinizde duldunuz." şaşkınlıkla başını kaşıdı. "En azından ben öyle dediğinizi hatırlıyorum, ama yanılabilirim tabii. Çok fazla konuşmamıştık, öylece laflamıştık. Bir ay kadar önce Bay Sinclair ile evlenmiş olduğunuzu duydum."

Zihninde karmaşık birtakım görüntüler yüzmeye başlamıştı. O yüzü olmayan belirsiz şekillerden bir tanesinin babası olduğundan emindi. Bir gölge gibiydi ama onu teselli etmek için kollarını açmış kucağına gelmesini bekliyordu. Hayalet benzer başka bir görüntü de yanında belirdi ve Lenore'u yaşlı adamın yanma gitmeye teşvik etti, bu hayalet de Malcolm olmalıydı.

"İşte buradasın!" Bu tanıdık ses arkasından gelmişti. Gözlerini kırpıştırarak hızla üzerine gelmekte olan Malcolm'a döndü, bir an için düşle gerçeği birbirinden ayırmakta güçlük çekti. Zihninde, güçlü bir erkek elinin Malcolm'un sırtına vurduğunu gördü.

"Arabadan ayrılacağını bilmiyordum," diye hafifçe çıktı Malcolm. "Beni endişelendirdin."

"Özür dilerim Malcolm," diye mırıldandı genç kadın. "Seni üzmemk istemezdim ama araba çok sıcaktı."

Malcolm, Bay Blackwell'in onları merakla izlediğini görünce isteksiz bir tavırla açıklamaya başladı: "Eşim hastaydı. Umarım canınızı fazla sıkmamıştır." Karısının ona hızla çevirdiği bakışları görmezden geldi. "Son zamanlarda kafası biraz karışık ve her şeyi tam olarak hatırlayamıyor."

"Bunu duyduğuma üzüldüm," diye nezaketle cevap verdi Bay Blackwell.

Malcolm gergin gergin gülümsedi. "İzin verirsiniz yolumuza devam etmemiz gerekiyor." Ardından en uygun özrü de buldu. "Babası ile belli bir saatte buluşmak üzere sözleş- miştik ve geç bile kaldık. İyi günler bayım."

Lenore'un kolunu acıtacak bir kavrayışla tutarak karısını dükkândan çıkardı ve ahşap kaldırımı geçerek onu arabaya bindirdi. Yanına oturur oturmaz kaşlarını çatarak baktı. "Sana arabadan ayrılmamanı söylemiştim."

Lenore ise artan bir öfkeyle, "Çok sıcaktı," diyerek çıkıştı. "Sense gayet iyi vakit geçiriyordun. Seninle kasabaya gelmemi istemenin tek sebebi, yokluğunda Ashton'ın yapacaklarından korkmandı sanırım."

"O piç kurusundan korkmuyorum," diye mırıldandı Malcolm.

"Neden arabada oturmam konusunda ısrar ettiğini de anlayamıyorum. Bay Blackvvell ile hoş bir sohbetimiz oldu."

"Öyle mi?" Malcolm'un gözleri buz gibiydi. "Yaşlı adam neler söyledi bakalım?"

"İlginç şeyler." Yüzü hafifçe asılmıştı. "Seninle evlendiğimde bir dul olduğumu neden bana söylemedin?"

Malcolm kaşlarını hafifçe indirdi. "Bunu bilmenin kafanı daha fazla karıştıracağını düşündüm. Seni bu tip dedikodulardan korumak istiyordum. Bunun nasıl bir travmaya sebep olabileceğini bilmiyordum." Büyük bir merakla

sordu, "Dost canlısı dükkân sahibi arkadaşın sana başka neler söyledi bakalım?"

"Başka bir şey yok. Onun konuşma şeklinden beni çok iyi tanımadığını anladım. Sen gelmeden önce de fazla konuşacak bir zamanımız olmadı."

Malcolm huzurla arkasına yaslanıp şapkasını başından çıkardı ve mendiliyle alnını kurulamaya başladı. "Gerçekten de çok sıcak," dedi hoş bir tonlamayla. "Daha düşünceli davranmadığım için özür dilerim. Birine takılıp kaldım, çabucak kurtulmam da mümkün olmadı."

Lenore'un merakı hâlâ devam ediyordu; sorgulamasına devam etti: "İlk kocam hakkında neler biliyorsun?"

Malcolm geniş omuzlarını hafifçe yukarı kalktı. "Siz evlendikten kısa bir süre sonra yüksek ateşten ya da ona benzer bir şeyden ölmüş olduğunu biliyorum. Onun hakkında bana anlattıklarından hatırladığım tek şey, onun Karayip Adaları'na bağlı bir adada yaşamış olduğu."

"Adını... Adını biliyor musun?" diye üsteledi Lenore.

Malcolm mendili bu kez şapkasının altına sokarken ona baktı ve sorusunu cevapladı: "Cameron Livingston."

"Livingston... Livingston..." Lenore ismi üst üste tekrarlamaya başladı ve sonunda bu isim ona tanıdık gelmeye başladı. "Evet, sanırım bu ismi daha önce duydum." Yaptığı işten büyük mutluluk duyarak bir kahkaha attı. "Belki yeniden hatırlamaya başlıyorum. Bunu yapabilirsem ne güzel olurdu."

Malcolm'un karanlık gözleri solgun bir gülümsemeyle ona döndü. "Kazadan bu yana uzun bir zaman geçti. Hafızanın geri gelip gelmeyeceğini ve bir zamanlar birbirimize ne ifade ettiğimizi hatırlayıp hatırlayamayacağımızı merak etmeye başladım artık."

"Buraya geldiğim günden çok daha fazlasını hatırlıyorum," diye itiraf etti Lenore. "Çok yavaş oluyor ama en azından bir gelişme kaydediyorum."

Malcolm ilerideki koltuğun üzerine fırlatmış olduğu ince çantaya uzandı. "Burada babanın imzalamanı istediği birtakım belgeler var. Şimdi onunla buluşmaya gidiyoruz. Bunu yapabilecek misin?"

"Başka bir gün yapamaz mıyız?" diye sordu Lenore. Bunaltıcı sıcak onu mahvetmişti. "Şu an bu belgeleri okuyabilecek durumda değilim."

"Hiçbir şeyi okumak zorunda değilsin sevgilim. Baban senin adına o işi yaptı."

"Babam beni bundan çok daha iyi yetiştirdi. Onun tavsiyelerine uymamı bekler." Başını havaya dikerken böyle bir düşünceye nereden kapıldığını bulmaya çalıştı.

Malcolm sabırsızlıkla iç geçirdi. "Lenore, belgeler öyle ayrıntılarıyla okunacak kadar önemli şeyler değiller."

"Bu konuyu şu an tartışmayı hiç istemiyorum Malcolm," dedi Lenore, ciddiydi. Malcolm'dan baskı görmeye tahammülü yoktu. "Babam isterse kâğıtları eve getirir, ben de onları okurum. Sana en fazla bunun için söz verebilirim."

Malcolm alaycı bir ses çıkarttı. "Son zamanlarda çok yüksek fikirli oldunuz, özellikle de o zenci âşığı adam arazimize kurulduktan sonra. Unutmayın madam, sizin kocanız benim, Ashton Wingate değil. Bana gereken saygıyı göstereceksiniz."

Lenore çok şaşırmıştı. Önemsiz olduğunu belirttiği kâğıtları geç imzalamasının onu neden bu kadar çok öfkeliendirdiğini anlayamamıştı. "Malcolm senden sadece kâğıtları okumama izin vermeni istedim."

İki Yabancı

"Bu konuda ısrar etmen yeterince bir hakaret zaten. Bana ya da babana güvenmiyormuş gibi davranıyorsun. Biz sadece senin için en iyi olanın peşindeyiz."

"Babam çok uzun bir süre önce bana kendi çıkarlarımı sadece benim koruyabileceğimi öğretti."

"Babanın canı cehenneme!"

"Malcolm!" Şaşkın bakışlarını ona dikmişti. "Bu kadar öfkelenmene hiç gerek yok. "

"Var!" dedi Malcolm öfkeyle. "Senden küçücük bir şey istedim ve sen reddettin. Bahse girerim yerimde kıymetli

Ashton Wingate'in olsaydı onun söylediklerini hemen yapardın."

"Sana bunları kıskançlığın söyletiyor," dedi Lenore ağırbaşlı bir tavırla.

"Yalan mı?" Gözleri onu ısıracakmış gibi bakıyordu. "Fırsatını bulsan o iti yatağına almaz mısın?"

"Malcolm çok ileri gidiyorsun," diyerek uyarıda bulundu genç kadın.

"Ne yaparak? Ona it dediğim için mi, yoksa sana orospu dediğim için mi?"

Lenore öfkeyle içini çekti, şimdi delirme sırası ondaydı; şemsiyesinin sapını sürücünün arkasındaki küçük pencereye vurdu. "Henry, beni burada indirir misin lütfen," diye rica etti, adam küçük bölmeyi açınca. "Almam gereken birkaç şey daha var."

"Dışarı çıkmayacaksın!" diye karşı koydu Malcolm arabacı arabayı durdururken. "Seni eve götüreceğim."

"O zaman beni hemen şimdi, tam burada öldürmek zorundasın; beni bu arabadan hemen indirmezsene öyle şeyler yaparım ki bu kasabada bir gün daha

yaşayamazsın." Kelimeler ağzından son derece yavaş ve sakın çıkmıştı; zümrüt gözlerindeki kararlılık, adamı, söylediği her şeyi yapacağına inandırdı. Akıllı davranmaz ve Lenore'un gitmesine izin vermezse, sonuçlarına katlanması gerekecekti.

"Şimdi inersen eve kadar yürümek zorunda kalırsın," diye bir tehdit savurdu Malcolm.

"Memnuniyetle!" Lenore'un gözleri ateş saçıyordu. 'Yolumdan çekil.' Kapıyı açarken yüzü kıpkırmızıydı. Arkasına bile bakmadan yola indi, şemsiyesini açtı ve kaldırıma doğru ilerlemeye başladı, yoldaki hareketlilikle ilgilenmiyordu. İki beygirin çektiği bir yük arabasına donuk gözlerle bakmakla yetindi. Bu iki güçlü kuvvetli beygir yoldaki herkesi korkutup kaçırmış olmasına rağmen, bu zayıf kadın en ufak bir korku belirtisi dahi göstermemişti. Yük arabasının sürücüsü dizginlere asılıp atları yana kaydırırken bağırdı: "Delirdin mi be kadın? Neredeyse ölecektin!"

Lenore kendi kendine mırıldandı. "Aşağılık, kaba adam! Onunla neden evlendiğimi bir tek Tanrı bilir! Keşke onu hiç tanımamış olsaydım."

Kaldırıma çıkıp son hızla birkaç dükkânın önünden yürüdü. Bir dükkânın duvarına yaslanmış olan uzun boylu, hoş bir adam onu görünce gözlerinde hayranlık dolu bir ifadeyle eğilerek şapkasını çıkardı.

"Günaydın Bayan. Yardımcı olabilir miyim?"

Onunla ilgilenmeden yanından geçti, adamsa aceleyle hamle yaparak onun peşine düştü. İnce vücudunun güzel şeklini kapatmayı başaramayan son moda elbisesinin içerisinde arkadan verdiği görüntü adamın iyice iştahını kabartmıştı; başını çevirip ona öfkeyle bakınca adam sırttı. Bir berber dükkânının önünden geçtiği sırada ise, müşterisinin yüzünü köpürtmekle uğraşan berberden bir ıslık geldi.

"Tam bir kızıl," dedi berber takdirle. "Louisiana'da yetişen biberlerden çok daha ateşli."

İki Yabancı

Müşterisi bunun üzerine başını kaldırdı ve Lenore'un profilini camdan görür görmez yerinden fırladı; Ashton'ın bu güzel yüzü bir başkasınınikiyle karıştırması mümkün değildi.

"Lierin!" Havluyu boğazından çekip çıkardı ve yüzündeki köpükleri temizledi. Yoluna çıkan birkaç iskemleyle birkaç adama çarptı ve elindeki köpüklü havluyu birinin kucağına fırlatarak adamı köpük içinde bıraktı.

"Ceketiniz bayım!" diye bağırdı berber arkasından. "Ceketinizi bıraktınız!"

"Almak için döneceğim!" diye bağırdı Ashton. Hızlı adımlarla ilerleyen genç kadının peşine düşmüş, onu yakından takip eden adamın da dikkatini çekmişti. Ashton yanından geçerken, adam kaşlarını çatarak ellerini beline koydu.

Koluna dokunan eli hissedince Lenore kendisini böylesi bir cüretle rahatsız etmeye kalkışan adama şemsiyesini çarpmak üzere son hızla döndüğü anda kendisine sırtarak bakan yakışıklı yüzü tanıdı. "Ashton! Burada ne yapıyorsun?"

"Malcolm ile seni buraya kadar takip ettim," diye itiraf etti Ashton. "Senin arabaya bindiğini görünce de tıraş olabileceğime karar verdim."

Lenore, Ashton'ın yanağında kalan bir parça sabunu temizlerken kahkaha attı. "Berberin işini bitirmesini bekleye- memişsin."

Ashton elini sakallı çenesinde gezdirdi. "Görünüşümü bağışlayın madam. Bu sabah acelem vardı." Yola bakındı. "Burada ne yapıyorsun? Araban nerede?"

Lenore ince burnunu havaya dikti, hâlâ öfkeliydi. "Malcolm'u ve arabamızı kendi yollarına gönderdim."

Ashton'ın gözlerinde bir kıvılcım çaktı. "Malcolm seni burada yalnız mı bıraktı?"

"Sanırım babam hâlâ buralarda bir yerlerde." Uçarı bir tavırla omzunu silkti. "Ama aslına bakarsam hiçbir umurumda bile değil."

Ashton yana çekilerek bir elini Lenore'un omzunun arkasına koydu ve diğer elini de öne doğru salladı. "Bana ceketimi alacak kadar bir zaman tanırırsanız, sizi dilediğiniz yere götürmekten büyük bir keyif alırım madam."

Önceden Lenore'un peşine düşmüş olan yakışıklı çap- kınsa kaldırımın ortasında bacaklarını iki yana açmış, ellerini belinde öylece duruyordu. Kendisine doğru yürümekte olan Ashton ile Lenore'un yolundan çekilmedi. Ashton onun meydan okuyan bakışlarını karşıladı ve beraberindeki hanımefendiyi adamın yanından hemen biraz öteye geçirdi ve Lenore tamamen güvencede olduğu anda geri dönüp dirseğini adamın tam böğrüne geçirdi. Delikanlı tökezledi, karşısındaki adamın kadını burnunun dibinden bu şekilde kaçırabilmesine hayret etmişti.

"Aklın varsa buradan defol git," diye kükredi Ashton. Malcolm haricinde başka bir adamın daha bu işe dahil olmasına asla tahammülü olamazdı. "O benim."

Adam nefes almayı başardıktan sonra Ashton'ı omzundan yakalayıp itiraz etmeye kalkıştı. "Önce ben gördüm..."

Bu esnada fırfırlı şemsiye hızla havaya kalktı ve ince ucu adamın kaburgalarına son hızla indi. Acıyla feryat eden adam bu ikilinin kendisi için fazla olduğunu düşünerek geriye doğru bir adım attı ve pes ettiğini belli eder bir ifadeyle öylece durdu.

"Madem öyle diyorsun!" diye çılgık attı kollarını iki yana açarak. Güzel vücutlu kısraktan derhal vazgeçmişti. Kadının kendisine eşlik edecek kişiyi çoktan seçmiş olduğu da ortadaydı zaten.

On Üçüncü Bölüm

GÖZLER kaldırımında yürümekte olan güzel çifte takılıyordu; Ashton sevdiği kadını kısıcık bir akşamüstü için bile olsa ele geçirebilmiş olmanın gururu ve mutluluğuyla gü- lümsüyordu. Hickory'ye arabayı yakına getirmesini işaret etti; Lenore'u arabaya bindirdikten sonra da hemen dibine oturup düzgün kemikli elini onun elinin üzerine koydu. Lenore başını çevirip ona baktı, bu elin sıcaklığını ve onun ya- nındayken içini saran mutluluğu reddedemezdi. Ashton'ın parlayan gözleri karşısında yanakları pespembe olmuştu; Ashton her yerini büyük bir dikkatle, içine sindire sindire inceliyordu. Konuşmaya başladığında sesi biraz boğuk ama yumuşacık bir fısıltı olarak çıktı, el gözlerindeki özlem ise açıkça okunuyordu zaten: "Çok güzel görünüyorsunuz madam, son zamanlarda sizin kadar güzel bir kadın gördüğümü hiç hatırlamıyorum."

Lenore'un küçük kahkahası zihnine işlendi. "Babam ve Malcolm senin beni çok gördüğünden şikâyetçiler... Benim de seni." Dudaklarının kenarları mutlulukla havaya kalkmıştı. "Babam senin kendini teşhir etmeye meraklı olduğunu görünce şoka girdi."

Ashton kıkırdadı. "Ah, evet, beni azarlamaya geldiğinde bunu da söyledi. Senin o görüntüye bakamayacak kadar kırılgan olduğunu düşünüyor. Sen Belle Chene'den ayrılmadan önce karı koca olarak yaşadığımızı bilmiyor anladığım kadarıyla."

Ashton'ın soran bakışları karşısında Lenore'un yanakların- daki pembelik daha da arttı. "Onlara söyleyemedim Ashton," diye mırıldandı, bakışlarını aşağı indirerek. "Bunun kötü ve pis bir şey olduğunu düşünür gibi bir halleri vardı." Derin bir nefes verdi. "Yaptığın her şeye kötü gözle bakıyorlar ve babam da seni hâlâ Lierin'i ondan çaldığın için suçluyor."

Ashton anlayışla parmaklarını sıktı. "Dertli bir adam o, her şeye rağmen içimde ona karşı bir şefkat hissedebiliyorum."

Lenore'un içi Ashton'a olan aşkıyla doldu ve başını kaldırıp o yanık tenli yüzüne bakınca büyük zorluklarla inşa etmeye çalıştığı bütün duvarları yıkıldı. "Sen iyi bir adamsın Ashton Wingate."

Ashton gülümseyerek şapkasını çıkardı ve karşıdaki oturma yerinin üzerine attıktan sonra ona kuşkuyla baktı. "Neden? Benden nefret etmek için bir sebebi olduğuna inanan yaşlı bir adama karşı kötü hisler beslemediğim için mi? Ona darılmam anlamsız olur. Viskiye olan bağımlılığından haberim yoktu ama ona zarar verdiği ortada. Elini kestiği anda dünyayla tüm ilişkisini kesti ve o an onun zayıf, acınacak bir adam olduğunu anladım. Öfkemi sarf edebileceğim çok daha iyi yerler var."

"Malcolm mu?" diye usulca sordu Lenore.

Ashton'ın ifadesi sertleşti ve çenesindeki kaslar da titremeye başladı; yanaklarında tümsekler ve çukurlar oluşuyordu. "Şu an nefretimi hak eden tek kişi var."

Nefretle alt üst olan yüzünü görünce Lenore teselli edercesine Ashton'ın kolunu okşadı. "Ondan bahsetmeyelim," diye rica etti. "Bana planlarından bahset. *Nehir Cadısı'm* burada daha ne kadar tutmayı düşünüyorsun?"

"Gerektiği kadar... Ya da sen beni gönderene kadar."

"Senden gitmeni istedim zaten," diyerek hatırlatmada bulundu Lenore

Ashton, Lenore'un elini dudaklarına götürüp öperken, gözleri Lenore'un zümrüt yeşili gözlerinden yansıyan sevgi dolu binlerce duyguyu incelemekle meşguldü. "Gözlerin bana gitmemi söylediğinde gideceğim aşkım. Daha önce değil."

Lenore ipek kirpiklerini yeşil gözlerinin üzerine indirdi; o saydam küreler gerçekten de içindeki özlemleri bu denli açık mı ediyordu acaba? Ashton'a olan aşkını inkâr etmesinin bir anlamı yoktu; bu öylece kenara atılabilecek bir duygu değildi. Ashton birbirine dolanmış olan ellerini bacağına üzerine koyunca, Lenore onun nabız atışlarını hissederek Ashton'ın da aynı sancıları paylaştığını anladı. Ashton öteki eliyle Lenore'un çenesini kaldırdı, gözlerinin içine bakarken parmakları boynunu okşuyordu.

"Seni istiyorum," diye mırıldandı boğuk bir sesle. Ne durumda olduğunu Lenore'un tam olarak anlayabilmesi için genç kadının elini yavaşça o bölgeye götürdüğü anda, Lenore'un yüzüne karmaşık bir ifadenin yayıldığını gördü. Lenore başını yalvarırcasına bir reddediş içerisinde iki yana sallayıp sessizce merhamet dilenip ondan kurtulmaya çalışırken, Ashton'ın dudaklarından dökülen *Lierin* kelimesi, genç kadının zayıf karşı koyma çabalarını sonlandırmasına yetti. Ashton, Lenore'un başını omzunun dibindeki oturma yerinin arkasına yaslayıp ona doğru eğilirken, Lenore'un yeşilimsi kahverengi gözlerinin içine adeta çaresizlik içinde ya- kararak baktı. Dudaklarını aralayıp Lenore'un dudaklarının üzerine kapatınca, genç kadın bunun olmaması gerektiğini bile bile kendini o tatlı ve vahşi öpücüğün içinde kaybetti. Ashton'ın kasıklarının üzerinde duran eli yanıyordu; onun galeyana gelmiş olan ateşi titremesine sebep oluyordu. Ashton aşk ve tutku dolu sözcükler mırıldanarak Lenore'un boynuna ve yanaklarına ateşli öpücükler konduruyordu.

"Geceleri çaresizlik içinde dolanıp duruyorum..." diye fısıldadı Ashton, büyük bir acı çekermiş gibi. "Seni isteyerek, benden uzakta olduğunu bilerek... Senin orada, o evde olduğunu ve Malcolm'un da kocalık iddiasıyla aramıza girdiğini düşündüğümde bütün yaşamsal organlarım umutsuz bir hayal kırıklığına kapılıyor. Onu düşündüğüm anda öfkeden deliriyorum, içimi inanılmaz bir kıskançlık kaplıyor. Sana yalvarıyorum aşkım, bana merhamet et. Buradan şimdi benimle ayrıl. Bırak seni sevip mutlu edebileceğim evimize götüreyim..."

"Ah, Ashton, Ashton," diye inlerken gözlerinden yaşlar boşalıyordu Lenore'un. "Seninle şimdi Belle Chene'e dönersem ne olacağım? Lenore mu

Lierin mi olduğumu hiçbir zaman bilemeyeceğim, içimde hep bir kuşkuyla yaşayacağım. Karın mıyım, yoksa zina mı yapıyorum diye merak edip duracağım. Bu işin anahtarı Biloxi'deki evde, burada bir şekilde zihnimin açılıp oradaki karmaşanın son bulacağını biliyorum. Kafamda sürekli olarak çok çirkin, iğrenç, nefret dolu görüntüler beliriyor, bunların cevaplarını ve ne olduklarını bulamazsam mezara kadar beni takip edecekler. Şu an kendimi sana teslim etmek için yanıyorum; senin istediğini ben de istiyorum ama kim olduğumu, nereden geldiğimi ve neler yapmış olduğumu öğrenmeden seninle birlikte buradan ayrılamam." Elini elinden kurtardı ve kendi kucağına koyup diğeri eliyle okşamaya başladı, kendini rahatlatmaya çalışıyor gibiydi. "Geri dönmem gerekiyor ve beni şimdi eve götürür- sen çok iyi olacak..." Başını diğeri yana çevirip gözlerinden yeniden akmaya başlayan yaşları saklamaya çalıştı. "Kendimi sana vermek için kıvranmaya başlamadan önce."

Ayrıldıkları anda içine düşeceği yalnızlığın farkında olan Ashton onu yeniden ikna etmeye çalıştı. "Biraz daha kal. Beraber yemek yiyelim, seni ondan sonra götüreyim." Lenore'un yalvaran gözlerini görünce hüznle gülümsedi ve teklifinden vazgeçti. "Belki de senden çok şey istiyorum. Zaten sıkıntıda olduğunu biliyorum." Derin bir nefes verdi, zihnini ve vücudunu rahatlatmaya çalışır gibiydi. "Seni geri alacağım. Başka bir gün yine bir araya geleceğiz."

Ashton'ın durumu kabullenmesiyle rahatlayan Lenore burnunu çekerek mendiliyle kirpiklerinde birikmiş olan yaşları sildi. Ashton duyularına nasıl hitap edeceğini çok iyi biliyordu ve ona karşı koyması imkânsızdı. Şu anda bile biraz önce aralarında geçenleri ve hâlâ yanmakta olan ellerini unutması çok zordu.

Ashton, Hickory'ye gereken talimatı verdi ve arkasına yaslanarak dışarıdaki manzara yerine Lenore'u seyretmenin tadını çıkarmaya başladı. "Nehir Cadısı'm Biloxi'deki bazı iş adamlarına ödünç vereceğim." Lenore'un yüzündeki şaşkınlığı görünce açıklamaya devam etti. "Bölgedeki zenginleri bir araya getirecek bir kumar turnuvası düzenlemeyi planlıyorlar." Aslında, böylesi bir turnuvanın kendi planlarına ne kadar uygun düşeceğini ve sevdiği kadını temelli geri almak için atacağı adımlarda kendisine ne denli yardımcı

olacağını görerek böylesi bir turnuvanın yapılması için adamların ilgisini uyandıran kendisiydi.

Lenore onun gözlerindeki parlıtyı görünce sormadan duramadı. "Bunun benimle ne ilgisi var?"

Ashton'ın yüzünde beliren çapkınca gülüş, bembeyaz dişleriyle yanık teninin zıtlığını daha da ortaya çıkardı. "Sen ve Malcolm da davet edileceksiniz tabii ki."

"Malcolm hayatta senin gemine binmez." Bu fikir ona son derece mantıksız gelmişti. "Senden ölümüne nefret ediyor."

"Ah, ama aldığım bilgilere göre Malcolm kumar masalarına son derece düşkünmüş, zengin insanlarla birlikte olup kolay para kazanmaktan çok hoşlanıyormuş. Başında tahmin ettiğim kadar varlıklı olmadığı ortada. Hatta nereden para kazandığı da tam olarak belli değil."

Lenore, "Ne iş yaptığım hiç bilmiyorum," diye mırıldanırken Malcolm'un kendi geçmişinden, ailesinden ya da yaptıklarından hiç bahsetmemiş olduğunu fark etti. "İşin aslında onun hakkında hiçbir şey bilmiyorum."

"Onu izleyen birkaç adamım var; görünüşe bakılacak olursa iş görüşmelerini meyhanenin üzerindeki bir odada gerçekleştiriyor."

"Yani," -sorusunu kibarca sorabilmenin yolunu ararken Lenore'un yanakları pembeleşti- "paralarım ödediği hanımlarla mı birlikte oluyor?"

Ashton kıkırdadı. "Öyle olsaydı, aşkım, sana onun bu düşüncesizliğinden bahsetmezdim bile." Başını sallayarak devam etti. "Hayır. Oralarda birtakım adamlarla buluşuyor, adamlarımın söylediğine göre çapulcu kılıklı, birtakım değersiz adamlarmış bunlar. Buluşmalardan sonra bu adamlar değişik yönlerle doğru dağılıyorlar ve birkaç gün sonra tekrar Malcolm ile buluşmak üzere geri dönüyorlarmış."

"Malcolm evden ayrıldığı zamanlarda avukatlarla görüşmeye gittiğini söylüyor ve dönüşünde getirdiği evrakları imzalamamı istiyor."

"Ne çeşit evraklar?"

Lenore ince omuzlarını hafifçe kaldırdı. "Bilmiyorum, okumama izin vermiyor."

"Onları imzaladın mı?" diye sordu Ashton büyük bir endişeyle.

"Hayır," diye cevap verdi Lenore, onun bu ilgisi kafasını karıştırmıştı. "Onları okumama izin verene kadar da imzalamayacağım."

"Aferin sana."

"Sence bu belgeler neyle ilgili?" diye sordu.

"Bilmiyorum ama bana karşı bir şikâyet bile olabilir. Beni Mary'nin cinayetinden hüküm giymiş olarak görmek için her şeyi yapar."

"Sence onu kim öldürdü Ashton?"

"Muhtemelen Horace Titch." Ashton omuz silkti. "Mary onun kız kardeşinin evinde çalışıyordu. Aklıma başka hiçbir şey gelmiyor. Bulunduğumuz kıyı şeridi çevreden tümüyle tecrit edilmiş bir yer değil. Bir yabancı gelip kızı ele geçirmiş ve öldürdükten sonra da cesedini sandalda bırakmış olabilir."

Lenore bir anda ürperdi. "Ben hiçbir şey duymadım."

"Saldırı muhtemelen sen benim yanımdayken gerçekleşti; bu olayın hemen öncesinde o kumsalda senin tek başına dolaşiyor olduğun her aklıma geldiğinde kanım donuyor." Konuşurken Lenore'un güzel yüzünü inceliyordu. "O sırada suç mahallinde olmadığuma dair yaptığın tanıklık için teşekkür ederim. Şerife benim yanımda olduğunu söylemeni beklemiyordum."

İki Yabancı

Lenore çekinerek ona baktı. "Sırf kendi itibarımı düşündüğüm için tutuklanmana izin veremezdim."

Ashton parmağını usulca ensesinde dolaştırdı. "Başlığını nerede bıraktın?"

Lenore'un güzel yüzünde bir hayret ifadesi belirdi. "Çok sıcaktı, arabada bıraktım, ama sen nerden..."

Ashton soruyu onun adına bitirdi: "Başlık taktığını nereden mi biliyorum? Sabah evden ayrılırken seni gördüm, unuttun mu? Ayrıca seninle ilgili her ayrıntıyı biliyorum.

Seni şapkalı görmemiş olsaydım saçlarının neden dağılmış olduğunu merak ederdim mesela..."

Lenore içgüdüsel bir hareketle saçlarını düzeltmeye başladığı anda Ashton'ın kıkırdadığını duyunca kendisiyle dalga geçtiğini anladı. Ellerini yeniden kucağına indirirken yüzü pembeleşerek ona gülümsedi ve Ashton onun kolunu hafifçe sıktı.

"Saçlarını çok daha karışık hallerde gördüm aşkım ve her zaman güzelliğinle başımı döndürmeyi başardın."

Genç kadın, Ashton'ın bu kadar yakınında oluşuna ve kolunu arkasına koymuş olmasına daha fazla karşı koyamayarak ona yaslandı. "Malcolm ile evlendiğimde bir dul olduğumu biliyor muydun?"

Ashton'ın şaşkınlığı yüzünden okunuyordu. "Yani Lenore'un demek istiyorsun..."

"Evet, benim." Başıyla onayladı. "Malcolm'la evlenmeden önce Cameron Livingston ile evliymişim."

"Malcolm'la *evlendiysen* tabii," diye karşı koydu Ashton.

"Lierin olduğum konusunda ısrar etmekten hiç vazgeçmeyecek misin?"

"Karşı konulmaz bir kanıtla karşılaşana kadar vazgeçmeyeceğim."

"Lierin Livingston kulağa hiç uyumlu gelmiyor."

"Lierin'le evlendiğimde kendisi dul değildi." Başını iki yana sallayarak çapkınca bir gülümseme sergiledi. "Onu yatağa attığımda bakireydi."

"Belle Chene'de seviştiğimiz zaman aynı şey benim için geçerli değildi," diye mırıldandı Lenore, ama ağzından çıkanları bir kez daha düşününce saçma bir şey söylemiş olduğunu anladı. İster Lierin ister Lenore olsun, Ashton'la evli bir kadın olarak karşılaşmıştı. Cevap bekleyen tek soru kimin karısı olduğuydu?

Ashton dudaklarını saçlarına bastırırken hafifçe gülümsedi. "O zamana kadar gereken hasar çoktan verilmişti aşkım. Her şey bir dakika içinde gerçekleşti, üzerinden de en az üç yıl geçti. Sana tüm samimiyetimle söylemek isterim ki, ertesi sabah güneş doğduğunda kesinlikle karı koca olmuştuk."

"Eve geliyoruz!" Hickory önden bağırdı ve Ashton pencereden önlerinde uzanan gri-mavi denize baktı. Hickory onları çabucak geri getirmiş ve ikisi de bu yüzden hayal kırıklığına uğramıştı. Ashton elini tutmak için uzanırken Lenore parmaklarını onun avucunun içine sokuverdi.

"Malcolm, *Nehir Cadısı* ile bir yolculuğa çıkmak üzere davetiyesini yakında alacak. Senin de gelmeni isterim. Gelir misin?"

"Senin için bu kadar önemliyse gelirim."

"Önemli... Çünkü seninle birlikte olmak istiyorum. *Nehir Cadısı'nın* bulunduğu yerden ayrıldığını gördüğünde üzülmeni istemiyorum. Seni bırakmıyorum."

"Balkonumdan onu görmeyi özleyeceğim."

Yine kıkırdayarak cevap verdi. "Onun yerine başka bir gemi gelecek madam. Sabırlı olun lütfen."

Lenore gerçekten şaşırmıştı. "Gemilerinin başka yerlerde yük taşıyor olması gerekmiyor mu? Körfezde boş dururlarken para kaybetmeyecek misin?"

"Bir adamın kalbinde huzur yoksa zenginlik ona hiçbir şey ifade etmez madam." Ashton yine pencereden dışarı baktı ve çok az zamanlarının kaldığını görmekten hiç hoşnut olmadı. Eve giden yola girmelerine çok az kalmıştı; endişeli bakışlarını Lenore'a çevirdi. Lenore kendisi mi ona yapışmıştı, yoksa Ashton mı onu kendisine çekmişti, bilemiyordu ama Ashton'a sınıksız yaslanmıştı ve dudakları dudaklarının üzerinde tutkuyla geziniyordu. Bu kısa öpücük ikisinin de içindeki ateşi körüklemiş ve araba yola girdiği anda ikisi de daha fazlasını ister olmuştu. Lenore kendisini erkenden eve getirmesi için Ashton'a karşı ısrarcı davranmış olmasından pişmandı. Göğsünü kavrayan elini çok özlemişti ve titriyordu; Ashton geri çekildi, yeniden ciddi bir tavra bürünmek ikisi için de çok zor bir savaş gerektiriyordu. Ashton en sonunda arzularını bastırmayı başardı ve arabadan indi. Lenore'un elini hafifçe tutarak arabadan düzgün bir şekilde inmesine yardımcı oldu.

Evin ön basamaklarına yaklaştıkları sırada kapı son hızla açıldı ve Malcolm sert adımlarla dışarı çıktı, yüzü öfkeden kararmıştı. Lenore onun bakışlarına aldırmadı; bu kilolu adama canı çok sıkılsa da, her şeye rağmen tatlı bir ifadeyle konuşmayı başardı. "Bay Wingate beni eve getirme nezaketini gösterdi Malcolm. Yürümek zorunda kalmamış olmam ne kadar iyi değil mi?"

Malcolm'un elleri aşağı sarkıyordu ama etli yumrukları sıkılıydı ve gözlerinden alevler püskürüyordu. Ashton kendisine döndüğünde yüzünde hoşgörölü bir ifade belirdiyse de, bakışlarından onu oracıkta boğuvermeyi istediği anlaşılıyordu. "İçeri gir." Lenore'a bu emri verirken başıyla evi göstermişti. "Seninle sonra konuşacağım. Şu an Bay Wingate ile konuşmam gereken bir mesele var."

Lenore onun sözünü dinledi ama eve girince salona doğru ilerleyip, neler konuştuklarını duymak için balkon kapısının yanına gitti. Malcolm sakın kalabilmek için büyük bir çaba sarf ediyordu ama duruma çok öfkelenmişti

ortadaydı. Şartlar kötüleşip de herhangi bir arbede çıkarsa, Lenore kendini iki adamın ortasına atmaya hazır bekliyordu.

"Buradan ne zaman cehennem olup gitmeyi planlıyorsun?" diye sordu Malcolm diğer adama. "Her fırsatta karıma yanaşıp..."

"Kimin karısına yanaşıyorum?" Ashton bu soruyu sükûnetle sorarken kaşlarını hafifçe kaldırmıştı.

Malcolm bu alaycı ifadeyi görünce daha da sinirlendi. "Lanet olsun sana! Kimin karısı olduğunu biliyorsun!"

"Evet, biliyorum..." diye cevapladı Ashton. "Ve onu evine, ait olduğu yere götürmek üzere buraya geldim."

"Seninle konuşmanın bir anlamı yok!" diye bağırdı Malcolm. "Sen beynini gerçeklere kapatmışsın!"

"Sadece senin sızlanmalarına Malcolm."

"Gerçekleri görme yeteneğini de kaybetmişsin!"

"Oldukça inatçı olduğum da söylenir ama her zaman gerçeğin peşinden giderim. Şu ana kadar beni Lierin hakkındaki iddialarına inandıramadın..."
"Lenore V

Ashton kıkırdayınca omuzları sallandı. "Göreceğiz Malcolm. Göreceğiz." Ayağını arabanın basamağına koydu ve tekrar öfkeli adama döndü. "O Lenore bile olsa, onu hak etmiyorsun."

Arabaya tırmandı, kapıyı kapadı ve arkasına yaslanıp Hickory'nin birkaç dakika sonra çadırın önünde arabayı durdurmasını bekledi.

Lenore nereye giderse gitsin Ashton hep peşindeydi. Ashton'ın sürekli olarak peşlerinde olduğunu anlayan Malcolm bunu başlıca alay ve sataşma konusu haline getirmişti. Lenore evdeyken Ashton da çadırında kalıyor ve

Malcolm uzaktayken, Lenore'la bir araya gelebilmek için fırsat kollu- yordu. Eğer Lenore Malcolm'la birlikte evden çıkarsa aralarında bir mesafe bırakarak gölge gibi peşlerinden ilerliyordu.

Ashton'ın bu yakınlığı Malcolm'un sinirlerini bozsa da, onun dışındaki herkes çok eğlenir gibi görünüyordu. Meg- han bile patronuna, yani Malcolm'a belli etmeksizin bu Natchez'li adamı seviyor, onun sahibesinin arabasının ardından atla ya da kendi arabasıyla ilerlediğini görünce içi coşkuyla doluyordu. Yalnızca, Ashton o yüzücü giysisiyle sahilde gezinirken biraz rahatsız oluyordu. Böyle zamanlarda bu yakışıklı vücuda hayranlıkla bakıyor olduğuna dair bir suçlama duymamak için, kafasını başka taraflara çevirmeye özen gösteriyordu.

Robert Somerton bile Ashton'ın yakınlığını dert etmemeye başlamıştı. Adamı sahilde her yerini gösteren yüzme kıyafetiyle gördüğü zamanlarda içki içmek için birkaç kez onun yanına gitmişti, Ashton her seferinde kahve içmeyi tercih ediyordu.

Lenore durumdan oldukça hoşnuttu. Ashton'ın yakınlarda bulunmasından. Sonsuz azminden. Güneşin altında parlayan bronz vücudundan. Hanımefendilere asla yakışmayacak bir arzu olsa da, elinin altında onun gergin kalçasını, sert uyluklarını hissedip dokunuşlarıyla onu uyarmak istiyordu. Her geçen gün kontrolünün azaldığının ve Malcolm'u kocası olarak düşünme fikrini bir kenara bıraktığının farkındaydı.

İşte tam bu sırada *Nehir Cadısı* ortadan kayboldu. Malcolm'un kafası karışmıştı ama yine de mutluydu. Görünüşe göre adamları Ashton'ı terk etmişti; ama ertesi gün sabahın erken saatlerinde Malcolm'un umutları suya düştü. Tam karşılarına yeni bir buharlı gemi demirlemişti, okyanusa açılan tiplerdendi. Bu seferki baş belasının adı *Boz KartaV*dı; gemiden suya bir sandal indirilerek bu sandalla kaptan, kü- rekçiler ve bir de kadın kıyıya geldi. Malcolm kıyıya çıkan kadını ilgiyle izlemeye başladı. Lenore'un içinde kuşkular uyandıracak ve belki de Lenore'u Ashton'ı sevmekten vazge- çirecek kadar güzel bir kadın olmasını umut ederek, kaptanın çadıra kadar eşlik ettiği

bu yeni ziyaretçiyi incelemeye başladı ama en sonunda bu kadının da çalışanlardan biri olduğu sonucuna varmak zorunda kaldı. Soluk kızıl saçları ensesinde topuz yapılmıştı, fûme rengi elbisesi ince omuzlarından aşağı dökülüyordu. Bahsedilecek kadar bir göğsü yoktu; düzgün bir görüntüsü olsa da Lenore'u endişeye düşürebilecek herhangi bir özelliği yoktu. Yine de merak ediyordu. Kadın tanıdık geliyordu, ama Malcolm onu nereden tanıdığını çıkarıyordu. Böylesine yıpranmış ve yaşlı görünen bir kadına asla ikinci kez dönüp bakmazdı. Derken onu tanıyıp tanımamasının bir önemi olmadığına karar verdi.

Ashton misafirlerini karşılamak üzere çadırından çıktı ve Sarah'nın ona uzattığı hesap defterlerini aldı.

"Defterlerinizin hepsi derlenip toparlandı Bay Wingate," diye rapor verdi, başarısından hoşnut bir tavırla.

"Harika, Sarah. Düşündüğümden çok daha yetenekli olduğunu kanıtladın."

Bu övgüyle Sarah'nın yanakları pembeleşti. "Bu işi seviyorum efendim. Unutmama yardımcı oluyor."

Ashton gülümsedi. "Kimileri hatırlamaya çalışıyor, kimileri de unutmaya. Ben de Lierin'in hatırlayacağı günü bekliyorum."

"Ben de tamamıyla unutacağım günü... Belki de affedeceğim ama şu an bunu yapacağımı hiç sanmıyorum."

Kaptan Meyers yılların ona kazandırdığı tecrübe ile konuştu: "Affetmek mutlu bir yaşam sürebilmenin yegâne sırrıdır Sarah. Onca nefreti yüreğinde barındırmakla sadece kendine zarar verirsin."

Ashton kaşlarını çatarak kendisinin de buna benzer bir sorunu olduğunu düşündü. Başını kaldırdı ve gözlerini, içindeki öfkeye neden olan adama dikti. "Düşmanı sürekli olarak karşımda görünce bu bilginin bana bir yardımı olmuyor."

Sarah Ashton'ın bakışlarını takip etti ve verandaya baktı;

sabah güneşinin kendisine nasıl bir oyun oynadığını merak ederek yüzünü buruşturdu. Bunun mümkün olamayacağını düşünerek başını iki yana salladı ve tekrar yanındaki adamlarla ilgilenmeye başladı.

Ashton ise, Sarah ile Kaptan Meyer'i pek de mütevazı sayılamayacak çadırının içine davet etti: "Gelip içeri bakmak ister misiniz? *Nehir Cadısı'nın* kamarotlarından birini ödünç aldım, bize çay ve kahve yapmış. İsterseniz pasta davar."

Çadıra girdikleri anda Sarah da Kaptan Meyer de şeyhlerin ihtişamlı dünyasına adım atmış gibi hissettiler. Kaptan gözlerinin kamaştığını mutlu bir kıkırdamayla belli etti, Sarah'nın heyecanlı kahkahası da onunkini takip etti. Kuştüyünden yapılmış olan ihtişamlı yatağın üzeri altın yaprak işlemeli siyah ipek örtülerle kaplanmıştı, bu haliyle Arap prenslerini bile kıskandırabilirdi. Yatağın epeyce yukarısında yer alan ve yatağı çepeçevre kuşatan yuvarlak bir çerçeveden aşağıya doğru altın renkli, incecik bir ipek kumaş sarkıyor ve sivri sineklere karşı koruyucu bir ağ işlevi görüyordu. Yatağın üzerine yerleştirilmiş olan çok sayıdaki yastık, şiltenin üzerinde rahat bir baş dayama yeri de oluşturmuştu. Gördükleri bu ihtişam aslında patronlarının ince ve seçkin zevkleri ile pek uyumlu değildi ama böylesine bir yerde bu tür bir görüntüye şahit olmak onları çok eğlendirmişti.

"Ashton, bana çadırda yaşadığını söylediklerinde böylesine bir manzarayla karşılaşacağımı hiç hayal etmemiştim," diye bağırdı Kaptan Meyers. "Küçük bir çadır bezinin altına sığınıp dar bir tahtanın üzerinde uyumaya çalıştığınızı düşünmüştüm. Bunca ihtişamı tek başına mı tasarladın?"

Ashton kahve fincanının üzerinden kıkırdadı. "Charles, bu gördüklerin sadece belirli bir etki uyandırabilmek için... Malcolm Sinclair evinden uzaktayken hep süslü şeylerden hoşlanıyor, ne demek istediğimi anladın sanırım." Adamın birlikte eğlendiği fahişeler bunun başlıca kanıtıydı. Hepsi abartılı bir ihtişama sahipti ve hiçbir Lier'in serçeparmağı- mn asaletine bile

erişemezdi. "Yolu buraya düşüp de şöyle bir içeriye bakmak isterse Malcolm'un kendini evindeymiş gibi hissetmesini istedim sadece."

Elinin tersiyle ağzını silen Kaptan Meyer'in gözleri parıladı. "Adam kadınlarını seviyor demek, ha?"

"Öyle de diyebilirsin," dedi Ashton kuru bir sesle.

"Malcolm Sinclair mi?" Sarah ismi çekinerek sormuştu. "O kim?"

Ashton başıyla evi gösterdi. "Orada yaşıyor... Lierin'le birlikte. Onun Lenore olduğunu iddia ediyor."

"Kocamın annesi de bir Sinclair'di," dedi Sarah, çadırın açılır kapanır kapısına doğru ilerlerken. Dışarı baktı ama verandadaki adam gitmişti. İçini çekerek geri gelip yumuşak yastıkların üzerine oturduktan sonra çay fincanını ve tabağını eline aldı, Ashton ile konuşmaya başlamadan önce de çayından bir yudum aldı: "Horace Titch'in yeni aldığınız çarklı gemiyi incelerken görüldüğünü söylemem belki ilginizi çeker. Oradayken ambarlarınıza da bakmış, özellikle de yanmış olana. Ne yapacağımı bilemedim ve şerifin bunu bilmesinin mantıklı olacağına karar verdim. Şerif Dobbs gözünü adamdan ayırmayacağını söyledi."

"Horace buraya da geldi," dedi Ashton, fincanına gümüş demlikten yeniden kahve doldururken. "Hâlâ buralarda olabilir. Harvey ona birtakım sorular sormuş ama hâlâ yangını kimin çıkardığına dair kesin bir kanıt yok. O buralardayken Lierin'in başına bir şey gelmemesi için evi gözetleyecek birkaç adam tuttum." Ashton çok eğleniyormuş gibi bir kahkaha attı. "Ama Malcolm da kendi çirkin piyonlarını aynı işi yapmaları için tuttu... Özellikle de beni evden uzak tutmak için."

"Piyonlarını mı?" Charles düşünceli bir tavırla kaşlarını çatı. "Burada bir tür oyun mu oynuyorsun Ashton?"

"Evet, Charles. Satranç oynuyorum, ama bu kez kalbimi de oyuna kaptırdım."

Hazır Ashton'ın ziyaretçileri varken; Malcolm bu durumu bir fırsat olarak gördü, Ashton'a hiç fark ettirmeden karısını Biloxi'ye götürebilirdi. Koridordan Lenore'un odasına doğru yürürken Meghan'ın onu henüz uyandırmamış olması umurunda bile değildi. Kapı kilitliydi, ısrarlı vuruşları Lenore'un uykulu bir şekilde kapıya gelmesini sağladı. Lenore, Malcolm'u işlerini halletmek üzere giyinmiş, hazır bir şekilde karşısında görünce bunun kendisiyle bir alakası olmamasını umarak acıyla için için inledi. Malcolm kapıyı itip odaya girince de, yatağına girip çarşafı kafasına kadar çekti. Ona görünmezse odasından daha çabuk çıkacağını umuyordu.

"Bu sabah Biloxi'de yapmam gereken birtakım işler var madam, bana eşlik etmeniz çok hoşuma gidecek. Hızla yatağınızdan kalkıp giyinirseniz çok sevinirim."

"Ah, Malcolm," diye inledi Lenore. "Lütfen bugün ben- siz git. Gerçekten hastayım ve bu durumdayken seni arabada bekleyemeyeceğimden eminim."

"Hadi ama Lenore, yola çıktığımızda kendini çok daha iyi hissedeceksin. Yolculuk sana iyi gelecek." Malcolm ondan gelecek herhangi bir olumsuz cevabı engellemek adına elini uzattı, Lenore da kolunu çarşafı birlikte aşağı indirdi. "Daha fazla itiraz duymak istemiyorum hayatım. Meghan'ı yukarı göndereceğim, hem sana çay getirir hem de giyinmene yardım eder. Yalnız biraz acele et. Randevum çok önemli ve tam zamanında orada olmalıyım."

Lenore'a reddetme fırsatını vermeden arkasını dönüp odadan çıktı ve kapıyı kapadı. Ayak sesleri uzaklaşırken Lenore bakışlarını odada gezdirmeye başladı. Açık pencerelerden içeri dolan ılık ve nemli esinti, bu aralar yaşanmakta olan boğucu sıcaklığın etkisini azaltmıyordu. Geceliği nemli tenine yapışmıştı, göğüslerinin arasından ter akıyordu. Çarşafı yavaşça açıp yatakta doğruldu. Midesi yaptığı bu harekete karşı savaşıırken, nefes almaya çalışarak bekledi; elini yüzünü yıkamak için yavaşça ilerlemeye başladı. Lavabonun

üzerinde asılı olan aynaya bakınca hiç de iyi olmadığını gördü. Yorgun ve solgun görünüyordu, gözlerindeki o kıvılcım yok olmuştu. Bugün hiçbir şey yapamayacağına karar vererek derin bir nefes verdikten sonra yüzüne ve kollarına su çarparak kendini canlandırmaya çalıştı. Bunun az da olsa bir faydası oldu ama Meghan çay ve bisküvi getirmeden önce hâlâ dışarı çıkmayı kabullenememişti.

Hazırlanmaya çalışmak onu daha da kötü yapmıştı, Meghan parfümün kapağını açıp ona doğru tutunca midesi tersine dönmüştü.

"Lütfen," diye mırıldandı başını diğer yana çevirip elini kaldırarak. Tatlı çiçek kokusu hâlâ burnuna doluyor, içini ürpertiyordu. "Meghan bugün biraz daha hafif bir şeyler, lütfen." Hizmetçi genç hanımını inceledi ve elindeki ıslak bezi yanağına dokunduruşunu seyretti. "Hanımım eğer sormamın bir sakıncası yoksa, sizi neyin böyle rahatsız ettiğini biliyor musunuz?"

Lenore omuz silkerek soruyu cevaplamaya başladı. "Bu sıcaklar. Senin nasıl dayandığını bir türlü anlamıyorum Meghan."

"Şimdilik başa çıkıyorum hanımım ama başımda başka bir derdim yok."

Lenore sorusunu temkinle sorarken kadınının yüzüne bakmadı: "Beni başka bir şeyin mi rahatsız ettiğini düşünüyorsun?"

"Pekâlâ, hanımım, benim başıma hiç gelmedi ama kız kardeşim hamileyken tıpkı sizin gibi olmuştu."

Lenore titrek bir şekilde nefesini verirken ipeksi kirpikleri aşağı indi. Şu an Belle Chene'de Ashton ile yaşıyor olsaydı bu bebek bekleme halini mutlulukla karşılayabilirdi, ama içinde bulunduğu şartlarda onu daha büyük, korkunç günlerin beklediği ortadaydı. Karşısına bir sürü zorluk çıkacaktı ve bunlarla başa çıkabileceğinden emin değildi. Ashton ile paylaştığı samimiyeti baştan itiraf etmiş olsaydı şu an yine bir çıkar yolu olabilirdi ve iki adam da kendini bu tür bir habere hazırlamış olurdu. Onlara bir şey söylemeden ne kadar durabileceğini tahmin etmeye çalıştı. Bir süre sessiz kalıp kendini duruma alıştıırırsa

belki bu işi olay çıkmadan halletmenin bir yolunu da bulabilirdi. Denemeye değerdı. "Meghan senden bir ricam var."

"Evet, hanımım."

"Zamanı gelene kadar bunun aramızda bir sır olarak kalmasını rica ediyorum. Bay Sinclair bebek beklediğimi öğrenmekten pek hoşlanmayacaktır."

"Anlıyorum hanımım," diye cevap verdi Meghan nezaketle. "Dilimi tutacağımđan emin olabilirsiniz."

Lenore başını kaldırarak kendisine gülümsemekte olan kadına baktı. "Gerçekten anlıyor musun Meghan?"

Hizmetli yavaşça başını salladı. "Bay Wingate'ten değil mi? Onun bebeğini taşıyorsunuz."

Lenore diğer iki adamın bu durumu hizmetçi kadar çabuk anlamayacağını umut ederek, endişelerini yatıştırmaya çalıştı. Malcolm'un Ashton'a yapabilecekleri ya da en azından yapmayı deneyeceğı şeyler Lenore'un midesinin bir kez daha bulanmansa sebep oldu, eliyle Meghan'a susmasını işaret etmeye çabalarken yeni bir bulantıya karşı koymaya çalışıyordu. Hizmetçi hızla koşarak ona kovayı getirdi. Bir süre sonra Lenore başını kaldırmaya cesaret ettiğinde hizmetçinin şefkat dolu bakışlarıyla karşılaştı.

"Malcolm ile sokağı çıkarsam bu günün sonunu getiremem," dedi zayıf bir sesle.

"Bu konuyu hiç merak etmeyin hanımım," diye sakinleştirmeye çalıştı Meghan kovayı kaldırırken. "Bay Sinclair'e gidemeyeceğınızı bildireceğim, ısrar ederse kanıtını da gösteririm."

Lenore hizmetçinin kafasının çalışma şekline hayret ederek başını iki yana salladı. "Gerçekten mi..."

"Dinlenmeniz gerekiyor hanımım," diye ısrar etti Meghan. "Ve beyi ikna etmenin başka bir yolu da yok." Meghan, hanımına bu şekilde davranan patronundan nefret ediyordu; odadan çıkarken mırıldanmaya devam etti: "Hem onun da midesi bulansın biraz, ne güzel!"

Artık yaz mevsiminde oldukları için günler çok daha uzun geçiyordu. Gün bitiminde ise hava bir anda kararı- yordu; Ashton çadırdan çıktığında gün batımının ancak son ışıklarını yakalayabildi. Kollarını başının üzerinde gererken kararmakta olan gökyüzüne ve gökyüzünde belirmeye başlayan yıldızlara baktı. *Boz Kartal*'ın ince, zarif silueti batıdaki son kıvıllıkların arasında yatıyor, bekçinin kandili emirlerine uyulduğunu ve dışarıdan gelecek herhangi bir tehlikeye karşı korunmakta olduklarını belirtiyordu. Geminin ardındaki sular körfez boyunca ufuk çizgisine kadar alabildiğine uzanıyordu.

Arkasında uzanan bataklıktan gelen balıkçılın sesi gecenin sessizliğini bozunca Ashton dönerek eve baktı. Pence- relerdeki ışıkları inceledi; Lenore'un gölgesini görmek bile yeterdi, ama yüreğindeki sızıyı dindirip, içini kemiren acıyı biraz olsun azaltacak hiçbir şey göremedi. Bir puro yakarak dalgaların kıyıya vurarak ıslattığı kumların üzerinde yürümeye başladı. Dalgaların bıraktığı iz koyu renkli bir bariyer gibi görünüyordu, sevgilisi ile arasına çizilen bir sınıra benziyordu. Yeniden eve bakarken purosunu elinde söndü.

Lenore! Lierin! Lenore? Lierin? Yüz aynı yüzdü ama zihnindeki isimler birbirine giriyordu.

Dişlerini sıkarak purosunu öfkeyle dalgaların arasına fırlattı. Bir şeyleri kırmak, birilerine saldırmak istiyordu. Tercihi Malcolm'du tabii. Ama Malcolm henüz dönmemişti. Öfkesini çıkarabileceği hiçbir şey yoktu, sadece sakin, umursamaz deniz ve çizmelerinin iz bıraktığı kumlar... Yarın onlar da yok olacaktı.

Bir anda karanlığın içinde hafif bir hareketlenme fark eder gibi oldu ve kendisine doğru ilerlemekte olan beyaz figürü görmek için çaba harcadı. Bu figür tam bir hayalet gibi sessizlik içinde kumsala doğru yürüyüp kıyıda durdu

ve ileride demirli olan *Boz Kartal'a* baktı, ayağına vuran dalgaları umursamıyordu sanki. Yüreği umutla doluveren Ashton nefes almaktan bile korkuyordu. "Bu o olabilir miydi?"

"Lierin!" Bu kelime dudaklarının arasından rüzgârın içinde kaybolan bir fısıltı olarak çıkmış, ama Lierin'in ince bedenini tanıdığı anda zihninde kopan cıgıllara dönüşmüştü. Bu oydu!

Akıntı boyunca hızlı adımlarla ilerlemeye başladı; koşmaya başladığı anda yalnızlığı dünyanın diğer ucunda bir yerlerde kalmıştı sanki. Genç kadının irkilerek döndüğünü gördü ve yanma yaklaştığında da üzerinde sadece bir gecelik bulunduğunu fark etti. Etekleri bacaklarına vuran dalgaların etkisiyle ıslanmıştı, kuru olan kısmı ise rüzgârın etkisiyle savruluyordu. Saçları açıldı ve başının etrafında uçuşuyordu; ay ışığı, başına parlak bir hâle kondurmuştu sanki; genç kadın ürkek bir periye benziyordu.

"Lierin." Bu isim dudaklarının arasından yumuşak bir tutku fısıltısı ve gördüğü rüyaya âşık olan bir adamın hapis kalmış özlemleri eşliğinde çıkmıştı. Sesindeki belli belirsiz çatlama aslında mahrumiyetinin acısını ortaya koyan bir cıgılık gibiydi.

Genç kadın ise, "Lenore," diye fısıldadı çaresiz bir yakarışla.

Ashton yüzünü ya da dudaklarının hareketini tam olarak göremese de, kadının sesindeki hüznü algılamış ve yüreği paramparça olmuştu. "Adın ne olursa olsun hâlâ benim aşkınsın."

Genç kadın yüzüne gelen yaramaz bukleleri eliyle geri itti ve adama arzu dolu gözlerle baktı. Ay Ashton'ın tepesinde ıslıl ıslıl parlıyor ve genç kadın, onun açık gömleğinden, geniş göğsünün güçlü kaslarını görebiliyordu. Bu görüntü, başını âşık olduğu adamın göğsüne yaslayıp mutlu mesut geçirdiği anları hafızasında yeniden canlandırdı; Ashton'ın nefesini yeniden alnında hissetmişti sanki. *Aşk denen şey nasıl bir eziyet*, diye düşündü. Bir gün huzura kavuşacak mıydı?

"Burada olduğunu düşünmüyordum," diye mırıldandı. "Babam senin sandalla gemine gittiğini görmüş, öyle söyledi, sonra da başımdaki nöbetçileri içki içmek üzere eve davet etti."

"Adamlarımdan biri bana gemiden çeşitli erzaklar getirmişti," diye cevap verdi Ashton. "Baban muhtemelen onun gemiye geri dönüşünü gördü."

"Himm." Genç kadının sesi cılız ve keyifsiz çıkmıştı.

"Evde her şey yolunda mı?" diye sordu Ashton endişeyle.

Lenore derin bir nefes alıp yavaş yavaş bıraktı; zihnini rahatlatmaya, yatağını bir işkence askısına dönüştüren şehvetli arzularından arınmaya çalışıyordu. "Çok huzursuzdum ve yürüyüşün iyi geleceğini düşündüm." Durdu, odasını terk etmesinin bir sebebi daha vardı; titrek bir sesle anlatmaya başladı: "Rüyamda Malcolm beni alıp senin mezarına götürdü. Üzerinde adının yazılı olduğu mezar taşını bile gördüm. Rüzgâr esiyor, yağmur yağıyordu. Her şey çok gerçek görünüyordu, çok korktum."

"Sadece bir rüyaymış aşkım," diyerek onu rahatlatmaya çalıştı Ashton. "Ölmeye ve seni ona bırakmaya hiç niyetim yok."

Bir sessizlik oldu ve Ashton yüzünü daha iyi görmeye çalışarak genç kadına baktı. Lenore'un huzursuzluğunun devam ettiğinin farkındaydı, bu yüzden biraz önce sorduğu soruyu tekrarladı: "Sen iyi misin?"

Lenore kötü bir şey olmadığını söylemek üzere ağzını açtı ve tekrar kapadı. Gözlerine dolan yaşları hissedince başını sallayarak Ashton'a arkasını döndü ve kumda yürümeye başladı. Ashton'ın yanında yürüdüğünün farkındaydı. Vücudunun her noktasıyla varlığını hissederken Ashton'ı görmezden gelmesi çok zordu.

"Bu akşam çok düşüncelisin," dedi Ashton en sonunda. "Bana ne olduğunu söyleyecek misin?"

Lenore yanaklarından süzülen yaşları silme isteğini bastırarak yüzünü denize döndü; sonunda Ashton'ın sorularına cevap vermeye razı olmuştu, rüzgâra doğru fısıldadı: "Benim... Benim bebeğim olacak Ashton."

Ashton ona doğru bir adım attı, yüreğine mutluluk dolmuştu, havalara uçmak üzereydi ama hemen durdu; nasıl bir tepki vermesi gerektiğinden emin olamadı. Genç kadın çok soğuk ve mesafeliydi, bu haberi Ashton'a vermek hiç hoşuna gitmemişti sanki. Ashton genç kadının arkasında duruyordu, ona tam dokunmak üzereydi ki aklına gelen bir düşünceyle elleri tir tir titremeye başladı. Söylemek istediği kelimeyi söyleyene kadar uzunca bir süre bekledi ve en sonunda sordu: "Kimden?"

Soru can yakıcıydı. Lenore onun bu soruyu sorması için bir sebep göremiyordu. Bu kez akan gözyaşlarını silerek hafifçe başını çevirdi. "Döndüğümden bu yana Malcolm ile birlikte olmadık."

Ashton sonsuz bir ihtimamla kollarını Lenore'un bedenine sardı; bir koluyla onu tam göğsünün altından sımsıkı sararken, diğer eli karnının üzerine yerleşti. Pamuklu kumaşın altından karnının sıklığını hissedebiliyordu; demek bir yıldan kısa bir süre içinde yaşam ona en güzel hediyesini, bebeğini verecekti. Başını eğdi ve dudaklarını genç kadının kulaklarına dokundurdu: "Artık benimle eve dönecek misin?"

Lenore hem iniltiye hem de arzu dolu iç çekmelere benzeyen derin nefesler aldı: "Bebek sorunları çözüyor ki Ashton. Kim olduğumu öğrenmeden dönemem. Hatırlamam gereken şeyler var. Zihnimde Malcolm'un karısı olduğuma dair görüntüler görürken seni kocam olarak nasıl kabullenebilirim?"

"Gördüklerin sadece birer görüntü hayatım, birer gerçeklik değil. Gördüklerinin gerçek olduğundan nasıl emin olabiliyorsun ki?"

Lenore titreyerek içini çekti. "Çünkü Malcolm farkında olmadan gördüklerimi doğruladı. Kafamın içinde ne olduğunu bilmesi imkânsız."

Ashton'ın sesi kısık ve kederliydi. "Başka bir adam sana ve çocuğuma sahip çıkmaya kalkışırken bir kenarda oturmamı bekleyemezsin."

"Bana biraz daha zaman ver Ashton," diye yalvardı genç kadın, kendisini sımsıkı tutan parmakları okşuyordu. "Bu evde bir sürü sır saklı. Buradan ayrılırsam kim olduğumu hiç öğrenemeyebilirim!"

"O zaman Malcolm'u göndermeme izin ver," diye teklif etti Ashton. "O evde onunla birlikte güvende olmadığından korkuyorum. Öfkelendiği zaman sana ne yapabileceği belli değil. Baban ise seni asla koruyamaz."

"Bunu biliyorum ve son derece dikkatli olacağım ama Malcolm da hayatımın bir parçası."

"Ya ben?"

Lenore gözlerini karanlığın içine dikerken başını Ashton'ın göğsüne yasladı. "Bilmiyorum Ashton. Umarım..." Dudakları titredi ve gözlerinden tekrar yaşlar akmaya başladı. "Umarım, çocuğumuzun iyiliği için şu ankinden çok daha önemli olursun hayatımda. Geceleri yatağa yattığım zaman, ışıklar söndünce seninle yaşadıklarımı hatırlıyorum. Seni yanımda, dokunuşlarını vücudumda hissediyorum ve bir sancı giriyor..."

"Evet, madam. Tatmin edilmeyen arzuların nasıl can acıttığını çok iyi biliyorum."

"Ama kendimden emin olmalıyım." Uzaktan yaklaşmakta olan nal seslerini duyunca hüznle Ashton'a baktı. "Malcolm dönüyor, gitmeliyim."

Ashton beline sarılı olan koluyla onu daha da yakınına çekip gitmesini geciktirmek istedi. "Beni öpmeden gitme."

Arkasından Ashton'ın erkekliğini hisseden genç kadın perişan bir tavırla içini çekti. "Olduğumdan çok daha iradeli olduğumu düşünüyor olmalısın."

İki Yabancı

Ashton istemeye istemeye onu bıraktı ve arkasından bakarak gecenin onu yutuşunu izledi. Geceyi yine yalnız geçirecekti, hayatına anlam veren şey uçup gitmişti. Ay gökyüzünde solmuş, parıltısı azalmıştı. Bulutlar, yağacak yağmuru haber veriyor; yükselen dalgalar da sahildeki buluşmalarının tüm izlerini yok etmekle uğraşıyordu.

On Dördüncü Bölüm

SESSİZ bir öğle sonrasıydı ve Lenore çok huzursuzdu. Ashton'ın seslenme mesafesinde olduğunu bilmesine rağmen kendini çok yalnız hissediyor, Ashton'ı yanında istiyordu. Ona bunu hissettirip eliyle işaret ettiği anda geleceğinden de emindi. Aklına sürekli olarak karnındaki bebeğiyle ilgili düşünceler geliyor; bebeğini de kendisini de büyük bir şefkatle seven adamla kalbinden geçenleri paylaşmak, onunla uzun uzadıya konuşmak istiyordu, ama Ashton'ı eve yaklaştırmama talimatını almış iki muhafız varken onu yanına çağırması kötü sonuçlar doğurabilirdi. Gerçi Ashton'ın karşısına çıkan her şeyle baş edebileceğinden de emindi.

Robert iş için New Orleans'a gitmişti ve orada birkaç gün kalmayı planlıyordu. Malcolm Biloxi'de kalmıştı fakat şu an, sık sık yaptığı gibi kasabaya gitmiş ve her zamanki gibi ne zaman döneceğini de söylememişti. Son zamanlarda evden haber vermeden ayrılıp dönmeyi adet haline getirmişti; Lenore'a karşı daha dikkatli davranıyordu, iyi olmasını ister gibiydi; onu diğer adama kaptırmaktan korkuyordu sanki.

Nehir Cadısı'ndaki oyun gecesinin davetiyesi gelmişti ve Malcolm, Lenore'u şaşırtarak bu daveti büyük bir şevkle kabul etmişti. Hatta ona bu gece için yeni bir kıyafet yaptırması gerektiğini bile söylemişti, böylece onun güzelliğiyle Mississippi ve civarından geleceği söylenen zengin misafirlere gösteriş yapacaktı. Bunun için Biloxi'ye gitmesine gerek olmadığını, terziyi eve göndereceğini de eklemişti. Söz konusu davet buralarda alışılmadık bir olaydı ve Malcolm diğer misafirlerden aşağı kalır bir yanının olmasını istemiyordu; bu iş o iğrenç Ashton Wingate ile arkadaşlık etmesini gerektirse bile yapılacaktı.

Lenore kendine herhangi bir iş bulabilmek umuduyla alt kattaki odalarda amaçsızca geziniyordu, en azından zihnini meşgul edecek bir şeyler arıyordu. Malcolm eline iğne iplik alıp kadınlara yakışır işlerle uğraşmasını önermiş olsa

da, salonda oturup bir şeyler dikme fikri şu an için ona hiç cazip görünmüyordu; bunun yerine kitap okumaya karar verdi. Daha o sabah babasının yemek odasında unuttuğu tiyatro oyunları kitabını buldu ve cildinin eskiliğine bakarak kitabı özenle açtı. Kitabın ilk sayfasındaki okunaksız yazıyı görünce şaşırdı; yazıyı dikkatle okumaya çalıştı ve sonunda bunun sadece bir imza olduğunu anladı; fakat gördüğü isim ona hiçbir şey ifade etmemişti. Daha önce Edward Gaitling adını hiç duymamıştı. Gerçi hafızasından silinen pek çok isim vardı ve bu da onlardan biri olabilirdi; Shakespeare hayranı olan babası için kitabı imzalamış olan bir aktörün adı da olabilirdi.

Okumak iyice uykusunu getirdi ve kitabı kucağına bırakıp Meghan'ın kendisine getirdiği çayı yudumlamaya başladı. Bunu yaparken fincandan gözlerini kaldırdı şöminenin üzerinde duran manzara resmini gördü. Onun orada bulunması yine kaşlarının çatılmasına sebep oldu. Resim hâlâ oraya ait gibi durmuyordu.

Merakı iyice artınca ayağa kalkıp resmi yakından incelemek üzere yanına gitti. Büyük boyutlardaydı ama bir sanat galerisinden alınan pahalı bir resim gibi de durmuyordu.

Parmaklarını şakaklarına bastırarak öylece durdu, kafası karışmıştı. Bu resmi nereden biliyordu? Bir resmin değerini böylesine anlayabilmek için kaç sanat galerisi gezmişti?

Bir anda, babasının ona Belle Chene'de göstermiş olduğu eskizi hatırladı. Babası ona bu sanat eserini Lenore'un, yani kendisinin yarattığını söylemişti. Dolayısıyla diğer ressamların farklı eserleri ve değerleri hakkında bir şeyler biliyor olabilirdi.

Ressam olabileceği düşüncesiyle, salondaki yazı masasına gidip kâğıt, kalem ve mürekkep aradı. Masanın ortasında bulunan dar ve uzun çekmeceye kâğıtlar vardı; biraz daha araştırınca yandaki ayrı bir bölümde, bir kurdeleyle özenle bağlanmış bitmemiş birtakım çizimler buldu, biri bu çizimleri özenle saklamıştı. Dikkatle kurdeleyi açtı ve hepsini teker teker incelemeye koyuldu;

bu resimlerin, kimliğine dair birtakım ipuçları sağlayabileceğini umuyordu. Babasının ona daha önce göstermiş olduğu malikâne resmine benzer birtakım çizimler daha buldu; ayrıca ona hiçbir şey ifade etmeyen birtakım manzara resimleri de vardı, oldukça iyi çizimlerdi bunlar; ya da yoksa bu yargısıyla kendisine iltifat mı ediyordu? Binici giysileri içindeki bir kadın resmine gelince bakışları değişti. Yukarı çekilmiş olan eteğin altından çizmeli ayakların görüldüğü çapkınca bir pozdu bu. Mükemmel bir şekilde yapılmış olan saçların üzerine tüylü bir şapka hafif eğik bir şekilde oturtulmuştu; resimdeki kadın elindeki kırbacı hafif bir açıyla eteğinin önünde tutuyordu ve elleri eldivenliydi. Gördüğü yüz daha fazla etkilemişti genç kadına, Lenore'a çok benziyordu bu kadın ya da Lierin'e... Hangisi olduğunu anlayabilmek için çizimi daha büyük bir dikkatle incelemeye başladı ve en sonunda buldu; eteğin katmanları arasına saklanmış bir isim vardı: "Lenore!" Kendi resmini bu kadar detaylı çizebilmiş olması mümkün değildi; demek ki resimde çizdiği kadın Lierin'di ve bu resmi yıllar önce çizmişti.

Çizimi çalışırken rahat görebileceği şekilde gaz lambasına dayadı ve tüylü kalemını mürekkebe batırıp aynısını yapmaya çalıştı. Eski resimdeki çizgileri özenle önündeki boş kâğıda aktarmaya çalıştı, ama kalemi arzularına uygun bir şekilde hareket etmeyince kaşlarını çattı. Kâğıdın üzerinde kötü lekeler, beceriksiz ve tutuk çizgiler oluşuyordu. Öfkeyle kâğıdı eline alıp buruşturarak bir top haline getirdi ve bir kenara fırlattı. Yeniden denedi ve kalemi onu yeniden başarısızlığa uğrattı. Eski resim ile yenisinin arasındaki farklılık inanılmazdı, yeteneği körelmediyse resim yapabilmek için daha iyi malzemeler bulması gerekiyordu.

Masanın üzerini topladıktan sonra sanatla ilgili tüm düşüncelerini geride bırakarak ayağa kalktı ve üst kata doğru ilerledi. Odasının kapısının önüne gelince durdu, öğleden sonrayı da tiyatro oyunları okuyarak ya da uyuklayarak geçirmek istemiyordu. Ashton içindeki kadını yeniden uyanırmıştı ve unutmaya gittikçe daha zor oluyordu. Yatağına yattığı anda Ashton'ın o geniş, kaslı göğsünü, sımsıkı karnını hatırlamayı adet haline getirmişti. Bunlar işkencenin sadece başlangıcıydı!

Çaresizlik içerisinde koridorda etrafına bakındı, gidecek farklı bir yer arıyordu; sonra arayan gözleri ilginç bir yere odaklandı. Koridordaki bütün kapılar ikişer ikişer diziliydi; ama kendi yatak odasına göre koridorun öteki ucunda, kullanılmayan bir odanın karşısında üç kapı bulunuyordu. Bu bulmaca biraz vakit geçirmesini sağlayacaktı; nereye açıldığını merak ederek ortadaki kapıya doğru ilerlemeye başladı. Kilitli olduğunu görünce hayal kırıklığına uğradı, anahtar da ortalıkta yoktu ama bu tip evlerde bazen bir anahtar birkaç kapıyı birden açabiliyordu. Odasının anahtarını alıp kapının üzerinde deneyince kilidin açılmasıyla ödülünü aldı. Elini dikkatle tokmağın üzerine koydu, itince menteşelerden gelen sevimsiz bir gıcırtyla kapı içeri doğru açıldı. Kapının arkasında dar ve uzun bir odacık vardı, bir duvarında tavandaki kapağa ulaşılabilir dik bir merdiven asılıydı. Girdiği kapının üzerinde bir ip sallanıyordu, ipi çekince tavandaki kapak aralandı ve kapağı tutan ağırlık duvardaki merdivenin yanından aşağı kaymaya başladı. Zihni bir anda karanlık ve yaralarla dolu bir çatı arası görüntüsüyle doldu, bu görüntüler gözü kara bir kadını bile dehşete düşürebilirdi ama yukarıdan gelen ince ışık şeridi ona cesaret verdi. İpi yeniden çektikten sonra ucunu duvara tutturulmuş olan takozla sardı ve kapak da onu davet edercesine yavaşça açıldı.

Basamaklar dik ve biçimsiz olsa da ağırlığını kaldırabilecek kadar sağlamdı. Dikkatle yukarı çıkarken son hızla geri kaçmasına neden olacak kanat çırpışları duymayı bekledi; se de hiçbir ses gelmedi; başı döşemeyle aynı hizaya gelince korkularının anlamsız olduğunu gördü. Ortalıkta beklediği gibi uçuşan birtakım yaratıklar yoktu. Üçgen çatı duvarlarının altındaki kare biçimli havalandırma delikleri sıkıca pan-jurlanmış ve börtü böcekten korunmak için ince çıtalarla tutturulmuştu. Lenore beklediği kalın toz bulutu ve örümcek ağlarıyla da karşılaşmamıştı, hizmetlilerin burayı en azından senede bir kez temizlediklerini düşündü. Tavandaki kiriş askılarının üzerine plakalar yerleştirilerek, çatıda bir kat daha oluşturulmuş ve bu plakaların üzerine artık kullanılmayan eşyalar yığılmıştı. Birkaç sandık, birkaç seyahat çantası bir kenara itilmiş ve onların yanında eski bir yatağın parçaları bir direğe raptedilmişti. Konsol kirişlerinin arasında, üzeri örtülerle kapatılmış olan

resimler dik bir şekilde duruyordu; iki tahta kutunun içi ise değişik süs eşyaları ile doluydu.

Buradaki sıcaklık oldukça fazlaydı ve yukarı tırmandığı anda Lenore'un teni terle parlamaya başlamıştı. Eski sandıklara ayağıyla hafifçe vurdu ve hepsinden boş sesler aldı; bu sırada sandıklardan bir tanesinin çok daha yeni ve tanıdık göründüğünü fark etti. içinde ne olabileceğini merak ederek bantlarını gevşetti, fakat kapağını kaldırmaya çalışınca yine bir kilit sorunuyla karşılaştı. Bu sandığın kendisine ait olduğu kanısı gittikçe güçleniyordu, tahta kutuların içerisinde sandığın metal menteşesini kanıtarak açabileceği bir alet aramaya başladı. Bulabildiği en işe yarar şey kırık bir mektup açacağıydı; sandığı mektup açacağıyla açmaya çalışırken elbisesi baştan aşağı terden sırlıslam olunca ara vermeye karar verdi. Sandığın içindeki her ne ise, Lenore daha sağlam bir alet bulana kadar sır olarak kalacaktı.

Böylece sandığı bırakıp resimleri incelemeye başladı. Öndeki birkaç tanesi çok da önemli olmayan manzara resimleriydi, arkadaki daha büyük bir tablo ise daha temiz bir kumaşla kaplanmıştı. Bu resmi bulunduğu yerden alıp üzerindeki örtüyü açtıktan sonra ışık alan bir yere dayadı. Aşağı yukarı Robert'ın yaşlarında olan yaşlı bir adamın portresiydi bu, yüzü Robert'ın yüzünden daha köşeli ve düzgündü, yer yer kırılmış olan siyah saçları vardı. Yüzündeki ifade ciddi ve soğuktu ama yeşil gözlerinde bir dürüstlük ve adalet vardı. Lenore portreyi her açıdan inceledi ama bu yüz ona hiç tanıdık gelmedi. Resmi eski bulunduğu yere götürüp oradan uzaklaşırken bir anda alt katta bulunan manzara resmini hatırladı. Biraz önceki yaşlı adam portresi, alt katta şöminenin üzerindeki manzara resminin yerinde asılı olmalıydı bir zamanlar; hayal meyal bir şeyler hatırlamaya başlamıştı.

Geri dönüp portreyi aldı ve dar basamaklardan aşağı inip salona doğru ilerledi. Resmi bir kenara bırakıp bir iskemleyi şöminenin önüne çekti. Manzara resmini indirip adamın yağlı boya portresini oraya astıktan sonra geri çekilerek odadaki değişikliği değerlendirdi. Manzara resmi odada ağaca konmuş bir at sineği gibi duruyordu, itici bir görüntüsü vardı; oysa bu portreyle birlikte salon tamamlanmış ve evin diğer taraflarına uyum sağlamıştı. Manzara resminin

tarihçesini bilmiyordu, Malcolm'un hediyesi olabilirdi; onu kızdırmamak adına kendine hâkim oldu ve portreyi alıp tekrar manzara resmini yukarı astı.

Portreyi tekrar çatı odasına geri götürdü, bulmuş olduğu yere geri koydu, merdivenden indi, ipi çözdü ve kapağı indirdi. Koridora çıktıktan sonra kapıyı kilitledi ve anahtarı aldı.

Yatak odasına girince canı tekrar sıkılmaya başladı. Körfezden esen hoş bir rüzgâr perdeleri oynatıyor ve yumuşak dokunuşuyla onu serinletiyordu. Tiyatro oyunları kitabını aldı ve camlı kapıların yakınında, en çok esinti alan noktaya oturdu. Bir süre sonra kitap yeniden kucağına düştü ve bakışları denize uzandı. Baktığı anda zihninde bir yüz oluştu, ama bu beklediği yüz değildi. Yüz, portrede gördüğü adama aitti, hareketliydi, adamın değişik hallerini görüyordu. Gülen, somurtan, düşünceli, sevecen...

Lenore kaşlarını çattı. Zihninin o karanlık duvarlarının arkasında bir yerlerde, onunla ilgili anıları olmalıydı, bu adamı muhtemelen çok iyi tanıyordu.

Bir süre sonra Malcolm siyah atıyla döndü. Besbelli kasabadan buraya kadar tüm yol boyunca süratle koşturulduğu için hayvan oldukça yorgundu ama bu hali sahibini hiç etkilemişe benzemiyordu; zira Malcolm atını tekrar mahmuz- layarak evden uzaklaştırıp Ashton'ın çadırına doğru sürmeye başladı. Aygırını orada durdurmadan önce avluda birkaç daire çizdi. Atı kontrolü altına aldıktan sonra da alaycı bir sesle haykırdı: "Saklandığın yerden çık Bay Wingate. Seninle konuşmak istiyorum."

Adamın bu sefer neyin peşinde olduğunu merak eden Ashton çadırın açılır kapanır brandasını kaldırdı, Lenore da aynı merakla verandaya çıktı. Alçalmakta olan güneş ışınlarından korunabilmek için gözlerini kısmıştı, dışarı çıkan Ashton'ı izlerken dudakları endişeyle büzüldü.

"Bugün neyin peşindesin Malcolm?" diye sordu Ashton kaşlarını kaldırarak, bu sırada elindeki puronun ucunu kesmekle meşguldü.

Malcolm soruya cevap vermeden önce atının sırtını sıvazladı; bu, hayvanın nadiren tanık olduğu sevgi gösterilerinden biriydi. Malcolm yolun uzunluğunu hiç umursamadan atlarını yorana kadar koşturur, sonrasında da zorlamaya devam ederdi. "Kasabada bir hanıma satın almak için at aradığını duydum."

"Doğru," dedi Ashton ağzının kenarıyla, ince purosunu yakarken.

"Hangi hanım için olduğunu sorabilir miyim?"

Sıkıca sarılmış olan yapraklarının tutuşması için purosundan kuvvetli nefesler çeken Ashton, gözlerini kısarak adama baktı ve purosunun yandığından emin olana kadar konuşmadı. "Lierin bir zamanlar mükemmel bir biniciydi." Diline gelen tütünü parmağıyla alıp attı. "Böyle bir hediyein hoşuna gideceğini düşündüm."

Malcolm'un gözleri, Ashton'a olan düşmanca hisleriyle adeta buz kesmişti fakat kendini toparlayıp küstahça sırttı: "Lenore son derece yetenekli bir kadındır ama karımın başka bir erkekten böyle bir hediye almasını kabul edeceğimi sanıyorsan iyice kafayı yemişsin."

Ashton umursamaz bir tavırla omuz silkti. "Ah atı senin ahırlarına koymak gibi bir niyetim yok Malcolm. Ben bu ata iyi bakılsın istiyorum, senin ahırlarındaki gibi değil..." Uysal bir tavırla purosunu Malcolm'un altında huysuzlanıp duran ata çevirdi. "Eğer ona böyle davranmaya devam edersen pek fazla dayanmaz."

Malcolm herhangi bir mazeret göstermeye gerek bile görmedi. "Onlardan ne istiyorsam, onu alırım." Kocaman ağzı kulaklarına kadar yayıldı. "Aynı şeyi kadınlar için de söyleyebilirim."

Adamın alaycı bakışlarını gören Ashton'ın dumanlı gözleri iyice sertleşti; parmağını yavaşça çenesine götürdü. "Ruby'nin meyhanesinde kullandığın kadınlardan birkaç tanesini gördüm. Onlar da en az bu at kadar acınacak halde."

Malcolm eyerin üzerinde doğruldu, aşağı atlamak için içinde büyük bir istek duysa da mantığını kullanarak bundan vazgeçti ve yeniden eski konumunu alarak omuz silkti. "Yine de bazı kadınlar konusunda zevkimiz aynı en azından."

"Lierin gibi bir kadına hayran olmamak zordur." Ashton purosundan bir nefes çekti ve bir süre kaliteli tütünün tadını çıkardı. Yorumunu yapmadan önce de hafifçe dilini şaklattı. "Ben asıl Lenore'un sende ne bulduğunu merak ediyorum."

Malcolm'un karanlık yüzü morarmıştı adeta; içindeki kavga etme dürtüsünü yeniden bastırmaya uğraştı ve bu sefer yüzüne daha da alaycı bir ifade takındı: "Ben de aynı şeyi senin için düşünüyordum, Lierin'i seninle evlenmesi için zorlamış olduğuna inanıyorum. Buralarda tam bir baş belası oldun."

Ashton usulca kıkırdadı. "Bence bir tek senin başına bela oldum."

"Anlamsız bir şekilde birbirimize atıp tutmamıza hiç gerek yok," dedi Malcolm soğuk bir tavırla. "Duygularımızla ilgili herhangi bir tereddüdümüz olduğunu hiç sanmıyorum."

"Ben de," dedi Ashton. "Nefretimiz karşılıklı."

Malcolm gerginlikle gülümsedi. "O zaman Lenore'un hediyeni kabul etmesine neden izin vermeyeceğimi anlayabilirsin, hem böylece büyük bir masraftan da kurtulmuş olursun."

"Bu araştırmaya başladığımda senin izinle pek ilgilenmiyordum Malcolm," diye cevapladı Ashton hiç istifini bozmadan. "Bana duygularını ifade etmiş olmanın bir anlamı yok çünkü hanımefendi için aradığım kısırağı buldum. Hatta kısa bir süre sonra burada olacak."

"Onun bunu kabul etmesine izin vermeyeceğim!" diye bağırdı Malcolm. "Bunu anlayamıyor musun?"

Ashton bir kez daha omuzlarını silkti. "Bu kısırağa Lierin'in keyfi için burada bakılacak. Hanımefendi istediği zaman binebilsin diye Hickory atı her an hazır tutacak."

Karşısındaki adamın arsızlığından ağzı açık kalan Malcolm kendini serbest bırakıp atının üzerine sertçe oturdu. "Sana inanamıyorum. Bir adamın nasıl bu kadar kibirli ve inatçı olabileceğine bir türlü inanamıyorum. Beyin yerine ne taşıyorsun sen? Lenore'un o ata binmesine izin vereceğimi sanıyorsan sen de hiç beyin yok demektir! Hem de hiç!"

"Onu o evde hapis tutmak istiyorsun, öyle değil mi?" Ashton meydan okumaya başlamıştı. "Ben buradayken yanında sen olmadan hiçbir yere gitmesine izin vermedin..."

"Sebebi gayet açık değil mi!" diye hırladı Malcolm. "Çünkü sen buradasın! Mary'nin başına gelenlerin onun da başına gelmesini istemiyorum! O olay sen buraya geldikten hemen sonra oldu! Söyle bana *Bay Wingate*, neden acaba? Sen gelmeden önce burası huzurlu ve sessiz bir yerdi!"

"Elbette öyleydi," diye imalı bir tavırla cevap verdi Ashton. "Küçük krallığında sana meydan okuyacak kimse yoktu. Ayrıca sen de benim ya da mürettebatımın Mary'nin ölümüyle bir alakamızın olmadığını biliyorsun."

"Ben öyle bir şey bilmiyorum!" diye karşı koydu Malcolm.

"Senin daha zeki olduğunu düşünmüştüm," diye sırtıttı Ashton. "Demek ki yanılmışım. O zaman neden cinayetle suçlanmamı istediğini anlayabiliyorum. Çünkü benden kurtulmayı başarabilirsen, Lierin'i o lanet evde rahatça kilit altında tutabilirsin!" Bu fikir onu çok öfkelenlendirmişti, elini ahşap eve doğru salladı ve suçlamada bulundu: "Onu serbest bırakmaya korkuyorsun, çünkü onu ya da ondan istediğin her neyse kaybedeceksin diye ödün kopuyor."

"Sen neden söz ediyorsun?" diye haykırdı Malcolm.

Ashton'ın gözleri öfke dolmuştu: "Babası gittikçe yaşlanıyor. Zaten alkolik bir adam, her an bir kazaya kurban gidebilir. Eğer işler istediğin gibi giderse bir gün oldukça zengin bir adam olabilirsin."

"Benim kendi servetim var!" diye üsteledi Malcolm.

"Nerede? Bana servetinin nerede olduğunu gösterebilirsin!" dedi Ashton. "Malın mülkün olmadığını biliyorum. Çiftçi de değilsin. Arazilerin yok. Isınacak bir yer bulduğun anda oraya tüneyen bir serçeden hiçbir farkın yok; bulduğun sığınakta bir süre besleniyor, sonra ardında tek iz bile bırakmadan başka bir yere uçuyorsun."

"Yeteri kadar dinledim," diyen Malcolm atının dizginlerini sağa doğru çekti. At mecburen başını çevirip platform üzerinde bir daire çizdi. Malcolm Ashton'ın etrafında dönerken son sözleri şöyle oldu: "Atı unut Wingate, paran cebinde kalsın. Lenore'un o ata binmesine asla izin vermeyeceğim."

Atını dörtlüye koşması için mahmuzladı ve bir dakika sonra evinin önünde dizginleri sonuna kadar çekerek durdurdu. Aygırın sırtından yere atlayarak dizginleri seyisin eline tutuşturup basmakları tırmandı. Ayak sesleri Lenore'un bulunduğu verandanın diğer ucuna doğru ilerlerken ahşap döşemenin üzerinde bir gök gürültüsü gibi ilerliyordu, öfkesi ortadaydı. Lenore'un nasıl titrediğini ve yeşil gözlerindeki korkuyu dikkate bile almadı. Otoritesini gösterme çabası içinde bir an önce ultimatoma varmanın derdine düşmüştü.

"Çadırda yaşayan o soytarı sana bir at almış..." Nefretle sırtıırken Lenore'un yüzündeki şaşkınlığı fark etti. "Onun cömertliği altında ezilmene gerek yok sevgilim. Seni o atı kabul etmekten men ediyorum." Sözlerine devam ederken bakışlarında karanlık bir parıltı belirmişti. "Bana itaat edeceksin."

Lenore'u olduğu yerde öylece bırakıp eve girdi ve kapıyı Lenore'u sıçratabilecek biçimde arkasından çarptı. Lenore da, Malcolm'un yukarı çıkan ayak sesleri kesildikten sonra yaşanan sessizliğin ardından, Malcolm'un öfke nöbetinin şimdilik son bulduğunu düşünerek derin bir nefes aldı.

Malcolm'un getirdiği haber Lenore'un içini kıpır kıpır etmişti, başını hafifçe evirdiğinde Ashton'ın hâlâ dışarıda olduğunu gördü. Bacakları açıktı; bir kolu karnının üzerinde kıvrılmış öylece duruyor ve puroyu tuttuğu elini ağızına götürürken, dirseğini de karnının üzerindeki kolunun üzerine dayıyordu. Lenore, Ashton'ın, parmaklarının arasında çevirip durduğu purodan çıkan dumanların arasından gözlerini kısıarak kendisine baktığını hissedebiliyordu. Aralarındaki mesafeye rağmen Ashton'ın bakışlarındaki yoğunluğu hissedebiliyordu. Ne düşündüğünü anladığı anda yanakları kızardı, konunun Malcolm'la hiç ilgisi yoktu.

Kısırak ertesi gün Malcolm'un evde olmadığı bir saatte getirildi. Ata binmiş olan adam onu yavaşça evin önündeki araziden geçirirken Lenore telaşla evden çıkıp bu besili kısırağın geçişini nefesi kesilerek izledi. Uzun yeleleri ve mükemmel bir kuyruğu vardı. Kısırak başını öne eğip küçük adımlarla ilerlerken kuyruğu arkasında dalgalanıyordu; daha gösterişli bir yürüyüş yapmak ister gibi bir hali vardı. Uzun boylu ve inanılmaz derecede ince kemikli bir hayvandı; Lenore onun ruhunun da bu ince, narin kemikli uzun bacakları kadar hassas olduğundan emindi.

Evin dışında dolaşan bekçileri görmezden gelen binici çadırın önündeki ahşap platforma varana kadar yoluna rahat rahat devam etti. Ashton dışarı çıkıp adamı yüzünde hoş bir gülümsemeyle karşılayınca, adam attan indi; el sıkışmalarının ardından adam Ashton'ın söylediklerini başıyla onayladı ve atı eve daha yakın bir noktaya sürmeye başladı. Ashton'ın Malcolm için koymuş olduğu sınırın ucuna kadar ilerledi. Adam kendisine söyleneni yaparken, bekçiler de birbirleriyle işaretleşerek herhangi bir sınır aşımının gerçekleşmemesi için adama doğru ilerlemeye başladılar. Adam atla eve doğru ilerlerken Lenore da verandanın ucuna kadar ilerlemiş ama yeteri kadar yaklaşamamıştı. Eteklerini toplayarak verandadan aşağı doğru koştı ve basamakları inerek kısırağın etrafında toplanmış topluluğun olduğu yere doğru ilerlemeye başladı... Sınırın bir yanında bekçiler, öte yanında da Ashton, yabancı adam ve at bulunuyordu. Bekçilerden biri arkasına bakıp Lenore'un geldiğini görünce yolunu kesmeye çalıştı. Ashton da olası bir tersliğe karşı atın

yanından dolandı ama Lenore başını havaya dikip adama kararlı bir tavırla baktı.

"Yolumdan çekilir misin lütfen..." diye kısık ama tehditkâr bir sesle emir verdi. "Aksi takdirde üzerinden ya da içinden geçmek zorunda kalacağım, sen buna ne ad verirsen ver benim için fark etmez. Israr etmeye devam edersen beni fiziksel olarak bağlaman gerekecek, çünkü yüzünden başlayarak her yerini tırmalayacağım ve bunu bedeninin her yanına yapmaya devam edeceğim. Anlatabildim mi?"

Adam şaşkın gözlerini arkadaşına dikip yardım istercesine bakınca Ashton içinden gelen kahkahayı bastırdı. Bir erkekle dalaşmak çok kolaydı ama söz konusu olan bir kadınsa ve bu kadar ateşliyse, ona hiçbir şey yapılamazdı. Adam bir şeyler mırıldanarak geri çekildi ve Lenore'un ilerlemesine izin verdi.

"Ah, Ashton, çok güzel!" dedi Lenore atın etrafında dolaşırken, adamları birbirinden ayrı tutan sınırlar umurunda bile değildi. "Adı ne?"

"Canım Kalbim," dedi Ashton mutlulukla sırıtarak.

Lenore kahkaha atarken kısırağın ensesini okşuyordu. "Çok uygun bir isim."

"Ben de öyle düşünmüştüm," dedi Ashton ona çocuk gibi gülümserken. "Benim için çok özel, tıpkı senin gibi. Üzerine yakışacakсын."

Malcolm'un verdiği emri hatırlayan Lenore içini çekti. "Bu kısırağı kabul edemem. Çok fazla sorun çıkar."

Ashton bu cevabı bekliyordu. "Ona ben bakacağım, güvende olacak. Onu sevmek ya da binmek istediğin zaman senin için hazır olacak. Ne zaman arzu edersen gelip sevebileceksin."

Lenore baştan çıkmıştı. "Onu arada bir ödünç alıp binmeme belki Malcolm razı olur." Bu fikirden bir an önce kurtulabilmek için başını iki yana salladı ve sonunda yorgunlukla bir nefes vererek ellerini kalçasına koydu. "Evde çok

sıkıldım, dışarı çıkmak istiyorum ve ata binmekten daha iyi bir yol düşünemiyorum." Yüzündeki sıkıntının yerini meraklı bir gülümseme aldı. "Onu benim için eyerletebilir misin... Hemen şimdi?"

Bekçilerden biri bir adım öne çıktı. "Bayan Sinclair, ben bunu yapmamanız gerektiğini.

"Pöh!" Lenore adamın yarım kalan cümlesini tamamlamasına izin vermedi. "Canımın istediğini yaparım; bu Malcolm'un hoşuna gitmezse de gitmesin, yapabileceğim bir şey yok."

Ashton sırtarak atın dizginlerini aldı ve onu küçük çadırın önünde beklemekte olan Hickory'nin yanına doğru götürmeye başladı. Bu sırada Lenore eteklerini bir hanımefendiye yakışmayacak şekilde yukarı toplamış, ayak bilekleri görünerek eve doğru hızla koşuyordu.

"Meghan!" diye bağırdı basamakları tırmanırken. "Meghan binici kıyafetimi hazırla. Ata bineceğim!"

Kısa bir süre sonra Lenore beyaz fırfırlı, dantel yakalı, inci grisi yazlık binici kıyafetiyle geri dönmüştü. Sınırı geçerken Ashton'ın aygırının da geziye çıkmak üzere eyerlenmiş olarak Hickory'nin yanında durduğunu gördü. Ashton eliyle onu garip bir şekilde selamladıktan sonra, Canım Kalbim'in yanına gelip kamarot çocuk atın başını tutarken Lenore'u ata bindirdi.

"Önce ne kadar hatırladığına bir bakalım," diye tavsiyede bulunurken dizginleri eline verdi. "Görmek istediğim en son şey senin incinmen."

Lenore onun sözünü dinledi ve atı önce yürüttü, sonra tırısı kaldırdı ve eşkin sürerek evle çadır arasında geniş bir daire çizdi. Kısarakla çok iyi anlaştıklarını görmek onu mutlu etmişti, Ashton da durumu onayladıktan sonra aygırına atladı. İki bekçinin endişeli bakışları altında Ashton'la birlikte sahil şeridinde ilerleyerek onların meraklı gözlerinden uzaklaştılar.

Lenore'un mutluluğu ölçülemez boyutlardaydı; dışarıda geziyordu, kısağı ve mükemmel bir yol arkadaşı vardı. Ashton'la konuşmak istediği pek çok şey vardı ve Ashton da bebeğin gelişimiyle ilgili ayrıntıları merak eder gibiydi; hamileliğin ne zaman başlamış olduğunu öğrenmek istiyor, doğumun ne zaman olacağını hesaplamaya çalışıyordu.

"New Orleans'a gitmeden hemen önce olduğunu düşünüyorum," diye mırıldandı Lenore, ona özlem dolu gözlerle bakarken. "Bunu sadece sen ve Meghan biliyorsunuz."

"Tanrı aşkına sakın Malcolm'a söyleme," diye uyardı Ashton. "En azından o evde seninle birlikte yaşarken bunu yapma." Diğer adamın ona neler yapabileceğini düşünmekten nefret ediyordu. "Onu ve o iki soytarısını uzaklara göndermeme izin versen ne iyi olacak. İstersen evde babanla birlikte kalmaya devam edersin, eve taşınmayı bile istemeyeceğim senden... Benimle ait olduğun yere gelmen için baskı da yapmayacağım."

Lenore ona bir kez daha bakıp kahkaha attı. "Şu anda bile bunu yapmam için bana baskı yapıyorsun."

Ashton artan bir sıkıntıyla eyerine yerleşti. "Tamam! İtiraf ediyorum! Yapıyorum çünkü sana değer veriyorum!"

"Teşekkür ederim," diye mırıldandı Lenore gülümseyerek.

O yumuşacık bakışlar Ashton'a ulaşınca, Ashton sessiz bir iniltiyle titredi; Lenore'un bakışları yüreğine değmişti sanki. Bu sevgi dolu bakışlarla bile onu ne hale getirebildiğinin acaba farkında mıydı Lenore? "Beni alt üst ediyorsun kadın," diyerek neşeyle şikâyet etti. "Ellerinde tam bir kukla oldum."

Lenore başını olumsuz bir tavırla salladı. "Hiç sanmam." Başını çevirerek baktı ve evden epey uzaklaşmış olduklarını gördü. "Geri dönsek iyi olacak." Aklına ayrılışlarını şaşkınlıkla seyreden iki bekçi gelince kıkırdamaya başladı. "Malcolm bizden önce dönerse korkarım adamları vurur."

"En azından onlardan kurtulmuş oluruz," diye karşılık verdi Ashton hiç beklemeden.

"Ah, Ashton, böyle söyleme lütfen." Ashton aynı fikirde olmadığını belirtmek için kaşlarını kaldırıncı, Lenore yine kahkahalara boğuldu. "Belki de ben yanıliyorum."

Geri dönmek için atlarının başlarını çevirdiler; Ashton suyun kenarında durdu ve atından indi. Lenore da atını dizginleyip Ashton'ın yürürken ıslak kumların üzerinde bıraktığı izleri seyretmeye başladı. Ashton durdu ve ayakkabısının ucuyla kumu eşeledi, sonra hızla eğilip yerden kabuklu bir hayvan aldı ve avucuna koyup ona getirdi.

"Pire yengeci," diye açıkladı, madeni para büyüklüğündeki yaratığı gösterirken.

"Korkmuş görünüyor," dedi Lenore, minik yaratık bacıklarını gövdesine doğru toplamaya çalışırken.

"Evet, madam aynen öyle." Ashton eğilerek bu minik hayvanı yeniden kumlara bıraktı. Ellerini silkeledikten sonra doğrularak Lenore'a baktı ve zümrüt gözlerinde gördüğü şeyi çok iyi anladı: Son zamanlarda kendi içinde sık sık hissettiğı özlemin aynısıydı. Kıpırdamaya bile korkarak elini Lenore'un bacağına koyup, yüzünü incelemesini bekledi. Lenore da yavaşça, çok yavaşça ona doğru eğildi ve dudakları dudaklarına değdi. Ashton'ın bu akşamüstü yaşadığı en tatlı şey buydu; duyularını birbirine katan, başını döndüren... Ve kalbini yeniden aşkla dolduran yepyeni bir uyanış...

"Kedi gidince meydan farelere kalır!" Arkalarından gelen çığığı duyunca hızla birbirlerinden ayrıldılar. Etraflarına bakınca atının sırtında son hızla onlara doğru ilerlemekte olan Malcolm'u gördüler. Malcolm atını Lenore'un atıyla Ashton'ın arasına girmeye zorladı, atın Ashton'ı ne hızla geriye ittiğı umurunda bile değildi. Ashton atın çiftelerinden korunabilmek için geriye doğru savruldu. Malcolm atını durdurunca Ashton'a baktı; Ashton Lenore'u

arkasına almış cesurca bekliyordu. Malcolm'un geniş yüzü ise vahşi bir nefretle dolmuştu.

"Sana karıma at alma işini unutmanı söylemiştim." Malcolm'un bakışları bir şeyleri parçalamak ister gibiydi, Lenore'a dönerek sıkılı dişlerinin arasından konuşmaya devam etti: "Ve sana da hediye kabul etmemeni..."

"Etmedim ki... yani henüz!" diye bağırdı Lenore. "Sadece biraz biniyordum."

"Pekâlâ, bir daha binmeyeceksin," diye bağırarak Malcolm eliyle evi gösterdi. "Eve dön... Hemen! Seninle daha sonra ilgileneceğim."

"Gidiyorum çünkü zaten o yöne gidiyordum." Çenesini havaya diken Lenore atını koşturmaya başlayarak onun isteğini yerine getirdi.

Malcolm öfkeyle gürleyerek yeniden Ashton'a döndü. "Karımla yatıp kendini tatmin etmek istediğini biliyorum, eğer bunu yapmaya kalkışırsan kalbini söker balıklara yem ederim."

"Bunu dilediğin an deneyebilirsin," dedi Ashton keskin bir dille.

Malcolm sırttı. "Eminim adamlarım bana yardım etmek için can atıyorlardır."

"Söylediğin her şeyi yaparlar mı?" diye sordu Ashton.

"Elbette," diye böbürlendi Malcolm. "Onları senelerdir tanırım ve sadakatlerinden en ufak bir şüphem bile yok."

"O zaman onlardan bir tanesinin birkaç yıl önce benim teknemde niye çalıştığını öğrenmek isterim."

Malcolm ağzı açık kalarak yerde duran adama baktı. "Bu ne zamandı?"

Ashton tek kaşını kaldırdı. "Tam olarak zamanını söyleyemem ama bir dönem bana çalıştığından eminim."

Malcolm yeniden sırtıttı. "Anlaşılan seni yanında çalışmaya devam edecek kadar sevmemiş."

"Ya da ayrılmasının başka sebepleri vardı."

"Ne gibi?"

Ashton omuz silkti. "Henüz emin değilim. Olduğumda sana haber veririm."

"Aman lütfen ver." Malcolm'un alaycı tavrı geri dönmüştü. "O zamana kadar atım ve ellerini kendine sakla."

Ashton usulca gülümsedi. "Daha önce de söyledim Malcolm, onu sonsuza kadar tutsak edemezsin."

Malcolm bunun üzerine elini ceketinin cebine sokarak silahını çekti ve horozunu kaldırıverdi. Ashton böyle bir saldırıya karşı tamamen savunmasız durumda olduğunu düşünerek bir adım geri çekildi. Her an başında ya da göğsünde bir acı hissetmeye hazırdı, beklemekten başka yapabileceği hiçbir şey yoktu. Yapacağı herhangi bir hareket adamın tetiği daha çabuk çekmesine neden olacaktı.

Malcolm elindeki güçten çok hoşlanmış tadını çıkarıyor, silahı adamın karşısında sallayıp duruyordu. Ashton'ın ela gözlerinde endişe olsa da, Malcolm onda kendisini mutlu edecek yalvaran bakışları henüz görememişti. Mağrur ve yüce Bay Wingate'in kendisinden merhamet dilemesi en büyük isteğiydi.

"Eee?" diye bağırdı Ashton. "Vuracak mısın vurmayacak mısın?"

"Çok isterdim," dedi Malcolm hain bir gülüşle. "Bunu gerçekten çok isterdim." İşi biraz daha uzatarak kıkırdadı, sonra da göğüs geçirerek silahı rakibinin üzerinden çekti. "Ama kurşunumu kısırağa saklamalıyım."

Zafer dolu bir kahkaha atarak atını mahmuzladı ve dörtnala koşturmaya başladı. Ashton da kendi aygırına koşup üzerine atladı ve adamı takip etmeye başladı. Bu bir yarıştı ve Malcolm atını son hızla nasıl kullanacağını çok iyi biliyordu. Bu iyi yaptığı işlerden biriydi. One doğru eğilip atını yeniden kamçılıdı. Yüzünde şeytani bir gülümseme belirmişti; kısırağın bir kan gölünün ortasında Ashton'ın ayaklarının dibinde ölü yatıyor olma fikri Malcolm'un çok hoşuna gitmişti. Bu Ashton'a iyi bir ders olacaktı.

Düşüncelere dalmış olan Malcolm arkasından gelen nal seslerinin gittikçe yaklaştığını fark edince irkilerek döndü ve arkasına baktı. Hayal gücünün ona bir oyun oynadığından neredeyse emin olsa da, gördüğü şey hayal değildi; Wingate denen adam arayı kapatıyordu... Hem de büyük bir hızla. Böylece Malcolm küfrederek kırbacını atının sağrısına hızla vurmaya başladı; öyle çılgınca vuruyordu ki kırbacın ucundan kanlar damlamaya başlamıştı. Buna rağmen diğer aygır, üzerindeki adamla yekvücut haline gelmiş, uzun bacaklarıyla aradaki mesafeyi hızla kapatıyordu. Malcolm başını çevirip baktığında diğer atın bu yarıştan büyük bir keyif alarak ileri doğru atıldığını gördü. Kamçılanmamasına rağmen, Ashton'ın aygırını kazanmak üzere son hızla koşuyordu, yüreğinde kazanmak vardı.

Lenore gürültülü nal seslerini duyunca arkasına baktı ve Ashton'ın kolunu kaldırıp onun evden aşağı gitmesini işaret ettiğini gördü.

"Çadıra git!" diye bağırdı Ashton. "Git! Atı oradan götür!"

"Durdurun onu!" diye adamlarına bağırdı Malcolm. "Onu ve o atı durdurun!"

Lenore ne olduğunu anlamamıştı ama Ashton'a güveniyordu ve hiçbir şey sormadan onun söylediğini uygulamaya başladı. Kısırağını hızlandırdı ve üzerine doğru kollarını sallayarak onu ve atı durdurmak üzere gelen bekçinin etrafından dolandı. Onu geçtikten sonra sinirlendi ve atı biraz daha hızlandırarak yolunu kesmeye çalışan diğer adamın üzerine doğru ilerlemeye başladı. Üzerine doğru koşan atı gören adam ezilme korkusuyla arkaya doğru

tökezledi. At başka bir tarafa yönelmeyip yoluna aynen devam edince adamın gözleri kocaman açıldı; Lenore'un ona zarar vermemek için atın başını başka yana çevirmeyeceğini anlamıştı. Son hızla yolundan çekilmezse atın altında kalacaktı!

Böylece adam kendini kurtarmak için yana fırladı ve çimlere önce yüzünü sonra da karnını çarparak yerde kayarken pek çok yeri çizik içinde kaldı. Hickory çadırın yanında zıplayarak Lenore'a çabuk gelmesini işaret ediyordu, atı çadırın açık tentesinin önünde durdurdu. Siyah adam dizginleri tutarak Lenore'u attan indirdi ve kısırağı içeri aldı. Ashton son hızla üzerlerine doğru gelirken Lenore kısırağın arkasından çadıra girip girmemekte kararsız kaldı. Malcolm Ashton'ın hemen arkasındaydı; Ashton yavaşlar yavaşlamaz Malcolm atından diğer adamın üzerine doğru atladı ve onu eyerinden düşürdü. İki adam ayaklarının dibine düşünce Lenore inleyerek geri kaçtı. Malcolm ağırlığının avantajını kullanarak Ashton'ın üzerine çöküp onu yere mıhladı, bacaklarını kollarının etrafına sarmıştı. On kolunu çenesinin altına sokup, diğer elini de başının arkasına götürerek onu boğmaya başladı, Ashton boğulmasa bile boynu kırılabilirdi.

"Malcolm dur!" diye bağırان Lenore, adamın kolunu yakalayarak çekmeye uğraştı. Malcolm öfkeyle hırlayarak onu itince Lenore yuvarlanarak çadırın kapısının önüne düştü. Adamın bu hareketi Ashton'ın kolunu kurtarmasını sağlamıştı; Ashton böylece Malcolm'un suratına okkalı bir yumruk geçirdikten sonra onu üzerinden atarak özgürlüğüne kavuştu. Hemen ayağa kalkarak harekete geçti. Dizlerinin üzerinde doğrulmaya çalışan adama doğru iki adım attıktan sonra, adamın çenesine diziyle vurdu. Malcolm'un kafası geriye doğru sallandı ama öfkesi acısından büyüktü. Beklemeden Ashton'ın üzerine atıldı ve kollarını beline sardı. Kemiklerinin kırıldığı duymak istiyordu; büyük bir hırsla sıkmaya devam etti; kurtulmak için silkinen omuzlar, boynuna vurulan darbeler umurunda bile değildi. Ashton bu acı veren baskı karşısında başını geriye atarak başka bir taktik uygulamaya başladı. Parmaklarını uzatıp adamın gözlerini buldu ve Malcolm'un gözlerine dayanamayacağı bir baskı uygulamaya başladı. Genç adam çılgın atarak kendini geri attı, ellerini yüzüne kapamıştı.

Ashton onu izledi ve çizmesiyle kaburgalarını tekmelemeye başladı. Malcolm arkaya doğru sallandı ve yere düştü. Görüşü düzelsin diye gözlerini kırptırırken karısının çadırın açık kapısında durduğunu gördü; Lenore çok huzursuzdu ve arkasında duran Hickory'nin durumu da ondan farklı değildi. Arkalarında bütün bu kavga dövüşe sebep olan kısrağ duruyordu.

Malcolm gözlerinin acısını unutarak ilk saldırdığı anda yere düşürdüğü silahını aramaya başladı. Namlusunun parladığını görerek elini uzattı ve kabzasından kavradı. Horozu kaldırarak kolunu havaya kaldırdıysa da üzerine bir gölge düştü ve çizmeli bir ayak silahı uzağa fırlattı. Silah havada dönerek savruldu ve yere çarparken patladı. Malcolm koluna saplanan acıyı hissedince bağırarak yuvarlandı, elini yaranın üzerine bastırmıştı.

"Vurulдум!" diye bağırdı. "Biri bana yardım etsin."

Ashton ona doğru bir adım atıp yere diz çökerek yaranın durumunu ve nereden kan geldiğini görene kadar Malcolm'un ceketinin ve gömleğinin kolunu dikişlerinden söktü. Lenore ona doğru koşarken, Ashton da hızla yarayı inceledi.

"Sadece bir sıyrık," dedi Ashton alaycı bir tavırla, Lenore yanına diz çökerken. "Önemli bir şey yok. Çizik bile sayılmaz. Bir iki güne bir şeyi kalmaz."

Malcolm kızarak daha fazla görülmesini engellemek için mendilini yaranın üzerine bastırdı. Ashton'a öfkeyle bakarak onu suçladı: "Şuna bak, önemsiz olduğunu söylüyor, burada küt diye gidebilirdim.",

"Ben de ciddi bir şey olmasını umut etmiştim," dedi Ashton. Ayağa kalkarken Lenore'u da dirseğinden tutup ayağa kaldırdı. "Yıka, sar ve sonra onu yeteri kadar somurtabilmesi için tek başına bırak. Bir daha kısrağı öldürmeye kalkışacağını hiç sanmıyorum" -adama anlamlı bir bakış fırlatırken kaşlarını kaldırdı- "tabii başının şerifle derde girmesini istemiyorsa."

Malcolm Lenore'un yardım etme çabasını görmezden gelerek ayağa kalktı ve eve doğru yürümeye başladı. Ashton yere düşen tabancaya doğru yürüyüp yerden aldı ve incelerken gülümsemeye başladı. "Bu silahı yönlendiren nasıl bir hikmettir? Şaşmaz isabetliliğiyle geldi, aramızdaki aptalı buldu."

On Beşinci Bölüm

ROBERT Somerton eve bir misafirle birlikte döndü; kendi yaşlarında ve en az kendisi kadar içkiye düşkün bir adamdı bu. Ressam olduğu söylenen Samuel Evans, Lenore'un işe yaramaz diye bir kenara attığı kalemle bile çok başarılı çizimler yapıyordu. En büyük keyfi salondaki yazı masasına oturup bir şeyler çiziktirmektir, bu arada Robert Somerton'un arkadaşlığının da tadını çıkarıyordu. Orada otururken hayatında yaşadığı tüm maceraları olanca açıklığıyla anlatıp duruyordu. Lenore onun bu süsleme ve abartılarla dolu anlatım tarzını kaşlarını kaldırarak izliyor ve görünüşe bakılırsa, içkinin dozu arttıkça adamın anlattığı öykülerin de, kaleminden çıkan darbelerin de süsü artıyordu. Adam bir manzara ya da bir çizimden çok bir bezemeye ya da süslü bir yazıya benzeyen desenler oluşturunuyordu. Yaptığı şeyi kafasına göre değiştirebilen bir arzuhalcinin yeteneğine sahipti. Lenore, adamın kendi adını değişik şekillerde yazabilmesini omuz başında hayranlıkla izlerken yeteneğinden gittikçe daha çok etkileniyordu.

"Bak şimdi!" diye bağırdı Robert. "Ben de yapabilirim."

Samuel alaycı bir kahkaha savurdu. "Hiç sanmam beye- fendiciğim! Sen adını bile okunur bir şekilde yazamazsın. Bunu bile başaramazken kaleminin senin dilediklerini kâğıda aktarmasını nasıl beklersin?"

"O halde göstereyim!" Robert kıkırdarak kalemi mürekkebe batırdı ve gösterişli hareketlerle kâğıda dokundurmaya başladı. Bitirdiğinde sonucu inceledikten sonra gururla misafirine ve kızına gösterdi. "İşte! 'Robert Somerton!' Yüzünün ortasındaki burnun kadar açık ve net."

Lenore kâğıdı gülümseyerek aldıktan sonra, başlangıçta garip üçgenler ve dairelerden başka hiçbir şey görmeyi başaramadı; sonra aklına daha önce gördüğü imza geldi ve şaşkınlıkla alnını buruşturdu. Babasının oyun

kitabındaki imzaydı bu. Elbette pek akla yatkın gelmiyordu. İnsanın kendi kitabına bir başkasının adını yazması... Bunu kim, niye yapardı?

Soran gözlerle yaşlı adama baktı. Son dönemde onun yüreğinde kendisine karşı bir yumuşama olduğunu hissetmişti; değersiz biri muamelesi görmektense, değerli bir kız evlat muamelesi görmek hoşuna gitmişti. Ama yine de bu yaşlı adama karşı acıma duygusundan başka bir duygu beslemekte zorlanıyordu.

"Hadi Lenore," diye ısrar etti adam kalemi ona uzatarak. "Bu iyi dosta ne kadar yetenekli bir elin olduğunu göster." Kıkırdayarak onlara bakan misafirine bir göz attı. "Adını yaz kızım. Bizim için adını yaz."

Lenore tüylü kalemi eline aldı ve ricayı yerine getirmek üzere öne doğru eğildi ama vücudu bir anda ürperince tereddüt etti. Samuel Evans'ın gözlerinde bu basit işi yapmasını nedense çok isteyen garip bir parıltı vardı. Sebebini bilmiyordu, adamın bu tavrı onu endişelendirmişti. Birinin yazısını başkasınıkiyle kıyaslamak çok basit ve anlamsız bir şeydi... Ya da öyle olmalıydı.

Kalemi tekrar hokkanın içine koydu ve adamın buna şaşırdığını gözden kaçırmadı; dışarıda kışneyen atın sesini duyunca son hızla balkon kapısına koştu. Bu ses Hickory tarafından egzersiz yaptırılmakta olan Canım Kalbim'in sesiydi. Hickory kısırağın ipini bir ucundan tutmuş, izleyicisinin önünden mutlulukla yürütüyordu.

"Bu Ashton'ın yeni kısırağı," diye açıklama yaptı Lenore arkasındakilere; kâğıda ismini yazmamak adına tam zamanında böyle bir bahane bulduğu için müteşekkirdi. Eğer kâğıda ismini yazmaktan kaçınarak aptallık ediyorsa bile, bundaki amacı babası ile arkadaşını gücendirmek değildi; ama işin içinde ona açıkladıklarından daha fazlası varsa, onların kaprisini yerine getirmemişti işte... "Çok güzel değil mi?"

Robert içkisini yenilemeye gitmeden önce mırıldanarak öylesine bir cevap verdi: "Ben pek atlardan anlamam."

Lenore şaşkınlıkla etrafına bakındı, onun bu yorumuna çok şaşırmıştı. Babasının atları çok sevdiğini ve iyi bir binici olduğunu düşünüyordu ya da en azından bir zamanlar öyleydi. Alnını kırıştırarak düşünmeye başladı, zihninde oyun kitabının başında yazılı olan isim belirdi. "Merak ettiğim bir şey vardı efendim" -ona baba demek hâlâ zorlanıyordu- "Edward Gaitling kimdir biliyor musunuz?"

Robert neredeyse boğulur gibi olarak ağzındaki viskiyi dışarı püskürttü. Bu fışkıran pınardan nasibini alan Samuel Evans hızla yerinden sıçrayarak kolunun tersiyle yüzünü silerken Robert'a ters ters baktı. Nefes almakta hâlâ zorlanan babası bu bakışlardan sonra boğazını uzun bir süre temizlemeye çalıştı. Alnını mendiliyle kuruladıktan sonra bir iskemleye çöküp tereddüt dolu bakışlarını kızma çevirdi. "Neden sordun kızım?"

Lenore yüzünü yeniden verandaya çevirdi, gözleri uzun adımlar atarak kuyruğunu sallamakta olan kısırağın üzerindeydi. Sonunda babasının ona bir soru sorduğunu hatırlayarak başını hafifçe çevirdi: "Senin oyun kitaplarından birinin üzerinde gördüm ve merak ettim, o kadar."

"Ah, o bir zamanlar tanıdığım bir aktör. Kitapta bulunan oyunlardan birini sergiledikten sonra onu benim için imzalamıştı."

"Hmm." Bu cevap onu daha da şaşırtmıştı. "Anladım." Kaşlarını çattı, akli babasının imzasında kalmıştı. Ortada hiçbir şey yokken yersiz evhamlara mı kapılıyordu yoksa?

Robert kısaca gülümseyerek ona doğru yürüdü. "Söz imzalardan açılmışken, Lenore hani sen de..."

Lenore babasını dinlemeden hemen verandaya çıktı; adamları ve imza işini arkasında bırakmıştı. Verandadan aşağı inip, Hickory'nin Canım Kalbim'i çalıştırmakta olduğu çim alana doğru ilerledi.

"Çok özel bir at öyle değil mi Bayan Wingate?" diye beyaz dişlerini mutlulukla göstererek sordu siyah adam

Lenore'un kaşları havaya kalktı. "Ben artık Bayan Sinclair'im, Hickory."

"Ah, böyle söylediklerini biliyorum hanımım ama ben hâlâ sizin gibi tatlı bir hanımefendinin Bay Sinclair gibi bir adamla evlenmiş olabileceğine inanamıyorum." Başını kederle salladı. "Bunun gibi bir atı öldürmeye çalışan birisi iyi bir insan olamaz."

Lenore acı acı gülümsedi. "Bir keresinde babam bir erkeğin mizacını atına bakarak anlayabileceğimizi..." Cümlenin ortasında kafası karışmıştı. Babası biraz önce atlardan anlamadığını söylemişti, o halde bu fikir aklına nereden gelmişti?

Hickory'nin dudaklarında daha geniş bir gülümseme belirdi. "Bay Wingate çok güzel ve heybetli atlara sahiptir hanımım."

Lenore siyah adama bakarken atın ipeksi burnunu okşadı. "Ashton'ı, efendinizi çok seviyorsunuz değil mi?"

"Evet, efendim." Siyah adam atın sırtını okşarken başıyla onayladı. "Kesinlikle."

"Ben de seviyorum," diyerek içini çekti Lenore. "Zaten bütün sorun da burada."

Hickory kıkırdadı. "Onu sevdiğinizi zaten tahmin ediyordum hanımım."

Adamın yaptığı bu yorum Lenore'un hislerini birilerinden saklamayı başarıp başaramadığını düşünmesine yol açtı. Sesi daha arzulu çıkmaya başladı. "Sanırım kız kardeşim daha isabetli bir koca seçimi yapmış."

Adamın kıkırdamasıyla birlikte omuzları da hafifçe sallandı. "Sahip Ashton'ın da dediği gibi; bunu bekleyip göreceğiz hanımım."

Nehir Cadısı iskeleye yakın bir yere demirlemiş, her tarafı çiçek ve çelenklerle bezenerek süslenmişti; misafirler gemiye çıktıklarında mis gibi taze çiçek kokularıyla karşılaşıyorlardı. Erkekler gece kıyafetlerini, kadınlarsa ipek ve saten elbiselerini giymiş, boyunlarına ve parmaklarına da en parlak mücevherlerini geçirmişti; hepsi güvertelerden geçerek aydınlık salonlara doğru ilerliyordu. Bu salonlardan birinde bir orkestra çalarken, diğerinden de karıştırılan iskambil kâğıtlarının sesleri geliyordu.

Lenore adı geçen salonlardan ikincisine Malcolm'un kolunda girdiği anda bütün başlar merak içinde bu çifte döndü. Hepsi Natchez'li adamı ve dolaşan dedikoduları biliyordu ve ortalığı bu kadar karıştıran kadını çok merak ediyordu. Lenore onları hiç hayal kırıklığına uğratmamıştı! Kolları ve dar korsajı ekru dantellerle bezeli olan inci pembesi saten elbisesiyle; masaların üzerindeki çeşit çeşit yiyecekler kadar leziz görünüyordu. Kızıl saçları çok hoş bir şekilde toplanmıştı; her bir kulağındaysa, pırlanta kaplama yakut öbeklerinin ucundan damla şeklinde inciler sallanıyordu. Uzun ince boynunda da yine aynı taşlardan yapılma iki kolye vardı. Mücevherler Malcolm'un son hediyesiydi, ata yaptıklarından sonra kendini affettirmek için bunları hediye etmişti. Bu hareketiyle kendisinin de en az Ashton kadar cömert olabileceğini anlatmak istiyordu.

Lenore'un dekoltesi omuzlarını açıkta bırakıyor ve göğüslerinin üst kabarıklığını gözler önüne seriyordu. Malcolm mücevherlerin bu kadar güzel bir şekilde teşhir edilmesinden mutlu görünüyör olmasına rağmen, gözleri aslında dar korsajın yukarı doğru şişirdiği baştan çıkarıcı yuvarlaklardaydı. Bakışları o noktada hayranlıkla takılı kalmıştı.

Saman sarısı saçlı adam, Lenore'la birlikte kurumlu kurumlu yürürken, dişisiyle gurur duyan bir tavus kuşuna benziyordu. Hareketleri oldukça nazik ve şefkatli görünüyordu; bir eliyle Lenore'un kolunu okşarken, diğer eliyle de belini kavıyordu; bu okşamaları en çok etrafta başkaları varken, yani Lenore'un karşı çıkmaya kalkışsa dikkat çekeceği anlarda yapıyordu. Oyun masalarının başına gittiklerinde Malcolm bu avantajı daha yoğun bir şekilde kullanmaya başladı. Oyunu seyrederken elini Lenore'un omzuna atıp kolunu

okşamaya başladı; arada bir uzun parmakları göğüslerine de yaklaşıyordu. Lenore onun bu dikkatsizce okşamalarının sonucunda kızarak birileri görüyor mu diye etrafına bakındı. Neyse ki herkes oyunla ve ortadaki yüksek meblağlı parayla ilgileniyordu; daha doğrusu, masanın uzak ucundaki oyuncuların ötesinde dikilmekte olan Marelda Rousse dışında herkes. Her zaman olduğu gibi yanında Horace Titch vardı ve gözleri asabi bir tavırla, hâlâ ortaya çıkmamış olan Ashton'ı arıyordu. Marelda, Malcolm'un Lenore'a yaptığı sevgi gösterilerinden rahatsız olmuşsa da, genç kadına verdiği sıkıntı bir o kadar hoşuna gitmişti. Bu kadının yaşadığı her acı ona ayrı bir haz yaşıtıyordu. Lenore'un yeşil gözleri huzursuz bir bakışla bulutlanırken, Marelda sırtarak onunla göz göze geldi ve alaycı gözlerini şaşırılmış gibi iyice açtı. Küçümseyen bakışlarıyla küçük bir selam verdi. Yüreğinde iyilik ve affedici- cilikten en ufak bir eser bile yoktu.

Ashton kapıdan girince Lenore gecenin aydınlanıp ısındığını hissetti. Adamı görünce Malcolm'un kasları bilinçsizce gerilmişti, Lenore ise bakışlarıyla ona adeta hoş geldin diyordu. Gece mavisi uzun ceket ve pantolonu, gri ipek yeleği ve mavi-gri çizgili ipek kravatıyla Ashton muhteşem görünüyordu. Her zamanki gibi tiril tiril olan beyaz gömleği Biloxi'de daha da bronzlaşmış olan yanık tenine tam bir tezat oluşturunuyordu. Eşikte durarak bakışlarını misafirlerin üzerinde dolaştırdı ve Lenore'u gördüğü anda düşünceli incelemesi sona erdi. Ela gözleriyle onu yavaş yavaş, hiç acele etmeden, baştan aşağı süzdükten sonra gözlerinin içine içine baktı ve aralarında yine o sıcak iletişim kuruldu. Aşk elle dokunulup gözle görülebilen bir madde olsaydı, ancak böyle bir şey olabilirdi; Lenore'un şu an o ela gözlerde gördüğü, içinde hissettiği şey de buydu işte. Ashton onu en ince sinir uçlarına kadar sarıp sarmalamıştı. Lenore başkasını değil, onu seviyordu; bu hisleri daha fazla reddetmesinin bir anlamı yoktu.

Malcolm küstah ve alaycı bir tavırla kükredi: "Bu aptal herif seni hazır gemisindeyken kamarasına atma hayalleri kuruyordur. Sana tavan manzaralarını göstermekten başka derdi yoktur."

İki Yabancı

Lenore şarabını yudumlarken öksürdü ve başını öte tarafa çevirdi; boğazını yavaşça temizlerken yanaklarının rengi değişmişti. Malcolm'a o manzaraların tadını çoktan çıkarmış olduğunu söylemek istiyordu. Hem de bir değil, birkaç kez ve değişik açılardan...

Malcolm'dan gelen kıkırdama sesi Lenore'un dikkatini yeniden yanındaki adama çevirmesine neden oldu. "Wingate bütün bu olayı sırf bu amaçla hazırlamıştır, ama böyle bir şeyin olmasına izin vermeyeceğim." Siyah gözlerini Lenore'un üzerine dikti. "Gece boyunca yanımda duracaksınız madam. Sahilde adamı öpücükle ödüllendirmiş olduğunuzu unutmadım, adamın üzerine düşerek burada beni utandırmanızı kesinlikle istemiyorum."

"*Kimsenin* üzerine düşmek gibi bir niyetim yok Malcolm," dedi Lenore sertçe.

"Ah minik güvercinim, bakıyorum da tüylerin kabarmış." İfadesiz bir kahkaha attı. "Seni onunla yakalarsam o tüylerini daha da kabartırım, önce gözlerinin önünde herifin hayalarını keser..."

Lenore ona dehşet içinde baktı; Malcolm'a karnında Ashton'ın çocuğunu taşıdığını söylemek zorunda kalacağı gün neler olabileceğini düşünüp irkildi. Malcolm kolunu okşarken titredi; keyifsizliğini görmemesi için de bakışlarını öte tarafa kaçırdı.

Ashton o iri elin sevdiğinin kolu üzerinde gezinmesini izlerken içkisini yudumladı. Yüzünü göremediği için bu elin fütursuzca üzerinde dolaşmasına Lenore'un ne tepki verdiğini tam olarak anlayamıyordu ama kıskançlık içini kemiriyor- du, Lenore'un yanında kocası olarak bulunacak kişi kendisi olmalıydı. Marelda'nın çiftin yanına yaklaştığını görünce bu kadının yine neyin peşinde olduğunu düşünmeden edemedi.

Siyah saçlı kadın çiftin önünde durup elini Malcolm'a uzattı. Malcolm da yüzüne zarif bir ifade yerleştirerek, kendine uzatılan eli hemen kabul etti.

"Tanıştırıldığımızı sanmıyorum bayım," diye mırıldandı Marelda yumuşacık bir sesle. "Ben Marelda Rousse..." Gece kendisine eşlik eden kişiyi göstermek üzere yanına döndü: "Bu da Bay Horace Titch, çok iyi bir dostumdur."

Malcolm gösterişli bir tavırla dudaklarını Marelda'nın ince parmaklara dokundurdu. "Malcolm Sinclair, hizmetinizde- yim leydim," dedikten sonra doğrularak elini Lenore'un sırtına koydu. "Bu da eşim Lenore Sinclair."

Marelda'nın Lenore'a bakan gözlerinde alaycı bir gülümseme belirdi. "Eşinizle kendisi Belle Chene'deyken tanışmıştık. Gerçi o zaman herkes... Yani neredeyse herkes onun Ashton'ın karısı olduğunu düşünüyordu." Başıyla Lenore'u selamladı. "Mücevherlerin çok güzel hayatım. Bana daha önce gördüğüm bazı mücevherleri anımsattılar, gerçi onlar kaybolmuştu... Tabii çalınmış da olabilirler..." Meydan okurcasına bir gülümseme savurduktan sonra Lenore ile ilgilenmeyi bırakıp yeniden Malcolm'a döndü: "Ben o zaman da boğulan bir kadının dirilip de aramıza tekrar katılamayacağını söylemiştim ama Ashton'ın kafası tam anlamıyla karışmıştı, Bayan Sinclair'in karısı olduğunu ısrarla tekrar edip duruyordu."

"Sanırım zor bir adam," dedi Malcolm bahsi geçen şahsa soğuk bir bakış fırlatarak.

"Anladığım kadarıyla onunla bazı anlaşmazlıklar yaşamışsınız." Malcolm'un başıyla onayladığını gören Marelda keyifle gülerek omuz silkti. "Hepimiz yaşamadık mı zaten?" Hafifçe Lenore'a güldü. "Eşiniz dışında tabii. İkisi birbirine çok yakın görünüyordu. Bu işin düello ile son bulmamış olması çok şaşırtıcı."

Malcolm karısını incelerken merakla kaşlarını kaldırmıştı. "Bay Wingate karımın evinde olmasının avantajlarını karıma karşı kullanmaya kalkmış olabilir, ama şu anda sevgili eşim Bay Wingate'in karısı olduğu fikrini kesinlikle reddediyor." Siyah gözleri, Lenore'un tereddütlü yeşil gözleriyle karşılaştı. "Onu tekrar ait olduğu yerde görmek gerçekten çok güzel."

"Ama duyduğum kadarıyla Ashton hâlâ işin peşini bırakmamış." Marelda kendisinden gelecek her türlü ilgiyi kabul etmeye hazır olan Horace'a dönüp baktı. Horace ise konuşmaya kaldığı yerden devam eden Marelda'yı siyah ve sulu gözleriyle hayranlıkla izlemeye devam etti: "Birileri ona burada hoş karşılanmadığını söylemeli."

Horace böyle bir açıklamayı asla kendisinin yapmayacağını söylemek üzere ağzını açtı. Ashton ile karşı karşıya gelmeyi hiç istemiyordu, ama Marelda'nın bakışları sertleşince Horace terlemeye başladığını hissetti ve için için inledi. Marelda için şimdiden yeteri kadar şey yapmamış mıydı?

"Ben söylemeyi denedim." Malcolm incinmiş bir tavır takınmıştı. "Ama adam çok inatçı, dinlemiyor; Lenore'un babasını bile dinlemedi."

"Ben... Ben onun iyi bir dinleyici olduğunu sanmıyorum," diyerek heyecanlı bir ses tonuyla kendi görüşünü belirtti Horace.

"O zaman kendisine gösterilmeli," diye directti Marelda. "Kör bir adama yolu elle göstermek gerek."

"Bu da pek mümkün değil," dedi Malcolm kuru bir sesle.

"Hadi ama" diyerek onu ikna etmeye çalıştı Marelda; bu arada alaycı bakışları Lenore'un üzerindeydi, yanaklarındaki kanın nasıl çekildiğini gözden kaçırmamıştı. Bu küçük budalanın, Ashton'a, yaptıkları şu konuşmadan bile etkilenecek kadar çok değer veriyor olmasını bir türlü anlayamıyordu. "Onun gibi bir adamın icabına bakmanın da muhakkak bir yolu olmalı."

"Aaa... Şey... Sanırım benim biraz temiz havaya ihtiyacım var," diyen Horace hızla yanlarından ayrıldı. Ter içinde kalmış olan alnını silerek hızla salonda ilerledi. Ashton Wingate'in cezasını bulmasını istiyordu. Hatta bunun bir an önce olmasını da istiyordu fakat kendisi bunu yapan kişi olmak istemiyordu.

Küçük bir grubun yanından geçip bir açıklığa vardığında gözlerini kaldırdı ve karşısında Ashton'ın sorularla dolu muzip yüzünü görünce yerinden sıçradı.

"İyi geceler Bay Titch." Ashton kadehinin üzerinden onu selamlamıştı.

Horace damarlarındaki kanın donduğunu hissetti ve başını eğerek aklına gelen ilk bahaneyi söyledi: "Dışarıda birisiyle iş konuşmam gerekiyor."

Bir anda havasız kalmış gibi gelmeye başlayan salonu son hızla terk etti ve dışarıda nefes alabilmek için sırtını duvara yaslayarak durdu. Ashton'ın bir gün, kendisine yapılanların öcünü alacağından çok korkmaya başlamıştı. Önünde bir karaltı belirdi; kim olduğunu anlayamamıştı, korkuyla nefesini tuttu.

"Bay Titch?"

Horace bir anda rahatladı. Bu Ashton değil, gemide buluşmak üzere sözleşmiş olduğu adamdı.

Lenore salonda Malcolm'un verdiği huzursuzluklarla boğuşuyordu; Malcolm'un eli Lenore'un çıplak omzunun üzerindeydi ve onu kendisine doğru çekip duruyordu. Bu yüzden Lenore'un mide bulantısı da gittikçe artıyordu. Marelda konuyu havaya getirmişti; Malcolm'la sohbet ederken son zamanlarda kıyıda oluşan fırtınalardan bahsediyor ve Lenore'un çıplak teni üzerinde dolaşan parmaklarını inceliyordu. O okşayışlar karşısında benzer bir fırtına Marelda'nın içinde de oluşmaya başlamıştı. Malcolm'un karısına gösterdiği yoğun ilgi sınırlarını zorlamaya başlamıştı. Ashton da bu kızıl saçlı sürtüğe abayı yakmış ve Marelda süslenip püslenip kendini sunduğu zaman, Ashton ona değersiz bir şeye bakar gibi bakıp soğuk bir tavırla Marelda'yı reddetmişti. İki adamın da bu küçük sürtüğün peşine düşmüş olması sinirlerini alt üst etmişti. Malcolm ile sohbe devam ederken onun gözlerinde ve gülümsemesinde kendisiyle ilgilendiğine dair parıltılar görmeye başlamıştı. Bu adama küçük bir davetiye gönderme fikri bir anda çok hoşuna gitti. O kibirli

karısına erkeğini başka bir kadına kaptırmanın ne demek olduğunu gösterebilirdi.

"Bay Sinclair bana söyler misiniz lütfen..."

"Ah, lütfen, bu kadar resmi olmaya hiç gerek yok," dedi Malcolm gülerek. "Adım Malcolm ve size bu adı dilediğinizce kullanma iznini veriyorum."

Marelda başıyla onaylayarak hemen hatasını düzeltti. "Malcolm, o zaman..."

"Bu çok daha iyi," dedi. "Ne diyordun?"

"*Nehir Cadısı*'m hiç gezip gezmediğini soracaktım." Marelda'nın siyah gözlerinde şehvet dolu bir gülümseme vardı. "Görülecek pek çok odası var, hepsi son derece çekici, sıcak ve özeldir. Görmek ister misin? Sana... Ve Bayan Sinclair'e etrafı gezdirmekten keyif alırım. Ashton'ın kızacağını hiç sanmam."

Malcolm sorar gibi kaşını kaldırarak yanında duran karısına baktı; Lenore ise sohbet boyunca çok gerilmişti ve yalnızca bulantısının geçmesini umuyordu. Marelda Rousse'un onu hasta ettiği ortadaydı. "Özür dilerim Malcolm ama şu an kendimi hiç iyi hissetmiyorum." Bu konuşmayı bile nefes almamaya çalışarak büyük bir dikkatle yapmıştı. Odadaki hava ıslak ve küflüymüş gibi geliyor, sıcaklık onu daha beter yapıyor, içtiği sert şarap da midesini daha da zorluyordu. Malcolm bile yanaklarındaki solgunluğu görmüştü. "Ama lütfen siz gidin."

Malcolm başını eğerek onun sözünü hemen kabul etti.

Hasta olduğunu görüyordu ve Ashton Wingate'in bile, üzerine kusacak bir kadınla birlikte olmak isteyeceğini hiç sanmıyordu. Ona gelince, o önündeki dakikalarda samimi bir arkadaşlığı sonuna kadar pekiştirmek niyetindeydi.

İkili oradan ayrılınca Lenore yavaşça yürüyerek kalabalıktan kurtulmaya çalıştı. En yakın kapıdan dışarı çıkmak istiyordu, çıkarken Ashton'ın nerede olduğunu görmek için başını çevirme cesaretini bile gösteremedi, çok halsiz

düşmüştü. Açık havaya çıkar çıkmaz Marelda'nın kahkahasıyla Malcolm'un kakırtılarını duydu ve aksi yöne doğru ilerlemeye başladı.

Ashton salonda yavaşça ilerlerken mendilini elindeki bir bardak suyun içine batırdı. Aynı kapıdan dışarı çıktıktan sonra durup sesleri dinledi. Bir an için Horace Titch'in ilerideki geçiş yolunun sonunda tökezleyip geriye doğru birkaç adım attığını gördü, belli ki Titch onun yoluna çıkmaktan çok korkuyordu; ne var ki Ashton esas karşılaşmak istediği insanı bir türlü göremiyordu. Güvertede etrafına bakınarak ilerlemeye başladı, geminin diğer ucunda Lenore'un açık renkli elbisesini görür gibi oldu. Onun arkasına dayanarak durmaya çalıştığı yere doğru hızla ilerleyip kolunu omzuna dolayınca, Lenore'un korku ve şaşkınlıkla açılmış gözlerle sıçrayıp kendisine bakmasına sebep oldu.

"Tamam," diye fısıldayarak onu sakinleştirmeye çalıştı.

Lenore rahatlayarak ona yaslandı, kendini çok zayıf ve tükenmiş hissediyordu. Ashton önceden ıslattığı mendille Lenore'un yüzünü serinletirken, Lenore da kendisine rahatlatıcı sözler fısıldayan bu adama bir kez daha hayran oldu, mide bulantısı geçmeye başlamıştı.

"Kendini biraz daha iyi hissediyor musun?" diye mırıldandı Ashton bir süre sonra.

Lenore başıyla onayladı. "Sanırım hissediyorum."

"Kamaramda uzanmak ister misin?"

"Ah, hayır. Malcolm çok kızar." Bu sözü söyledikten sonra Lenore kahkaha atmaya başladı, fakat nefesini yutarak yeni gelen bulantının geçmesini bekledikten sonra hafifçe gülümsedi. "Malcolm bana kamaranda göstereceğin manzaralardan korkuyor."

İki Yabancı

Ashton parmağını genç kadının çenesinin altına koydu ve onunla göz göze gelene kadar başını kaldırdı. Ayın ışığı o zümrüt gözlerde değişik parıltılar yaratmıştı ve Ashton da bu gözlerin sıcaklığında kendini kaybetmiş gibiydi.

"İçmişsin," dedi Lenore. Nefesindeki brendi kokusu başını döndürmeye yetmişti. "Bahse girerim bir ya da iki kadehten çok daha fazlasını içtin."

"Endişe insana içiriyor," dedi Ashton alaycı bir tavırla.

"Endişe mi?" Yüzünü merakla incelemeye başladı. "Neden endişeleniyorsun?"

Ashton'ın sinirleri bozulmuştu: "Malcolm... Ve sana dokunan elleri... Ve senin o evde sürekli olarak onunla yaşamam... Ve benim seni dışarıdan seyretmek zorunda olmam."

Güvertede onlara doğru gelen ayak sesleri vardı, dönüp baktıklarında Malcolm'un sinirli adımlarla kendilerine doğru yaklaştığını gördüler. Kravatı yoktu, yeleğinin ve gömleğinin önü açıktı ve göğsü görünüyordu. Ortadan kaybolduğu kısa süre içerisinde oldukça yoğun çalışmıştı belli ki.

"İçimden bir ses senin yine pislik peşinde olduğunu söyledi!" İleri doğru atılarak Ashton'ın omzunu yakaladı ve onu direğe yapıştırdı. "Lanet olsun sana! Karımı rahat bırakmanı istiyorum!"

"Ben de senin karımı rahat bırakmanı istiyorum!" Ashton ona cevap verirken üzerindeki eli tutup fırlattı.

Malcolm yumruğunu burnunun ucunda sallayarak onu tehdit etti. "O benim!"

Ashton homurdandı: "Ben de olmadığını söylüyorum, istersen bu meseleyi bu gece burada hemen çözeriz."

Malcolm hızlı bir hareketle elini ceketinin cebine sokup küçük bir tabanca çıkardı ve Lenore'un inlemesini duymazdan gelerek tabancayı Ashton'ın

çenesine dayadı. "Onu bu kadar Çabuk dul bırakabileceğini hiç düşünme dostum."

Ashton'ın yüzünde en azından kumsaldayken beliren endişeli ifadeyi görmeyi ummuştı ama adam bu sefer sakince gülümsüyordu. Malcolm bir an düşmanının damarlarında kan yerine kuzeyin buzlu sularının aktığını düşündü. Onun bir kez olsun özgüvenini yıkmak, ayaklarının dibine serilip merhamet dilenmesini istiyordu. Karşısındaki bu öfkesiz bedenden nefret ediyordu. "Hadi, kıpırdasana," diye ısrar etti. "Kafanı uçurmaktan mutluluk duyarım. Seni balıklara yem etmek inan ki çok hoşuma gidecek."

"Ama bir tanık var..." diye hatırlatmada bulundu Ashton. "Tabii arkamdan ona da aynı işlemi uygulamayı düşünüyorsan o başka."

"Senden kurtulduğuna mutlu olacağından eminim," diye sırtıttı genç adam.

"Malcolm, dur artık!" Lenore bu tehdit karşısında tehdit edilen kişi kadar rahat davranamıyordu. "Lütfen! O silahı biri yaralanmadan önce ortadan kaldır!" Malcolm isteğini kabul etmeyince Lenore'un korkusu daha da artmıştı; yaşadığı panikle daha da sert konuşmaya başladı: "Bu tabancayı hemen ortadan kaldır Malcolm, aksi takdirde Ashton'ın kamarasına gideceğim ve seninle ilgili yaşamış olduğum her şeyi unutacağım!"

Ashton'ın kaşları büyük bir ilgiyle havaya dikildi ve karşısındaki adamı sırtarak taciz etti: "Pekâlâ, hanımefendi ne yapsın ki?"

"Ashton!" diye bağırdı Lenore, onun içinde bulunduğu tehlikeyi umursamamasına deliriyordu. "Seni öldürecek!"

Küçük tabanca hâlâ Ashton'ın çenesine dayalıydı ve tabancanın fildişi kabzasını sımsıkı tutan Malcolm'un parmakları kasılmıştı. Karşısındaki bu küstah adamın kafasını uçurmak istiyordu ama kaybedeceği çok şey vardı, neyin önemli olduğunu unutacak kadar aptal değildi. Yine de elindeki tabancanın ayartmasıyla içten içe heyecanla titriyordu... Tam bu esnada metalik bir ses işitti ve karnına sert bir şeyin dayandığını hissetti. Bakışlarını aşağı kaydırды

ve karnının ortasına dayanmış olan silahın namlusunu görünce gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Senin tehditlerinden çok sıkıldım, artık sıra bende."

Malcolm göğsüne birer yumruk gibi inen Ashton'ın sözlerini büyük bir dikkatle dinlemeye başladı.

"Saymaya başlıyorum," dedi Ashton. "Üç varmadan beni öldürmemiş olursan başka şansın olmayacak." Boştaki koluyla nazik bir şekilde Lenore'u geri itti, onun mantıklı olmaları için söylediği sözleri dinlemiyordu. "Bir..." Boğazındaki tabancanın titremeye başladığını hissedince gözü parladı. "İki..."

Malcolm elindeki tabancayı bir küfür savurarak Ashton'ın çenesinden çekti ve dişlerini gıcırdatarak Ashton'ın o ela gözlerindeki alaycı ifadeye nefretle baktı. Geriye doğru çekilirken Ashton da silahını ceketinin içine soktu ve yerine uzun bir puro çıkarıp yaktı.

"Bundan sonra tehdit savururken dikkatli olmanı öneririm Malcolm," dedi. "Karşıdaki kişi kızıp kafanı uçurabilir."

Malcolm bu tavsiyeden pek hoşlanmadı. "Sonunda ne olacağını hep birlikte göreceğiz Bay Wingate." Lenore'u kolundan tuttu ve Ashton'ı arkada bırakarak onunla birlikte güvertede ilerlemeye başladı.

Ashton yavaş adımlarla onları izledi, Malcolm'u hayatlarından çıkarıp atabilmek için Lierin'in iznini bekliyordu. Bu izni alana kadar onları takip etmekten başka yapabileceği bir şey yoktu ve bu hiç hoşuna giden bir görev değildi.

Malcolm oyun salonunun kapısında durup üstünü düzeltmeye başladığında ateş püsküren gözlerini Lenore'a dikmişti.

Lenore, "Boyunbağm yok," diyerek sakın bir hatırlatmada bulunduktan sonra sordu: "Marelda tavanın manzarasından hoşlandı mı? Yoksa o kadar kısa

sürede pek görme ihtimali olmadı mı? Hayatının en hızlı baştan çıkarma işlemini gerçekleştirmiş olmalısın."

"Seeen!" diye hırladı Malcolm. "Şey olduğu zaman..." Karısına söyleyebileceği uygun birtakım sözler aradıysa da bulamadı. "Sonra bir anda anladım, tek düşünebildiğim sendin. .. Onunla... Onunla eğleniyordun!"

"Marelda başladığın işi bitirememene üzülmüş olmalı." Malcolm dişlerini gıcırdatarak yüzünü yüzüne yaklaştıırken, Lenore kaşlarını iyice havaya kaldırdı. "Sana bu müthiş macerayı yarıda bıraktırdığım için çok üzgünüm Malcolm. Yanlış anlamadıysam benim de aynı şeyi yapmamam için istemeden de olsa işini yarım bıraktın, bu gerçekten çok hoşuma gitti."

Malcolm dişlerini sıkarak onu tekrar kolundan yakaladı, kibar bir tutuş değildi bu; karısını balo salonuna sokarak vals yapmaya zorladı. Resmi tavırlarla dansa başladılar, ikisi de birbirinden rahatsızdı, ikisi de birbirine kızgındı ve ikisi de ilgi çektiklerinin farkındaydı. Yaptıkları dansın daha önce izlemiş olduğu başka bir dansın akıcılığından mahrum olması Malcolm'un canını sıkıyordu; bu önceki dans, Lenore'un Wingate denen adamla, Belle Chene'deki kameriyenin etrafında yaptığı danstı.

"Sana bu gece ne kadar muhteşem olduğunu söyledim mi?" diye sorarak, Lenore'u çevreleyen buzları kırmaya çalıştı. "Buradaki en güzel kadın sensin."

Lenore bu sırada salona giren Marelda'yı fark etti; kızarmış yüzünü ve Malcolm'a öfkeyle bakan gözlerini görünce hiç de mutlu olmadığını anladı. "Marelda döndü," diye bilgi verdi Malcolm'a. "Oldukça öfkeli görünüyor. Ona gidip özürlerini bildirmek istemez misin?"

"Bana hiçbir şey ifade etmiyor," diyerek homurdandı Malcolm. "Sen bana teslim olana kadar kendimi rahatlatacağım biri sadece."

Lenore ona hayretle baktı. "Sen ortalıkta kızıışmış kediler gibi dolaşırken kendimi sana vereceğim fikrine nereden kapıldın? Özellikle de Marelda'nın peşinde koştuktan sonra?"

"Kıskandın mı?" Gülümsedi, bu fikir hoşuna gitmişti.

"Korku demek daha doğru olur Malcolm. Seninle aynı yatağa girip birtakım hastalıklar kapmak istemem doğrusu."

Malcolm'un havası bir anda sönmüştü. "Sen soğuk bir kadınsın Lenore Sinclair."

Lenore yüzünü diğer yana çevirirken Ashton ile Belle Chene'de ana yatak odasında oynadıkları kovalamacayı hatırladı. Kıkırdayarak ve her seferinde üzerinden bir şeyler çıkararak önden koşuyor, Ashton da üzerinden çıkardıklarını takip ederek onu yakalamayı geciktiriyor ve son giysisini de üzerinden çıkarmasını bekliyordu; Ashton en sonunda kolunu uzatarak onu yakalamıştı. Ashton'ın kolları arasındayken Lenore sevdiği adamın dudağına baştan çıkarıcı bir öpücük kondurmuş, sonra yanından ayrılıp çılgınca dans etmeye başlamıştı. Gerçekten soğuk bir kadın mıydı? Yoksa bu birlikte olduğu adama göre değişen bir durum muydu?

Malcolm belini daha da sıkı kavrayıp onu kendine doğru çekince Lenore iyice gerildi. Genç kadının omzunu öpmek üzere başını eğdiğinde Malcolm, Ashton'ın salona girdiğinin farkındaydı. Ashton'ın dikkatle kendilerini incelediğini biliyordu ve ona işkence etmenin yolunu bulmuştu. Sıcak nefesi kulaklarına yaklaştı. "Eğer Bay Wingate peşini bırakmazsa, ona nasıl acı çecktireceğimi buldum sevgilim."

"Ne demek istiyorsun sen?" Lenore'un güzel gözlerinde yine endişe belirmişti.

Malcolm kollarını gevşetti ve onun bir adım geri çekilmesine izin verdi. Lenore'u pistte idare ederken yüzünde züppe bir ifade vardı. "Bu serserinin seni kandırmak istediği ortada, ama sen bana aitsin ve ona bu gerçeği hatırlatacağım." Parmakları sırtında gezinmeye başlamıştı, Lenore kaskatı olunca gözlerinden ateşler çıktı. "Dikkatli ol aşkım. Bana şu an izin vermezsen, sonra sana ödetirim."

"Ödetmek mi?" içinde büyüyen bir korkuyla kelimeyi tekrarlamıştı. "Sen ne demeye çalışıyorsun?"

Malcolm başıyla Ashton'ı işaret etti. "Bu soytarının senin kimin karısı olduğunu öğrenmesini, oynadığı oyundan büyük bir pişmanlık duymasını istiyorum. Burada, *Nehir Cadısı*'nda olduğumuz süre içerisinde sana dilediğim gibi dokunmama izin vereceksin."

"Bu planında bir tehdit olduğunu hissetmekle yanılıyor muyum?"

Malcolm cevap verirken şımarık bir kediye benziyordu: "Beni yatağından fazlasıyla uzak tuttum, artık sabırsızlanmaya başladım. Ayrı odalarda uyumaktan hoşlanmıyorum ve sana evli olduğumuzu hatırlatmanın zamanının geldiğini düşünüyorum. .. Aramızda geçenleri unutmuş olabilirsin çünkü." Bakışları Lenore'un dekoltesine kaydı. "Şimdiye kadar sağlığını için kaygılandın ama onun beğenilerini kabul edecek kadar iyi görünüyorsan benimkileri de pekâlâ edebilirsin, değil mi? Ne de olsa *koçanım*."

Malcolm'un şehvetli bakışlarının Lenore'un göğüslerine doğru inişini izlemek zorunda kalan Ashton'ın çenesi kasıldığı sırada, kamarot çocuk elinde bir tepsiyle geldi. Kendisine uzatılan tepside bir kadeh daha brendi alan Ashton, Malcolm'un pis bakışlarının sevdiğinin göğüslerinde dolaşmasından nefret ediyordu. Onun tenini öpen dudaklardan da, ince belini tutan ellerden de... Belki de böyle bir gece hazırlamakla hata etmişti. Şu an işin tadını çıkaran tek kişi Malcolm gibi gözüküyordu.

Lenore, Malcolm'un teklifine dehşet dolu gözlerle karşılık verdi. "İnsanların önünde üzerime çullanmana izin vermemi mi istiyorsun?"

Adamın dudağının kenarında bir gülümseme belirdi. "Diğerleri umurumda bile değil sevgilim. Benim tek derdim sana Lierin demekte ısrar eden şu aptalla."

Lenore mutsuz bir ifadeyle başını salladı, Malcolm'un manevrasını anlamaya başlamıştı. Bu ona yöneltilen bir tutku değildi, diğer adamın nefretini

ve kıskançlığını kazanmak için yapıliyordu. "Seninle işbirliği yapmazsam o zaman da bana bunu zorla yaptırmaya çalışacaksın."

Malcolm umursamazca omuz silkti. "Sen yatağında iffetini korumayı tercih edip benim kocalık haklarım olduğunu reddederken, ben de kendimi birtakım fahişelerle tatmin etmek zorunda kaldım ama onların altımda kıvrım kıvrım kıvrıranan popolarından sıkıldığımı itiraf etmeliyim." Lenore'un iyice açılmış olan zümrüt gözlerinin içine baktı. "İlgimi çekecek yeni bir oyun istiyorum."

"Yâni iki taraftan da kapana kısılmış durumdayım." Durumunu korkuyla gözden geçirdi.

"Hangisinin daha kötü olduğuna kendin karar ver."

"Sanırım bunun cevabını zaten biliyorsundur."

Cevabın altında yatan alayı hissettiği anda Malcolm'un gözlerinde alevler belirdi, ama hemen toparlanıp kıkırdamaya başladı. "Onun benden daha çok haz verebileceğini mi sanıyorsun?" Başını havaya dikerek homurdandı. "Buna inanıyorsan erkekler hakkında hiçbir şey bilmediğini söyleyebilirim."

"Çok şeyi unuttum, bu doğru." Sesi ifadesizdi. "Ama her şeyi *çabucak* yeniden öğreniyorum ve seninle evlendiğim sırada bir sıkıntı içerisinde olduğumu ya da sende olmayan bir şey gördüğümü düşünüyorum."

Salonda bir karışıklık oldu ve herkes, kapıdan içeri ensesinden yakalamış olduğu Horace Titch'le birlikte giren Şerif Coty'ye baktı. Tüm davet katılımcıları, ağızları açık bir halde, Şerif Coty'nin Ashton'ın önüne kadar ilerleyip durmasını izledi.

"İşte hırsızlarınızdan bir tanesi, Bay Wingate. Onu diğer korsanlarla birlikte kaçmaya hazırlanırken suçüstü yakaladım, birkaç tanesini ve bunu yakalamayı başardık." Horace Titch'i bir köpeğin fareyi salladığı gibi silkeledi; Titch bu muameleye çok sinirlenmişti.

"Seni geri zekâlı!" Horace parmak uçlarında döndü, çünkü yere ancak parmak uçları değebiliyordu. "Sana soyulduğumu söyledim! Beni soydular, sonra da yanlarında gitmem için zorladılar."

"Elbette Bay Titch, bu mücevherler de nasıl olduysa uçup cebinize girdi." Şerif Coty elini kendi cebine sokup elmas bir kolye ucu çıkardı. "Misafirlerin bir kısmını ilerdeki kamaralardan birine kapatılmış olarak bulduk, soyulmuşlardı. Güvertede yürüyüşe çıkmışlar ve onun adamları" -başıyla Horace Titch'i gösterdi- "onları yakalayıp neleri var neleri yoksa almışlar."

"Ama ben de güvertedeydim," dedi Lenore eliyle boğazını tutarak.

"O zaman şanslısınız, hanımefendi," dedi Şerif Coty tüm nezaketiyle. "Birileri size göz kulak olmuş olmalı."

"Ben de dışarıdaydım," dedi Marelda kalabalığı iterek ilerlerken.

"Marelda onlara bu işle bir ilgimin olmadığını söyle lütfen," diye yalvardı Horace.

"Kendisi arkadaşınız mı hanımefendi?" diye sordu kanun adamı.

"Evet," diyen Marelda kendini ne tür bir belanın içine attığını merak etti.

"Belki de bu yüzden soyulmadınız. Bay Titch adamlarına dostlarına zarar vermemelerini söylemiş olmalı."

"Bütün bu olanlar son derece komik!" diye bağırdı Horace.

"Bay Wingate herhangi kötü bir şey olma ihtimaline karşı gemisini gözetlememi istediğinde ben de öyle düşünmüştüm. Adamlarımla birlikte güvertede bir görünüp bir kaybolan hırsızları görünce ne kadar şaşırdığımı anlatmam imkânsız, ama Bay Wingate'in onlardan daha iyi bir planı vardı işte."

"Yaralanan ya da incinen bir misafir var mı?" diye endişeyle sordu Ashton.

İki Yabancı

"Sadece biraz sarsılmışlar," dedi kanun adamı. Başını yeniden Titch'e çevirdi. "Bunu hapse atacağım, sonra da bazı önemli sorular soracağım."

"Birileri beni dinlemeli!" diye bağırarak Horace kollarını çaresizlik içinde iki yana açmıştı. "Ben *hiçbir şey* almadım! Size anlatmaya çalışıyorum, hırsızlar o kolyeyi ben almışım gibi cebime koydular."

"Bu çok iyi Bay Titch. Ama korsanlardan bir tanesi onlarla birlikte olduğunuzu itiraf etti bile. Sizinle güvertede buluşmuş ve siz de ona bu işi yapması için para vermişsiniz."

Horace bir cevap bulmaya çalıştı. "Sözünü ettiğiniz ada- mm kim olduğunu bile bilmiyorum. Onunla meyhanede tanıştım ve beni hazır teknede yakalamışken konuşmak istediğini söyledi."

"Hangi sebeple?"

"Hiç." Horace omuzlarını silkti. "Yani sebep mebep vermedi. Sadece tutup soydu beni."

"Bunu yaptıysa bile, cebinize koyduğu kolye sayesinde siz bu işten daha kârlı çıkmışsınız... Daha doğrusu eğer yakalanmamış olsanız kârlı çıkarmışsınız."

On Altıncı Bölüm

"LIERIN. Lierin."

Lenore uykusunda kaşlarını çattı ve başını yastıkların arasına soktu.

"Neredesin? Lierin? Lierin? Dışarı çık, neredeyse dışarı çık..."

Arka plandaki malikânenin gölgesinin düştüğü dikkatle budanmış çalılardan arkasında saklanıyordu. Kızıl saçlı küçük bir kız da yanında diz çökmüştü; kıkırtılarının duyulmasını engellemek için ellerini ağızlarına kapamış yaklaşan ayak seslerini dinliyorlardı.

"Lierin... Lenore... Dışarı çıkın... Dışarı çıkın... Nereye saklandınız..."

"Hişt," diye uyardı, kahkahalara boğulmak üzere olan kız kardeşini; yerlerini belli edecekti.

"Seni duyduğu anda ikimizi de bulur."

Adımların yaklaştığını küçük çakıl taşlarının çıkardığı sestenden anlayabiliyorlardı. İri bir adamın gölgesinin çimlerin üzerine düştüğünü görünce çalılara daha da yapışarak nefes bile almadan beklemeye başladılar. Gölge büyük bir dikkatle yavaş yavaş yaklaşırsa da çalılıklar onları koruyordu; ne var ki beklenmedik bir anda burunlarının dibinden uçan bir arı ikisinin de ürterek çığlıklar atmasına sebep oldu.

"Ah ha!" Adam çalılıkları geçip görüntüye girerken sesinde bir zafer ifadesi vardı.

Lenore rüyasından uyandı ve dehşet içinde karanlık odada doğrularak gözlerini açtı. Portredeki yüz! Rüyasında görmüştü bu yüzü!

"Lierin... Lierin..."

Sırtından aşağı buz gibi terler boşanırken kafasını sırtıya bastırıp, güçlü kalp atışlarının arasından sesi duymaya çalıştı. Ses rüyalarından çıkıp ona eziyet etmeye mi çalışıyordu yoksa?

"Lierin... Lierin..."

"Ashton!" Bu isim zihninden geçerken, duyduğu sesin rüyalarının bir parçası olmadığını anladı. Ashton'dan geliyordu! Kendini yataktan dışarı attı ve verandaya koştu. Korkuluğa varınca korku dolu gözlerle Ashton'ın yerini belirlemeye çalıştı. Burada olduğunu biliyordu ama neredeydi? Görebildiği her yeri kontrol etmeye başladı, kıyıya baktı; fakat hemen yakınlarından gelen ses, başını aşağı çevirmesine sebep oldu. Orada, tam altındaydı Ashton; uzun bedenini alt kat verandasının kolonuna dayanmıştı.

"Ashton!" diye fısıldadı cesaret edebildiği kadar yüksek bir ses çıkarmaya çalışarak. "Burada ne yapıyorsun?"

"Ah, Lierin'im! Kraliçem!" diye seslendi Ashton, sonra da hafifçe tökezleyerek gösterişli bir reverans yaptı. "Sonunda seni odandan çıkarmayı başardım. Ruhum umutsuzlukla çırpınıyordu, şimdiyse sesini duyunca mutlulukla titremeye başladı."

"Çadıra dön Ashton," diyerek ağlamaklı bir sesle yalvardı Lenore. Malcolm'un Ashton'ı yakaladığı takdirde yapabileceklerinden korkuyordu. "Çadırına gidip yatağına yat."

"Hayır sevgilim." Ashton başını sallayarak evden iki adım uzaklaşırken hafifçe yalpaladı. "Senin o güzel, tatlı göğsüne başımı koymadan olmaz."

"Malcolm burada!" diye hatırlattı ona panik içinde.

"Biliyorum! Bu bana daha büyük azap veriyor! Taşlarımı tüm dikkatimle oynadım, ama o hâlâ burada ve kraliçemi elinde tutuyor."

"Malcolm seni duyacak! Lütfen git," diye yalvardı. "Seni burada bulursa öldürür!"

Ashton bir süre onun söylediklerini düşündü ve ardından başım arkaya yaslayarak kıkırdadı. "Dilediğini denemekte serbest, leydim."

"Bunu yapacaktır! Sense kendini savunabilecek durumda değilsin," diye cıkıştı Lenore.

"Ah, madam kendimi savunmak gibi bir derdim yok zaten. Korumaya geldiğim kişi sensin. Kılıcımı ayaklarına serip sana her şeyimi sunuyorum... Korunman için kolumu... Ve neremi istersen oramı..." İleri doğru bir adım attı. "Seni tutsak eden düşmanın elinden kurtarıp kalene geri götüreceğim." Kolunu uzatarak artık evi haline gelmiş olan ilerideki büyük çadırı gösterdi. "Orada durmuş sahibesinin gelmesini bekliyor, leydim."

"Seninle gidemem!" diye fısıldadı Lenore. "şimdi git... Lütfen."

"Seni almadan gitmeyeceğim leydim," diye karşılık verdi Ashton, hâlâ inat ediyordu; derken tökezleyerek dizlerinin üzerine çöktü. Başını yere eğerek inledi. "Lierin... Lierin... Aşağı yanıma gel."

Bu acı dolu yakarış Lenore'un yüreğini paramparça etti, Ashton'ın sesinde duyduğu acı gözlerinden yaşların akmasına sebep oldu. Basamaklara doğru koşarken çok heyecanlıydı ve korkuyordu ama aşkı onu çağırmıştı. Çıplak ayakları basamakların üzerinde uçuyordu, son basamağı atlayarak geçti ve son hızla çimlerin üzerinde koştu. Fakat Ashton'ın olduğu 428 yere geldiğinde kimseyi göremedi. Ashton yok olmuştu sanki!

"Ashton!" diye fısıldadı. Dikkatle sağ tarafta bulunan ağaçların arasına doğru ilerlemeye başladı. "Ashton neredesin?"

Arkasından bir kol uzanıp onu belinden kavrayarak çevirmeye başlayınca nefesini tuttu. Ayaklarının yerden kesilip o uzun ve sert vücuda yapıştığını hissettiği anda inledi. A dudaklar dudaklarını örttü ve brendinin

engellenemez kokusunu hissetti. Öpücükle kendinden geçmişti, bütün duyuları ayaklanmıştı ve onun kendisine sürtünen erkekliğinin fazlasıyla farkındaydı.

"Ashton, kendine gel," diye yalvardı dudakları boynuna indiğinde. Gözlerini kapatarak başını iyice arkaya attı, aklını karmakarışık eden bu öpücüklerden kaçmak ister gibi bir hali vardı. Ashton'ın dudakları aşağılara indikçe dünyası daha da hızlı dönmeye başlamıştı, Ashton geceliğinin üzerinden göğüslerini okşamaya başlamıştı. Elleri kalçasındaydı, onu kendine bastırıyordu; Lenore da Ashton'ın erkeksi dokunuşları karşısında müthiş bir açlığa kapılmıştı.

"Seni istiyorum Lierin," diye fısıldadı Ashton. "Sensiz gidemem."

Çadıra onunla birlikte gitmeyi reddettiği her dakika, Ashton'ın aleyhine işliyordu. Zira zaman geçtikçe Malcolm'un sesleri işitip dışarı çıkma ve onları o halde görüp silahını ateşleme ihtimali giderek artıyordu. Dolayısıyla Ashton'ı çadırına geri götürüp güvenliğini sağlamalıydı.

"Ashton, seninle geleceğim," diye fısıldadı; bu sırada Ashton boynuna tutkulu öpücükler kondurmakla meşguldü. "Beni yere bırak da seni geri götüreyim."

"Ben seni taşıyım." Lenore'u yere bıraktıktan sonra kolunu altından savurup onu yeniden kucklamaya yeltenirken Lenore gülerek elini Ashton'ın göğsüne koydu ve onu durdurdu.

"Bunu yaparsan ikimiz de yuvarlanırsınız." Ashton'ı nazik nazik azarlarken parmaklarını da yanağında gezdiriyordu. "Çok sarhoşsun sevgilim."

"Biraz içtim," diye itiraf etti Ashton incinmiş bir tavrıyla.

"Biraz mı?" Yumuşak bir kıkırdamayla elini Ashton'ın kolundaki güçlü kasların üzerinden aşağı doğru kaydırarak, açık bekleyen avucunun içine koydu. Ashton uzun, ince parmaklarını genç kadının parmaklarına sevgiyle

dolarken, Lenore fısıldadı: "Birazdan çok daha fazlasını içmişsin sevgilim." Ashton'ın koluna girdi ve mehtabın aydınlattığı bahçede yalpalayarak yürümeye başladılar. Ashton sık sık durup onu kollarının arasına almak istiyor, Lenore da her seferinde tatlı bir vaatle yürümeye zorluyordu. "Çadırda aşkım, çadırda."

Hedefe ulaştıklarında Ashton çadırın örtüsünü kaldırıp önce Lenore'un içeri girmesini sağladı. Lenore hayranlıkla açılan gözlerini çadırın içinde gezdirdi. Böylesine görkemli bir karşılama beklemiyordu, biraz korkmuştu. İçerisi lambalarla aydınlatılmıştı, mobilyalar ve halılar olduğu gibi görünüyordu. Yatağın altın rengi ipekli örtüleri, yatağın yanında duran lambanın etkisiyle parıl parıl parlıyordu; Lenore çok şaşırılmıştı, insanın bütün bu ihtişamı bir anda içine sindirmesi mümkün değildi.

Ashton onu gözlerinde hem erkeksi hem de çocuksu sayılabilecek bir tereddütle seyrediyordu, onu cazibeli bir erkek yapan en önemli özelliklerinden biri de bu çocuksu tereddüttü zaten. Ashton bu şekilde bakarken onu nasıl reddedebilirdi? Ama etmeliydi... Onun iyiliği için bunu yapmalıydı. "Seni seviyorum..." diye fısıldadı şefkatle gülümseyerek. "Biraz kalacağım ama zihnimi berraklaştırmak için biraz daha zamana ihtiyacım var."

Ashton hayal kırıklığıyla dolu bir ses çıkardıktan sonra isteksiz bir onayla arkasını döndü. Gömleğini çıkarırken bronz omuzlan parladı, Lenore o geniş sırtı seyrederken elini o omuzlarda ve güçlü kasların üzerinde canının istediği gibi gezdirdiği zamanları hatırladı. Bu görüntüden ne kadar etkilendiğini fark ettiği anda kızarak bakışlarını çevirdi. Onu ne kadar istediğini bir bilseydi...!

Ashton sendeleyerek yakında duran iskemleye oturdu, çizmelerini çıkardıktan sonra dirseklerini dizlerine, başını da ellerine dayayarak öylece durdu. Bu duruşu Lenore'un kalbini paramparça etti, ama içinde büyüyen bu hissi engellemesi gerekiyordu, zira bu çok tehlikeli bir özleyişti. Lenore yumuşacık hareketlerle perdeyi açtı ve yatağın örtüsünü katladı. Aynı hareketlerle çarşafı ve yastıkları da düzelttikten sonra ona tedirgin bir tavırla baktı.

"Yatağa gel Ashton," diye usulca rica etti. Ashton sorularla dolu bakışlarını kaldırarak ona baktığında Lenore gözlerini kaçırdı. "Bir süre daha yanında kalacağım, sonra geri dönmem gerekiyor."

Ashton içini çekerek iskemleden kalktı ve yine sendeleyerek yatağa gelip uzak köşesinde durdu. Lenore'a arkasını dönüp pantolonunu çıkardıktan sonra yatağa oturdu. Hiçbir şey yapmadan öylece duruyordu, Lenore merakla yatağın etrafından dolaşıp ona baktı; Ashton'ın suratı asık, gözleri kapalıydı, kaşlarının arası acıyla zonkluyor gibiydi.

"Ashton?" Sesi yumuşacık bir fısıltı halinde çıkmıştı.

Ashton kirpiklerini son hızla yukarı kaldırdı ve bakışlarını doğrudan doğruya genç kadının üzerine dikti; sonra nefesini vererek yastıkların üzerine uzandı. Ashton'ın erkeksi uzantısını gördüğü anda Lenore'un yanakları kızardı ve kanı damarlarında son hızla akmaya başladı. Bronz teni ve güçlü kaslarıyla Ashton'ı geçmiş zamandaki gladyatörlere benzetiyordu. Yatakta çıplak uzanırken çekiciliğinden hiçbir şey kaybetmemişti. Bu Lenore için yeni bir görüntü sayılmazdı, ama görüşmedikleri zaman içerisinde onu böyle görmeyi çok özlemişti. Sevecen bir eş gibi pantolonunu ayak bileklerinden çıkardı ve ayaklarını yatağa uzattı. Çarşafı üzerine örttükten sonra da giysilerini toplamaya başladı ve onları askıya asmadan önce bir bir okşadı. Lambaları söndürdükten sonra yatağın diğer ucuna geçip bağdaş kurarak oturdu.

Gözlerini karanlık odada gezdirdikten sonra yastıklara dayandı, uyumamaya kararlıydı sadece biraz daha hafızasını zorlayacaktı...

"Nereye gidersem gideyim... Dünyayı dolaşıp geri döneyim. .. Sarp yamaçlardan hızla inip... Ağır adımlarla yeniden tırmanıp... Yola durmadan devam edersem... Sonunda yine evimdeyim."

Denizden esen meltem, dalgalı kızıl saçlarını ve saçlarına bağlı olan uzun kurdeleleri uçuruyordu. Biraz ileride kumsalda koşuşturan kız kardeşini seyrederken, elini kendisinininkinden çok daha büyük olan bir elin içine bıraktı.

Uzun boylu adam aşığı eğilip onu omuzlarına aldı, gülerek at taklidi yapmaya başladı ve birlikte kız kardeşinin peşinden koşmaya başladılar. İnce parmakları, adamın kalın siyah saçlarına sımsıkı yapışmıştı, aşığı bakmadan da adamın yüzünün kare biçimli, gözlerinin de koyu yeşil olduğunu biliyordu...

Yoğun ağaçların gölgelediğı yerde iki kız kardeş sinsi sinsi ilerliyordu. On beş yaşlarında olan kız kardeşi parmağını dudaklarına götürünce oldukları yerde durdular. Gözleriyle etrafı araştırarak bekledi ve sonunda başını kaldıran geyiğı gördü. Geyik, kulaklarını iyice kaldırmış etrafındaki sesleri duymaya uğraşıyordu; sonra irkilerek arkasına baktı. Büyük gözleri bir süre koruluğı inceledi, sonra küçük bir dal sesi onu ürküttü ve son hızla diğere yöne doğru koşmaya başladı. 432

Hayal kırıklığına uğrayan iki kız birlikte ayağı kalktılar ve dal sesinin geldiğı yerden yine o tanıdık ses duyuldu: "Lenore... Lierin..." Kahverengi av kıyafeti giymiş olan adam, elinde tuttuğı silahla ağaçların arasından ilerliyordu. "Lenore... Lierin... Neredesiniz?"

"Lierin?" Sıcak dudaklar yanağına sürtünmeden önce bu sesi duydu. "Lierin...?"

"Evet," diye içini çekti yana dönüp o sıcacık vücuda sığınırken.

"Seni sevmeme izin ver, Lierin..."

Kelimeler rüyalarının içine süzüldü ve Lenore buharlı geminin küpeştesinin yanında duran uzak bir figür gördü.

"Seni sevmeme izin ver Lierin..."

"Evet," diyerek nefes aldı.

Hayal dünyasının derinliklerinde dolaşırken onun kendisine sarılmasına izin vererek sırtüstü yattı. Ashton'ın eli belinden yukarı doğru gezinmeye başladı ve kumaşın yırtılma sesini duyduğunda gözlerini kırıştırdı. Göğüsleri

öpücüklerle boğulurken kalbi yerinden fırlayacak gibi olmuştu, bu bir yanılısma değildi. Bu gerçeğin ta kendisiydi. Reddetmek için başını sessizce iki yana salladı ama bu hareket karanlığın içinde yok oldu; artık hiçbir şeyin önemi yoktu. Olmak istediği yerdeydi... Yuvasındaydı!

Ashton'ın sıcacık, cüretkâr okşayışlarının altında titrerken, dudakları ve dilleri buluşarak birbirlerini tahrik etmeye başladılar. Duygularına engel olamayan, arzuları tarafından esir alınmış iki âşıktılar artık. Ashton dudaklarını boynuna bastırdı, oradan aşağı inip göğüslerinin tadına baktı ve dudaklarının sıcaklığıyla Lenore'un küçük küçük inlemesine neden oldu. Onu geceliğinin son parçalarından kurtardıktan sonra yatakta tembelce yuvarlanmaya başladılar, dudakları büyük bir açlıkla kıvranıyordu. Lenore kollarıyla onu kendine çektikten sonra, parmaklarını sırtına geçirdi ve ellerini beline, oradan da sert kalçasının üzerine indirdi. Bir kez daha döndüler, bu kez Lenore üste çıkmıştı; Ashton'ın dudakları yeniden göğüslerinde gezinirken, Lenore belini geriye doğru bükte. İnce bacaklarını Ashton'ın erkekliği üzerine iki yana açtı ve eliyle Ashton'ı yuvasına soktu. İçini yakan sıcaklık tüm sinir uçlarını uyardı. One doğru uzanıp parmaklarını göğsündeki tüylere geçirip, onu küçük öpücüklerle uyarmaya başladı, dili diline dokunuyordu. Ashton onu vücuduyla ayartıyor, Lenore da içinde büyüyen erkekliğin tadını çıkarıyordu. Lenore ona karşılık vermek için üzerinde inip kalkmaya başlayınca Ashton'ın nefesi kesildi. Birbirleriyle oynamaya devam ettiler, ta ki içinde bulundukları anla haz dünyasının verdiği mutluluk birbirine karışıp onları içine çekene kadar...

Lenore daha sonra Ashton'ın kollarında uyuyakaldı, başı omuzlarındaydı ve kızıl saçları göğsünün üzerine yayılmıştı. Ashton onu uyandırmaktan korkarcasına kıpırdamadan yatarken Lenore'un tatlı kokusunu içine çekti, kalbi bu mutluluğa dayanamayacak gibiydi.

Üç saat sonra duyduğu öfke dolu bir homurtuyla kendine geldi. Güneş oldukça yükselmişti ve çadırın açık perdesinden içeri doluyordu, bu ışıgı gölgeleyen karaltıyı görünce gözleri fal taşı gibi açıldı. Karaltı eğilerek içeri girdi ve iki adımda yatağın başına geldi. Yatakta adamın kolları arasında

huzurla uyuyan güzelliği gördüğü anda yüzü iyice karardı; sonra ateş saçan bakışları kendini sükûnetle izleyen gözlere döndü.

"Seni... Pislik!" Malcolm'un dudakları nefretle büzülmüştü, çarşafı açmak üzere elini uzattığı anda demir bir pençe bileğini yakaladı.

"Karım şu anda misafir kabul edebilecek bir kılıkta değil Malcolm," dedi Ashton kısaca.

"Karttı mı?" Malcolm hırlayarak kolunu geri çekerken, gözleri çılgınlığıyla açılmış olan şaşkın, uykulu gözlere dikildi. O güzel yüzde önce bir korku ifadesi belirince alaycı ve hor gören bakışlarını ona dikti. Çarşaf üzerini örtüyor olmasına rağmen Lenore'un bütün vücut hatları yine de belli oluyordu. Çırlıçılak yattığı ortadaydı. Bütün deliller göz önündeydi, şişmiş meme uçları, belinin girintisi ve diğer adamın bacaklarının arasında duran bacağı... İnce bacakların üzerindeki diz söylenmeyen her şeyi ortaya koyuyordu. Bu son detayı da görünce Malcolm onu daha önce hiç bu kadar güzel görmemiş olduğunu düşündü. Diğer adamın onu bu kadar etkilemiş olması Malcolm'u daha da delirtti ve dudaklarında alaycı bir gülümseme belirdi. "İyi uyuyabildiniz mi madam?"

Lenore verecek uygun bir cevap bulamadı ve başını çevirerek hemen yanındaki adamın gür kirpiklerinin altından ona sevgiyle bakan bakışlarına döndü.

"O peşinden koştuğun eğlencenin tadını en sonunda çıkardığına göre Bay Wingate, şimdi burayı terk etmeni istiyorum," dedi Malcolm zehrini akıtarak. "Bana yeteri kadar zarar verdin. Şimdi tohumunu bırakıp bırakmadığını merak ederek cehennem azabıyla yaşayacağım,"

Mırıldanarak cevap veren Lenore'un yanakları kızarmıştı: "Merak etmene gerek yok Malcolm. Kısa Ashton'ın çocuğunu doğuracağım."

"Haaayııırl!" Malcolm onu yataktan dışarı çekebilmek için üzerine doğru atılırken burnuna tutulan silahın ucunu görünce şaşkınlıkla gözlerini açtı.

Silahın nereden çıktığını bilmiyordu ama oradaydı işte, Ashton horozu çekerken, Malcolm'un alnında ter damlaları belirdi.

"Ona dokunursan seni öldüreceğimi söylemiştim ve son derece ciddiym." Ashton adamın bu tehdidi tam olarak algılayabilmesi için silahı sallayarak bekledi. "Şimdi geri çekil."

"Bunca zaman boyunca beni boynuzladınız!" diye suçlayarak geri çekildi Malcolm. Karşısındaki adamın yüzünde beliren şaibeli gülümsemeyi izlerken onun horozu indirdiğini gördü. "Bunca zaman boyunca arzularınızın peşinde yuvarlanıp beni bir aptal yerine koydunuz!"

"Onun kocam olduğunu sanıyordum!" diye bağırdı Lenore, çarşafa sarınıp yatakta doğrulurken.

"O benim karım," dedi Ashton, bu açıklamasının karşısındaki adamın yüzünde ürettiği öfkeyi izleyerek.

"Senin karınsa neden benimle evlendi peki?" diye üsteledi Malcolm.

"Ben de bunu öğrenmek istiyorum," diye cevap verdi Ashton. "Lenore'un seninle neden evlendiğini bir türlü anlayamıyorum."

Malcolm'un kolu kadına doğru uzandı. "O zaten Lenore!"

"Lierin," diye düzeltti Ashton.

Genç adam dişlerini gıcırdatarak durdu, Ashton'ı ikna edebilecek mantıklı bir açıklama bulmaya çalıştı ama bulamadı. Kolunu şöyle bir çevirerek Lenore'a yataktan çıkmasını emreden bir hareket yaptı. "O yataktan hemen çık ve ait olduğun yere, evine dön."

"Sanırım gitmesi gereken kişi sensin Malcolm," dedi Lenore.

"Ne! Kendi kocandan mı utanıyorsun? Beni gönderip sahip olduklarını onun seyretmesine mi izin vereceksin?"

Lenore gözlerini onun küstah bakışlarına dikti. "Ben eşyalarını toplayıp evi terk etmeden bahsediyordum. Hemen... Bu sabah."

Malcolm'un ağzı açık kalmıştı, bir adım geri çekilerek başını iki yana salladı. "Hayır! Burada olmaya hakkım var!" Çenesiyle Ashton'ı gösterdi. "Gitmesi gereken kişi o. Ben değilim."

"Burada kalıp hayatımızı tehlikeye atmana izin vermeyeceğim. Kendimi evimde güvende hissetmek istiyorum. Bakmakla yükümlü olduğum bir bebeğim var."

"Ya o ne olacak?" Malcolm'un yüzü diğer adamın eğlenen bakışlarının altında kızarmaya başlamıştı. "O nerede kalacak?"

"Canı nerede kalmak isterse orada," diye cevapladı Lenore. "Ondan bana İngiltere'ye giderken eşlik etmesini isteyeceğim. Bir zamanlar bir dadım vardı ve onun beni tanıyacağını düşünüyorum, Ashton'a karşı bir garzinin olduğunu da sanmıyorum. Dadım kimliğim hakkındaki kuşkulara bir son verecektir."

"Ya Lenore olduğun ortaya çıkarsa?" diyerek sırtıttı Malcolm.

"İçinde bulunduğum durumu uzun uzun düşüneceğim. Seninle evli olup bir başkasının çocuğunu doğurmam pek kabul edilebilir bir durum değil."

"Buna ben de katılıyorum!" dedi Malcolm.

Lenore onun alayıyla ilgilenmedi. "Bu sabahın ardından o evde seninle birlikte yaşamam çok zor. Bu yüzden ben eve dönmeden oradan ayrılmış ol."

"Gitsem bile, gittiğim yerde kalmam. Geri dönerim."

"Geri dönmen için hiçbir sebep olmayacak Malcolm. Lenore bile olsam aramızdaki her şey sona erdi. Senden boşanacağım..."

İki Yabancı

"Onunla evlenebilmek için mi?" diye bağırdı Malcolm. "insanlara yeni dedikodular vereceksin yani."

"Konuşulanlara engel olamam Malcolm," diye cevap verdi. "Düşünmem gereken bir bebeğim var."

"Sanırım o piçin bir adı olması gerekiyor."

Ashton'ın dondurucu bakışları adama dikildi. "Dilediğin tehdidi ve hakareti savurabilirsin Malcolm ama ben bunlardan gerçekten çok sıkıldım." Silahın tetiğini kontrol ediyordu. "Artık ayrılma vaktin geldi. Hanımefendiyle konuşmam gereken konular var."

Saman sarısı saçlı adam onlara son kez öfkeyle baktıktan sonra oradan ayrıldı. Eve doğru yürürken kafasında seçeneklerini değerlendiriyordu. *Bay Wingate* ile işi henüz bitmemişti.

Ashton kalçasına bir havlu dolayarak ayağa kalkıp çadırın kapısından dışarı baktı. Örtüsünü kapadıktan sonra tekrar yatağa döndü. "Söylediği gibi geri gelecek," diye mırıldandı. "Kolay vazgeçen bir tip değil."

"Gelmesi için hiçbir sebep göremiyorum." Lenore yanına oturan adamın yüzünü inceledi. "Neden dönsün?"

"Bunu yapmak için pek çok sebebi var ve tüm bu sebepler de seninle ilgili."

Lenore mutluluk ve aşk parıltıları ile gülümserken elini onun çıplak bacağına üzerine koydu. "Sizin kadar ısrarcıysa Tanrı yardımcımız olsun *Bay Wingate*."

Ashton ona sıırttı. "Ben umutsuzca istediğim bir şey için savaşıyordum. Kraliçem!"

Lenore kıkırdadı. "Peki artık oyunu kazandın mı?"

Geniş omuzlar hafifçe silkindi. "Zaferimi ilan etmem için yapmam gereken birkaç manevra kaldı; sonra tamamlanmış olacak."

"Hâlâ Lierin olduğum konusunda ısrarcı mısın?"

Ashton yatağa yaklaştı ve genç kadının tam karşısında durduktan sonra, elini yatağa koyarak omzunu öpmek üzere eğildi. "Senden iki tane olduğuna inanmam mümkün de- ğü."

Lenore kahkaha atarak onun gizli saldırısı karşısında yatağa yapışmamak için koluna tutundu. Ashton dudaklarını boynuna yapıştırırken, Lenore da başını arkaya atarak Ashton'ın dudaklarının yumuşak teninde gezinmesine izin verdi. Ashton da boşta kalan elini Lenore'un çıplak sırtında gezdirerek onu kendine bastırınca Lenore çarşafı bıraktı. Kollarını Ashton'ın boynuna dolayıp dudaklarını onu öpmek üzere aralarken çarşaf kalçasının üzerine inmişti.

Ashton, Lierin'in babası ve Bay Evans ile birlikte kasabaya arabayla yaptığı yolculuktan ne zaman döneceğini merak ederek çadırındaki saate baktı. Biloxi'den dönmelerinin ardından birlikte öğle yemeği yemek için Ashton'ı eve davet etmiş ve Ashton nazik bir tavırla, "İhtiyaç duyduğum tek besin maddesi zat-ı âlinizdir," deyince de kahkaha atmıştı.

Sarah üçlünün ayrılışını çadırın kapısının eşliğinden izlemiş ve Ashton'ın genç kadına veda etmesini beklemişti; hazır Lierin kasabaya gitmişken, patronuyla birlikte muhasebe kayıtlarını inceleyeceklerdi. *Nehir Cadısı* henüz yerini almamış olsa da, *Boz Kartal*'ın uzak sularda yapması gereken işler vardı; Kaptan Meyers ve mürettebatı Karayipler'e gitmek için hazırlıklarını tamamlıyorlardı. Sarah buharlı gemideki bir kamaraya geçmeye hazırlanıyordu; Ashton da Lierin'le ilgili işlerin yolunda gitmesi halinde onu Natchez'e gemiyle yollayabileceğine dair planlarından bahsetmişti. Sarah, onunla meyhanede tanıştığı ilk günden bu yana ilk defa, Ashton'a, âşık olduğu bu Lierin ya da Lenore ismindeki kadının şu anki durumuna nasıl düşmüş olduğunu sorma cesaretini kendinde buldu. Ashton ona bildiği kadarını anlattı ve kendi kararını vermesi için kadını rahat bıraktı.

Sözlerini bitirdiğinde, Sarah dalgınlıkla iç geçirdi: "Bu kadar korkunç bir olayın içinde kısıtlı kalmak... Bir başkasının yaptığı kötülüğün kurbanı olmuş ruh sağlığı yerinde bir insan mı, yoksa gerçekten tımarhaneye kapatılması gereken bir deli mi olduğunu bilememek... Gerçekten dehşet verici." Sımsıkı birbirine kenetlediği ellerine baktı. "Bazen kendimi düşünüyorum... Nefretim ve intikam hasretim yüzünden acaba ruh sağlığımdan mı feragatta bulunuyorum?" Başını kaldırarak çadırın ilerisindeki boşluğa baktı, gördüğü şeyler aslında görüntüde yoktu. "Bir adamın yüzünü görüyorum... Sonra onu tanıdığımı düşünüyorum! Yaşamımı cehenneme çeviren kişi! Adımı alıp bir kâğıda yazan adam! Sonra sahip olduğum her şey kocamın oldu, o dilediğini yaparken ben cehenneme gönderildim. Ölmemi beklemesine gerek kalmamıştı, beni hayatta tutmaktan büyük bir keyif alıyordu. Neden olmasın ki? Her şeye bir kalem hareketiyle sahip olmuştu..." Alnı iyice kıvrıldı. "Hem de bir başkasının kalemiyle. Benim değil!" Kolunu diğer eliyle okşadı ve patronuna bakarken gözlerini kırıştırarak ağlamamaya çalıştı. "Özür dilerim Bay Wingate. Bazen saçmalıyorum."

"Özür dilemene gerek yok Sarah," diye mırıldandı Ashton. "Biriyle konuşmaya ihtiyacın var."

"Evet, bu doğru Bay Wingate." Hafifçe içini çekti. "Babamın yıkılıp mahvolmasını izledim... Muhtemelen öldürüldü, sonra da kendimi haksız yere hapse atılmış buldum." Bakışlarında bir kuşku vardı. "Bu, bildiğiniz hapishanelere benzeyen bir yer değildi Bay Wingate. Zincirlerin... Kamçıların... Yemeklerin üzerinde böceklerin kıvrandığı bir cehennemdi. Benim oradan kaçmamı engellemesi için başıma bir adam konmuştu... Sonra bu adam öldürüldü... Sebebini bilmiyorum... Ama son dönemde bana acımaya başlamıştı. Şimdi yine bunlara benzer şeyler görüyorum ve olabileceklerden korkuyorum... Yini konuşmazsam olabileceklerden... Gerçi yine de kendimden emin değilim... Gördüğümü sandığım şeyleri gerçekten görüp görmediğimden emin değilim." Ashton'a baktı; gözlerinde çaresiz bir yakarı vardı, anlatmaya çalıştığı şeyleri anlamasını istiyordu. "Anlamıyor musunuz Bay Wingate? Orada çok uzun süre kaldım. Çok uzun."

Ashton boğazını bir şeylerin sıkmaya başladığını hissediyordu, cevap veremedi. Sarah onu endişelendirmişti ama bunun sebebinin ne olduğunu tam olarak çözemiyordu. Sarah'nın yapmış olduğu laf kalabalığından utanıp, telaşlandığını görebiliyordu; rahatlatabilmek için ona bir bardak daha kahve doldurdu. İçine biraz krema ve şeker ilave ettikten sonra ona verdi. Bakışlarını tereddütle kaldırdığı anda gözlerinde biriken yaşları gördü ve içi eridi. Sarah kahveyi almak üzere elini uzatınca fincanı bir kenara koyup kadının ellerini tuttu.

"Tamam, Sarah, her şey yolunda," diyerek onu sakinleştirdi. "Söylediklerini dinledim ve sanırım anlayabiliyorum."

Sarah bakışları karşısındaki bronz yüzü inceledi. "Öyle mi Bay Wingate?"

"Evet, Sarah, sanırım."

Kadın yanından ayrılınca Ashton'ın içindeki endişe daha da arttı. Lierin'in hemen dönmesini dileyerek, sık sık saate bakmaya başladı; çadırın içinde dolanıp duruyordu. Üstünü değiştirip, binici pantolonunu ve çizmelerini giyerek biraz daha vakit geçirdi. Onu akşamüzeri atla gezdireceğine söz vermişti. Hatta gecenin ilerleyen saatlerinde onu kampına getirip, dalgaların arasında çıplak yüzmeyi ve sonra onunla kıyıda sevişmeyi de planlamıştı. Bu fikir hayal gücünde dans edip duruyordu ama önce onun güven içinde eve döndüğünü görmesi gerekiyordu... Böylelikle onun için korkmasına gerek kalmayacaktı.

Huzursuzluk içinde saçını fırçalarken lavabosunun üzerinde duran küçük aynaya baktı. Arkasında duvar görevi gören perde, giyinirken ona yeterli mahremiyeti sağlıyordu; ayna da çadırı ayakta tutan direklerden birine asılıydı. Küvet, kıyafet askısı ve elbiselerinin durduğu sandık bu direğin etrafında toplanmıştı.

Şapkasını almak üzere sandığa eğildiği sırada omzunun dibinden parlak ve iri bir şeyin geçtiğini gördü, saçlarının ucundan geçmişti. Gümüş ayna

parçalandı ve kırıklar etrafa saçıldı; ne olduğunu görebilmek için başını birkaç saniyeliğine uzattığı sırada parlak bıçak, kumaş kaplı direktten geri çekildi. Saldırganın ayak seslerinin arkasından yaklaştığını duyarak sandığın üzerinde duran silahını kapıp döndü, silahı öne uzatarak etrafına bakınmaya çalışırken iki iri vücut üzerine çullanarak onu sandığın üzerine fırlattı. Mahremiyeti sağlayan panel yerinden çıkıp yanına düşmüştü. Başka bir bıçağın ölümcül parıltısını gördüğü anda adamın kolunu yakalayıp hançerin darbesine karşı korunabilmek için bu paneli önünde kalkan gibi tuttu. Birkaç saniye sonra kaburgalarına acı veren bir yumruk vurulunca, silahının kabzasını adamın kafasına doğru son hızla salladı. Eşkiya tam yanına düştü, onun bu düşüşü Ashton'ı bir kişiyle karşı karşıya bırakmış olsa da çadıra iki kişinin daha girmekte olduğunu fark etmişti. Böylece silahının sıkışan horozunu düzelterek adamın gömleğine yapıştırdı ve tetiği çekti. Saldırgan ağzı beş karış açık kalmış bir şekilde sıçradı ve göğsünde büyüyen kırmızı lekeye bakıp yere yuvarlandı, ölmüştü.

Ashton artık hiçbir işine yaramayacak olan silahı atıp kumaşların arasında duran bıçağı aldı. Yan gözle son ziyaretçilerinden bir tanesinin elinde kalın bir bıçakla kendisine doğru koştuğunu gördü. Diğer saldırgan onun birkaç adım arkasın- daydı ve elinde kısa bir kargı vardı. Niyetlerini sorgulamanın bir anlamı yoktu. Güneş tepe noktasına erişmeden önce kan dökcekleri ortadaydı.

İlki yanına ulaşır ulaşmaz Ashton dirseğini kaldırarak adamın burnuna bir darbe savurdu, adam geriye doğru birkaç adım atarak sendelerken burnundan kanlar fışkırmıştı. Bu avantajı kullanan Ashton ayağını uzatarak adama çelme taktı ve onu arkasından koşan adamın üzerine doğru savurdu. **442**

Adam çılgık atarak kasıldı ve kollarını iki yana açarak elindeki silahı düşürdü. Ashton'ın tutup geriye doğru bir kez daha itmesiyle arkadaşının elindeki kargı adamın sırtına saplandı, vücudu arkadaşının kollarının arasındaydı.

Şimdi şartlar eşitlenmişti işte, Ashton çizmesinden ince uzun bir bıçak çekerek geriye doğru birkaç adım atan son adama döndü. Adamın gözlerinde bir anda beliren parıltı Ashton'ın durumu kavramasına yetti. Arkasında yatan

adamlardan birinin ayaklanmakta olduğunu anlamıştı. Böylece, saldırgan arkasından üzerine çullanmak üzereyken kendini yana atmayı başardı. Bıçağını arkaya doğru savurduğu anda, bıçağı yiyen adamdan garip bir ses çıktı. Bu bir sıyrıktan öte bir şey olamazdı, ama kanaması olan adam kapıdan dışarı fırlayarak gözden kayboldu.

Ashton daha kendini toparlayamadan bu sefer diğer adam saldırdı, ama Ashton kumaş kaplı panelle bir kez daha bıçağın yönünü değiştirmeyi başardı. Bu ahlaksızın gözlerindeki pırıltılardan ne kadar azimli olduğu anlaşıyordu, yaklaşıp kolunu açtığı anda Ashton bıçağının kabzasını adamın kafasına geçirdi. Birlikte yere yuvarlandılar, kamanın ucu haliya saplanmıştı. Ashton düşmanının çenesine sıkı bir yumruk geçirdi ama adam yuvarlanırken kalın parmaklarıyla kamayı yakalayıp bulunduğu yerden çıkardı. Ayağa fırladığı anda Ashton'ın çoktan kalkarak onu beklediğini gördü. İki adam ellerinde silahlarıyla karşılıklı olarak daire çizmeye başlamışlardı. Fıçı göğüslü katil acımasız bir şekilde ileri atıldıysa da Ashton bu saldırıyı ustalıklı bertaraf etmeyi başardı; adam üst kolunda büyüyen bir kan lekesiyle geri çekilmek zorunda kalmıştı. Dinlenmek için vakti yoktu. Ashton elindeki bıçakla ona caydırıcı, ağır darbeler savurmaya başladı. Adam terlemeye başlamıştı, ilk yapacağı yanlıştın sonu olacağının farkındaydı. Saldırıyı ince bıçağıyla savuşturmaya çalışırken Ashton onu şaşırtarak bıçağını yanlışt tarafa savurmasını sağladı ve tüm gücüyle adamın karnına bir yumruk indirdi. İri adam hırslayarak elindeki silahı düşürdü ve elleriyle karnını tutarak geriye doğru birkaç adım sendeledikten sonra, çadırın dışında yüzüstü yere yapıştı.

Ashton etrafına bakınca çadırın bir yanından tutuşmuş olduğunu ilk kez fark etti. Yoğunlaşmaya başlamış olan duman nefesini kesmişti; hızla kapıya yöneldi. Fakat adımını dışarı attığı anda üzerine doğrultulmuş olan silahın namlu- suyla karşılaştı. Silahın gerisinde biraz önce hafifçe yaraladığı adamın sırttan yüzü vardı. Geri çekilmeyi başaramadan, silah kulakları sağır edici bir gürültüyle patladı ve Ashton kaburgalarında acı verici bir yanma hissederek geriye doğru savruldu. Canı acıyordu, elini yan tarafına götürdüğünde kendi

kanının ıslaklığını hissetti. Dumandan boğulmak üzereydi, yanan gözlerini dışarı çevirdiğinde adamın diğer elinde başka bir silah daha olduğunu gördü.

"Dışarı gel de leşini yere sereyim!" Adam kahkahalarla gülerken silahı Ashton'a doğru sallıyordu. 'Ya da içerde kal ve yan! Biri diğerinden daha iyi değil, ne olursa olsun öleceksin!"

Ashton öksürerek kapıdan çekildi ve yanan gözlerini kısarak kendi tabancasını aramaya başladı. Siyah dumanların arasında bir şeyleri hemen görebilmek mümkün değildi, alevlerden korunmak için kolunu yüzüne siper ederek sandığına koştu. Adamın ona sunduğu seçeneklerin ikisini de sevmemişti ve kendisine yeni bir seçenek sunmalıydı. Sandığın ağır kapağını kaldırıp silahını aldı ve sendeleyerek kapıya doğru yürüdü. Yüzündeki yaşları gözlerini kırıştırarak yok ettikten sonra dışarı baktı ama saldırgan ortalıkta yoktu. Dikkatli dikkatli dışarı çıkınca, bulanık bir şekilde, Lierin'in arabasının evin önüne geldiğini gördü. Lierin bir an sonra arabadan atlayarak ona doğru koşmaya başlamıştı. Ashton, genç kadını görünce rahatlamıştı, fakat onun çadıra yaklaşmasının tehlikeli olduğunu da farkındaydı.

"Geri dön! Geri dön!" diye bağırdıktan sonra arkasından gelen çatlak gülüşü duyarak hızla döndü.

"Demek dışarı çıktın," dedi arkasındaki serseri, çalılıkların arasından çıkarak. Silahını Ashton'ın karnına doğru tutarken diğer eliyle namlusunu okşuyordu. "Hanımefendi nasıl öldüğünü görmek için tam zamanında geri döndü." Domuz gözleri Ashton'ın elinde tuttuğu küçük tabancaya çevrildikten sonra tekrar Ashton'ın yüzüne çevrildi. "Bir şeylerin peşinde olduğunu anlamıştım ama onu kullanma fırsatın olmayacak."

Ashton silahın patladığını duyduğu anda karnında bir sızı bekledi, ama beklediği acıyı duymadı. Anlamaz gözlerle karşısında sendeleyeni adama birkaç saniye baktıktan sonra; bakışlarını, koşarak onlara doğru gelmekte olan siyah kütleye çevirdi. Bu, elinde çiftteyle koşan Hickory idi. Ölü adamın yanına vardıktan sonra fal taşı gibi açılmış olan gözlerini Ashton'a dikti.

"Seni öldürecekti sahip," dedi büyük bir şaşkınlıkla.

"Evet, öyle Hickory," dedi Ashton rahat bir nefes alarak. "Ama sen günü kurtardın."

Lenore'un kalbi durmuştu, ama yeniden büyük bir gürültüyle atmaya başladı; eteklerini iyice kaldırmış çimlerin ortasında son hızla koşuyordu. Sevdiğinin gömleğinde kan lekesi görmüş ve yüreğinde büyük bir korku hissetmişti. Zihninde güvertenin küpeştesinde duran uzun boylu adam ve buna benzer bir sürü görüntü uçuşmaya başlamıştı, hepsi Ashton'a aitti. Yürüyen, oturan, duran, gülen, somurtan, sırtan... Tüm yoğunluğuyla oradaydı Ashton, her şeyiyle beynindeydi. Görüntüler sonsuzdu ve birbirinden ayrılmıyordu. En son rüyasındaki görüntüyü hatırladı, mezarının başında Malcolm ile birlikte duruyordu...

"Ashton! Ashton!" diye bağırarak, Ashton'ın açılan kollarının arasına koştu. Lierin korkusunu hıçkırıklarıyla yenene kadar, Ashton onu kollarının arasında sımsıkı tuttu; genç kadın Ashton'ın dudaklarının saçlarında dolaştığını hissediyordu, yatıştırıcı sesi kulaklarındaydı; sonra inleyerek onunla birlikte geri çekildi, çadır iyice tutuşmuştu.

"Diğer çadırdaki atları çıkar!" diye Hickory'ye bağırarak Ashton siyah adamın peşinden diğer çadıra doğru koşmaya başladı.

Lenore elini kaldırıp avucunun içinde parlayan kana baktı ve kalbi yine son hızla atmaya başladı. Etrafındaki her şey önce buğulandı, sonra da karardı. Siyah bulutlar üzerine siyah bir kefen gibi sarıldı, artık sadece karanlık vardı. *Ölümün enginliğinde ve gecenin ortasında... Gecenin en korkunç saatlerinde kilise mezarlıkları açılırken ve içinden cehennemın soluğu yeryüzüne mikropalarını saçarken...*

Küçük bir ışık büyümeye başladı!

Bir alev! Bir ateş! Şömine ve önündeki aletler! Şömine demirini tutan iri bir el havaya kalkıyor ve korkudan titremekte olan bir adamın kafasına iniyor! Bir

İki Yabancı

daha, bir daha, ta ki adam cansız yere serilene kadar! Pelerinli adam dönüyor
ve demiri yeniden kaldırıyor, sırtında yoğun bir acı!

Karanlık bir koridorda koşuyor! Arkasından gelen ayak sesleri! Korkunun soğuk pençesi ensesinde! Arkasından çarpılan bir kapı ve her yanı kilitli bir ev! Camdan atlayıp kaçıyor! Koşuyor! Hayır! Atın üstünde gidiyor!

Dar bir yol, ağaçlar yanından hızla geçiyor... Ve alevler! Kadının hapis tutulduğu tımarhane! Arkasında bir karaltı beliriyor! Orman! Yeniden ağaçlar! Daha hızlı! Daha hızlı! Zıpla! Yönünü değiştir! Dayan! Sakın düşme! Seni yakalayacak!

İleride bir açıklık var! Kaç! Atla! Yan tarafından gelen nal sesleri! Hızla ilerleyen bir at arabası! Üzerine doğru geliyor! Ah, *Haayyuur!!*

Bir kez daha karanlık... Derin, sonsuz, aşılmaz...

On Yedinci Bölüm

LENORE'UN gözleri çırpınarak açıldı. Genç kadın üzerine eğilmiş olan endişeli ve isli yüze bakıyordu. Elini kaldırırken yüzünde hafif bir gülümseme belirdi. Ashton o eli ateşli ama son derece nazik bir hareketle tutarak ince parmaklara bir öpücük kondurdu. Giyinik bir şekilde kendi dört direkli yatağının ipekli örtüsü üzerinde yatıyordu. Meghan, Ashton'ın yanında durmuş genç kadının alnını ıslak bezle ovuyordu. Robert Somerton canı sıkılmış bir şekilde direklerden birine tutunmuş ayakta duruyordu. Birtakım belirsiz görüntüler babasının yüzünün yerini almaya çalışıyordu, görüntüyü düzeltebilmek için kirpiklerini açıp kapadı, adama yeniden odaklanmaya çalışınca bir kez daha beyaz saçlı adamın yüzünün üzerinde şeffaf bir görüntü belirmeye başladı; yüzünün biçimi kare oldu, saç rengi koyulaştı ve gözleri de yeşile döndü. Yüzünde karışık bir ifade belirirken, alnını kırııştırarak endişeli bir tavırla başını çevirdi.

"Ne oldu?" diye sordu minik bir fısıltıyla.

Ashton'ın yüzü cevap verirken biraz rahatlamıştı. "Sanırım bayıldınız madam."

"Evet, hanımım bayıldın," dedi Meghan son hızla.

"Ama buraya nasıl geldim?" Lenore eliyle odasını gösterdi.

"Bay Wingate sizi taşıdı hanımım," diye bilgi verdi hizmetçi.

Lenore olanları hatırlarken yatakta doğrulmaya çalıştıysa da oda etrafında dönmeye başlayınca yine gözlerini kapayarak yastıklara yaslandı. Ashton'ın eli onu dinlenmeye zorlamak üzere omzunun üstündeydi. Onun dokunuşunu hissedince kirpiklerini kaldırıp, huzursuzluk içinde aklına gelen soruları sormaya başladı. "Yaran? Ciddi mi?"

İki Yabancı

"Sadece bir sıyrık madam, önemli değil," diyerek sakın- leştirdi onu Ashton.
"Meghan yaramı sardı."

Lenore titrek bir nefes verdi. "Beni çok korkuttun."

"Özür dilerim aşkım," diye mırıldandı Ashton. "Öyle bir niyetim yoktu."

"Senin değil ama başkalarının olduğu gayet açık! O adam seni öldürecek!"

"Bence de öldürecekti madam," diye onayladı Ashton. "Hatta diğerleri de aynı niyeteydi."

"Diğerleri mi?" Zihnini zorlayınca dışarıda yerde yatan diğer vücudu da hatırladı. "İki kişiler miydi?"

"Sanırım dört kişilerdi," diye karşılık verdi Ashton.

"Dört mü!" İnleyerek dirseğine dayandı. "Kaçmayı nasıl başardın?"

"Yetenek madam." Genç kadına bakarken ela gözleri parladı. "Kavgaya doğuştan gelme bir yeteneğim var."

Lenore yavaşça geriye yaslanırken onun esprisine homurdandı. "Ashton her şeyi çok basite indirgiyorsun. O adamların seni öldürebileceğinin farkında değil misin?"

"O sırada ben de böyle düşündüm madam."

"Hırsızlar neyin peşindeydi?"

"Anladığım kadarıyla kalbimin."

Sorularla dolu bakışlarını Ashton'a dikerken tek bir soru sordu. "Hırsız değiller miydi?"

"Katiller," diye onu düzeltti Ashton. "Buraya biri tarafından gönderildikleri aşikâr."

"Ama kim?" Hemen ilk şüpheliyi söyledi. "Malcolm mu?"

Robert Somerton kibirli bir tavırla konuşmaya katıldı ve başını iki yana sallayarak bu fikri reddetti. "Bak kızım bu kargaşadan dolayı hemen Malcolm'u suçlama. *Nehir Cadısı*'ndaki o Titch denen adam var ya, bence bunu da o yaptı. Malcolm o gece olanları bana anlattı. Adamın Wingate'i ölü görmek için pek çok nedeni var."

"Ama Horace, Şerif Coty tarafından gözaltına alındı," diyerek karşı koydu genç kadın.

Robert ellerini iki yana açarak omuz silkti. "Yani? Dün gece için hırsızları tutmuştu. Bugün için de katilleri niçin tutmamış olsun?"

Ashton adamı bir süre inceledi. "Horace masum olduğuna yemin ediyor..."

"Ve siz de ona inanıyorsunuz, öyle mi?" Robert ufak bir kahkaha attı. "Böyle düşünüyorsanız size ahmak demek zorunda kalırım."

"Sadece tüm olasılıkları aklımda tutuyorum diyelim," diye cevap verdi Ashton. Başını düşünceli bir tavırla yana eğdi. "Marelda'nın niye koşarak Horace'i savunmaya geldiğini merak ediyorum, ayrıca Malcolm'un Lierin'e verdiği mücevherlerin birkaç yıl önce bir arkadaşından çalınmış olduklarını söylerken de acaba neyin peşindeydi? Mücevherleri ilk gördüğü anda aynı olduklarından emin olamadığını söyledi, ama daha sonra biraz daha düşününce kesinlikle onlar olduğunu belirtti."

"Çalınmış mı?!" Lenore elini kolyenin bulunduğu yere götürürken Meghan'a baktı. "Onları getirir misin? Marelda'nın iddialarının araştırılması için, mücevherleri Şerif'e götürmek gerek."

Meghan hızla ayaklı konsola doğru ilerledi ve gizli çekmeceyi açtıktan sonra ağzı açık kalarak geri döndü. "Burada yoklar hanımım. Gitmişler."

İki Yabancı

Lenore şaşkınlıkla yüzünü buruşturarak başını salladı. "Ama dün gece onları oraya koydum..."

"Evet, hanımım sizi gördüm," diye onayladı hizmetçi aynı şaşkınlıkla.

"Ben yokken odama giren birini gördün mü?" diye sordu Lenore kadına.

"Sabah erken saatlerde Bay Sinclair buradaydı ve sizin odada olmadığınızı görünce öfkeyle dışarı fırladı. Çok fazla konuşmadı hanımım."

"Sonra dönmedi mi?"

"Bundan pek emin değilim hanımım. Çadırdan dönünce beni gönderdi..." Gözlerini onun yanındayken konuşmak istemiyormuş gibi Somerton'a dikmişti, dikkatle devam etti. "Bana giysiye ihtiyacınız olduğunu söyledi, onları getirdiğimde ise gitmişti."

"Yâ iki bekçi?" diye baskı yaptı Lenore. "Onlar neredeydi?"

"Aşağı indiğimde salonda uyuyorlardı hanımım, Bay Sinclair giderken onları da götürdü. Siz odanıza dönene kadar evde ben, yardımcı çocuk, aşçı dışında babanız ve bir de Bay Evans kalmıştı. Mücevherleri herhangi birisi almış olabilir."

"Onları kimin aldığını Tanrı bilir. Malcolm gitti ama Bay Evans bu akşam geri dönecek..."

"Arkadaşımı hırsızlıkla suçlamayacaksın değil mi?" dedi Robert. "Bana sorarsan bu işte başkalarının parmağı var... Biz kasabadayken bol bol vakitleri vardı." Bu sırada Ashton'a dik dik bakarak şaibeli bir tavırla omuz silkti. "Horace, adamlarını Bay Wingate'in üzerine salmışken, birkaç adamını da mücevherleri almak için buraya göndermiş olabilir. Mücevherler dün gece üzerindeydi, dolayısıyla onların odanda olduğunu biliyordu. Ne olursa olsun şu an yoklar ve yerlerine döneceklerini de hiç sanmıyorum."

Lenore, Ashton'ın yardımıyla olduğu yerde doğrulduktan sonra ayaklarını yatağın kenarından yere uzatırken, Ashton'ın eteklerini düzeltmesine izin verdi ve bir süre öylece durarak her şeyin yerli yerine oturmasını bekledi. Bu samimiyet karşısında babasının kaşlarını çatmasını görmezden gelerek Ashton'a gülümsedi.

"Daha iyi misin?" diye sordu Ashton endişeyle.

Lenore başını yavaşça ve dikkatle sallayarak onu onayladı. "Çok daha iyiyim... Ama çok açım."

Meghan kıkırdayarak kapıya koştu. "Aşçıya daha iyi olduğunuzu bildireceğim hanımım. Siz ve beyefendi dilediğiniz zaman aşağı inebilirsiniz."

Hizmetçi odadan ayrılınca Robert isteksiz bir tavırla kapıya doğru ilerledi. "Ben... Sanırım ben de aşağı ineceğim." Soran gözlerini Ashton'a çevirdi, onları odada yalnız bırakmak istemiyordu. "Geliyor musunuz Bay Wingate?"

"Bir süre sonra," diye cevap verdi Ashton, adamın odadan çıkıp kapıyı arkasından kapamasını bekliyordu.

Robert alaycı bir tavırla homurdandı. "Bu eve gelerek bize yeterince üzüntü verdin, şimdi de kızımı metresin mi yapacaksın?"

Ashton küçümseyen bakışlarını adama dikti. "Sanırım birimizin gitmesi gerekiyor Bay Somerton. Birbirimize söyleyecek pek sözümüz yok."

Robert kızına baktı. "Ben hangimizin kalmasını isteyeceğini biliyorum."

Kapı yaşlı adamın arkasından çarparak kapandı, babasının kızgın ayak seslerini dinleyen Lenore bir yandan da Ashton'ı süzüyordu. Çenesinde atan kaslar Ashton'ın öfkesini çok açık belli ediyordu; Lenore kollarını Ashton'ın boynuna dolayarak kırıştırmış olduğu alına bir öpücük kondurdu.

"Ne söylediği hiç önemli değil," diye fısıldadı. "İste Lierin ister Lenore olayım ben seni seviyorum."

Dudakları özlemle Ashton'ın dudaklarının üzerine kapandı ve aralarında bir anda tutuşan alevlerin verdiği hazzı yaşadılar. Ashton genç kadını dizlerinden çekerek yatağın kenarına getirdi ve kulağını hafifçe ısırırken mırıldandı: "Üzerinde çok fazla giysi var."

Genç kadın ise aklına geliveren bir düşünceyle donakalmıştı; başını geriye doğru atıp Ashton'ın isli gözlerine sorar gibi baktı: "Çadır...?"

Ashton omuzlarını hafifçe kaldırdı. "Korkarım artık yok."

"Ah." Lenore'un sesinde hayal kırıklığı vardı. "O... Orada çok güzel duruyordu."

Ashton'ın dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Çadır yok oldu madam... Ama biz hâlâ o çadırı güzel kılan şeylere sahibiz." Genç kadının gözlerinde beliren sessiz soruyu cevaplarırken aralık dudaklarına kışkırtıcı bir öpücük kondurdu. "Yani birbirimize aşkım. Bundan fazlasına ihtiyacımız yok."

"Ama karnım nasıl doycak, ben çok acıktım," diye espri yaptı Lenore.

Ashton gülerken acıyla yüzünü ekşiterek karnının yan tarafını tuttu. Sonra da kadını muzipçe uyardı: "Bana esprilerinizle eziyet etmeyiniz madam."

Lenore büyük bir dikkatle Ashton'ın kanlı gömleğini üzerinden çıkardı ve kaburgalarının yan tarafındaki uzun bıçak yarasını inceledi. "Senin bakıma ihtiyacın var."

Ashton elini saçlarının arasından geçirince eli kurum içinde kaldı. "Benim asıl banyo yapmaya ihtiyacım var!"

"Bu da hemen halledilebilir. Meghan'a hemen banyoyu hazırlamasını söyleyeceğim." Ashton'a sürtünerek yataktan aşağı kaymaya başladı, ayaklarını onu iki yanından aşağı uzatmaya çalışıyordu. Aşağı doğru yaptığı bu hareket eteklerinin yukarı doğru toplanmasına sebep olmuştu; her an çiftleşmeye hazır olan çapkın adamsa sırtarak kendine sunulan fırsatı değerlendirdi. Ellerini

genç kadının iç eteğinin arasına sokarak poposunun muhteşem kıvrımlarını okşamaya başladı ve gözlerinin içine baktı. "Birkaç dakika gecikmemizin sizce bir sakıncası var mı madam?"

O yeşil gözlerdeki ifade dudaklarındaki fısıltıdan önce cevabı vermişti. "Birkaç dakikanın hiçbir şeye engel olmayacağını düşünüyorum."

Ashton onu yeniden yatağın üzerine yerleştirdi ve üzerine doğru uzanırken büyük bir ustalıkla elbisesinin kopçalarını açmaya başladı. "Hani açtın?"

"Yapılacak daha iyi şeyler varken yemek kimin umurunda?" derken genç kadının dudaklarında flörtöz bir gülümseme belirmişti.

Çok daha sonra, banyo yapıp giysilerini değiştirmiş olan Lenore tavan arasına açılan kapının kilidini açarak dik merdiveni tırmanmaya başladı. *Boz Kartal*'dan bir grup adam eve gelip kimsenin yaralanmadığından emin olduktan sonra gemiye dönmüşlerdi, ama yine de evin civarında şüphe uyandıracak hareketleri izlemeleri istenmişti. Ashton, Lenore'un odasında dinleniyordu, gecenin büyük bir kısmını ayakta geçirmişti. Lenore çok huzursuzdu, zihninde bulunan bariyer ona bir şeyler göstermek ister gibiydi. Artık Ashton'ın arabasıyla nasıl çarpıştığını biliyordu ama öldürülen adam meselesi hâlâ çözüme kavuşmamıştı... Ayrıca bir de kendi canına kast edilmiş olması vardı. Yüzünü daha önce bir kez görmüş olduğu birinin onu öldürmek istediğini bilmek korkutucu bir histi. Bunun tek sebebi bir cinayete tanık olmuş olması- sa, adam hâlâ dışarıda bir yerlerde onu bekliyor, genç kadın ise daha bu katilin kim olduğunu bile bilmiyordu.

Tavan arasındaki yoğun ısı hemen ter içinde kalmasına sebep oldu ama zaten uzun kalmayı planlamıyordu. Ne için geldiğini biliyordu. Babasının yüzüne bakarken gördüğü adamın portresini alacaktı. Çerçevesi resmi eline alıp örtüsünü kaldırdı ve kare çeneli adama baktı. Artık o kadar ciddi görünmüyordu... Rüyalarında onunla keyifli anlar paylaşmıştı. Titreyen elini yağlıboya tablonun üzerine götürüp güçlü çenesini okşarken birden o küçük ellerin de bu çeneyi okşadığını hatırladı. Adam göğsüne yuvalanmış kızıl

kafayı eğilip sevgiyle öpüyordu, Lenore küçücük bir kızken yaşadığı duyguları yeniden yaşıyordu, gözleri doldu.

"Robert Somerton," diye fısıldadı ve kendini onayladı. "Sen babamsın. Evet, sen Robert Somerton'sun."

Yüreği keyifle atmaya başladı, mutluluk gözyaşları gözlerini kör etmişti; çerçeveyi göğsüne bastırarak, açık kapağa doğru yürürken yolunu tıkayan kocaman bir şeye takılarak tökezledi. Portreyi kenara bırakarak ne olduğuna baktı; bu, son ziyaretinde açmaya çabaladığı büyük sandıktı. Onu unutmuştu. İnce parmakları sandığın bağlarının üzerinde gezinirken bazı görüntüler görmeye başladı. Hizmetliler sandığı arabanın arkasına yüklerken Malcolm ile birlikte kapıda durmuş ayrılan misafirleri uğurluyorlardı. Üzerinde açık mavi organze elbisesi vardı ve herkes onları kutlar gibi görünüyordu. Son çift de el sallayarak ayrıldıktan sonra Malcolm onu kollarına aldı, içeri girmeden önce gülerek öpüştüler. Sonra Malcolm salona doğru yürüdü, genç kadın ise merdivenlerden yukarı çıktı ve sonra yatak odasının kapısı itilerek kapandı. Bulanık bir sisin arasından, tuvalet masasının aynasına yansıyan yüzünü gördü. Bakışlarında arzu yoktu, mutluluk da, olmayacak bir şey için yakarıyordu sanki gözleri. Çenesi kasıldı ve yeşil gözlerinde bir kararlılık belirdi. Doğrularak saçını toplamaya başladı, ama bir anda camlı balkon kapılarının ardında gördüğü uzun boylu bir erkek figürü yüreğinin son hızla atmasına sebep oldu. Yüzü güzel değildi adamın, ama genç kadın bunu zaten kâbuslarından biliyordu; adam ne çılgılık atıyordu, ne de bir şömine demiriyle üzerine çulla- nılmıştı. Genç kadın ciğerlerinden dışarı taşmak isteyen aynı çılgılığı kendi içinde hissetti, ama pus yok oldu ve kendisine doğru hızla ilerleyen adamın, susması için elleriyle endişeli bir hareket yaptığını gördü. Küçük bir dağ gelinciği gibi etrafına heyecanla bakınan adamın gözleri korku doluydu... Tuvalet masasına giderek, daha önceden genç kadına vermiş olduğu katlanmış parşömen kâğıdını eline aldı ve açıp kadının eline tutuşturdu, okumasını istiyordu. Lenore içinde yine o sebebini bilmediği dehşeti hissetti. Adam eline başka şeyler de tutuşturdu; her biri genç kadının sıkıntısını daha da artırıyordu; derken kadın dikkatini yeniden adama çevirdi. Adam geri geri

yürürken elini kaldırıp ona gelmesini işaret etti... Gelmesini işaret etti... Gelmesini... Gelmesini...

Görüntüler ortadan yok olurken Lenore gözlerini kırıştırdı, zihni aydınlanmıştı. Sandığa baktı, içinde ne olduğunu biliyordu artık. Onu açmak için daha işe yarar bir alet bulması gerekiyordu, resmi salona indirip oradaki duvara yerleştirdikten sonra geri dönüp bu işi yapmaya karar verdi.

Portreyi alıp dikkatle dar basamaklardan indi ve aşağıdaki odaya girdi. İskemleyi bir kez daha şöminenin önüne çektikten sonra manzara resmini indirip yerine kare çeneli adamın resmini astı. Manzara resmini ortadan kaldırdıktan sonra sallanan iskemleye oturarak kendisini babası olarak tanıtan adamı beklemeye başladı. Yarım saat sonra adam kitabına bakarak salona girdi.

"Sıcak bir gün," dedi alnını silip boyunbağını gevşetirken. "Balıkların şu kaynar tencerenin içinden gökyüzüne fırlayıp durmasına şaşırırmamalı."

Kendi esprisine kendi güldü ama başını kaldırıp Lenore'un kayıtsız bakışlarının altında ezilmeye başladığını fark edince gülüşü dondu. İlerleyip kendine bir içki doldurduktan sonra koltuğa oturdu. Kolunu başının arkasına yaslayıp gerinirken bir anda donakaldı. Dudakları aralandı ve portreye bakarken şaşkınlıkla daha da açıldı.

"Aman Tanrım!" diye inledi. İleri doğru fırlayıp Lenore'a baktığında ifadesinin değişmemiş olduğunu gördü. Alnı kırışırken gözleri bulutlandı, eliyle ağzını silmeden önce viskisinden koca bir yudum aldı.

"Bana tek bir şey söyleyebilir misin?" diye sordu genç kadın sükûnetle.

Adam cevap vermeden önce içkisinden bir yudum daha aldı. "Neyi bilmek istiyorsun kızım?"

"Sen kimsin?"

Adam kederle oturduğu yere çöktü. "Ne demek istiyorsun kızım?"

İki Yabancı

"Ben... Ben senin şeyin olduğumu..."

"Neyim olduğunu?" Adam şaşırmuş görünüyordu.

"Ben senin kızın olduğumu sanmıyorum," dedi Lenore.

Adam ona kederle baktı. "Aman Tanrım, elbette ki lazımsın."

Lenore başını iki yana sallayarak yavaşça cevap verdi. "Hayır, hiç sanmıyorum."

"Bu da ne demek oluyor? Yeni bir hafıza kaybı mı?" diye öfkeyle sorarken küçümser bir kahkaha attı. "Bütün bunları daha önce konuşmuştuk."

Lenore, "Evet..." diyerek onu onayladı. "Ama ben artık her şeyi çok daha net görebilmeye başladım." Elini kaldırarak adamın dikkatini yeniden portreye çekmeye çalıştı; adamsa o hızla başını eğdi, portreye bakmaktan utanır gibiydi. "Bu resimdeki adam benim babam, öyle değil mi?"

"Aman Tanrım, evladım! Aklını kaçırmış olmalısın," diyen yaşlı adam oldukça heyecanlanmıştı.

Genç kadın ise güzel kaşlarını yukarı kaldırdı. "Öyle mi? "Vbksa aklımı geri mi kazanıyorum?"

"Ne demek istediğini anlayamıyorum!" Adam ayağa kalkıp odada gezinmeye başladı. "Sana neler oluyor böyle? O lanet olası Wingate eve girdiğinden beri, sevenlerini son hızla hayatından çıkarmaya..."

"Kitaplarının üzerinde yazan isim... Sana ait değil mi? Edward Gaitling. Shakespeare oyuncusu."

Beyaz saçlı adam inleyerek ellerini ovuşturmaya başladı. "Bana niye böyle işkence ediyorsun kızım? Seni sevdiğimi bilmiyor musun?"

"Öyle mi?" Sesi kuşkuluydu.

"Elbette!" Elini abartılı bir tavırla salladı. "Ben senin babanım. Ve kızımı çok seviyorum."

Lenore öfkelenerek iskemleden kalktı.

"Kes artık! Sen benim babam falan değilsin! Sen Edward Gaitling'sin! Daha fazla numara yapmana gerek yok." Elini kaldırarak bir kez daha portreyi gösterdi. "Babam o. O, Robert Somerton! Ve ben kim olduğumu öğrenmek istiyorum. Eğer gerçekten Lenore Sinclair *isem* bütün bu aldatmacaya neden gerek duyuldu ki?"

Edward Gaitling şaşkınlıkla gözlerini açtı. "Ah ama Lenore'sun ve Malcolm da senin gerçek kocan."

Genç kadın başını hızla iki yana salladı. Adamın başka bir açıklama yapacağını umut etmişti. "O zaman bu oyunun sebebi ne? Neden babam rolüne girdin?"

"Anlamıyor musun?" Gaitling elini yakarır gibi uzatarak önüne geldi. "Sen Wingate'in evinde Lierin olduğuna, yani onun karısı olduğuna inanarak otururken ve Ashton da azimle öyle olduğunu savunurken yapılabilecek başka bir şey yoktu, Malcolm sözlerinin doğru olduğunu onaylayacak birine ihtiyaç duydu."

"Bunu neden gerçek babam yapmadı?"

"Çünkü baban İngiltere'de ve Malcolm da baban oradan kalkıp buraya gelene kadar seninle Wingate'in arasında bir şeylerin olmasından korktu. Baban yola çıkıp buraya gelene kadar, Tanrı korusun, adamın çocuğunu bile doğurabilirdin!"

Onun bu abartılı tavrı Lenore'u sindirmişti ve şu an dehşetle ellerini ovuşturan kendisiydi. "Dolayısıyla Malcolm da baba rolünü oynaman için seni tuttu."

İki Yabancı

Edward Gaitling ona tereddüt dolu bir bakışla bakmanın dışında bir şey yapamadı. "Sanırım, böyle oldu," demekle yetindi.

"Malcolm'a sadık gibi görünüyorsun," dedi Lenore. "Onu ne zamandır tanıyorsun?"

Edward bir yudum daha aldıktan sonra kadehini indirip iki eliyle tutmaya başladı. "Uzun bir zamandır, diyebilirim."

"Biz evlenmeden önce mi?"

"Eee... Ben... Ben uzun zamandır uzaklardaydım," diye cevap verdi adam güvenilmez bir tavırla.

"O zaman evliliğimizden haberin yok."

"Hayır... Yok... Sana bu konuda herhangi bir bilgi veremem."

"Ben bir kısmını hatırlıyorum."

Edward'ın başı hızla kalktı. "Ah... Ama ben senin... İyi hatırlayamadığını sanıyordum."

Genç kadının dudaklarında alaycı bir gülümseme belirdi. "Sana söyledim ya... Hatırlamaya başladım işte."

Başını hızla aşağı eğmeden önce adamın gözlerinde endişeli bir ifade belirmişti. "Malcolm bunu duyunca çok sevinecektir."

"Bunun için bir sebep göremiyorum."

"Ne?" Adamın kafası karışmıştı.

"Hafızamı kazanıyor olmam aramızdakileri değiştirmez. Onunla neden evlenmiş olduğumu bile bilmiyorum... Ama aramızda her ne olmuşsa olmuş, artık hepsi bitti."

Edward'ın omuzları çöktü. "Zavallı Malcolm. Seni seviyor, bunu biliyorsun değil mi?"

"Bundan o kadar emin değilim, ama artık önemi de yok. Ben kararımı verdim."

"Şu Wingate denen adamla Natchez'e dönecek misin?"

"Planlarımı öğrenmenin hiçbir anlamı yok." Lenore yavaş yavaş soluklandı. "Senin bu evi hemen terk etmeni istiyorum. Burada kalman için herhangi bir sebebin yok artık."

Edward Gaitling ona şaşkınlıkla baktıktan sonra kaşlarını çatı. İsteksiz bir tavırla onu onayladıktan sonra kadehini bırakarak kapıya doğru ilerledi. Dönüp ona bir kez daha baktıktan sonra odadan çıktı. Lenore onun yukarı çıkan, sonra yeniden aşağıya inen ayak seslerini duydu, kısa bir süre sonra da kapı kapandı.

Ev çok sessiz ve sakindi; genç kadın salonun ıssızlığında başını kaldırıp portreye bakarak gerçek babasının nasıl biri olduğunu düşünmeye başladı. Zihninde belirenler doğruysa kızlarını çok seven bir adam olmalıydı. Ashton da öyle bir baba olacaktı, bakışlarında arzu dolu bir ifade belirdi. Evet, iyi bir baba olacaktı Ashton. Zaten çok iyi bir âşıktı. Hatta Lenore kız kardeşinin yaşamak ve Ashton'ın kendisine verebileceği mutluluğa sahip çıkmak için niçin mücadele etmemiş olduğunu merak etti.

Başını iki yana salladı, içini zehirleyen düşünceleri kafasından atmaya çalışıyordu; ama inatçıydı bu düşünceler, onlara teslim olmak zorundaydı. Kardeşinin yerini almaya hakkı var mıydı? Ashton'ın ona olan aşkını kendi adına kullanabilir miydi? Lenore da olsa Lierin de olsa Ashton onu seveceğini söylemişti, ama acaba doğru muydu bu? Ashton, düşlerinin bir trajedi ile son bulmasından sonra, karısına çok benzeyen kız kardeşine dört elle sarılmış olabilir miydi? Acaba Lenore'un kendisi de kendi içindeki boşluğu doldurmak için, Ashton'ın Lierin'e olan aşkını istismar mı ediyordu?

Suçluluk duygusu içini iyice doldurunca için için inledi. Edward Gaitling ona bir isim vermişti. Metres! Kızı kardeşinin kocasının metresi! Zina yapan kadın!

Terli elleri, ürpertici bir soğukla kasılırken midesine kocaman bir ağırlık bindi. Beyaz saçlı adamın babası olmadığını anladığı andan itibaren içinde Lenore olmadığını dair umutlar da yeşermişti. Gerçekleri tam olarak bilmese de, zihninde uçuşan ve Malcolm'la evlendiğine işaret eden bilgileri doğru olarak kabul etmek zorundaydı. Mavi elbise... Düğün misafirleri... Sandık...

Lenore başını kaldırdı, sandıkta ne olduğunu bulmak zorundaydı. Bir keski ve çekiç bulduktan sonra odadaki manzara resmini de alıp bir kez daha tavan arasına tırmandı. Akşamüstü olmuştu ve çatı arasındaki sıcaklık tahammül edilmez boyutlara varmıştı, buna rağmen büyük bir kararlılıkla elbisesinin ıslanmasını umursamadan işine devam etti. Sonunda kilit açıldı ve sandığın kapağını kaldırdı. Önce boş bir bölümle karşılaştı, oraya eşyalarını düzen içinde yerleştirdiğini hatırlıyordu. Bu ahşap bölmenin alt kısmında da giysilerinin katlı bir şekilde durduğunu kafasından canlandırabiliyordu. Üstteki bölmeyi kaldırıp kenara koydu ve görüntüler bir anda son buldu. Sandığın dibi taşlarla doluydu. Oraya bakınca bir anda bütün güvenini kaybetti, hatta oldukça şaşkıındı. Öne eğildiğinde burnuna kötü bir koku doldu, çürümüş bir şeylerin kokuşuydu bu. Başını yana çevirdi, sandığın dibindeki koyu renkli lekeleri görünce gözleri iyice açıldı.

İnleyerek arkaya devrilirken başını alçak çatıdaki ahşap kirişlere çarptı. Midesi alt üst olmuştu, titreyen elini ağzına kapadı. Yüzünü diğer yana çevirerek gördüğü şeyi unutmaya çalışarak alnını ahşaplara dayadı. Vücudunda garip bir ürperti hissediyordu, kalbi hızla atıyor, ensesinden aşağı terler süzülüyordu. Kafası son hızla çalışmaya başlamıştı, gözlerini kısarak yeni bir kâbusun onu ele geçirmesine engel olmaya çalıştı.

"Hayır, hayır," diye acıyla inledi, şömine demiri bir kez daha öldürmek üzere havaya kalkmıştı. Korkuyla sindi, daha fazlasını görmek istemiyordu ama bunun önüne geçmesi imkânsızdı; görüntü sinsice beynine sızmaya

devam ediyordu. Kıpırmızı kanlar görüyordu! Gördüğü dehşet dolu sahne, için için çığlıklar atmasına neden oldu; derken uzun boylu, geniş omuzlu karaltı, peleriniyle dönerek ortaya çıktı; yüzü öfkeliydi, gözleri ateş püskürüyordu, dudakları gerilmişti. Genç kadın bu yüzü çok iyi tanıyordu!

"Malcolm!" diye inledi gözlerini açarak.

"Seni fahişe!" Sesi merdiven boşluğundan yankılanmıştı; genç kadın dönerek kaçmaya çalıştıysa da, Malcolm hemen arkasında belirdi; vahşi bir tavırla kolunu yakalamış ensesinde soluyordu, onu tuzağa düşürmüştü. Kafasını görüşü bulanana kadar salladıktan sonra boynunu kıracaktı gibi çevirdi. Onun bu saldırısı canını çok acıtmış olmasına rağmen genç kadın yine de çenesini havaya dikerek ondan merhamet dilemeyi reddetti.

"Onu öldürdün!" diye bağırdı sınıksız dişlerinin arasından. "Onu öldürdün! Ve cesedini benim sandığıma koydun!"

"Onunla birlikte gitmemeliydin," diye hırladı kulağının dibinde. "Onu hiç dinlememeliydin! Seni aşağıda bekliyordum... Bekledim... Uzun uzun bekledim. Gemiye gitme vaktimiz gelmişti. Avrupa'ya gidecektik ama sen hâlâ aşağı inmemiştin. Derken arabacı gelip arabanın çalındığını söyledi, biri başına vurmuştu, hızla üst kata koştuğumda seni bulamadım."

"Peki nereye gittiğimi nasıl öğrendin?"

Malcolm güldü. "O piç kurusunun sana yazmış olduğu nottan... Tuvalet masanın üzerinde bırakmıştın... Okuyunca seni nereye götürdüğünü anladım... Natchez'e, onun kız kardeşini görmeye gidiyordun... Sana söylediklerini kanıtlayacaktı... Ve senin tanıklığınla kız kardeşinin serbest kalmasını sağlayacaktın." Alaycı bir tavırla kıkırdamaya devam etti. "Sarah! O da ayrı bir fahişe! O da bana güvenmezdi... Ama yine de beni severdi. Sense şehvetle o şeytan Wingate'i arzuluyordum "

"İki kişiyle aynı anda evlenen pis herif!" Genç kadın saçlarını Malcolm'un elinden kurtarmaya çalışırken boğazını parçalarcasına bağırdı, ama Malcolm

elini omuzlarının üzerinden uzatıp boğazını sıkmaya başlayınca debelenmesini kesmek zorunda kaldı, aksi takdirde boğulacaktı. Öfkesi yine de durulmamıştı. "Katil!"

Malcolm bileğiyle onu kendine bakmaya zorlarken, kendisi de genç kadının o zümrüt gözlerinin içine bakarak sırtıttı. "Kıskanmana gerek yok hayatım. Onun çaresine baktım. Artık külden başka bir şey değil."

"Tımarhaneyi sen mi yaktın?!" Lenore bunu sorarken onun yapabileceklerinin karşısında dehşete kapılmıştı."

"Yangın çıkartmakta oldukça ustayım hayatım," diye böbürlendi Malcolm. "Bunu yapmaktan büyük bir haz aldım. Ne zaman birilerine bu tür işleri yapmaları için para ödediysem hep beni hayal kırıklığına uğrattılar. Wingate'in ambarlarında olduğu gibi... Senin onurlu görevini yerine getirebilmen için onun Belle Chene'den uzaklaştırılması gerekiyordu, ama o ambarların hepsi yanmalıydı... Hepsi yanmalı ve bütün suç Horace Titch'in üzerine kalmalıydı."

Genç kadının zihnindeki duvarlar yavaş yavaş yıkılıyor ve çatlaklardan görünenler onu dehşete düşürüyordu. "Sarah'yı, senle tanışmamızın ardından akıl hastanesine yatırtmıştın, ben İngiltere'deydim ve onun ağabeyi de yurt dışındaydı. Hangi mantıkla Natchez'i seçtiğini anlayamıyorum... Ya da onu neden öldürmediğini?"

"Onu akıl hastanesine kaldırtmak için çektiğim o sıkıntılar sayesinde aile avukatlarının sevgisini kazanmıştım. Sarah'yı öldürerek onların kuşkusunu üzerime çekmek büyük bir aptallık olurdu, özellikle de babasının ölümü hakkında açılan soruşturmalar bana işaret edebilecekken. Avukatlar, Sarah'nın ağabeyinin asla geri dönmeyeceğine inanmaya dünden razı oldukları için, benim ihtiyaç duyduğum her şeye sahip olmama izin verdiler. İşin en acı kısmı ise aile servetlerinin ne kadar kısa bir sürede tükenebileceğim öğrenmek oldu. Tam elime başka bir fırsat geçirmiştin ki ağabeyi geri döndü ve seni benden alıp uzaklara götürdü."

"Natchez'e yeni varmıştık ve ertesi gün Sarah'nın ziyaretine gitme planları yapıyorduk. Her şeyi bu kadar çabuk nasıl organize edebildin?"

"Siz karayoluyla, yani at arabasıyla seyahat etme hatasını yaptınız sevgilim. Bense hemen bir tekneye atlayıp Mississippi'yi buharlı gemiyle geçtim. Siz atlarınızı dinlendirmek için gecelerinizi hanlarda geçirirken beni yolumdan alıkoyan hiçbir şey yoktu." Malcolm genç kadının kolunu sıkmayı bırakıp okşamaya başladığında kulağına şöyle fısıldadı "Tartışma seslerini duyup da bu odaya hiç gelmemeliy-

"Evet tartışma seslerini duydum..."

"Evet, merakın yüzünden de neredeyse kendi mezarını hazırlıyordum sevgilim. Ne kadar hoşlanırsam hoşlanayım cinayetlerimden birine tanık olmuş bir insanı hayatta bırakamazdım." Okşayan elleri göğüslerine varınca genç kadın ürperdi. "Adamın cesedini kimse görmeden yok etmeme izin vermiş olsaydın her şey çok kolay olacaktı. Onun ortadan kaybolduğunu ve seni enayi yerine koyduğunu düşünecektin. Ben tımarhaneyi yakıp da beni tanıyanları ortadan kaldırdıktan sonra, sen de tımarhanede araştırmalar yapamayacaktın."

"Kafanın nasıl çalıştığını gerçekten anlayamıyorum Malcolm," dedi şaşkınlıkla. "Bu canice yollarla sonunda başarıya ulaşabileceğini gerçekten düşünüyor muydun?"

"Ben son derece hırslı bir adamım sevgilim... Ve arzuladığım her şeyi elde edebilecek bir zekâya sahibim."

"Madem o kadar zekisin, bana bu sandığı taşlarla doldurup bulunması için neden burada bıraktığını açıklar mısın lütfen? Neden onu nehre atmadın?"

"Bunu yapamazdım. En azından tuttuğum arabacı sürekli olarak beni gözetlerken yapmam mümkün değildi. Sandığı handan dışarı taşımama o yardım etti ve sandığı kendisinin taşıması için ısrarcı oldu... Buraya geldikten sonra bile... Hizmetlilerin sandığı açmasını istemiyordum, böylece onun

yardımla sandığı buraya çıkardım. Kilitli kapıların ardında güvende gibi görünüyordu."

"Peki ya cesetten ne zaman kurtuldun?"

"Yolda durduğumuz ilk gece... Handan dışarı sızdım ve sandığı ormana taşıdım... Sonra da arabacının dikkatini çekmemek için sandığı taşlarla doldurdum. Senin kendi arabacımızla kaçmaman başıma ne işler açtı bir bilsen."

"Maaşını senin verdiğin bir arabacıyla mı!" diye homurdandı genç kadın. "Bizi götürmeye razı olmuş olsaydı bile, bıraktığı izlerden bizi daha çabuk bulurdun tabii."

Malcolm böbürlendi. "Adamlarımın bana olan sadakatinden gurur duyarım."

"Katiller, hırsızlar ve tecavüzcüler!"

Genç kadının öfkesi Malcolm'un kıkırdamasına yol açtı. "Eh arada bir onları da bazı zevklerden mahrum etmemeliyim."

"Beni almalarına neden izin vermedin? Neden beni onların elinden kurtarmış taklidi yaptın?"

"Ah, sevgilim," diyerek içini çekti Malcolm. "Bazen insanın kendine saklamak istediği bazı zevkler vardır."

"Beni zorlayabilirdin? Neden bana kur yaptın ve benimle birlikte olmamı istedin?"

"Küçük, tadımlık lokmalarla yetinemezdim. Hepsini istiyordum. Seni ilk gördüğümde güzelliğinden çok etkilendim. Biraz araştırma yapınca gözüme daha da arzu edilir görünmeye başladın. Önce seni kaybettiğimi düşündüm... Sonra seni adamlarımın tutsak aldığını görünce mutlu oldum. Senin için fidye istemeyi planlamışlardı, ama ondan önce seni aralarında çevireceklerdi..."

"Sen de onlarla savaştın."

"Sana karşı iyi görünmem gerekiyordu. Seni güven altına alıp bunu babana duyurduğumda bir kahraman oldum." Malcolm'un kaşları bir anda çatıldı. "Ama buna rağmen sen beni reddettin... Başarısız olmuştum. Geri çevrilmişim, ama sen yaşamak için Biloxi'ye gelince yeniden umutlandım." Kolunu tutan parmakları yeniden sıkılmıştı, ona verdiği acıdan mutluluk duyuyordu. "Ama hâlâ işleri benim için kolaylaştırmıyordun. Kocanın yasını tutmakta kararlıydın."

"Tabii ki! Direncimi kırmana asla izin vermemeliydim. Başıma gelen bir sürü şeyden kurtulurdum böylece." Malcolm sanki ciddi ciddi onu öldürmeyi düşünürmüş gibi boğazını okşamak üzere elini kaldırdığında, genç kadın içinden yükselen korkulara direndi. "Eğer beni öldürmek gibi bir niyetin varsa, Malcolm, bunu hemen yap," diyerek dişlerini sıktı. "Seni durduracak hiçbir şey yok."

"Ah ama var sevgilim." Eğlenerek kıkırdadı. "Seninle evlenme sebeplerimden biri de buydu. Senin o muazzam servetin hayatımı değiştirebilir. Evliliğimizi ispatlayacak tüm evraklara sahibim. Bu evraklar sayesinde, senin olan her şey bana geçecek. Hatta bir vasiyetin bile var..."

"Ben öyle bir şeye asla imza atmayacağım!"

"Buna gerek yok ki hayatım. Samuel Evans işinde gayet başarılı bir adamdır. Gereken belgeleri o hazırladı, hepsi son derece gerçek görünüyor. Onların altına ismini de kolaylıkla yazacaktır. Ayrıca evlilik belgemizin üzerindeki tarihi nasıl değiştirdiğini kimse fark etmedi bile. O şeytan Wingate'in ne zaman evlendiğimizi öğrenmesine izin veremezdim."

"Bütün bu planlarının ve komplolarının sonucunda hiçbir şey elde edemeyeceksin Malcolm. Ölersem bu evin dışındaki her şey tekrar babamın olacak. Hepsi zaten onun ve öyle de kalacaklar."

Malcolm onu kendini beğenmiş bakışlarla inceledi. "O konuyu da hallettim. Şu ana kadar yolladığım adam işi halletmiştir, çok yakında babanın ölüm haberini alırsınız."

"Haayır!" diye inledi genç kadın, her yanı uyuşmuştu.

"Yok, yok bir şey hayatım. Üzülmene gerek yok. Baban İngiltere'de ve sen buradasın zaten, onun varlığından bile haberdar değilsin şu an. Ben ölüm haberinin gelmesini bekliyorum, zira kanunlar karşısında onun serveti ancak o zaman sana geçer, ama sen onun hâlâ yaşıyor olduğuna dilediğince inanabilirsin."

Kadın yorgun bir tavırla başını sandığa çevirdi. "Bana ne yapmayı düşünüyorsun?"

"Seni bir süre daha buralarda tutacağım, babandan kalacak mirasın başına bir terslik gelmesini istemem. Ayrıca Wingate'in de bu işe karışmasını istemiyorum. Yakınlarda oldukça güvenilir bir tımarhane var, orada güven olacaksın... Ta ki artık sana ihtiyacım kalmayana kadar."

"Yâ sonra? Orayı da mı ateşe vereceksin?" Sesi alaycıydı.

"Olabilir. Bu her şeyi kolaylaştırır."

"Bir kişiyi yok etmek için kaç kişiye zarar verdiğin umurunda bile değil, değil mi?"

"O acı çeken ruhların ölmesi çok daha hayırlı."

"Herkesin seninle aynı fikirde olacağını hiç sanmıyorum Malcolm."

"Bunu biliyorum. Sarah'nın tımarhanesindeki bekçi beni bulup durdurmaya çalıştı. Onu aşevinde öldürdüm ve vücudunu da yakacağım binaya kadar sürüklemek zorunda kaldım. Zaten onun da ölmesini planlamıştım, dolayısıyla bu da bir kayıp olarak değerlendirilemez."

"Sen bir iblissin Malcolm," dedi. "İblis. Şeytanın oğlu."

Bu tartışmadan sıkılmaya başlayan Malcolm onu çekiştirdi. "Şimdi benimle gel bakalım, âşığının nerede olduğunu görmek istiyorum."

"âşığım mı?" Öfkesi yeniden kabarmıştı.

"O konuyu boş ver şimdi. Senin kafanı uçurmakla tehdit ederken Wingate'in suratını görmek istiyorum."

Genç kadın Malcolm'la kısa bir süre umutsuzluk içerisinde savaştı, kendisini acımasızca kavramış olan elini dikkate almadıysa da, çenesinin altına dayadığı küçük silahı umursamamak zordu.

"Bunu kullanmayacağımı sanıyorsan yanılıyorsun. Samuel Evans uzun bir süredir benimle birlikte çalışıyor ve her söylediğimi yapar. İntihar mektubunu bile yazacaktır."

Kadını basamaklara doğru çekti, kolunu ince beline dolayarak ayağa kaldırıp aşağı inmeye başladı. Onu basamakların açık tarafında tuttuğu için kadın karşı koymaya cesaret edemedi, adam onu boşluğa salıvermekten hoşlanacak gibi duruyordu. Aşağı son hızla inmek nefesini kesmişti ve bu da adamın neşeli kıkırdamalarını artırıyordu.

Aşağı kapıya vardıklarında Malcolm durup kulağına eğildi. "Âşığın nerede?"

Kalbi göğüs kafesinin içinde çırpınıyordu. "Bunu sana söyleyecek kadar aptal olduğumu mu sanıyorsun?"

"Önemi yok." Onun işbirliği yapmamasından etkilenmemişti. "Babam bana söyler."

"Baban mı?" Yüzünü görmeye çalıştı ama başaramadı. "O da kimmiş?"

"O ayyaş," diye gülümsedi Malcolm.

"Edward Gaitling, baban mı?" Çok şaşırmıştı.

"Kendisiyle gurur duyuyor sayılmam, ama babam işte, ne yaparsın."

"Ve tüm yaptıklarından haberdar mı?" diye merakla sordu genç kadın.

"Pek çoğundan. Bir kısmını onaylamıyor ama bana çok borcu var. Annemi ben delikanlıyken terk etti... Annemin ölümünden sonra da yanıma geldi... Ben artık koca bir adam olmuştum, gelip benden af diledi. Şimdi günahlarının bedelini ödüyor."

"Daha fazlasını işleyerek mi?" Küçük bir kahkaha attı. "O kadar çok içmesine hiç şaşırmamalı. Bilincini yok etmek için çok uğraşiyor."

"Peh! Kendisi çok hassastır. Olaylara sırtını dönüyor ve böylece kendisini olayların dışında bıraktığını sanıyor. Cahili oynuyor. Hâlâ Mary'ye ne olduğunu merak ediyor, halbuki bizi konuşurken duymuştu. Ben o kızıdan kurtulmam gerektiğine çoktan karar vermiştim, ama onu sonuna kadar da mutlu ettim."

Tutsağı tiksintiyle ürperdi. Böylesine bir şeytan ve ahlaksızla hiç karşılaşmamıştı. Tımarhaneye kapatılmayı hak eden biri varsa o da Malcolm'du, ama işlediği suçlar oradaki garibanların rahatsızlıklarının çok çok ötesindeydi.

Malcolm onu bez bebek gibi tutarak kapıyı açtı ve koridora çıktı. Bir alt katın koridorundan koşuşturan ayak sesleri ve Meghan'ın mırıldandığı melodi duyuldu. Malcolm hırlayarak onu uyarırken belini sıkarak bir kez daha canını acıttı. Genç kadınsa parmaklarını Malcolm'un ceketinin koluna geçirmiş, ondan kurtulmaya uğraşıyordu; kemikleri bu baskıya dayanamayacaktı.

"Onu Her şekilde bulurum," diye fısıldadı Malcolm. "Bana Wingate'in nerede olduğunu hemen söyleyen iyi olacak"

"Yatak odamda," dedi kadın acıyla inleyerek.

"Onun için hazırlanana kadar âşığım yatağında bekletmen ne güzel bir hareket."

Kadın cevap vermedi. Malcolm kolunu gevşeterek nefes almasına izin verdiyse de silah hâlâ çenesine dayalıydı; koridorda yürürlerken onu sessiz olması için uyardı. Yatak odasının kapısı kapalıydı, onu kapının önüne itip kendi vücuduna yapıştırdı.

"Hemen arkandayım," diye fısıldadı kulağına. "Benden fazla uzaklaşmaya kalkıştığın anda ya seni ya da onu öldürürüm. Anladın mı?" Kadının başıyla onaylamasını bekledi. "Şimdi yavaşça kapıyı aç."

Kapının kulpunu tutan eli titriyordu, Malcolm'un sözünü dinleyerek kolu kilit açılana kadar çevirdi. Kalp çarpıntısıyla kapıyı yavaşça itip yavaşça ilerlemeye başladı. Ashton yüzü kapıya dönük yatmış uyuyordu, ama o içeri girer girmez göz kapakları yavaşça aralandı. Sevddiği kadını görünce gülümseydiyse de, kadının omzunun arkasında duran silahı ve arkasındaki iri gölgeyi görünce irkildi. Hiçbir açıklama beklemeden silahını bırakmış olduğu yere, yatağın ayakucuna doğru fırladı, üzerindeki çarşafın uçup çıplaklığını ortaya koyması umurunda bile değildi.

"Onu öldürürüm!" diye bağırarak Malcolm silahı kadının boğazına dayadı. "Bunu yaparım, emin ol!" Ashton'ın bu tehdidi tam olarak algılamasını bekledikten sonra emir vermeye devam etti: "Şimdi yavaşça o silahı al ve yatağın önünde yere koyduktan sonra bana doğru yavaşça it. Hızlı ve gereksiz hareketler yaparsan bedelini o öder. Onu öldürecek cesarete sahip olmadığımı düşünüyorsan ona sor bakalım bu güne kadar kaç kişiyi öldürmüşüm."

Ashton'ın bakışları kadınıninkilerle buluştu ve o yeşil gözlerdeki acıyı okudu, son derece tehlikeli bir adamla karşı karşıya kalmışlardı. Kendisine söyleneni uygulamak üzere silahı yavaşça giysilerinin arasından çıkardı, ayağa kalkıp onu halının üzerine koydu ve yavaşça iterek yerde ilerleyişini izledi.

Malcolm tutsağının ince bileğini sıkıca tutarak onu silaha doğru itti. "Şu tabancayı namlusundan tutup bana kabzasını uzat bakalım." Verdiği emirler yerine getirilirken yüzünde bir mutluluk belirmişti, silahı cebine koyarken kıkırdadı. "Ne komik, ikiniz de bana saygı duymaya başladınız. Sanırım artık öğreniyorsunuz." Kolunu rehinesinin omzuna dolayıp silahı Ashton'a salladı. "Şimdi pantolonunu giymene izin vereceğim. Karım şu anki halini tercih edecektir ama Meghan seni kaburgalarına sarılı bir bezle çırılçıplak aşağı inerken görürse şok geçirir. Adamlarım senin hakkından gelebilmiş olsalardı, beni büyük bir dertten kurtarmış olurlardı... Özellikle de seni gebertmeyi olayların en başında başarabilselerdi..."

"Planın nedir?" diye sordu Ashton pantolonunu giyerken.

"Öğrenmeyi madem bu kadar çok istiyorsun Wingate... Seni aşağı indirip adamlarımın gelmesini bekleyeceğim. Onlara eve yaklaşırken dikkatli olmalarını söyledim. Gemiden kuşku verici şeylerin görünmesini istemeyiz elbette.

"Peki, ya adamların gelince ne olacak?" Ashton diğer bacağını da geçirdikten sonra pantolonunu düğmelemeye başladı.

"Sonra seninle istediğim gibi ilgilenmemizi sağlayacak sayıya ulaşmış olacağız. Lenore'a sizi birlikte yakaladığım takdirde seni iğdiş ettireceğime dair söz vermiştim..."

"*Haaymrl*" Bu korku dolu çılgılığın ardından kadın onu tutan kollardan kurtulabilmek için bir kez daha debelendi.

"Onun o parçasının senin için ne kadar değerli olduğunu biliyorum sevgilim, ama bana onunla ihanet etmemeliydin!"

"Sana ihanet mi?" Öfkeden deliye dönmüştü; Malcolm kollarıyla yine acı verecek şekilde kaburgalarını sıkıyordu ama Lenore durmuyordu. Ashton hırlayarak bir adım attıysa da havada dönerek parlayan silah onu durdurdu.

Kadından korku dolu bir çığlık daha yükseldi, yalvarmaya başlamıştı. "Sakin! Onu incitme! İstedğin her şeyi yaparım. Yeter ki onu incitme... Lütfen."

"Ona olan bu ilgin gözlerimi yaşartıyor sevgilim." Malcolm'un küçümseyen ifadesi sesinden anlaşılıyordu. "Bu ilginin birazını bana göstermiş olsaydın şu an hayatın için kaygılanmana gerek olmazdı."

"Sen aşağılık yalanların ve aldatmacalarıyla bana ilgi mi gösterdiğini sanıyorsun?" diye imalı bir tavırla sordu kadın.

"Bu, çok eşliliğin yarattığı küçük bir sorun sadece," dedi Malcolm umursamaz bir tavırla. "Sarah öldü, kısa süre sonra da diğer sorunu halledeceğiz."

Genç kadın yaşlı gözlerini Ashton'ın merak dolu bakışlarına çevirdi; sonra da gözyaşlarını silip anlatmaya başladı: "Malcolm benimle evlendiği sırada onunla da evliymiş. Karısını tımarhaneye yatırmış ve ondan kurtulmak için de orayı yakmış."

Ashton siyah kaşlarını şaşkınlıkla kaldırdı. "Yani sen Sarah'nın kocasısın, öyle mi?" diye sordu Ashton yüksek sesle. "Demek kadının burada gördükleri hayal değilmiş."

Malcolm'un adama bakarken kaşları çatıldı. "Sen Sarah'yı nereden tanıyorsun?"

Ashton geniş omuzlarını yavaşça silkti. "Onu öldürmeyi başaramamışsın. Kendisi yanımda çalışıyor."

"Küçük fahişe!" Malcolm dişlerini göstermeye başlamıştı. "Başıma hep iş açtı zaten."

Seninle uğraşmaya karar verirse şu anki sorunlarından çok daha büyükleriyle karşılaşacaksın," dedi Ashton. "Tımarhaneye kapatılmaktan pek hoşlanmamış."

Malcolm'un dudakları büzüldü. "Böyle bir şey olmayacak."

Ashton ilgisini sevgilisine yöneltti. Onun korkularının farkındaydı ama şu an onu rahatlatacak bir şey söylemesi ya da yapması mümkün değildi.

"Aşağı indiğimizde önümüzden yürüyeceksin Wingate," diye bilgilendirdi onu Malcolm. "Hızlı hareketler yaparsan ya da gözden kaybolursan metresine neler yapacağımı biliyorsun."

"Babasının ve hizmetlilerin önünde ikimizi birden rehin olarak tutman mümkün değil."

"Ashton, o adam babam değilmiş." Genç kadın yanağın- daki yaşları silerek burnunu çekti. "O Malcolm'un babasıymış."

"Evet," diye onayladı Malcolm. "Şu ana kadar tüm hizmetlileri kilit altına almıştır bile." Rehinesiyle yavaş yavaş hareket ederken silahıyla Ashton'a öne geçmesi için işaret etti. "Hadi, gidelim. Kızıl saçlına değer veriyorsan ayağını denk al."

Ashton ağır adımlarla adamın önünde yürümeye başladı, arada bir göz ucuyla Lierin'in ne durumda olduğuna bakıyordu. Malcolm onu bir koluyla kavramışken, diğer elinde de silahı tutuyordu. İkili alt koridora vardıklarında Ashton koltuğa ulaşmıştı. Genç adamın direktiflerine uyarak orada durup yüzünü kapıya döndü ve Malcolm'un içeri girişini izledi.

"Çabuk ol," dedi saman sarısı saçlı adam omzunun üzerinden, arkasından elinde uzun bir iple hızla onlara doğru gelmekte olan Edward Gaitling'e. "Wingate'i bağla... Hem de hemen. Artık hataya yer yok."

Ashton gözlerini aktörün kızarmış gri gözlerine dikti; Edward telaşla yere bakmaya başladı ve arkasına geçip bileklerinin etrafına ipi birkaç tur sardıktan sonra sağlam olsun diye üç kez düğümledi.

"Ayak bileklerini de bağla," diye emretti Malcolm. "Bu lanet olası piç kurusunun beni tekmelemesini istemiyorum."

Edward onu koltuğa doğru iterken uyardı, "Bana saldırmanın sana hiçbir faydasının olmayacağını biliyorsun değil mi?"

Malcolm babasının karşısındaki adama sakın olması için yaptığı boş uyarıya gülüp geçti. "Wingate bir şey yapmaya kalkıştığı anda Lenore'un öleceğini biliyor, şimdi sana söylediğim şeyi yap."

Evin dışından gelen birtakım ayak sesleri duyulunca hepsi susup dinlemeye başladılar. Malcolm nefes bile almıyordu. İki iri adam salonun kapısına doğru ilerlerken, Malcolm onları tanıdı ve nefesini salıverdi. Kızıl kıvrıkcık saçlı olanın kemerinde bir çift tabanca vardı. Diğeri ise uzun namlulu bir tabanca taşıyordu ve belinde de kınına sokulu bir bıçak vardı. Siyah gür saçları omuzlarına dökülüyordu.

Bu haydutu tanıyan Ashton öfkeden köpürmeye başladı ve bakışlarını Malcolm'a dikti. "Bunlar da adamlarından mı?"

Genç adam diğerlerine yerlerine geçmelerini işaret etti; biri koridor girişinde, diğeri de camlı balkon kapısının önünde durdu. Malcolm sonunda kendisine sorulan soruya cevap vermeye karar vererek sırtıttı. "Öyleyse ne olmuş?"

Ashton başıyla küçük devi gösterdi. "Bu herif korsanların gemiye saldırdığı gece güvertedeydi. Lierin suya düştükten sonra bana ateş eden oydu."

Malcolm kısa bir kahkaha attı. "Kısa bir süre sonra aynı şansa yeniden sahip olacak."

"Diğeri de, yani eve bekçilik yapan da," diye devam etti Ashton. "O da makine dairesinde çalışıyordu. Korsanların gemiye çıkabilmesi için makineleri sabote ettiğinden hiç kuşum yok."

"Ne kadar akıllısınız Bay Wingate," diyerek tekrar sırttı Malcolm.

"Onlar adamlansa o zaman sen de nehirde gemilere saldıran korsanların başısın demek..."

Malcolm kızıl saçlı adama döndü. "Diğerleri ne zaman gelecek Tappy?"

"Bir kısmı kısa süre sonra burada olur," diye cevap verdi haydut. "Diğerlerinin gelmesi ise biraz zaman alacak. Geri kalanlar da sen oraya vardığında geminin hazır olması için uğraşıyorlar."

"Hava kararmadan buradan ayrılamayız," dedi Malcolm. "Wingate'in adamlarının peşimize düşmesini istemiyorum."

"Bir adamla uğraşması için küçük bir orduyu seferber ettin," dedi Tappy. "Ayrıca sanırım yaralı."

"Wingate bu sabah dört adamımızı öldürdü ve aldığı yara sadece bu! Küçük bir sıyrık!" diye tersledi onu Malcolm. "Onunla işimi şansa bırakmayacağım. Robert Somerton oldukça zengin bir adam ve mirasına herhangi bir zarar gelmesini istemiyorum."

"Bu sırada adama ne yapmayı düşünüyorsun?" diye sordu siyah uzun saçlı olanı sırtarak.

Korsanların başı arkadaşının sesindeki arzuyu anlayınca eğlenerek bir kahkaha attı. "Senin onu biraz keseceğini düşündüm Barnaby, tımarhaneye giderken hanımın elinde tutacak bir kalp olur."

Odada öfkeli bir çığlık duyuldu ve Malcolm bacağını sıyıran ince topuğun etkisiyle tökezledi. Bir anda kolları arasındaki kadının kendini ısırıldığını ve tırmaladığını hissetti. Uzun tırnakları yanağına geçip kan çıkınca acıyla inledi ve elinin tersiyle bir tokat savurarak onu yere yuvarladı. Bunun ardından son hızla silahını doğrultarak üzerine doğru homurdanarak gelmekte olan Ashton'ı

durdurmaya çalıştı. Edward Gaitling'in, Ashton'ın ayaklarındaki bağı düğümlemeyi unuttuğu aşikârdı.

"Hadi durma, kullansana silahını," diye meydan okudu Ashton. "Öyle ya da böyle bir ölüyüm ben, ama bana ateş edersen adamlarımın sesi duyup araştırmaya gelme riskini göze almak durumunda kalacaksın. Rüzgâr, sesi onlara iletecektir, hadi vursana beni. Vur da onlara burada olduğunu bildir."

Barnaby iki adamın arasına girip elini Ashton'ın göğsüne koydu ve onu koltuğa geri itti. "Eğlencemi bozma bakalım. Seni parçalara ayırma fikri çok hoşuma gitti, o zamana kadar uslu uslu otur, seni parçalamaya başlamadan önce başına bir şey gelmesini istemem. Çılgılık çılgılığa bağırmanı istiyorum çünkü."

Malcolm kanayan yanağına mendilini bastırarak, kendisine gözleriyle yeşil alevler püskürten kadına öfkeyle baktıktan sonra aynı öfkeyle babasına döndü. "Seni pis ayyaş! Sana ayaklarını da bağlamanı söylemiştim. Hiçbir şeyi doğru düzgün yapamaz mısın sen?"

"Özür dilerim Marcus," dedi Edward, utançtan titreyerek. "Böyle şeylere alışkın değilim."

"Marcus' mu?" Bu soruyu Ashton sormuştu.

"Evet, Marcus Gaitling," diye bağırdı Malcolm, düşmanına.

"Ama adımı değiştirdim, artık Malcolm Sinclair'im. Sinclair annemin soyadıydı." Babasına hırsıyla baktıktan sonra ekledi. "Sinclair'i tercih ediyorum."

Arka kapıdan üç adam daha içeri girdi ve salon kapısına doğru ilerledi. Malcolm onları süzdükten sonra Ashton'ı bağlamaya çalışan Edward'ı kolundan yakaladı.

"Git Meghan'ı bul ve ona üst kata gidip hanımı için bir yol çantası hazırlamasını söyle. Lenore'u iki adamla birlikte yukarı göndereceğim, üzerine

doğru düzgün bir şeyler giysin. Biloxi'nin içinden arabayla geçerken her şey normal görünmeli."

Edward hızla odadan çıkarken Malcolm ikinci karısını yerden çekerek ayağa kaldırdı ve yüzüne hırladı. "Seni yukarı göndereceğim, eğer bana daha fazla sorun çıkarırsan Barnaby'ye Ashton'ı doğraması için izin vereceğim. Anladın mı?"

Kadın başıyla onaylarken hüznü Ashton'a baktı ve iki adamın eşliğinde odadan çıktı. Adamlar odasının kapılarının önüne yerleşti, bir tanesi koridor, diğeri de veranda tarafına. Meghan yanına geldiğinde hanımı bir plan yapmıştı bile.

Ashton'ın ona gemideyken verdiği küçük silahı dolu olup olmadığını kontrol ettikten sonra hizmetçiye verirken detayları açıkladı.

"Verandadaki nöbetçiye bayıldığımı söyle o bakmak için üzerime eğildiğinde kafasına bununla vur." Tiksinerek eline aldığı şömine demirini kadına verdi. "Bu odada istediğimiz şeyi yapabilecek tek alet bu, diğer nöbetçinin haberi olmadan adamı bayıltmamız gerekiyor." Daha önce görmüş olduğu vahşetin etkisinden kurtulmaya çalışıyordu, Ashton'ı kurtarmalıydı ama yine de titriyordu. "Meghan, bunu yapabilecek misin?"

Meghan'ın cesaretinde bir kırılma yoktu. "Hanımım bu bir ölüm kalım meselesiyse, ki ben var olduğuna inanıyorum, bunu büyük bir mutlulukla yapacağım."

Hizmetçi demiri eline aldı ve hanımı ona nazik ol dememek için kendini zor tuttu. Şömine demiri ile ne kadar başarılı olacaklarını bilemiyordu ama söz konusu olan şey Ashton'ın hayatıydı ve önüne gelen her fırsatı değerlendirecekti. Odada bu adamı durdurabilecek başka bir eşya yoktu, lamba ya da vazo kırıldığında ses çıkararak koridordaki adamı harekete geçirirdi. İskemlenin ayağından sopa yapmaya ise ne kendinin ne de Meghan'ın gücü yeterdi. Şömine demiri tek güvenli seçenekleriydi.

Genç kadın yere yüzüstü uzanarak kıvrıldı ve Meghan'a başıyla işareti verdi. "Hadi çağır onu... Ve dikkatli ol."

Meghan panik içinde balkon kapılarını açtı ve Edward'ın görse kıskanacağı mükemmel bir oyunculukla orada duran adamı çağırıldı. "Acele edin! Hanımım yere düşüp kafasını vurdu. Gelin onu yatağa kaldıralım."

Tappy koşarak içeri girdi, yerde kıvrılmış yatan kadını görünce silahını beline sokup onu kucaklamak üzere eğildi. Bir saniye sonra başında inanılmaz bir acı hissetti, gözleri karardı ve kırmızı kafasının üzerine yere yığılıp kaldı. Meghan heyecanını geçirmek için kollarıyla kendi bedenini sardı, sonra da adamın hâlâ nefes alıp verdiğinden emin olup kendini rahatlatmak için gözlerini döşemede yatan baygın adama çevirdi. Adam hâlâ nefes alıyordu ve onu burada bırakmadan önce iyice tehlikesiz hale getirilmesi gerekiyordu.

"Onu bağlayıp ağzını da kapatmamız gerekiyor, yoksa diğerlerine haber verebilir," diye Meghan'a fısıldadı genç kadın. "Bunu yaptıktan sonra gidip yardım getirmeni istiyorum. Hickory'yi yakalamadıysa ona ulaşmayı başarabilirsin. Şerif mümkün olduğu kadar çok adamıyla birlikte buraya gelmeli. Burası korsanlar ve katillerle dolu."

Hanımını adamın belindeki silahı alırken endişeyle izleyen Meghan konuşmaya başladı. "Ama hanımım siz ne yapacaksınız? Nereye gideceksiniz?"

"Aşağı. Bir şey yapmaya kalkışırsam Bay Wingate'i kesmeye başlayacaklarını söylediler, onlar kan dökmeye başlamadan önce beklemedikleri bir sürpriz hazırlamayı düşünüyorum."

"Yani şeytanın inine geri mi döneceksiniz?" diye şaşkınlıkla sordu hizmetçi. "Oradan canlı çıkamazsınız."

Aklına ahşap küpeşteyi tutmakta olan uzun boylu adamın görüntüsü gelince dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi genç kadının, Ashton olmadan yaşamının bir anlamı olmadığını bir önceki deneyiminden biliyordu.

Güneş batıda alçalmaya başlamıştı, Ashton hayatının son saatlerini geçirdiğinin farkındaydı. Silahlarını ona doğrultmuş bekleyen bu kadar adam varken bir açık bularak onlara saldırma ihtimalinin olmadığını çaresizlik içinde görüyordu. Evin önünde bir at arabası durunca umutları bir anlığına arttı. Bu ses düşmanlarını yerinden sıçratmıştı ama arabanın önünde oturan kendi adamlarını gören Malcolm rahatladı. Bir saniye sonra iri bir adam onunla savaşıyor bir kadını çekerek salona getirdi.

"Bakın, Biloxi'de kimi buldum?" Adam tutsağının yüzünü salondakilere doğru çevirirken kıkırdıyordu. Kadının yüzü kızarmıştı ve çok öfkeliydi, yeşil gözlerinden alevler fiş- kırıyordu. Malcolm'un ağzı açık kalmıştı, odadaki arkadaşları da şaşkınlıkla donakalmışlardı. Edward Gaitling yavaşça koltuğa çöktü, o herkesten daha çok şaşırmıştı.

Ashton ayağa kalkıp daha iyi görebilmek için öne doğru bir adım attı. "Li... Er...?" diye başladığı anda durdu. Yüzleri benziyordu ama aynı değillerdi. Emin bir tavırla başını salladı. "Sen Lierin değilsin."

"Elbette değilim. Ben onun kız kardeşi Lenore'um. Ya siz kimsiniz bayım?" diye hızla sordu. "Tekneden inerken bizi kaçıran bu haydutlardan mısınız?"

Ashton önce gülümsedi sonra kıkırdamaya başladı, gerçekten eğleniyordu. "Sanırım birileri büyük bir hata yaparak bana yanlış resmi göndermiş." Ciddileşerek tek kaşını kaldırdı. "Bayan Livingston?"

"Evet," dedi dikkatli bir tavırla. "Ya siz?"

"Ben eniştenizim, Ashton Wingate," diye cevap verdi.

"Ashton mu?" Gözleri kuşkuyla açılmıştı. "Ama o ölmedi mi?"

"Hayır," diye sırtı Natchez'li adam. "Gayet canlıyım."

"Ama Lierin, Ashton'ın öldüğünden emindi," diye ısrar etti Lenore. "Onun öldüğünü görmüştü... Ve Malcolm da onun mezarını göstermişti."

Ashton kaşlarını kaldırarak yanındaki adama baktı. "Mezarım mı? O da neredymiş? Ve onu Lierin'e tam olarak ne zaman göstermiş?"

"Lierin, Ashton'ın *Nehir Cadısı*'na. saldırı yapılan yerin hemen yanına gömüldüğünü söylemişti. Malcolm, Ashton'ın mezarını Lierin'e onu kurtardıktan kısa bir süre sonra göstermiş."

"Korkarım Malcolm hepimizi kandırdı ya da kandırdığım sandı." Ashton kadına döndü. "Size yemin ederim ki canlıyım ve bu adın sahibiyim, yani Ashton Wingate'im. Kız kardeşinizin buna şahitlik edeceğinden de eminim."

"O nerede? Lierin nerede?" diye sordu Lenore. "Onu görmek istiyorum."

Ashton gülererek Malcolm'a döndü. "Adamlarına *karımı* getirmelerini söylemenin bir sakıncası var mı?"

Malcolm kendisine meydan okuyan ela gözlere ateş püs- kürerek baktı ve adamlarından birine söyleneni yapmasını işaret etti. "Onu buraya getir, hizmetçisi de yanında olsun." Diğer adam odadan çıkarken Malcolm eldivenlerini çıkarmakla meşgul olan kadına gözlerini kısarak baktı. "Burada ne arıyorsun?"

"Lierin'i görmeye geldik Malcolm. Babamın hayatına kast edilmeye çalışılınca Lierin için endişelendi. İngiltere'den Karayipler'e geldi ve yolculuğunun geri kalanında ona eşlik etmem için beni de yanma aldı."

"Baban burada mı?" diye şaşkınlıkla sordu Malcolm. "Peki, ama nerede?"

"Arabada. Bu soytarının bize davranış şeklinden hoşlanmadı ve onun üzerine atladı. İki serseri onu bayılttılar ve henüz kendine gelmedi."

Malcolm Lenore'u odaya getiren adama döndü ve kolunu son hızla dışarı doğru açtı. "Hemen dışarı çık geri zekâlı! Taşımak zorunda kalsan bile hemen Somerton'u içeri getir. Onu dışarıda yalnız başına bırakmak son derece tehlikeli!"

İki Yabancı

Lenore koşarak dışarı çıkan adamı hoşnutsuzlukla izledikten sonra şaşkın bakışlarını Malcolm'a çevirdi. "Senin bu uygunsuz adamların lideri olduğunu düşünerek bir hata yapıyor olabilir miyim?"

Ashton büyük bir iyi niyetle adamı ve arkadaşlarını kadına tanıtmaya başladı. "Tahminleriniz son derece isabetli madam, hatta isterseniz gerçek adının Marcus Gaitling olduğunu da söyleyebilirim..." Eliyle sulu gözleriyle bir kenarda oturan aktörü gösterdi: "Kendisi Shakespeare oyuncusu Bay Edward Gaitling'in oğludur." Ashton başıyla odada duran iki adamı işaret etti: "Bunlar da Malcolm'un diğer arkadaşları... Sizi onlarla da tanıştırmak isterdim ama Malcolm bana isimlerini henüz söylemedi."

"Bunun bir önemi yok," diyerek tersledi onu Malcolm.

"Bu ne öfke," diye çıkıştı Ashton.

Malcolm daha da büyük bir öfkeyle ona döndü. "Fazla böbürlenme Bay Wingate. Senin karın olabilir ama bunun kimseye bir faydası yok... Karnındaki bebeğe de. Sen kısa bir süre sonra öleceksin, o da tımarhaneye kapatılacak."

Lenore titreyen elini boğazına götürerek inledi. "Bunu yapamazsın."

"Madam korkarım Malcolm amacına hizmet edecek her şeyi yapabilir," dedi Ashton. "Ben esas sizden ve babanızdan nasıl kurtulacağını merak etmeye başladım."

Malcolm sırtıttı. "Bunun da dikkatle icabına bakılacaktır..."

"Çek ellerini üzerimden, pis soytarıl"

Bağırılarak verilen bu emir Malcolm'un yerinden sıçrayarak kapının önünden gelen ayak seslerine ve büyük gürültüye dönmesine sebep oldu.

"Yolumu kendim de bulurum seni lanet olasıca! Şimdi kızım nerede? Lierin nerede!"

Koridordan gelen sert ayak sesleri balkon kapılarının zangırdamasına sebep oluyordu, Malcolm böyle bir girişı hayal dahi etmemişti. Korsanlar birbirlerine endişeli gözlerle baktılar ama Malcolm'un emrine uyarak koridordaki adamı yakalayacak vakti bulamadılar. Adam içeri girdi.

Ashton daha önce Robert Somerton ile karşılaşma fırsatını elde edememişti ama o siyah saçlara ve parlayan yeşil gözlere baktığı anda onun Lierin'in babası olduğunu anlamıştı. Haydutlardan biri ileri atılarak adamın kolunu tutmaya çalıştıysa da, Robert Somerton kolunu son hızla sallayıp adamı duvara çarparken kükreyerek yeni bir emir verdi.

"Bana çabuk kızımı getirin!"

Lierin'i getirmesi için görevlendirilen korsan odaya girerken adamın kendisine bir şey yapmaması için dikkatle uzağından geçti. Malcolm'un yanına koştı ve fısıldayarak açıklamasını yaptı. "Ortalıkta yok efendim. O ve hizmetçisi Tappy'yi bayılmışlar ve onu bağlayıp bırakmışlar."

"Bulun onu!" diye bağırdı Malcolm. "O fahişenin buradan ayrılmasına izin vermeyin!"

Ashton verandadaki hareketi hissedip bakışlarını çevirdiğinde hareket eden eteğın ucunu gördü. Gözlerini odaya çevirerek diğeri adamın Malcolm'u meşgul ettiğini fark etti, Malcolm emirler verip duruyordu. Ashton duruşunu bozmadan balkon kapısının eşiğine gelene kadar yavaşça geri geri yürüdü. Bağlı ellerini dışarı uzattı ve görünmeyen parmakların onları çözmesini bekledi. Hava kararmaya başlamıştı ve fazla vakitleri kalmamıştı. Avucuna koca bir silah kondurulduğunda şaşkınlığını gizleyemedi. Meleğine bunun için teşekkür edecek kadar vakti yoktu ama ona daha sonra bütün minnetini gösterecekti... Yani zaferi kazandıktan sonra...

Silahı pantolonunun beline soktuktan sonra dikkatleri üzerine çekmek için boğazını temizledi. "Belki de Lierin tavan arasına saklanmıştı. Oraya daha önce de çıkmıştı."

İki Yabancı

Malcolm Ashton'ın tahmininin doğru olabileceğini düşünürken onun kapıya ne kadar yakın durduğunu fark etti ve adamına bağırdı. "Onu içeri getirin!"

"Kendim gelirim!" diye bağırarak Ashton tembel bir tavırla koltuğa doğru ilerledi, kolları hâlâ arkasındaydı.

"O fahişeye seni kestireceğime söz verdim," diye hırladı Malcolm. "Artık Barnaby'ye eğlenme iznini vermenin zamanı geldi."

"Malcolm. Son zamanlarda çok kabalaştım," diye azarladı onu Lierin balkon kapısından içeri süzülürken. Hissettiğinden daha sakın göründüğünü umuyordu. Duvar yıkılmış ve hafızası tümüyle yerine gelmişti, hem de en ince detayına kadar. Onun içeri girmesiyle birlikte korsanlar şaşkın bakışlarını ikizlere çevirmişlerdi; Lierin onu iki eşli yapan kocasına kızmakla meşgul olduğu için bunu fark etmişe benzemiyordu. "Bütün yaptığın insanlara tehditler savurmak. Mary'den bu yana kimseyi öldürmeyi başaramadın." Edward Gaitling'in inlediğini duydu, galiba oğlunun yaptığı bir şey sonunda bu adamı dehşete düşürmeyi başarmıştı. "Dikkatli olmazsan yakında seni ciddiye almamaya başlayacağız."

"Seni fahişe," diye inledi Malcolm. "Seni gemide Wingate'in yanında ilk gördüğümde bir melek olduğunu düşünmüştüm. Sana sahip olabilmek için adamlarıma onu öldürmelerini söyledim ama sen sadece başıma dert oldun."

Lierin, "Gık cık cık," diyerek onu ayıpladı ve omuzlarını masum bir tavırla sallarken elinden sarkan bir şalla odada ilerledi. Sailah tehdidi altındaki babasına doğru ilerliyordu. Kızını inceleyen Robert Somerton'un gözleri mutlulukla parladı, bir kahkaha atarak kızını kollarının arasına aldı. Lierin o kolların arasındayken küçük silahı babasının cebine bıraktı ve kulağına fısıldadı. "Üzerinde gömlek olmayan adam bizi dostumuz baba. Diğerleri cehennemi boylayabilirler."

Robert Somerton kızını alnından öpüp kenara bıraktıktan sonra Malcolm'a doğru yürüdü. "Burada ne olup bittiğini öğrenmek istiyorum. Lierin'i İngiltere'ye getirdiğinde onu kocasının gemisine saldıran ve bununla yetinmeyip kocasını öldüren korsanlardan kurtardığını düşünmüştük ama şu an karşımda bu oyundaki kötü adammış gibi duruyorsun."

"Öyle." Edward Gaitling dili sürçerek konuşmuştu. Kristal sürahiyi alıp kadehine içki doldurdu. "Oğlum elindeki fırsatı kaçırdı ve kendi sonunu hazırladı... Cehennemde çürüyecek."

Beyaz saçlı adama bakan Malcolm'un gözlerinden alevler çıkıyordu; dudaklarını büzerek Somerton'a döndü. "Kızını boğulmaktan adamlarım kurtardı. Tekneden yuvarlanıp batmaya başladıktan sonra onu saçlarından yakaladılar. Kıyıya çekip hayatını kurtardılar. Minnettar olman gerekir..."

"Minnettar mı?" diye bağırdı Lierin. "Seni aşağılık soytarı, adamlarının gemiye yaptığı saldırı yüzünden ölüyordum ben! Kocamı vurmuşlardı ve tek düşünebildiğim şey onun öldüğüydü. Sonra korsanların kampına geldin ve beni onların elinden kurtarmış gibi yaptın. Ah ne cesur ve yürekli bir adam... Beni kurtarıp sonra da parasını cebinden ödediğin mezar taşını gösterdin bana. Boş bir mezar!"

"İçini doldurabilirdim," diye cevap verdi Malcolm. "Bu seni daha mutlu eder miydi?"

"Denedin zaten!" diye bağırdı Lierin. "Onu öldürtmek için katiller tuttun ama Ashton tam bir erkek olduğu hiçbirine pabuç bırakmadı."

Barnaby kıkırdadı. "Kesmeye başlayınca ne kadar erkek olduğunu göreceğiz bakalım."

Lierin hızla kabarık saçlı adama döndü. "Seni kana susamış serseri! Seninle işim bittiğinde cehenneme varmış olduğunu göreceğim!"

"Ooo, bu ne ateşli bir fahişe," diye dalga geçti adam onunla. "Benim damarlarımda bir parça Kızılderili kanı var ve Kızılderililer ne sever bilir misin?" Lierin'e göz kırptı. "Kafa derisi! Seninkinin de güzel olduğundan eminim."

Lierin bu tehditle ilgilenmedi ve öksürerek Malcolm'a döndü. "Beni büyükbabamın evine götürdüğünde ikimizin de kafasını karıştıran bir şeyle karşılaştık. Lenore'un portresi orada değildi, İngiltere'ye gittiğimizde ise ne babam ne Lenore ona ne olduğunu bilmiyordu. Ama sen biliyordun değil mi! Ya da tahmin ediyordun. Ashton'ın yaşadığını biliyordun ve ona yanlış portrenin gönderildiğinin farkındaydın. Oraya döndüğünde zaten nerede olduğunu biliyordun. Aramana bile gerek yoktu ama beni Lenore olduğuma inandırman için daha çok kanıtı ihtiyacın vardı... Ashton'la birlikte o eve geldiğimizde sen de oradaydın."

"Evet," diye sırtıttı Malcolm. "Sizi orada birlikte gördüm ve tekrar ayırmaya karar verdim. Şansıma sen hafızanı kaybetmiştin ben de elimden geleni yaptım. Wingate senin öldüğünü sanıyordu, tek yapmam gereken şey onu senin Lenore olduğuna inandırmaktı. Evlilik belgesindeki Lierin Wingate adını bile Samuel Evans'a Lenore olarak değiştirttim."

"Ama Ashton kolay ikna edilebilen biri çıkmadı, değil mi?" diye sordu Lierin. "İlk andan itibaren senin manevralarını atlatıp oyunu sürekli olarak kendi lehine çevirdi..."

"Ödül şu an benim elimde yavrum," dedi Malcolm bir kahkaha atarak. Diğer adamın öleceğini düşünerek çok eğleniyordu, yüzündeki gülümsemeyi koruyarak Ashton'a döndüğünde o gözlerin arkasında alaycı bakışların olduğunu fark etti. O parıltılar adamın güvenini sarstı, Ashton'ın içindeki korkuyu yok eden şey neydi? Malcolm yine denedi. "Öldürüp leşini burada bırakacağız ve Horace Titch de yine suçlanacak. Zavallı Bay Titch oyunumdaki en önemli taşlardan biriydi. Onu özleyeceğim."

"Şerif umduğun kadar ahmak olmayabilir," dedi Ashton. "Geçen gece bu işte bir iş olduğu, hırsızların Horace Titch'i günah keçisi olarak kullanıyor olabileceği konusunda onu uyarmıştım."

"Adamlarıma tuzak hazırladın," diye alay etti Malcolm. "Ama kapanınla yalnızca küçük bir tavşan yakaladın, tilkiler dışarı çıkınca bir tek zavallı Horace Titch'i bulacaklar karşılarında."

"Ayrıca Lierin'e verdiğin mücevherleri de geri almışsın," dedi Ashton.

Malcolm omuz silkerek gülümsedi. "Beni hayatından çıkardı. Neden almayayım ki?"

Koltukta oturan Malcolm'un babası araya girdi: "Marcus bana bu kızın gerçekten Lenore olduğunu söylemişti."

"Hepimiz aptal yerine koyduğun ortada," diyerek onu suçladı baba Somerton. "Kendi babanı bile. Kızımı karın yapabilmek için gerçekten çok ileri gittin."

"Lierin'de çok istediğim bir şey vardı." Dudaklarında yine bir gülümseme belirdi. "Zenginlik. O benim tek umudumdu. Benimle evlenmeye razı olana kadar, hiç vazgeçmeden ona kur yaptım." Kaşlarını çattı. "Ama düğün gecemizde o beni terk etti. Onunla evlendiğimi bile görmezden geldi. Şüphelenmedi bile. Hemen başka bir adama inandı."

"Ama o adam bana kanıt gösterdi!" diye bağırdı Lierin ona doğru yürüyerek. "Evlilik belgeni ve Sarah ile küçük bir minyatürünüzü. Sara'ya tuttuğun bakıcının ağabeyine gönderdiği mektubu... Adam Sarah'dan hoşlanmaya başlamıştı ve senin ona yaptıkların da hoşuna gitmiyordu. Böylece Sarah'nın ağabeyi seni aramaya başladı ve o sırada benimle evlenmeyi planladığını öğrendi ve törenin yapılacağı akşamüstü elime bir not sıkıştırdı. Beni uyarmaya çalıştı ama çok meşguldüm ve notu okumadım... Sonra da..."

"Sonra da düğün gecemizde beni terk ettin!" diye bağırdı Malcolm.

"Evet," diye karşılık verdi Lierin. "Ve bunu yapıp seninle aynı yatağı paylaşmamış olduğuma ne kadar mutlu olduğumu anlatamam!"

Şaşkınlıktan ağzı açık kalma sırası Ashton'a geçmişti. Birbirine ateş püsküren ikiliye bakıp kıkırdamaya başladı. Bu ses bulaşıcıydı. Robert Somerton da kıkırdıyordu ve Lenore ağzını eliyle kapatmış gülüyordu. Lierin de bir kahkaha attı ama Malcolm'u en çok Ashton'ın gülüşü rahatsız etmişti.

Dişlerini gıcırdatarak adamın üzerine atlayıp boğazına uzandı. Parmakları hedefe ulaşmak üzereydi, o sırada tanıdık **bir ses** duydu ve karnına bir şeyin dayandığını hissetti. Bakışlarını **aşağı** indirince aptal silahın parıltısını gördü ve nefesi kesildi. **Bakışlarını** Ashton'a kaldırırken korkuyla titredi.

"Adamlarını geri çek aksi takdirde ölürsün," diye uyardı onu Ashton.

Malcolm reddetmek için başını sallamaya çalıştıysa da bunu bile beceremedi. Başka bir silahın horozunun çekildiğini duyunca rahatlamaya başladı, fakat bu sefer Barnaby'nin çılgınlığını duydu. "Bu herif bu silahı nereden bulmuş? Birisi yakalasın şunu!"

Bir mucize gerçekleşti ve o anda odaya bir sürü silahlı adam doluştu, Şerif Coty başlarındaydı. Haydutlar kaçabilmek için koridora çıkan kapıya doğru koşarlarsa da onlar arka kapıya doğru kaçarken ön kapıdan başka kanun adamları da içeri girdi.

"Meghan!" Lierin mutluluk gözyaşları dökerek bağırıyordu.

"Tanrı onun güzel kalbini kutsasın! Başardı ve bizi kurtardı!"

Şerif Coty Malcolm'un kolunu yakaladı. "Duyduğum kadarıyla çok fazla sorun yaratmışsın. Titch onun suçlandığı konulardan senin hüküm giydiğini görünce fazlasıyla rahatlayacaktır."

Kanun adamı Malcolm'u oradan uzaklaştırırken Robert Somerton Ashton'ın yanına gelip ona elini uzattı. "Kim olduğunu bilmiyorum genç adam ama kızım senin dost olduğunu söyledi."

Lierin gülerek Ashton'ın koluna girdi. "Dosttan çok daha fazlası baba." Babasının dikkatini çekmeyi başarmıştı. "O benim kocam..." Babasının kaşlarının şaşkınlıkla yukarı kalkışını izledi. "... Ashton Wingate... Tüm kalbimle sevdiğim adam."

Robert Somerton bir süre çifte baktı ve gözleri yaşlarla dolarak elini onların zaten birleşmiş olan ellerinin üzerine koydu. "Seninle tanıştığıma memnun oldum oğlum, aileye hoş geldin."

Lierin kocasının çıplak kolunu okşarken mırıldandı: "Onaylamana çok sevindim baba. Torununun gurur duyacağı bir adı ve babası olacak... Tıpkı benim seninle gurur duyduğum gibi."

**Adı ve hafızası olmayan bir kadın...
Kadının üzerinde hak iddia eden
Biri âşık, diğeri zorba iki adam...
Trajik biçimde kaybedilen ve sonra mucizevi biçimde
Tekrar doğan bir aşk.
Gizli ihtiraslara dair baş döndürücü bir hikâye...
Hem de eşsiz romancı Kathleen Woodiwiss'in kaleminden...**

Plantasyon sahibi Ashton Wingate, büyüleyici bir güzelliği olan Lierin Somerton'la evlenmesinden yalnızca birkaç gün sonra, çok sevdiği eşini Mississippi Nehri'nin karanlık sularında kaybeder. Bundan üç yıl sonraysa, at arabasıyla ormanlık bir arazide yol alırken, at sırtındaki pelerinli bir binici büyük bir hızla arabasına çarpar: Bu, üç yıl önce amansız Mississippi Nehri'nin soğuk sularına kurban verdiği genç eşiyle esrarengiz bir benzerlik taşıyan çok hoş bir kadındır.

Kadın, Ashton Wingate'in görkemli malikânesinde, baygın kaldığı birkaç günün sonunda uyandığı zaman kendine dair hiçbir şey hatırlamamaktadır, hafızasını tamamen kaybetmiştir. Fakat ona sevgiyle "Lierin" diye hitap eden bu asil ve müşfik yabancının şefkati kısa sürede kalbini çalar ve içini arzuyla doldurur. Derken yaşamlarına ikinci bir adam dahil olur; karanlık ve tehlikeli bir adam olan Malcolm Sinclair, bu genç ve güzel kadının aslında kendi karısı Lenore olduğunu iddia ederek, ikilinin birbirlerinin kollarında yeniden keşfettiği mutluluğu ortadan kaldırma tehdidinde bulunur. Ne var ki Ashton, canından çok sevdiği karısını ikinci kez kaybetmeyeceğine ve yeniden bulduğu bu mutluluğu korumak için her türlü tehlikeyi göze alacağına yemin etmiştir. Geriye tek bir soru kalmıştır sadece: Acaba Lierin ve Ashton beraber bir gelecek için geçmişin o hatırlanmayan sırlarını çözebilecek midir?

"Bu romanı okuyun, beğeneceksiniz."

Washington Post

"Woodiwiss kesinlikle bir numara!"

Life

ISBN 978-9944-82-390-6

9 789944 823906

www.epsilonyayinevi.com

online alışveriş: yenisayfa.com.tr

Kapak görseli: istockphoto